

ఆఖరి పోరాటం

--యండమూరి వీరేంద్రనాథ్

సెంట్రల్ బ్యూరో ఆఫ్ ఇన్వెస్టిగేషన్.

ఆరో అంతస్తు.

మిగతా ఆఫీసుకీ దానికీ తేడా వుంది.

ఆఫీసంతా అందరూ తిరగవచ్చు. కానీ ఆ అంతస్తు మాత్రం ఉన్నతాధికారులకీ, సి.బి.ఐ. ఆఫీసర్లు మాత్రమే పరిమితం. పూర్తి ఎయిర్ కండిషన్ చేయబడ్డ విశాలమైన ఆ వరండాలో గోడలకి కంప్యూటరైజ్డ్ ఇనుప బీరువాలు తాపడం చేయబడి వున్నాయి. ఒక్కొక్క ఆఫీసర్ కి ఒక్కొక్క కోడ్ నెంబర్ ఇవ్వబడుతుంది. అది మాత్రమే వారికి సంబంధించిన బీరువా తెరుస్తుంది. తమ పరిశోధన తాలూకు రిపోర్ట్ లన్నీ వాళ్ళు అందులో దాచుకుంటారు. వాటిని వెల్లడి చేయవలసిన అవసరం వారికి లేదు.

లిఫ్ట్ ఆరో అంతస్తులో ఆగింది.

డిప్యూటీ కమీషనర్ ఆఫ్ సి.బి.ఐ బయటకు రాగానే దాని తలుపులు మూసుకోపోయాయి. ముఖద్వారం దగ్గర గార్డు సెల్యూట్ చేశాడు. దాన్ని స్వీకరించి, లోపలికి అడుగు పెట్టగానే గార్డు తలుపు మూశాడు.

లోపల బాగా చలిగా వుంది. పొడవాటి గది. బ్యాంకులో లాకర్ల మాదిరి ఇనుప బీరువాలు..... తనకి సంబంధించిన 'అర' దగ్గర నిలబడి, డిప్యూటీ కమీషనర్ మూడు బటన్స్ నొక్కగానే కంప్యూటర్ తన పని ప్రారంభించింది.

“786”

“క్యాచ్ వర్డ్ ప్లీజ్ ..... ” కంప్యూటర్ అడిగింది.

“బంగాళాఖాతం.”

“లోతెంత?”

“76184 అడుగులు.”

కంప్యూటర్ సంతృప్తి చెందినట్లు - తలుపు తెరుచుకుంది. అందులో వుంది.....

“రెడ్ ఫైల్”

దేశాన్ని దోచేసే అత్యంత క్లిష్టమయిన కేసుల్లో - అతి దారుణమైన మేధావంతులయిన నరరూప రాక్షసుల కోసం మాత్రమే వాడే ఫైల్!!

దాదాపు రెండు సంవత్సరాలు వంటరిగా పరిశోధించి మూడో కంటికి తెలియకుండా ఎన్నోవిషయాలు శోధించి ఒక్కొక్క పేజీ చొప్పున నిర్మించుకుంటూ వచ్చిన ఫైల్!!

ఆ రోజు దాని విషయాలు అందరికీ వెల్లడి చేయబడతాయి. సి.బి.ఐ. ఆఫీసర్లందరూ

అలర్ట్ చేయబడతారు.

నాలుగో అంతస్తులో మరో పదినిమిషాల్లో జరగబోయే మీటింగ్‌లో తను వెల్లడి చేయబోయే విషయాలు బాంబుల్లా పేలబోతాయని డిప్యూటీ కమీషనర్‌కి తెలుసు. దేశ ప్రజలు ఎంతో గౌరవప్రదంగా చూసుకునే ఒక వ్యక్తి గురించి రెండు సంవత్సరాలుగా, అదే జీవిత లక్ష్యంగా నిర్మించుకుంటూ వచ్చిన ఫైల్.

దాని వివరాలు ఈ రోజు మీటింగ్‌లో వెల్లడి చేయబడతాయి.

* * * *

“డియర్ ఫ్రెండ్స్ .....”

డిప్యూటీ కమీషనర్ చెప్పడం ప్రారంభించినారు, ఆఫీసర్లింకా షాక్ నుంచి తేరుకోలేదు డి.సి. చేతుల్లో వున్న ఎర్ర ఫైల్‌ని చూసినప్పుడే కలకలం రేగింది.

డిపార్ట్‌మెంటులో నాలుగైదు కన్నా ఎక్కువ రెడ్ ఫైల్స్ లేవు. కై 9మ్ స్థాయిని బట్టి నీలం, పసుపు, నలుపు..... ఇలా ఫైళ్ళు ఏర్పాటు చేస్తాడు. దేశానికి అత్యంత ప్రమాదకరమైన టెర్రరిస్టులకీ, స్మగ్లర్లకీ మాత్రమే రెడ్ ఫైల్ ఉపయోగించటం జరుగుతుంది. అయినా దేశం మొత్తం మీద అలాంటి క్రిమినల్స్ నలుగురైదుగురే వున్నారు. ఇద్దరు లాకప్లో, ఒకడు పంజాబ్‌లో, మరొకడు స్వీడన్‌లో.

ఇంత కాలానికి మళ్ళీ ఫైల్ ..... ఎవరా వ్యక్తి?

/

ఆఫీసర్ దేశపు అరుదైన, అత్యంత ప్రతిష్టాకరమైన అల్‌మాండ్ జింక చర్మానికి, చైనా దేశపు కళాకారులు అల్లిన లేసుల ముఖముల్ బట్టమీద పరివేష్టతుడై కూర్చుని వున్నాడు అనంతానంతస్వామి. గోపురాకారంలో పదిహేను అడుగుల ఎత్తున ఆ విశాలమయిన హాలులో ప్రహరి గోడా ఒక అద్దంలా మెరుస్తూంది. జింక చర్మపు చివర్ల అమర్చిన అద్దంలో ఆ గదిశోభ ద్వీగుణీకృతమవుతోంది. దక్షిణ భారతదేశపు శిల్పులు ఎంతో ఏకాగ్రతతో చెక్కిన శిల్పాలు ఆ గది స్థంభపు గోడలకి కొత్త వన్నె తెస్తున్నాయి. స్వామి కూర్చున్న మండపు పైన భాగంలో వున్న జపనీస్ షాండ్లియర్ రకరకాల కాంతుల్ని విరజిమ్ముతూంది. ప్రాచీన రోమన్ సాంప్రదాయపు పాత్రల్లో సుగంధ ద్రవ్యాలు ఎక్కువ వున్నాయి.

మొత్తం ప్రపంచంలోని అన్ని దేశాలూ ఆ గదికి తమ అంశనిచ్చాయి.

ఒక కాలు ముందుకు చాచీ, ఒక కాలు మడిచి, ఒక చెయ్యి వొళ్ళో పెట్టుకుని తీవిగా, కళ్ళూ సగం మూసి కూర్చుని వున్నాడు ఆయన.

ఒక అంగన నెమలి పించంతో ప్రశస్తమయిన మైసూరు గంధాన్ని ఆయన భుజానికి రాస్తోంది. మరొక లలన ఆయన కనుబొమ్మల్ని దిద్దుతోంది. ఒకనితంబిని పళ్ళెంలో కాళ్ళుపెట్టి కడుగుతోంది. మరొక అన్నుల మిన్న వింజామర వీస్తోంది.

అయిదు నిమిషాల్లో సేవ పూర్తయింది. ఆయన లేచాడు. అజానుబాహుడు, అరవింద దళాక్షుడు అయన నడుస్తూంటే అంగనలు నమ్రతగా పక్కకి తప్పుకున్నారు. విశాలమయిన కారిడార్స్‌లో నడుస్తూంటే సేవకులు వినయంగా తలవంచారు. కారిడార్ చివర పెద్ద హాలు. ఆయన ఆ హాలులోకి ప్రవేశించగానే, ప్రపంచపు వివిధ ప్రాంతాల్నుంచీ వచ్చిన భక్తులు దేశీయులు. ఒక్కసారిగా పెద్ద పెట్టున “అనంతస్వామికి జై” అని ముక్తకంఠంతో అరిచారు.

* * *

“అనంతానంతస్వామిని మీరెప్పుడయినా చూశారా?” డిప్యూటీ కమీషనర్ అడిగిన ప్రశ్నలకి అధికారులందరూ మొహమొహాలు చూసుకున్నారు.

“..... అవును. ఈ పైలు అయన గురించే,

అనకట్టతెగి నదీ ప్రవాహం తోనుకు వచ్చినట్టు ఆ గదిలో కలవరం చెలరేగింది. సి.బి.ఐ ఆఫీసర్లన్న విషయం కూడా తాత్కాలికంగా మర్చిపోయి, వారిలో వారు మాట్లాడుకోసాగారు. డి.సి స్వరం కొనసాగింది.

“..... ప్రధానమంత్రి దేశంలో ఏదైనా అనకట్టకి శంఖుస్థాపన చెయ్యాలంటే ఆయన దానికి ముహూర్తం పెట్టాలి. ముఖ్యమంత్రి గుళ్ళో విగ్రహస్థానం మారుస్తే దానికి ఆయన పూజ చేయాలి. హస్త సాముద్రికంలో ఆయనంత గొప్పవారు లేరని అధికార పక్షమూ, ప్రతిపక్షమూ ఏకగ్రీవంగా అంగీకరిస్తాయి ఆయన ఎవరిచెయ్యి అయినా చూసి, “నువ్వో నాలుగు రోజుల్లో చచ్చిపోతావు” అని చెప్తే, వారు మరణించడం ఖాయం. చిత్రమేమిటంటే, ఈ మరణించడం అనేది జ్వరంవల్లా, ఆక్సిడెంట్ వల్లా కాదు. ఆక్సిడెంట్ లాటి హత్యవల్లో, అత్యాచారం వల్లో జరుగుతుంది. ఇంత గొప్పగా ఆయన మరణాన్ని శాసింపగలడు. గత రెండు సంవత్సరాల్లోనూ దాదాపు డెబైజ్మందికి ఆయన సాముద్రికం చెప్పాడు. ఆ డెబైజ్మందీ మరణించారు. మరణాన్ని ఆ విధంగా ఆయన శాసిస్తాడు.

“..... చనిపోయిన డెబైజ్మందిలో యాభైమందికి రాజకీయాల్లో సంబంధం వుంది.

మత్తు పానీయాలూ, గంజాయి, మార్జువానా, స్త్రీలు, బంగారం, స్మగ్లింగ్-- వీటన్నిటిలో ఏది లాభసాటి వ్యాపారం? ఉహు. ఇవేమీ కాదు. అన్నిటికన్నా మంచి వ్యాపారం రాజకీయం!!! ఎలాగో ఒకలా ఒక వ్యక్తిని మంత్రిని చెయ్యి! పది శాతం కమీషన్ అడుగు, అయిదు సంవత్సరాల్లో కోటి రూపాయలదాకా వస్తుంది. ఆ కోటికో మళ్ళీ పది శాతం ఖర్చు పెడితే. ఒక స్థానం ఖాళీ చేయించడానికి ఒక మంత్రిని లంచగొండి అని నిరూపించి, రాజీనామా చేయించవచ్చు. ప్రతిపక్షం మీటింగ్‌లో బాంబులు పెట్టి ఇద్దరు ముగ్గుర్ని చంపి అది అధికార పక్షమే చేసిందని బాంబులు ఎట్టి ఇద్దరు ముగ్గుర్ని చంపి అది అధికార పక్షమే చేసిందని ప్రజల్లో భ్రాంతి కలిగించవచ్చు - అనంతానంత స్వామి టెక్నిక్ ఇదే--”

గదిలో అధికారులు విస్తుబోయి వింటున్నారు. అంగవైకల్య చాలానంద ట్రస్టు వృద్ధ ఇన్‌స్పెక్టర్ సుబ్బు. దీక్షాబోధక ప్రకాష్. నితంతు రథన సర్కిల్ ఇన్‌స్పెక్టర్ సుబ్బుకి

దాదాపు నాలుగు వందల కోట్ల ధనానికి ఆయన అధికారి. అలాంటి వ్యక్తిమీద సి.బి.ఐ ..... డి.సి. స్వరం తిరిగి వినిపించింది.

“హిందువులు స్వతహాగా సహన శీలురు. ఆ గుణమే వారిలో లేక పోతే దేశం ఇలా వుండేది కాదు. దేశపు మైనారిటీ సుస్థిరతా భావం తగ్గేకొద్దీ అలజడి పెరుగుతుంది. సరీగ్గా ఈ పాయింట్‌నే పట్టుకున్నాడు అనంతానంతస్వామి. అయితే ఇదంతా ఎంతో సిస్టమాటిక్‌గా ఎవరికీ అనుమానం రాకుండా చేసాడు. దాదాపు ఇరవై సంవత్సరాల కృషి వుంది దీని వెనుక.

మతం ఆయన అయుధం! వెపన్!!!

రాజకీయం ఆయన ఆట! గేమ్!!!

ఆయన విమానం దిగుతూ వుంటే వందమంది పూర్ణ కుంభాలతో నిలబడి వుంటారు. విదేశాలకు వెళ్తే విదేశాంగ మంత్రి వీడ్కోలు ఇస్తాడు.

ఇంత మహోన్నతమయిన వ్యక్తి మత పరిరక్షకుడు, రాజకీయాధి నేతా, నిర్ణయ నిర్దేశకుడు అయిన అనంతానంతస్వామి యొక్క చీకటి కోణాన్ని నేను రెండు సంవత్సరాలుగా శోధించాను. చాపక్రింద నీరులా వలపన్ని ప్రతిచర్యనీ భూతద్దంలో చూసి రికార్డు చేసాను. ఆ కాగితాలన్నీ ఈ ఫైల్‌లో వున్నాయి. అయితే అతడిమీద యాక్షన్ తీసుకునేటంత రుజువు ఏదీ నాకు లభించలేదు.

“ఈ రోజు సాయంత్రం అలాంటి రుజువు ఒకటి లభించ బోతూంది---”

ఆఫీసర్లందరూ ఉత్సుకతతో ముందుకి వంగారు. ఆ గదిలో సూది పడితే వినపడేటంత నిశ్శబ్దం అవరించింది.

“..... ఈ రోజు సాయంత్రం రవీంద్ర కళాక్షేత్రంలో ఒక నాటక ప్రదర్శన జరగబోతూంది. ఇందిరాగాంధీ మహిళా కళాకారులు ఈ ప్రోగ్రామ్‌ని అనాథ బాలికల సహాయార్థం ఏర్పాటు చేసారు. కళాభారత అన్న సమాజంవారు ఈ ప్రదర్శన ఇస్తుంది. దీనికి అధ్యక్షత వహిస్తున్నది పరిశ్రమల మంత్రి సూర్యారావు. నాకు లభించిన రహస్య సమాచారం ప్రకారం అయన్ని అక్కడ హత్య చేయడానికి ప్రయత్నం జరుగుతూంది.”

వింటున్న వాళ్ళు ఆసక్తిగా చూసారు. గుసగుసలు బయల్పేరాయి

“వారం రోజుల క్రితం స్వామి సూర్యారావు చెయ్యి చూస్తూ ‘అపాయముంది నాయనా జాగ్రత్త’ అని హెచ్చరించడం కాకతాళియం కావొచ్చు కానీ ఈ ప్రయత్నం జరుగుతూ వుండగా కనీసం ఒక టెర్రరిస్టునయినా మనం పట్టుకోగలిగితే ..... చాలా సమాచారం బయట పడవచ్చు. సరే ..... ఇంతకాలం ఈ విషయాలన్నీ నా ఒక్కడికే పరిమితం. ఈ రోజు మీ అందరి సహకారం కావలసి రావడంతో ఇన్నాళ్ళూ నేను సేకరించిన సమాచారాన్ని మీ ముందు వుంచుతున్నాను. ఈ ఫైల్ పూర్తిగా చదవండి. ఈ విషయాలన్నీ అత్యంత రహస్యంగా, గోప్యంగా వుంచాలని మీకు నేను చెప్పనవసరం లేదు. ఈ సాయంత్రం మనం అక్కడికి వెళుతున్నాం. మన కోడ్ కాలర్.”

సూర్యారావు ప్రదేశంగానీ, స్థితిగతులుగానీ, యోసీపర్లు కనెక్టుకర్లు గుర్తుపట్టడానికీ ఒక కోడ్

ఏర్పర్చుకుంటారు. ఆ కోడ్ చివరి నిమిషంలో మాత్రమే వెల్లడి చేయబడుతుంది. ఆ రోజు కాలర్ పైకి కాస్త లేపడం గుర్తు).

“సూర్యారావుగారిని ఈ రోజు ప్రదర్శనకి వెళ్ళడం మానుకోమన్న సలహా ఇద్దామా?” ఎవరో అడిగారు.

“మనకేదో ఆచూకీలందగానే మంత్రుల్ని ప్రోగ్రామ్లు మానుకొమ్మని సలహా ఇస్తే, దేశంలో ఒక్క ప్రముఖుడు కూడ బహిరంగంగా ఇక హాజరవడానికి వీలుండదు. మనం అక్కడ ఆయనకి రక్షిత వలయం ఏర్పరచాలి. వాళ్ళని పట్టుకోవడానికి ఇంతకన్నా మంచి అవకాశం మనకు రాదు. మన శక్తి సామర్థ్యాలు నిరూపించు కోవడానికి ఇంతకన్నా మంచి అవకాశం మరొకటిలేదు బెస్టాఫ్ లక్.....”

అందరూ నిశ్శబ్దంగా లేచారు.

అనంతానంతస్వామి చుట్టూ సి.బి.ఐ. వల!

సి.బి.ఐ. చరిత్రలో ఇంత పెద్ద అపరేషన్ గతంలో ఎప్పుడూ జరిగి వుండదు.

* * * * *

అందరి మనసులూ టెన్షన్తో నిండివున్నాయి.

ఆ విగ్రహాన్ని చూసి ఎవరూ అది ఒక గదిలోది అనుకోరు. బిర్లామందిర్ అంతర్భాగపు గర్భగుడికన్నా పదిరెట్లు విశాలంగా వుంది. విగ్రహమే ఆరడుగుల పొడవుంది. అనంతానంత స్వామి ఇంట్లో పడగ్గది పక్కనే వున్న పూజా మందిరం అది.

పట్టుపంచె సర్దుకుంటూ అక్కడికి హడావుడిగా ప్రవేశించాడు సి.బి.ఐ. చీఫ్. ఆయన మరో రెండేళ్ళలో రిటైరవ్వబోతున్నాడు. అనంతానంతస్వామిని అపర భగవదవతారంగా చూస్తున్నాయన. భగవంతునికి వ్యతిరేకంగా ఎంక్వయిరీనా? అపచారం .....

రావడంతోనే స్వామి కాళ్ళమీద పడ్డాడు. “పది నిమిషాల క్రితమే మా డిపార్ట్మెంట్లో నాకో విషయం తెలిసింది స్వామీ! పరుగెత్తుకు వచ్చను .....

“ప్రజల ఉసురు రాముడికే తప్పలేదు. నీలాపనింద కృష్ణుడినే వదిలిపెట్టలేదు. నేనెంత నాయనా. ఎంక్వయిరీ రాని మంచిదేగా!”

చీఫ్ అదిరిపడి “మీకంతా తెలిసిందా స్వామీ?” అన్నాడు.

“నీ క్రింద అధికారి డిప్యూటీ కమీషనర్ మాట్లాడిన ప్రతీ మాటా నాకు తెలిసింది నాయనా”

చీఫ్ చేతులెత్తి నమస్కరిస్తూ, “మీరు కాలజ్ఞానులు మహాప్రభో! పది నిమిషాల క్రితం జరిగిన రహస్య సమావేశం గురించి కూడ మీకు తెలిసిందంటే మీరు యుగపురుషులు! మీ మీద చర్య తీసుకోబోతున్నారంటే ఇక మాకూ, మా డిపార్ట్మెంట్కీ పుట్టగతులుడవు అంటూ ఏడ్చాడు.

ఇంత మూర్ఖులూ, దైవభక్తితో జ్ఞానేంద్రియాలు మూసుకుపోయిన వారు, మతం పట్ల అవసరమైన దానికంటే ఎక్కువ నమ్మకం వున్నవారు సి.బి.ఐ లాటి, దేశపు అత్యంత ప్రధానమైన డిపార్ట్మెంట్లో ఉంటారా అంటే - వుంటారు!!

“నాయనా! నా మీద అత్యంత భక్తితో నువ్వొచ్చి ఆ పైలు సంగతి చెప్పబూనావు. నీ భక్తికి మెచ్చి నీకో తాయెత్తు ఇస్తున్నాను. ఇంతకుముందు ఇచ్చిన దానికన్నా ఇది మరింత ప్రభావం కలది”

“కృతజ్ఞుడిని స్వామీ .....

స్వామి చీఫ్ భుజపు దండకు కట్టబడి వున్న తాయెత్తు తీసి, స్వయంగా మరో తాయెత్తు కట్టాడు.

“ఆ రెడ్ పైలు సంగతి నేను చూసుకుంటాను స్వామీ”

“అఖిర్లేదు నాయనా దైవకృప వల్ల ఎప్పటి విషయాలు అప్పుడు దివ్యదృష్టితోనే గ్రహించగలను --”

తల్లడిల్లే భక్తితో చీఫ్ మరో మారు ప్రణామం చేసి వెళ్ళిపోయాడు. స్వామి అటువేపు చూస్తూ చేతిలోని పాత తాయెత్తుని వేళ్ళతో విప్పాడు. బ్యాటరీ అయిపోయిన మైక్రోఫోన్ క్రింద పడింది.

-- ఇంతలో ఒక వ్యక్తి అక్కడి కొచ్చాడు. అతడి పేరు రామ్ లాల్. ఆ సాయంత్రం వ్యవహారం నడపాల్సింది అతడే.

“ఈ రోజు మనం చేయబోయే పని సి.బి.ఐ.కి తెల్సిందట. కోడ్--కాలర్ లిఫ్టింగ్ ..... అడిటోరియం అంతా వాళ్ళు వుంటారేమో, ప్రోగ్రాం రేపటికి మార్చినా----?

“వద్దు నాయనా. యద్భావం తద్భవతి. వాళ్ళందరూ వుండడమే మంచిది”

తిరిగి పూజలో మునిగిపోయాడు స్వామి. రామ్ లాల్ అక్కడ నుండి బయల్దేరి ధియేటర్ దగ్గరకు వచ్చాడు. అక్కడికింకా ప్రేక్షకులు చేరుకోలేదు. సాయంత్రం ఐదు కావొస్తోంది.

అతడి మనసులో ప్లాన్ క్లియర్ గానే వుంది హత్యకి నలుగురిని ఉపయోగించదల్చుకున్నాడు అతడు. వాళ్ళకి పేర్లు లేవు. A-1, A-2, A-3, A-4.---అంటే.

నాటక ట్రూపువాళ్ళు కలకల మాత్రం గ్రీన్ రూమ్ లోంచి వినపడుతూంది. రామ్ లాల్ తలెత్తి ముఖద్వారం వేపు చూశాడు. పెద్ద తోరణం లాటి గుడ్డా వేలాడుతూ వుంది.

వికలాంగుల సహాయార్థం ఇందిరాగాంధీ

మహిళ కళాళాల నిర్వహణలో కళాభారతి నాటకం

“అఖిరి పోరాటం”

రామ్ లాల్ కి ఎందుకో నవ్వొచ్చింది.

ఏ పోరాటమూ లేక అతడి చేతులు దురదపెడుతున్నాయి. ఇప్పుడు. సి.బి.ఐ. రంగంలోకి

వెళ్ళి పోతే ..... అన్నీ ప్రశ్నలే.

తాను క్రింద వేపు పట్టుకుంటే ఆయన మధ్యలో పట్టుకుని తీసుకుంటారా? తానే మధ్యలో పట్టుకుని అందించాలా? ఆయన చేతులు తగిలితే ఎలా? అందించాక నమస్కారం పెట్టాలా? అవసరం లేదా? ఆయన్ని సీటు వరకూ తీసుకువెళ్ళాలా? ఆ విషయం ప్రిన్సిపాల్ చూసుకుంటుందా?

సాయంత్రం వరకూ అన్నీ అనుమానాలే.

అరయింది.

వేగంగా కొట్టుకుంటూన్న గుండెతో గుమ్మం దగ్గర నిలబడి వుంది సునాదమాల.

అతిథులు ఒక్కొక్కరే వస్తున్నారు.

అతిథులతో పాటూ నలుగురు అగంతకులు కూడ వచ్చి తమ తమ సీట్లల్లో కూర్చున్నారు - A1- , A2-, A3-, A4.

ఆరుంపావయింది.

ఆరూ ఇరవై.

* * *

గ్రీన్ రూమ్ లో నికుంజ్ విహారి వడావుడిగా అటూ ఇటూ తిరుగుతున్నాడు. కళాభారతి ట్రూపు అతడిదే. ఆఖరి పోరాటం నాటకానికి అతడే దర్శకుడు ఆ నాటకంలో అతడిది మంత్రి పాత్ర.

అదే నాటకంలో అతడి మిత్రుడు ఆటోడ్రైవర్ వేషం వేస్తున్నాడు. అతడి పేరు పద్మాకర్. వారిద్దరూ మంచి స్నేహితులు

నికుంజ విహారికి తండ్రీలేడు. తల్లి వర్ణని లక్షాధికారిణి. ఆమె తండ్రీ ఆమెను పెద్ద ఆస్థికి వారసురాలిగా మిగిల్చి మరణించాడు. ఆస్థిని నిలబెట్టుకునే లౌక్యం ఆమెకు లేదు. నమ్మకస్తుడయిన మానేజరు కూడ వృద్ధుడయ్యాడు. కొడుకు చేతికి అందివస్తాడనుకుంది. కానీ అతడేమో నాటకాలంటూ ఇల్లుపట్టకుండా తిరుగుతున్నాడు. ఆమెకు అదొక్కటే బాధ.

విహారిలో పట్టుదలా కృషి లేదనికాదు బియ్యే వ్యాసయ్యాడు. అతడి దృష్టి అంతా నాటక సమాజం మీదనే, అతడు స్థాపించిన కళాభారతి మూడు సంవత్సరాల్లోనే ఆంధ్రదేశపు ప్రతిష్ఠాకరమైన నాటక సమాజాల్లో ఒకటిగా మారిందంటే దానికి కారణం డబ్బొక్కటే కాదు. అతడి కృషి కూడ అది తల్లికి తెలుసు. ఆమె బాధంతా కొడుకు తన ప్రతిభని అనవసరమైన విషయాలమీద ఎక్కువ ఖర్చు పెడుతున్నాడని! ..... భర్త పోయినప్పటినుంచి ఆమె ఎక్కువగా భర్తినీ మౌనాన్ని ఆశ్రయించింది. ఆమెలో మంచితనమెంత వుందో దానికి రెండురెట్లు అమాయకత్వం కూడ వుందటానికి చిన్న ఉదాహరణ చాలు.

..... వాళ్ళింట్లో వుండే వంటవాడి పేరు గంగులు. పద్మాకర్ కి వాడికి మంచి దోస్తీ.. ప్రశస్తిమయిన వంట వాళ్ళందరూ బెంగాలీలను పద్మాకర్ సలహా మీద తన పేరుని గంగూలీగా

మార్చుకున్నాడు. వాడికి ముగ్గురు భార్యలు. డబ్బు అవసరం ఎక్కువ. వారిక్కూడా నాటకాల పిచ్చి కాస్త వుంది. ఇంకో నాలుగు రోజుల్లో పండగనగా వాడి ముగ్గురు భార్యలూ తమకి చీరె కొని పెట్టకపోతే వాడి వెన్నుముక విరగొట్టి సుమంగళి చిత్రంలో సావిత్రిలా అయిపోతామని విడివిడిగా అల్లిమేటం ఇచ్చారు. అంత తక్కువ సమయంలో అంత డబ్బు ఎలా సంపాదించాలో తెలియదు వాడికి.

అంత తలమునకలవుతున్న పరిస్థితుల్లో పద్మాకర్ వాడికో సలహా ఇచ్చాడు. అమ్మగారి దగ్గరే తన నటనా సామర్థ్యాన్ని పరీక్షించుకుందామనుకుని ఒక నాటకాల కంపెనీ దగ్గర మేకప్ వేయించుకుని ఇంటికి వచ్చాడు.

అమ్మా! ప్రొద్దున్న వచ్చి మీరు శివాలయం పక్కనున్న పుట్టలో పాలు పోశారు కదా అవునంది వర్ధనమ్మ.

మీరు వేడిపాలు పోసినట్టున్నారు పాము చనిపోయిందమ్మా విషాదంగా అన్నాడు.

వర్ధనమ్మ మొహం వాడిపోయి నిజమా అంది

అవునమ్మా మీరలా పాలుపోసి వెళ్ళగానే అది పుట్టనించి బయటకు వచ్చింది. తోలు కాలి అక్కడి కక్కడే మరణించింది. పక్కనే వున్నాన్నేను ఎవరా అని చూస్తే మీరు

ఆమెకు దుఃఖమొక్కటే తక్కువ. అయ్యో ఇప్పుడెలా?

అయిదు వందలు పెట్టి అర్చన చేయించాలి తల్లీ తర్వాత ఒక ఇత్తడి పాముని కూడ దానమియ్యాలి.

ఆమె శవస్తోత్రం పఠిస్తూ లోపల్నించి డబ్బు తీసుకువచ్చి ఇచ్చింది. గంగూలీ అది తీసుకుని వెళ్ళిపోయాడు. కథ సుఖాంతమయ్యేదే కానీ అప్పుడే పద్మాకర్ విహారి వచ్చి వాడిని రెడ్ హ్యాండెడ్ గా పట్టుకున్నారు.

ఏరా? మక్కెలిరక్కొట్ట మంటావా? పోలీసుల్ని పిలిపించమంటావా?

వాడి చేతులు జోడించి రెండింటిలో ఏదయినా చేయండి బాబూ కానీ డబ్బులు వెనక్కి లాక్కొని మాత్రం ఇంటికి పంపించకండి అన్నాడు నిజాయితీ ధ్వనిస్తూన్న దుఃఖంతో.

ఎందుకట?

మీకన్నా పోలీసులకన్నా నా భార్యల బాధే ఎక్కువ వారితో మీరు పోటీ పడలేరు.

వర్ధనమ్మ నవ్వుకుని వాడికి డబ్బు ఇచ్చి పంపించి వేసింది.

నువ్విచ్చిన అలుసేనమ్మా ఇది. ఉద్యోగం లోంచి తీసెయ్యక పైగా యింకా డబ్బులిస్తావా?

పోనీలేరా కావలసినంత డబ్బే తీసుకున్నాడు. ఆ భయంలో బంగారు పాము అడిగినా ఇచ్చి ఉండే దానిని అందులోనయినా వాడి నిజాయితీ కనబడుతూంది కదా నవ్వేసింది ఆవిడ.

.....

ఇంకా ముగియలేదు. వాడేమిటి? పద్మాకర్ నాటకానికి జిల్లోనల్లుని చేరుకుని చూశాడు.

విహారి.

హాలు నిండి పోయింది. జనంలో విసుగు కూడ ఎక్కువైనట్టు ఈలలు చప్పుట్లు వినిపిస్తున్నాయి చూశావా

ఏం చెద్దాం?

అదే ఆలోచిస్తున్నాను

పద్మాకర్ విసుగ్గా గ్రీన్ రూమ్‌లోకి వెళ్ళాడు. విహారి తెరకాస్త పక్కకు తప్పించి ఆడిటోరియంలోకి చూశాడు. కిటకిటలాడుతున్న జనం. నిజమైన ఆర్థిస్టులకి అంతకన్నా సంతోషం ఏముంటుంది.

అతడు వాచీ చూసుకున్నాడు. ఎడునర్రయింది. మంత్రిగారి కోసం ఇంకా ఎంతసేపు వేచిచూడాలో తెలీదు.

అలా అతడు బయటకు చూస్తున్న సమయాన గుమ్మం దగ్గర నిలబడిన అమ్మాయి మీద అతని దృష్టి పడింది. ముందు ఆ సునాదమాలని చూసి రవీంద్ర కళాక్షేత్ర గుమ్మం దగ్గర నిలబెట్ట బడిన ప్రతిమ అనుకున్నాడు. పూలగుచ్చం భయం భయంగా పట్టుకుని నేలకి కాళ్ళు అంటుకు పోయినట్టు నిలబడివుంది ఆమె. కానీ అంతలోనే ఆ ప్రతిమ కదలటం చూసి తన భ్రమకి నవ్వు రాకపోగా అంత అందమయిన అమ్మాయిలుంటారా అని అతడికి ఆశ్చర్యం వేసింది ఆమె వెన్ను గాండీవాన్ని వక్షం కురుక్షేత్రాన్నీ కనుబొమ్మ విల్లునీ కంఠం పాంచజన్యాన్ని కళ్ళు రథచక్రాల్ని గుర్తుతెచ్చాయి. వాట్లో యుద్ధం ప్రారంభమయింది. స్త్రీల కళాశాల వారు ఈ నాటిక ఏర్పాటు చేశాడని తెలుసు కానీ ఆ కళాశాలలో ఇంత అందమైన అమ్మాయిలుంటారని తెలీదు.

నికుంజ విహారి ఆ అమ్మాయికేసి చూస్తూ అలా ఎంత సేపు వున్నాడో తెలీదు. ఏం చేద్దాం గురూ అని వెనక నుంచి పద్మాకర్ దృష్టి కూడ ఆ అమ్మాయిమీద పడింది మైగాడ్ అన్నాడు ఆమె అందానికి విస్తుబోయి.

ఏం గురూ లవ్ ఎట్ ఫస్టు సైటా?

నీ మొహం నాకిటువంటి ఫస్టు సైట్‌ల మీద నమ్మకం లేదు గానీ, అమ్మాయి చాలా అందంగా వుంది కదూ .....

ఆ విషయం ప్రభుత్వం పార్లమెంట్‌లో పెట్టినా ప్రతిపక్షం కూడా వప్పుకుంటుంది.

కానీ సాధారణంగా ఇంత అందమైన అమ్మాయిలు మెదళ్ళలో అమూల్ మిల్క్ పౌడర్ తప్ప మరేమీ వుండదు.

నేనొప్పుకోను. అందమైన వాళ్ళలో తెలివి తేటలున్న వాళ్ళు కూడా వుంటారు

పందెం కాస్తావా?

పందెం ..... నువ్వొడిపోతే ఆ అమ్మాయితో ఐ లవ్వా అనిపించుకోవాలి.

నిజంగా ఇంత అందమైన అమ్మాయికి ఇంద్రుణ్ణో సాటు తెలియి కదా నుంకి కేనీ పందెం

ఓడిపోతే ఐలవూ అనిపించుకోవటం ఏమిటి ఖర్మ పెళ్ళే చేసుకుంటాను పందెం.

పందెం ఓడిపోతే చాలా చిక్కుల్లో పడతావ్ గురూ.

ఓడిపోను ఆ టోపి ఇలా ఇవ్వు.

పద్మాకర్ తెల్లబోయి ఎందుకు? అన్నాడు

ఆ మంత్రిగారు రావటానికి ఇంక ఎంతసేపు పడుతుందో ఏమిటో! నేనే టోపీ పెట్టుకుని ఆ ముఖద్వారం నుంచి లోపలికి వచ్చేస్తాను. మీరీ లోపల నిజంగానే మంత్రిగారు వచ్చారన్న ఉద్దేశ్యంతో తీసినట్టు తెర తీయండి, నాటకం ప్రారంభిద్దాం తెర లేచాక ఈ పట్టు చీరె ప్రిన్సిపాల్ మాత్రం ఏం చేస్తుంది? సునాదమాల చేతిలో పుష్పగుచ్ఛం కేసి చూస్తూ అన్నాడు విహారి .

ఆ గుచ్చాన్ని ఆ అమ్మాయి మంత్రిగారి కోసమే పట్టుకొని వున్నదని అతడికి తెలుసు.

* * *

ఆ రోజు రవీంద్ర కళాక్షేత్రంలో మినిష్టర్ సూర్యారావుని హత్యచేసే ప్లానూ దాన్ని ఎలా అమలు జరపాలో అన్న వ్యూహం రచించింది లాయర్ పరమేశ్వరం,

అనంతానంతస్వామికి పరమేశ్వరం మెదడు లాంటివాడు.

ప్రధానమంత్రిని నలుగురి మధ్యా చంపిన హంతకుడిని కూడ కోర్టులో వాదించి బయటకు తీసుకురాగల సమర్థుడు. అంత తెలివైనవాడు మంచికి అవతిలి వైపు వుండటం దేశం చేసుకున్న దురదృష్టం. అతడు ప్రధానమంత్రిని కూడ ప్రశ్నించ గల లాయరు. తన తెలివి తేటల్తో సుప్రీం కోర్టులో జడ్జీలని తికమక పెట్టగల సమర్థుడు.

సి.బి.ఐ డిప్యూటీ కమీషనర్ దృష్టి లాయరు పరమేశ్వరం మీద కూడా వుంది. అనంతానంతస్వామి తన విజయమంతా నాలుగు స్థంభాల మీద వుంది అని అంతరాంగికులతో అంటూ వుంటాడు. అందులో ఒక స్థంభం లాయర్ పరమేశ్వరం (తెలివి) మరో స్థంభం రామ్లాల్(బలం) మూడో స్థంభం ఒక రాజకీయ నాయకుడు (అధికారం) నాలుగో స్థంభం ఏమిటో ఎవరో డిప్యూటీ కమీషనర్ ఎంత ప్రయత్నించినా బయటకు రాలేదు. అనంతానంతస్వామి నవ్వులాటకు ఈ ఉదాహరణ ఇచ్చినా ఆ మాటల్లో నిజం వుందని డి.సి ..... సి.బి.ఐకి తెలుసు పరమేశ్వరానికి అమెరికన్ గూఢచారి సంస్థ, సి.ఐ.ఎ రష్యన్ గూఢచారి సంస్థ కె.జి.బి.లతో కూడ సమానమయిన సంబంధాలున్నాయని వినికిడి. అతడి తెలివి తేటలు అపురూపం. అనిర్వచనీయం అతడికి యాభయ్ ఏళ్ళు వుండవచ్చు. భారతంలో శకుని ద్రోణుడు మొదలయిన వారి అంశతో ఆ తెలివితేటల్తో పుట్టాడు. అతడి పథకం సరిగ్గా సాగితే మరో నాల్గయిదు సంవత్సరాల్లో అనంతానంతస్వామిని భారతదేశానికి నియంతని చేయబోతున్నాడు అతడు. దాదాపు పదిసంవత్సరాల కృషి వుంది దీని వెనుక. ఈరోజు జరగబోతున్న హత్యా ప్రయత్నం దానికి మెట్టు.

అటువంటి పరమేశ్వరం ఎక్కిన కారు అప్పుడే రవీంద్ర కళాక్షేత్రంలో ప్రవేశిస్తోంది. అతడు తలెత్తి పై గుడ్డని చూసి నవ్వుకున్నాడు.

“అఖిరి పోరాటం”

ఇంకో అరగంట్లో ఇక్కడ రక్తం ఏరులై ప్రవహిస్తుంది రేపు పేపర్లో పెద్ద పెద్ద అక్షరాల్తో ఈ

వార్త ప్రముఖంగా ప్రచురింపబడుతుంది. పోలీసుల అసమర్థత గురించి వీలైతే మెజిస్ట్రేరియల్ ఎంక్వయిరీ తరువాత అన్ని వార్తల్లాగే ఇదీ చప్పబడిపోతుంది. స్వామి స్విస్ అకౌంట్లో కోటి రూపాయలు క్రెడిట్.

ఆఖరి పోరాటం!

డబ్బున్నవాడిని డబ్బులేని వాళ్లు అందరూ కలిసి ఎదుర్కోవటం ఏ రంగస్థలం మీద చూసినా ఏ నాటకం చూసినా ఇదే థీమ్. చివరికి విప్లవ కారుడయిన హీరోనో రేప్ చేయబడిన హీరోయినో స్టేజి మీద ఉపన్యాసం యిస్తూ మరణించటంతో సమాప్తం. మరుసటిరోజు అదే స్టేజిమీద మరో ఆఖరి పోరాటం! అదే అఖరు అనుకుంటూ ఎన్నో ..... ఎన్నెన్నో పోరాటాలు.

పరమేశ్వరం గుడ్డాని చూస్తూ లోపలికి ప్రవేశించాడు, లోపల ఎన్నో ఆలోచనలతో..... రాష్ట్రంలో ముఖ్యమంత్రి ప్రభావం చాలా లోతుగా పాతుకుపోయి వుంది. మరో పది సాంవత్సరాల వరకూ దాన్ని తొలగించటం కష్టం. అ స్థానాన్నించి ఆయన్ని ఎవరూ కదపలేరన్నది నిర్వివాదాంశం. ఆ పరిస్థితుల్లో స్వామి దగ్గరికి ఒక ఆఫర్ వచ్చింది.

ముఖ్యమంత్రిని గద్దె దింపితే కోటి రూపాయలు!! చాలా రహస్యంగా సంప్రదింపులు జరిగాయి.

ఇచ్చే వారి పేరు గోప్యంగా వుంచబడింది.

స్వామిలో గొప్పతనం అదే ఎవరికి ఎంతవరకూ తెలియజెయ్యాలో అంతవరకే చెప్తాడు. ఈ వ్యవహారంలో మొదటిమెట్టు సూర్యారావు అనే మంత్రిని చంపటం. దీనికి ముఖ్యమంత్రి పదవి దిగటానికి సంబంధం ఏమిటో స్వామికి పరమేశ్వరానికి మాత్రమే తెలుసు.

మినిష్టర్ సూర్యారావుని చంపే ప్రయత్నం చేసే బాధ్యత రామ్ లాల్ది.

ఆ సమయంలో అక్కడికి దూరంగా వుండి ఏదైనా గొడవ జరిగితే కోర్టునుంచి తమ వాళ్ళని బయటకు తీసుకొచ్చే బాధ్యత పరమేశ్వరంది.

ఇలా ఎవరి బాధ్యతలు వారికి అప్పజేప్పాడు స్వామి.

ఇక్కడ రామ్లాల్ గురించి కొంచెం చెప్పాలి. ఒక పరుగుపందెం క్రీడాకారుడు రోజు ఎలా ప్రాక్టీసు చేస్తాడో ఒక డాన్సరు రోజు నాట్యాన్ని ఎలా ప్రాక్టీసు చేస్తుందో అతడు కై 9మ్ని అలా ప్రాక్టీసు చేస్తాడు డబ్బు కోసం కాదు. అ ప్రాక్టీసు లేకపోతే తోచదు. ఒకరోజు ఎవరూ దొరక్కపోతే పనివాడిని పిలిచి బల్లమీద చేతులు పెట్టమంటాడు.

పాసేజ్ సినిమా చూశావా?

వాడు వణుకుతూ లేదు బాబూ అనడు.

నేను నిన్నే చూశాను. అంటూ రెండు లేడి ఫింగర్స్ (బెండకాయలు) వాడి ఫింగర్స్ పక్కనే పెట్టి కత్తి తీసుకుంటాడు. .... చెప్పు బెండకాయలు తెగ్గోస్తానా? నీ వెళ్ళు తెగ్గోస్తానా? అందులో విలన్ ఇలాగే అడుగుతాడు.

వాడు దాదాపు ఏడుసార్లు ఇలాంటి చెప్పి జేకపోతే మీరె తెలుసుంది. వా వెళ్ళు

తెగ్గోస్తారు బాబూ బెండకాయలు తెగుతాయి నీకు నిజం చెప్పటం కూడ చేతకాదురా పోనీ అని వదిలేశా. ఈ సారి నిజం చెప్పకపోతే నిజంగా వేళ్ళు తెగ్గోస్తాను చెప్పు. ఈసారి దేన్ని తెగ్గోస్తాను.

బెండకాయల్ని బాబూ.

ఛాప్ ..... ఛాప్ ..... చాప్ వేళ్ళు ముక్కలు ముక్కలుగా తెగుతాయి వాడి ఆక్రోశాల మధ్య. అబద్ధం చెప్పావు అందుకే వేళ్ళు తెగాయి. నా తప్పుకాదురా అని నవ్వుతూ పోతాడు. అట్లాంటి క్రిమినల్ రామ్లాల్ రాత్రికి రాత్రి ఒక ఊరుని ఖాళీ చేయించగలడు జాతీయ కార్మిక సంఘాల్లో నాలుగు ఇతడి అధ్యక్షంలో వున్నాయి. పదిమంది అనుచరుల్ని వెంటేసుకుని అతడేదైనా నియోజక వర్గానికి వెళ్ళితే అక్కడ అతడు కోరుకున్న వ్యక్తి ఎమ్మేల్యే అవ్వవలసింది అతడేదైనా సమ్మే తలపెడితే, మళ్ళీ దయతో అతడు ఒప్పుకునే వరకూ ఆ రాష్ట్రం పారలైజ్ అవ్వవలసిందే అతడు స్వయంగా హత్యలు చేసే స్టేజీ దాటి పోయి చాలా రోజులైంది. పాత కేసులు చూసుకోవటానికి పరమేశ్వరం ఎలాగూ వున్నాడు.

అన్నీ కలిసి ఒక్క మాటలో చెప్పాలంటే

భారత పైన్యం దగ్గర వున్న ఆయుధాలకన్నా అధునాతనమైనవి అనంతానంతస్వామి దగ్గర వున్నాయి. వాటి రక్షణ, వాటిని ఉపయోగించేదీ రామ్లాల్ ఆ వింగ్ కమాండర్

మినిష్టర్ సూర్యారావుని చంపటం రామ్లాల్కి పెద్ద సమస్య కాదు. తన నలుగురు అనుచరుల్ని నాలుగు స్థానాల్లో వుంచాడు. మినిష్టర్ సూర్యారావు మీద A-3 ఆయుధం పేలుస్తాడు. థియేటర్లో అతని చుట్టూ నాలుగు వరుసల్లో వాళ్ళ అనుచరులే వుంటారు. ఆయుధం పేలాగానే A-3ని కవర్ చేసేస్తారు. ఆ అయోమయం నుంచి పోలీసులు ప్రజలు తేరుకొనే లోపలే హంతకుండు బయటకు వచ్చేస్తాడు. ఒకవేళ A-3 పేల్చిన దాని వల్ల సూర్యారావు మరణించకపోతే వెంటనే వరుసగా A1, A4 పేలుస్తారు.

A-2 మాత్రం వీళ్ళతో కలవకుండా విడిగా వుంటాడు.

రామ్లాల్ అతడికి ప్రత్యేకమయిన సూచనలు కొన్ని ఇచ్చాడు స్టేజీ వెనక నుంచి ఈ ఆపరేషన్ అంతా అతడు చూసి ఏదైనా పరిస్థితి విషమిస్తే రంగంలోకి ప్రవేశించాలి

అతడు నెమ్మదిగా రంగస్థలం వెనక్కి బయల్దేరాడు.

ఆ జనంలోనే కలిసిపోయి దాదాపు వందమంది సి.బి.ఐ ఆఫీసర్లు వున్నారు. ఎలాగో ఒక టెర్రిరిస్టుని పట్టుకోవాలి మొత్తం అంతా బయటకు లాగొచ్చు. ఇంతకన్నా మంచి అవకాశం రాదు. అయితే ఇదంతా మంత్రికి ఏమాత్రం అపాయం లేకుండా జరగాలి.

డిప్యూటీ కమీషనర్ మనసులో పరమేశ్వరమే కదులుతున్నాడు.

ఆడిటోరియంలో రామ్లాల్ వున్నాడు. పరమేశ్వరం వున్నాడు. ఇది సులభమైన ప్లాన్ అయివుండదు ఏదో జరగబోతూంది.

జిల్లాపీఠా నుండగా జిల్లాపీఠానికి దూరమే పేజీ వెనక్కి చక్కి వెళ్ళుతున్న A2 మీద సరిగ్గా జిల్లా

నడకలో తేడాని చీఫ్ కళ్ళు వెంటనే పసిగట్టాయి.

*

*

*

తన మినిష్టర్ వేషాన్ని అద్దంలో చూసుకుంటూ కాలర్ పైకి లేపుకున్నాడు విహారి. టోపీ పెట్టుకుని బయటకు వస్తూ పద్మాకర్ కేసి చూసి నవ్వేడు. అప్పటికే పద్మాకర్ వెనకవైపు విహారి వెళ్ళటానికి ఏర్పాట్లు చేశాడు. అతడికిదంతా థ్రిల్లింగ్గా వుంది.

విహారి గ్రీన్ రూమ్ మలుపు తిరగబోతూంటే ఒక యువతి అటు నుంచి పరుగున వస్తూ అతడిని ఢీకొంది అయితే ఆమె దాన్ని పట్టించుకోకుండా కంగారుగా పరమేశ్వరం వరుసలో కూర్చున్నాడు కవర్ చేయండి అని వేగంగా వెళ్ళిపోయింది. కనురెప్పపాటు కాలంలో జరిగిన ఈ సంఘటన విహారికి ఏమీ అర్థం కాలేదు

కాలేజీ ఫంక్షన్ లో ప్రతివాళ్ళూ తమదే ఈ ఫంక్షన్ అన్నట్టు హడావుడి పడటం మామూలే అందులోనూ కళాశాల!!

అతడు మరిక దాన్ని పట్టించుకోకుండా, వెనుకనుంచి ఆడిటోరియమ్ బయటకు వచ్చి ముఖద్వారం దగ్గరకు వచ్చాడు. అప్పటికే పద్మాకర్ అక్కడ మరో ఇద్దరు స్నేహితుల్ని ఏర్పాటు చేసినట్టున్నడు. వాళ్ళూ నటులే కాబట్టి సీరియస్ గా విహారి మెడలో దండవేశారు అదృష్టవశాత్తు ప్రిన్సిపాల్ అక్కడలేదు. విహారి మరింత హుందాతనం తెచ్చుకుని చూట్టూ వున్నవాళ్ళ నమస్కారాలు అందుకుంటూ పూలదండతోనే ద్వారం దగ్గరకు సమీపించాడు.

సునాదమాల వళ్లంతా చెమట్లు పడుతున్నాయి. చేతిలో పుష్పగుచ్ఛం వణుకుతోంది. మంత్రిగారంటే ఏ ఏబై ఏళ్ళవాడో అనుకుంది. ఇలా యువకుడు అనుకోలేదు. ఎలా పట్టుకుని అందిస్తే ఆ అమంత్రిగారి వేళ్ళు తనకి తగలకుండా వుంటాయా అని మధన పడుతూంది.

విహారి దగ్గరకు వచ్చేస్తున్నాడు.

స్పృహ తప్పి తూలి పడిపోతానేమో అన్నట్లుగా వుంది మాలకి.

గుచ్చాన్ని ఎలాగో ఒకలాగా అందించి హమ్మయ్య అన్నది వూపిరి పీల్చుకోబోయింది. విహారి విశాలమైన చిరునవ్వుతో దాని అందుకుని ఆమెతోపాటే వదిలేశాడు.

అనుకున్నంతా అయింది.

సునాదమాల గుండె ఆగిపోయింది. ఒక స్వేదబిందువు మెడమీద నుంచి గుండెల మధ్యకి చెరింది. వంగి దాన్ని తీసుకోబోయాడు అదే సమయానికి ఆమె కూడ వంగింది. దాన్ని అతడే ముందు అందుకుంటూ సాధారణంగా ఇటువంటి సమయాల్లోనే తలల్లు తగిలేది అన్నాడు. ఆమెకది సరిగ్గా వినిపించలేదు లేడిలా బెదురుతూ చూస్తోంది. ఈలోపులో ప్రిన్సిపాల్ కీ వాస్తవం తెలిసి భారీకాయంతో రొప్పుతూ పరుగెత్తుకు వచ్చింది. సూర్యారావు బదులు మరో మంత్రిని చూసి విస్తబోయింది. ఈ లోపులో అసలు మంత్రి దూరంగా దిగుతూ కనపడ్డాడు అవిడ అటు పరుగెత్తింది.

నీ పేరు బాగాడు విహారి

సు ..... సు ..... సునాదమాల

సుస్సుస్సునాదమాలా?

ఆమె మరింత కంగారుపడి ఒక్క సు యే అంది గాబరాగా.

ఒక సుయేనా? మూడు సులులేవా? అని అడుగు ముందు కేసి నా పేరు నీకు తెలుసా? అని అడిగాడు. ఆమెకి అతడిని ఫోలో కాక తప్పలేదు.

సు ..... సు ..... సూర్యారావుగారు.

మూడు సులు లేవు ఒక్క సుయే భావ రహితంగా అన్నాడు ఆమె నోటి తడి ఆరిపోతూంది. ఈసారి స్వేదపు చుక్క పొత్తి కడుపు మీద నుంచి మోకాలి మీదకు జారింది. చుట్టూ అసెంబ్లీలా జనం. ఒక్కహితురాలు కూడ కనబడలేదు.

ఏం చదువుతున్నావమ్మాయ్ నువ్వు? ఆమె ఆగిపోతే వెనక్కి చూస్తూ అడిగాడు.

ఆమె చెప్పింది.

ఈ లోపులో నెమ్మదిగా రంగస్థలం మీద కర్టేన్ తెరుచుకుంది. అతడామెని మరో ప్రశ్న అడగబోతూంటే అప్పుడు వినిపించింది అదే అతడు చేసిన తప్పు.

A-3 అతనే మంత్రి అనుకున్నాడు.

స్టేజీ మీదకు మంత్రిగాని తీసుకు వెళుతున్న వారిని కూడా చంపెయ్యమని అతడికి ఇన్స్ట్రక్షన్స్. A3 పేల్చిన గుళ్ళు స్టేజిని చిన్నాభిన్నం చేశాయి. ఈ లోపులో డిప్యూటీ చీఫ్ పిస్టల్ తీయటం, A3ని కాల్చటం జరిగిపోయాయి. ఆ గురి ఎంత సూటిగా వెళ్ళిందంటే A3 చేతిలోకి నిలువునా దూసుకుపోయి మోచేతిని విరగగొట్టింది. అతడు పెట్టిన కేక గాల్లో ప్రతిధ్వనించింది.

డిప్యూటీ చీఫ్ చర్యలకన్నా వేగాంగా ఆలోచించ కలవారు ఆ హాల్లోనే ఒకరు వున్నాడు లాయర్ పరమేశ్వరం.

A2 దొరికిపోయాడని అతడికి తెలుసు. ప్రాణాలతో దొరక్కూడదు అని కూడా తెలుసు. వెనుక బాల్కనీలోకి చూసి సైగచేశాడు. రామ్లాల్ వెనుక నుంచి A3ని కాల్చాడు అతడి మెదడు పేలిపోయి ముక్కలు గాలిలోకి లేచాయి హాలంతా విభ్రాంతి చెందింది. కానీ క్షణం సేపట్లో మాత్రమే కెవ్వు కెవ్వున అరుపులు హాహాకారాలు .....

రామ్లాల్ అతడి అనుచరులు ప్రోఫెషన్స్ తమ పనులు ఈ గొడవతో సంబంధం లేకుండా చేసుకు పోతున్నారు A3ని చంపింది సి.బి.ఐ వాళ్ళు అనుకుంటారని రామ్లాల్కి తెలుసు.

స్టేజీ వెనుక వుండి ఇదంతా చూస్తున్న A2 విహారి సునాదమాల మీదికి A3 పిస్తోలు పెల్చటం తరువాత అతడు మరణించటం అంత చూశాడు. A3 మరణం అతన్ని కదల్చలేదు. అతడికి అప్పచెప్పిన పని మంత్రి మరణించే వరకూ సూపర్ వైజ్ చేయటం, వాళ్ళిద్దరూ మరణించారా లేదా అని చూసుకోలేదు. తన వంతు బాధ్యతగా వెనుక నుంచి వారిమీదకు కాల్పులు కొనసాగించాడు. అతడి మొదటి బుల్లెట్ వెళ్ళి రాడ్ కి కట్టిన తాడుకి తగిలింది అది తెగిపోడవయిదూలం అంత ఎత్తు నుంచి నిలువునా స్టేజీ మధ్యకు జారింది.

విహారి ముందు చూసుకోలేదు. ఆకాశంలోంచి నక్షత్రం జారిపడుతున్న తెరని ఆఖరి నిమిషంలో చూశాడు. అప్పటికే ఆలస్యమైంది

అతడుగానీ తొయ్యకపోతే అది ఆమె తలమీద పడితే అసలు మొదటి బుల్లెట్ చెవి పక్కగా దూసుకుపోయినప్పుడు అతడికి ఏం జరిగిందో అర్థం కాలేదు, ఆ తరువాత పిస్తోలు శబ్దం వినిపిస్తూంటే సునాదమాల చెయ్యి పట్టుకుని పరుగెత్తాడు. ఈ దూలం పడే సమయానికి వాళ్ళిద్దరూ స్టేజీమధ్య వుండటం, దూలం ఆమెమీద పడకుండా అపబోతు దాని బరువుకి ఆగలేక అతడు జారి పడి పోవడం ఒకేసారి జరిగాయి.

వెల్లకిలా ఆమె ఆమెమీద ఆ తాడు అతడి మీద స్టేజి వెనుక వైపు కట్టిన తాకిడికి దాని మీద దూలం పక్కలో ముక్కలు పడ్డట్లు వరుసగా పడ్డాయి.

మొదట పిస్తోలు చప్పుడు తరువాత A3 పెట్టిన ఆర్తనాదం ఆ పైన స్టేజి కూలిపోవడం వరుసగా జరగటంతో ప్రేక్షకులు భయభ్రాంతులయి గుమ్మం నుంచి ఒక్కసారిగా బయట పడటానికి ప్రయత్నించారు. అక్కడ కుమ్ములాట మొదలయింది

మంత్రిగార్ని రక్షించే ప్రయత్నంలో పోలీసులు వలయంలో ఏర్పడ్డారు. పట్టుచీర సగం జారుతూ వుండగా పిన్సిపాల్ కుర్చీ వరుసల మధ్య కూలిపోయింది. జనం ఆవిడ పక్కనుంచి పరుగెడుతున్నారు. అంత హడావుడిలోనూ కర్తవ్యాన్ని మర్చిపోనిది డిప్యూటీ చీఫ్ ఒక్కరే. గాంగ్ లో కనీసం ఒక్కరినయినా పట్టుకుని అనంతానంతస్వామికి ఈ సంఘటనతో సంబంధం వుందని నిరూపించటానికి ఇంతకంటే మంచి అవకాశం రాదు.

విహారికి ఈ గొడవ ఏమీ పట్టలేదు. సునాదమాల మీద బోర్లాపడుకుని కబుర్లు చెప్పటానికి ప్రయత్నించాడు. ఆడియెన్స్ కి దూలపు తెర అడ్డుగా వుండటంతో స్టేజీమీద ఏం జరుగుతూ వుందో కనపడటం లేదు. దూలపు బరువు తన బరువూ ఆమె మీద పడకుండా రెండు చేతులూ స్టేజీమీద బలంగా ఆన్చి తీరిగ్గా అడిగాడు.

ఏం చదువుతున్నా నన్నారు మీరు?

భూమి రెండుగా చీలి తను లోపలికి ఎందుకు పోలేదా అనిపిస్తూంది సునాదమాలకి. కేవలం జలుబు చేస్తేనే నానా హడావుడి చేసే మనిషికి ఎయిడ్స్ అని తెలిస్తే ఎలా వుంటుంది అలా వుంది. పరాయి మొగవాడు తాకితేనే సర్పుతో కడుక్కునే ఆ అమ్మాయికి ఈ స్థితి

మంత్రిగారూ పైగా తనన్ని రక్షిస్తున్నవాడూ అవటంతో అలాగే నోరు పెగల్చుకుని బియ్యం
..... ఎం. పి. సి అంది.

హరిజంటల్ కీ పెర్పెండిక్యులర్ కీ తేడ ఏమిటి?

ఆమె చప్పున ఆ సమాధానం చెప్పలేకపోయింది.

ఆమె మట్లాడక పోయేసరికి చూడండి పైన అంత బరువుండగా మీ మీద ఇలా బోర్లా పడుకోవటం నాకేదో ఇష్టమయిన చర్యగా భావించకండి ఐ మీన్ ..... బరువు లేకపోతే ఇష్టమా అని మీకు సమాధానం రావచ్చు. అసలే మీరు చాలా అనుమానం మనిషిలా వున్నారు. ఎవరన్నా వచ్చి లేపే వరకూ మనం ఇలా వుండక తప్పదు. నేనూ మీరూ పేరల్ మనమీద ఈ దూలం పెర్పెండిక్యులర్ ఇక హరిజంటల్ అంటే నిలువునా మరో దూలం .....

నాకు తెలుసు అంది వూపిరిబిగపట్టి. దూరంగా పిస్తోళ్లు పేలుతున్నాయి వున్నట్టుండి ఆమె కెవ్వున అరిచింది. దానికి కారణం అతడు లయబద్ధంగా ఊగడం ప్రారంభించాడు మాడమ్ మీరు మళ్ళీ నన్ను అపార్థం చేసుకుంటున్నారు. పైన దూలం మీద ఎవరో పరిగెడుతున్నారు. అంతే తప్ప నేను కాదు కారణం

మాట్లాడే స్టేజి దాటిపోయినట్లు ఆమె కళ్ళప్పగించి చూస్తోంది అసలే పెద్దవయిన కళ్ళు అంత పెద్దవిగా కనిపిస్తున్నాయి. అలా ఆమెని చూస్తూంటే అతడికి మరింత ఎడిపించాలనిపిస్తోంది

..... అన్నట్టు మీకు నాతిచరామి అంటే తెలుసా? చిటికెన వేలితో పట్టుకొని కాలితో కాలిని నొక్కిస్తారు పెళ్ళిల్లో తలనుంచి కాలి వరకూ నీ దానిని అని అర్థం అన్నమాట. అటువంటిది ఇలా వేలు, కాలు కాకుండా వేలినుంచి కాలివరకూ లంకె పడిందంటే ఇది వెయ్యి నాటి చరామీలకు సమానం.

చూడండి బాధ్యతాయుతమైన మంత్రి పదవిలో వుండి మీరిలా మాట్లాడటం భావ్యం కాదు ఎలాగో గొంతు పెగల్చుకుని అంది. అప్పుడు గుర్తొచ్చింది అతడికి తనెవరో చెప్పలేదని సారీ నేను మంత్రిని కాను నా పేరు నికుంజ్ విహారి ఇంత బరువుని బాధ్యతగా మోస్తున్న నేను ఆఖరి పోరాటం అనే నాటకంలో మంత్రి పాత్ర ధరిస్తున్నా వాడిని.

సునాదమాల మొహం సిగ్గుతో రోషంతో ఎర్రబడడం కోపంగా ఏదో అనబోతూ వుండగా ఎవరో అరెరె అనటం వినిపించింది. మరొకరు దూపం పైకిలేపారు విహారి కండరాలు పట్టేసిన చేతుల్ని సవరించుకుంటూ మీరు నాకు థాంక్స్ చె ..... అంటూ వుండగానే అతడి భుజం పక్కనుంచి మరో తుపాకిగుండు దూసుకు పోయింది. స్పర్శా సుభాన్వేషితుడైన తను బయట ప్రపంచపు భీభత్సాన్ని తాత్కాలికంగా మర్చిపోయినట్లు గ్రహించి చుట్టూ చూశాడు సునాదమాల అక్కణ్ణుంచి ఎప్పుడో పారిపోయింది

చుట్టూ స్టేజీ హడావుడిగా గందరగోళంగా వుంది. దాదాపు అందరూ గుమ్మం దగ్గర నోసుకుంటున్నారు పెరుల్ కెనెల్ ని పేక్ అని ఎవరో సినిమా జిస్సీపర్లు అడుగుతున్నారు 43

చంపినట్టు డిప్యూటీ చీఫ్ కి తెలిసిపోయింది. అతడిని చంపిన వాడిని పట్టుకోకపోతే ఇక సి.బి.ఐకి ఇంత ప్రయత్నం చేసి ఏ ఆధారమూ దొరకనట్టే.

విహారి ఆలోచనలో వుండగానే కాల్పులు ఆగిపోయాయి ఎప్పుడయితే జనం తగ్గిపోయి తాము గుర్తించబడతామన్న అనుమానం కలిగిందో రామ్ లాల్ అనుచరులకి సైగచేశాడు. కనుచూపు కదిలే సమయంలో అందరూ అదృశ్యమయ్యారు. ఇప్పుడు జనం గోల తప్ప మరేమీ లేదక్కడ. కానీ డిప్యూటీ కమిషనర్ కి తెలుసు ప్రమాదం వచ్చినప్పుడు తమతో రాలేని పక్షిని వదిలి మిగతావి వెళ్ళిపోయినట్టు తమ మనిషిని ఒకడిని వదిలేసి వాళ్ళు తప్పనిసరి పరిస్థితుల్లో వెళ్ళిపోయారని.

ఆ మనిషి గ్రీన్ రూమ్ లో వున్నాడని

..... హడావుడి చేస్తే అతడు లోపల్నుంచి కాల్పులు సాగించవచ్చు

అనంతానంతస్వామి అతడు ప్రభుత్వం సరఫరా చేసే ఆయుధాలకన్నా అధునాతనమైన ఆయుధాలు వారి దగ్గర వుంటాయి జాగ్రత్తగా హండిల్ చేయాలి. లేకపోతే మరికొంత ప్రాణనష్టం తప్పదు.

*

*

*

తన తోటి నటులెవరూ కనపడలేదు విహారికి. స్టేజి అంతా అస్తవ్యస్తంగా వుంది కాళ్ళకి అడ్డంగా వున్న సామానులు తోసుకుంటూ గ్రీన్ రూమ్ వైపు వెళ్ళాడు.

పులికన్నా ప్రమాదమయిన మనిషి లోపల్నున్నాడని తెలీదు ..... అతడు లోపలికి నడవబోతుంటే మెడ దగ్గర పిస్తోలు ఆన్సి చేతులు పైకెత్తు అన్నాడు A2 విహారిని అడ్డం పెట్టుకుని పోలీసుల్నించి.

విహారి చప్పున వెనుదిరిగాడు. సాధారణంగా అలా జరగదెప్పుడూ? ఎంతటి వాడయినా భయపడతాడు నిజానికి విహారి కూడ భయపడ్డాడు. కాని అతడి చెవులు విన్న మాటలకన్నా సబ్ కాన్స్ రియాక్షన్ ఎక్కువ తొందరగా జరగటంతో అతడు వెనుదిరిగాడు. A2 పిస్తోలు పేల్చాడు. మెడ చర్మాన్ని కాల్చుతూ అది పక్కగా దూసుకు పోయింది కాల్చిన ఇనుపకడ్డీని మెడమీద పెట్టినట్టు అనిపించింది

అందులో మరోసారి పిస్టల్ శబ్దం వినిపించింది.

ప్రాణం పోయిందనుకున్నాడు విహారి .

అయితే ఈసారి వచ్చిన శబ్దం శత్రువు పిస్టల్ నుంచి కాదు ..... గుమ్మం దగ్గర నుంచి ఒకమ్మాయి పిస్టల్ తో నిలబడి వుంది అక్కడ.

తను కాలర్ సర్దుకుంటూ బయటకు రాబోతుంటే పరమేశ్వరాన్ని కవర్ చేయండి అని హడావుడిగా వెళ్ళిపోయిన అమ్మాయి ఆమె పేల్చిన పిస్టల్ అగంతకుడి చేతికి తగలడం అతడి చేతిలో ఆయుధం జారిపోవటం ఒకేసారి జరిగాయి కానీ అతడు ప్రొఫెషనల్. క్షణంలో సర్దుకుని

అందులోంచి శబ్దం రాలేదు.

అప్పటి వరకూ ప్రేక్షకుడిలా చూస్తున్న విహారి చప్పున తేరుకుని వెనుక నుంచి శత్రువు మీదకు లంఘించాడు. అతడికి కరాటే కాదు కదా బాక్సింగ్ కూడా తెలీదు. మెడ దగ్గర మంట పెడుతున్న గాయంతో కసి రేగింది. అంతే అతడి మనస్తత్వమే అటువంటిది రెచ్చగొడితే శత్రువు ఎంత బలవంతుడు అన్న విషయం కూడా ఆలోచించడు. అదే అతడిని భవిష్యత్తులో చాలా కష్టాల్లో పడేసింది.

వెనుక నుంచి తనని పట్టుకున్న విహారి ఒక్క విదిలింపుతో దూరం చేశాడు A2 ప్రొద్దున లేస్తే ఇటువంటివి అతడికి సర్వసాధారణం విహారి లాంటి వాళ్ళు ఒక లెక్కకాదు. ఆ ఊపుకి విహారి క్రింద పడి అదే ఊపులో పైకి లేచాడు. చిన్నప్పుడు ఆడిన పూట్ బాల్ ఆట గుర్తు వచ్చింది ప్రత్యర్థి మోకాలుని బంతిగా ఎదురుగా తెరచి వున్న ద్వారాన్ని గోలుగా ఊహించుకుని లాగిపెట్టి కొట్టాడు. ఆ కిక్ అవతలి వ్యక్తికి కళ్ళు తిరిగేలా చేసింది. ఏ పోరాటానికయినా ఒక సైన్సు ఉంటుంది గానీ ప్రాణాలకి తెగించి అదే ఆఖరి పోరాటం అనుకున్న దానికి సైన్స్ ఏముంటుంది?

క్రింద పడబోయిన A2 అతి కష్టంమీద నిలదొక్కుకున్నాడు రెండు చేతుల్తో కుర్చీ ఎత్తి విహారి మొహంమీదకు విసిరేడు. అదిగానీ తగిలివుంటే విహారిని ఏ ప్లాస్టిక్ సర్జన్ బాగు చేయలేక పోయేవాడు. కానీ దానికి రక్షణగా ముందే పిస్తోలు పేలింది. వీరి ఘర్షణని ఆధారంగా చేసుకుని ఆ మధ్య సమయంలో గుళ్ళు నింపుకున్న ఆమె ఆయుధాన్ని ఎంత గురిగా ఉపయోగించిందంటే ఆ బుల్లెట్ కుర్చీకి తగిలి అదే వూపులో అతడు వెనక్కి పడిపోయాడు. ఏ మాత్రం గాయం లేకుండా దొరికిపోయాడు. ఒకసారి అతడు పడిపోగానే మిగతా ఆఫీసర్లు బిలబిలమంటూ లోపలికి ప్రవేశించారు.

ఆమె విహారి వైపు చెయ్యి సాచి మీరు చేసిన సాయానికి చాలా థాంక్స్. మామూలు పౌరుల్లో మీలాంటి సివిక్ సెన్స్ వున్న వాళ్ళు అరుదు. బుల్లెట్స్ నింపుకోవటానికి నాకు కావలసిన టైమ్ ప్రాణాలకు తెగించి మీరు అడ్డుపడకపోయి వుంటే ఈ రోజు నా ప్రాణాలు పోయేవే అంది.

విహారి ఆమె వైపు అప్రతిభుడై చూశాడు ఆమె వయసు ఇరవై ఆరుకి కాస్త అటు ఇటుగా వుండొచ్చు. ఆమె పిస్తోలు పట్టుకున్న తీరు ఆమెకున్న కమాండ్ ని తెలుపుతోంది. అయినా అతడు చూస్తున్నది ఆమె భంగిమని కాదు ఆమె మొహాన్ని అందులో అదోలాంటి పర్సనాలిటీ వుంది. హుందాతనం వుంది. మామూలుగా చూసేవాళ్ళకి అందం మాత్రం కనిపిస్తుంది. లోతుగా చూడగలిగితే ఆ కళ్ళలో ఒక విధమైన పట్టుదల కనిపిస్తుంది. రాధ కృష్ణుడికి ఒక కోణంలో సత్యభామ గాను మరో కోణంలో రుక్మిణిగాను కనపడి వుంటుంది. అందుకే ఆమె అంటే అంత ప్రేమ ఈ పర్సనాలిటీ అనేది చాలా మంది అమ్మాయిలకి వుండదు అందుకే క్యారేషన్ ..... దాసి స్టేజ్ వరకే వచ్చి అగిపోతారు.

విహారికి కవిత్యం రాదు వస్తే అనుకునే వాడు ముద్దుపల్లని ఈమెని చూసే రాధికా సుందర్యం కోసం కేసు కేసునిక కేసులు ఇవ్వడం కంటే ముఖ్యం అని భావించేవాడు.

వ్రాసి వుండవచ్చు ఆమె చెలరేగిన విధానం గాని తిక్కన సోమయాజి కంటబడివుంటే తన నిర్వచనోత్తర రామాయణంలో చెలగి చెలగి మలగి మలగి యల్ల యల్లన క్రాలి క్రాలి బిట్టు తూలి తూలి ..... అని వుంటాడు. ఆమె రివాల్యూర్ పట్టుకున్న భంగిమే బాల గంగాధర తిలక్ చేత నా బ్రతుకు కొసల నువ్వు నీ బ్రతుకు మొదల నేను అనిపించి వుంటుంది. ఆమె విగ్రహాన్ని చూస్తే యెల్లండ రఘువారెడ్డి నిమ్మ చెట్టుకు నిచ్చెన్నేస్తే నిమ్మముల్ల రొమ్ము నాటెరోయ్ ఓ రందకాడ అని వ్రాసి వుంటాడు.

విహారి అమ్మాయిల వెంట తిరిగే రకం కాదు. అలా అని పూర్తి ఇంట్రావర్డ్ కాదు. ఒకేరోజు కనబడిన ఇద్దరమ్మాయిలు ఒకరికన్నా ఒకరు వేర్వేరు కోణాల్లో అపురూప సౌందర్య భంగిమల్లో అపురూప సంఘటనల్లో పరిచయమై ఆ యువకుడిని అల్లరి పెట్టారు.

మీ పేరేమిటో తెలుసుకోవచ్చా?

నికుంజ్ విహారి

థాంక్స్ నా పేరు ప్రవల్లిక డిప్యూటీ కమీషన్ సి బి ఐ .....

3

ఏమిటే ఈ అర్థరాత్రి పూట స్నానం థియేటర్ నుంచి రాగానే బాత్ రూమ్ లో చేరి అరగంటయినా బయటకు రాని సునాదమాలతో బామ్మ బయటబుచ్చి అరిచింది ఇటుకపొడి సీకాయ కలిపి రుద్దుతోంది మాల చన్నీళ్ళు మీద పడుతున్నా మంట తగ్గలేదు మాలకి.

మా వాడు నేనూ పందెం వేసుకున్నామండీ మంత్రి వేషంలో మిమ్మల్ని ఫూల్ చేశాడు వెళుతుంటే పద్మాకర్ అన్న మాటలు ..... విహారి మీద పడుకోవటం కన్నా ఈ మాటలు ఎక్కువ అవమానకరంగా వున్నాయి. మరి తనంత పిడత క్రింద పప్పులా కనపడుతూందా?

సునాదమాల అక్కని పక్కంటి స్టూడెంట్ మోసంచేసి వెళ్ళిపోయాడు విష్ణుని కన్నాక ఆ అమ్మాయి ఆత్మహత్య చేసుకుంది. తండ్రికి గుర్రప్పందేల పిచ్చి వుంది. ఒకరోజు ఇంటి దస్తావేజులు తాకట్టు పెట్టి డబ్బు తీసుకెళ్ళబోయేడు. తల్లి వద్దని బ్రతిమాలింది. ఘర్షణలో తల్లి మరణించింది. తండ్రిని పోలీసులు తీసుకుపోయారు. ఆ తరువాత ఎప్పుడో అతడు జైలునుంచి విడుదలయి ఇంటికి రాకుండా దేశాలు పట్టి పోయాడు. మాల బామ్మ విష్ణు మిగిలారు.

ఈ సంఘటనలన్నీ సునాదమాల మీద గొప్ప ప్రభావాన్ని చూపినాయి, భయం ..... బెరకు ..... జంకు ..... ఇవన్నీ పైకి కనిపించేవి. అంతర్గతంగా ఆమె హృదయం నిండా స్ట్రాంగ్ సెన్సాఫ్ లవ్ వుంది. గుండె గది ఇనప్పెట్టలో ప్రేమ అనేది అపూర్వమయిన ఆభరణం. అది అంత తొందరగా ఎవ్వరికీ ఇవ్వకూడదు. ఇస్తే మాత్రం మనసా, వాచా కర్మణా దగ్గరవ్వాలి ఇలాంటి భావాలు పునాదిగా సునాదమాల పెరిగింది. ఆ అమ్మాయికన్నా ఆమె బామ్మే నయం ఇంకా ఆ పాతకాలం బాడీ లేమిటి ..... బ్రాలు వేసుకో అందులోనూ న్యూలుక్ బావుంటుందట అని బామ్మే సలహా ఇస్తూ వుంటుంది. చదివింది ఎనిమిదో క్లాసయినా పాతకాలం చదువు అవటం వల్ల ఇంగ్లీష్ లో కూడా బామ్మ పెర్ ఫెక్ట్ నిస్ట్. ఏ కంటి లాష్ కి ఏ చీర మ్యాచ్ అవుతుందో కూడ అవిడ సరిగ్గా చెప్పగలదు. అవిడకన్నా నలభై ఏళ్ళు చిన్నదయిన సునాదమాల దానికి పూర్తిగా వ్యతిరేకం. ఎప్పుడు కల వచ్చినా ఓ తులసి చెట్టు దాని చుట్టూ తను ప్రదక్షిణ చేయటమే కలగా వస్తుంది.

స్నానం చేస్తున్నంతసేపూ గంట క్రితం జరిగిన సంఘటనే గుర్తువచ్చి కళ్ళవెంట నీళ్ళు ధారాపాతంగా కారుతూనే వున్నాయి ఆమెకి. చాలా సేపు ఏడ్చి స్నానం పూర్తిచేసి బయటకొచ్చింది.

చాలా కాంప్లెక్స్ మెంటాలిటీ సునాదమాలది. లేకపోతే ఆ రోజు డైరీలో ఆ రెండు వాక్యాలు ఏ సందర్భమూ లేకుండా వ్రాసుకోదు

I should like him not only for what he is
But also what i am in his presence
Who is He?

*

*

*

*

ఆగస్టు 13, క్వెజాన్ సిటీ, ఫిలిప్పైన్స్.

తియెర్ర అదో రాధ వాజాదేవ్ ..... సోప్ దెఓరియంతే ..... పిల్లలు జాతీయగీతం పాడుతున్నారు. త్రిభుజం మధ్యలో ఎనిమిది కిరణాల సూర్యుడు గల జాతీయజెండా రెపరెప లాడుతూంది అయిదు కోట్ల జనాభ గల దీవులు దాదాపు ఏడువేలు. ఒక పక్క చీనా సముద్రం మరో ప్రక్క పసిఫిక్ ..... ఒకప్పుడు ఈ దీవులన్నీ అగ్ని పర్వతాలు అవి చల్లారినా అక్కడ అగ్ని చల్లారలేదు. బానిసత్వం విప్లవం ప్రజాస్వామ్యం తిరుగుబాటు మిలటరీ పాలన..... చక్రం తిరుగుతూనే వుంది.

క్రీస్తుశకం 1500 నుంచి నాలుగు వందల సంవత్సరాలు స్పెయిన్ దేశపు బందిఖానాలో తరువాత అరబై సంవత్సరాలు అమెరికా అధికారంలో ఆ పై రెండో ప్రపంచ యుద్ధ సమయంలో జపాన్ వశములో వుండి ఇన్నాళ్ళకి స్వేచ్ఛా వాయువుల్ని పీల్చుకున్న దీవులు ..... అయినా అగ్ని పర్వతాలుగా అవి అక్కడ పైకి మామూలుగా కనపడుతున్నాయి లోపల ఉదిగంగా నుడిగిపోతూ వుంటాయి

ఈ దేశంలో చైనాతో దౌత్య సంబంధాలు పెట్టు కోవటంతో అమెరికాకు కాస్త దూరమైంది. అయినా ఈ దీవుల రక్షణ భారం అంతా అమెరికాయే చూస్తుంది. చైనా పక్కగా వున్న ఈ దీవుల మీద అమెరికా ఆధిపత్యం మరోక అగ్ర రాజ్యానికి నచ్చలేదు.

ప్రధాని పైనిక వందనం స్వీకరిస్తున్నాడు. పైనాధ్యక్షుడు స్థానంలో తను నిలబడి పైనిక వందనం స్వీకరిస్తాడు.

కానీ అది అంత సులభం కాదు.

ప్రస్తుతం అధికారంలో వున్న ప్రభుత్వాన్ని పడగొట్టటానికి అయ్యే ఖర్చు మొత్తాన్ని ఆ అగ్ర రాజ్యం స్విస్ బ్యాంక్ లో వేయటానికి సంసిద్ధత వ్యక్తం చేసింది తప్ప ఆయుధాలు ఇవ్వడానికి వప్పుకోటం లేదు. రేపు ఈ విషయం బయటపడితే మిగతా దేశాలమధ్య అభాసుపాలు అవుతామోనని దేశం భయపడుతోంది.

ఒకే సారి తిరుగుబాటు లేవదీయడం రామోన్ హర్నాసే కిష్టం లేదు. ప్రస్తుతం ప్రధానికి దేశంలో చాలా సపోర్టు వుంది. దాన్ని పోగొట్టాలంటే ముందు అలజడి లేవదీయాలి. గెరిల్లా పద్ధతిలో కమేండ్ ఓలని తయారు చెయ్యాలి.

వారికి ఆయుధాలు కావాలి.

అయితే ఇదంత లోపాయికారిగా జరగాలి.

ఎన్నాళ్ళో రహస్యంగా ఎంతమందితోనో సంప్రదింపులు జరిపాక అతడికి ఈ ఆయుధాలు సప్లయిచేసే సంస్థ దొరికింది దాని ప్రతినిధికి అతడికీ మధ్య అగ్రిమెంటు కుదిరింది. అతడు చూపించిన సాంపిల్స్ చూసి ఆశ్చర్యపోయాడు రామోన్ హర్నాసే. ఆయుధాలు తయారు చేయటంలో ప్రపంచంలో అందరి కంటే స్వీడన్ ది పైచేయి. ఆయుధాల క్వాలిటీ దానికంటే గొప్పగా వుంది.

నేను నీ సంస్థ యజమానిని స్వయంగా కలుసుకోవాలి నమ్మకం కుదిరాక అన్నాడు హర్నాసే.

తప్పకుండా అంటూ భారతదేశానికి తూర్పుగా బంగాళా ఖాతంలో వున్న చిన్న దీవిని మాప్ తో సూచించి. రండి మీ కోసం ఎదురుచూస్తూ వుంటాము అన్నాడు.

ఈ దీవి భారతదేశపు టూరిస్టులకి ప్రసిద్ధి చెందిన ప్రిన్స్ హోటల్స్ యాజమాన్యం కదూ?

అవును పైకి కనపడేది అదే ప్రతినిధి నవ్వేడు. కానీ ఈ దివికి టూరిస్టులు రారు.

మరి ఎవరొస్తారు?

అనంతానంతస్వామే యజమాని ఆయనే వస్తారు.

* * *

డిప్యూటీ కమీషనర్ ప్రవల్లిక చెప్పినట్టు అనంతానంతస్వామి ఆయుధాలు చాలా తీవ్రమైనవి.

భక్తి జియంగ్ జియంగ్

మతం ఆయన వెపన్

అతడికి ఆయుధం కర్మాగారం వున్నమాట నిజమే ఒక దేశపు ప్రభుత్వానికి ఆ దేశపు టెర్రరిస్టులకి కూడ అతడు ఆయుధాలు అమ్ముతాడన్నమాట కూడ నిజమే. కేవలం డబ్బు కోసమే అతడు ఇదంతా చేస్తున్నాడంటే అది అజ్ఞానం. అతడు బంగారు కంచంలో తిని బంగారు మంచం మీద పడుకోవటానికి వీలైనంత ధనం అతడి కోట్లాది భక్తులే సమకూర్చగలరు. ప్రవల్లిక చెప్పినట్టు రాజకీయ వ్యాపారంలోనే అతడు కోట్లు కోట్లు సంపాదించగలడు.

అనంతానంతస్వామి ఆశయం వేరు.

మరో అయిదు సంవత్సరాల్లో భారత రాజ్యాధినేత అవ్వాలని అతడి ఉద్దేశ్యం. దానికి గత ఇరవై ఏళ్ళుగా పథకం వేసి తన ఆలోచనలని అమలు జరుపుతూ వచ్చాడు. చాపక్రింద నీరులా తన స్కీమ్స్ సాగిస్తున్నాడు.

ప్రజల గురించీ వారి బలహీనతల గురించీ అతడికి బాగా తెలుసు. మనిషి భగవంతున్ని ఎక్కువగా ఎప్పుడు నమ్ముతాడు? సుస్థిరతా భావం పోయినప్పుడు ..... అందుకే అతడు దేశంలో టెర్రరిస్టులకి ఆయుధాలు అమ్ముతాడు. అల్లర్లు జరిపే కొద్దీ ప్రజలకు ప్రభుత్వం మీద నమ్మకం పోతుంది. మరోవైపు ప్రజల్లో మతాన్ని ఇంజెక్ట్ చేస్తాడు. హిందువులు సహనశీలురు వారి సహనాన్ని పోగొట్టాలి.

సోషలిజం కన్నా మతమే తమకు ఎక్కువ భద్రతను కలిగిస్తుందన్న భావం వారిలో ఏర్పడుతుంది. సెక్యూలరిజం లాభం లేదన్న అభిప్రాయం కలుగుతుంది

ఉద్రేకాలు ఆగవు ప్రభుత్వం కూలిపోయింది. తమని రక్షింపగల భగవత్ స్వరూపుడయిన ఒక మహనీయుడయిన వ్యక్తికోసం ప్రజలు ఆకాశం కేసి చూస్తారు. ఆ వ్యక్తి తను గాక మరెవ్వరు? భారతదేశపు ముగ్గురు సైన్యాధిపతులూ నిశ్చయంగా తన కాళ్ళ దగ్గరే ప్రణమిల్లి సింహాసనం దగ్గరకి తీసుకు వెళ్తారు. ఇరాన్ కి భోమేనీ ఎలాగో భారత దేశానికి తను అలా అవుతాడు.

ఎంత గొప్ప ప్రణాళిక

హిట్లర్ నెపోలియన్ అలెగ్జాండర్ చంగీజ్ ఖాన్ ఎవరూ ఇంత గొప్ప వ్యూహాన్ని రచించి ఉండరు. దాన్ని అమలు జరపడానికి ఇన్నేళ్ళుగా ఇంత ఓర్పుగా వలపన్ని ఉండరు. అతడు దాన్ని సాధించాడు ఎక్కడికి వెళ్ళినా లక్షల సంఖ్యలో ప్రజలు దర్శనం కోసం తహతహ మొదటి రంగం పూర్తయింది. రెండో రంగం మిగిలివుంది. అదే ఆఖరి దేశంలో కల్లోలం సృష్టించడం.

సజావుగా వెళుతున్న వాహనానికి సడెన్ గా స్పిడ్ బ్రేకర్ అడ్డు వచ్చినట్టు సెంట్రల్ బ్యూరో ఆఫ్ ఇన్వెస్టిగేషన్ రిపోర్టు బయటకు వచ్చింది. చాలా చిన్న స్పిడ్ బ్రేకర్

రామోన్ హర్నాసేకీ అనంతస్వామికి మధ్య కలయిక గోల్డెన్ దీవిలో జరిగింది. రామోన్ హర్నాసేకీ టి.డి.పి.కి చెందిన వ్యక్తి అతనిని కలవడానికి రామోన్ హర్నాసేకీ సహకారం

అనుకున్నాడు అటువంటిదేమీ లేదు పూర్తి గార్డ్ ఆఫ్ ఆనర్ తో అతడికి స్వాగతం లభించింది.

వెల్కమ్ టు గోల్డెన్ ఐలెండ్ అని స్వాగతం పలికాడు. రెండు గంటలపాటు ఆయుధాల పరీక్ష జరిగింది. సంతృప్తుడయ్యాడు రామోన్ రెండు మిలియన్ డాలర్లకు బేరం కుదిరింది.

స్వామి ఆతిథ్యం స్వీకరిస్తూ రిలాక్స్ అవుతున్న సమయంలో తనన్ని ఎప్పటినుంచో వేధిస్తూవున్న ప్రశ్న అడిగాడు రామోన్ హర్నాసే.

మా దేశంలో ప్రభుత్వాన్ని పడగొట్టవల్సి వస్తే ప్రభుత్వాధినేతల్ని చంపటమొక్కటే మార్గం. మీరు వేరే విధంగా ఎలా సాధించగలరు స్వామీ దీన్ని?

స్వామి నవ్వాడు. ప్రపంచపు అతి సంపన్న మైన దేశం ఏది రామోన్ హర్నాసే?

నిశ్చయంగా అమెరికా.

ఇరాన్ ఇరాక్ యుద్ధంలో అమెరికా ఎవర్ని సపోర్ట్ చేస్తుంది?

ఇరాక్ ని.

మరి ఇరాన్ కి ఎందుకు రహస్యంగా ఆయుధాలు అమ్ముతుంది?

రామోన్ వెంటనే జవాబు చెప్పలేకపోయాడు. స్వామి అన్నాడు. యుద్ధం ఆగిపోతే ఆయుధాలు ఎవరూ కొనరు. అది ఆగకూడదు. అమెరికా లక్ష్యం అదే ఇరాన్ ఇరాక్ ఎందుకు దెబ్బలాడుకుంటున్నాయి? ఇజ్రాయిల్ ఎందుకు పోరాడుతుంది? మతం మతం మనల్ని లాజిక్ ఆలోచించనివ్వదు. ప్రపంచంలో తెలివైన వాళ్ళు ఈ బలహీనతనే ఆధారం చేసుకుంటారు. 1980 సెప్టెంబర్ లో ఈ యుద్ధం ప్రారంభమయింది. ఐక్యరాజ్యసమితి ప్రధాన కార్యదర్శి జేనియర్ పెడజ్ ఏదో అద్భుతం చేసి ఇరాక్ ఇరాన్ ల మధ్య సంధి సాధించకపోతే ఈ యుద్ధం ఈ నెలతో ఎనిమిదవ సంవత్సరంలో ప్రవేశిస్తుంది.

ఎంతో నాగరికత సాధించాడనుకున్న మనిషి చరిత్రలో ఇన్నాళ్ళు యుద్ధం సాగిందంటే దీనికి కారణం. మూర్ఖపు పట్టుదల కాక మరేమిటి? ఈ రకమైన మత్తునే నేను నా దేశ ప్రజలమీద చల్లబోతున్నాను. మతమే ఆయుధంగా భారతదేశాన్ని నా చేతుల్లోకి తీసుకోబోతున్నాను. నేనే డిక్టేటరుని నేనే మతాధిపతిని నేనే రాజ్యాధినేతని.

క్రీస్తుశకం 14వ శతాబ్దంలో బ్రిటన్ ఫ్రాన్స్ ల మధ్య జరిగిన నూరేళ్ళ పోరాటం తరువాత ఈ గల్ఫ్ యుద్ధమే చరిత్రలో అతి ధీర్ఘ మైనది.

అతడి నవ్వుకి ఆ దీవి కదిలిపోయింది. ఎంతో కిరాతకుడయిన రామోన్ హర్నాసే ఆ స్వామి నవ్వుని చూసి క్షణం కాలం కంపించిపోయాడు. భగవంతునికూడా కృతజ్ఞతలు చెప్పుకున్నాడు అనంతస్వామి పిలిప్పీన్స్ లో పుట్టినందుకు అతడి ఆలోచనలను చెదురుస్తూ స్వామి అడిగాడు నాతో పాటు పదిరోజులు ఆహ్లాదకరమైన పర్యటన జరపటానికి వస్తావా రామోన్?

ఎక్కడికి?

భారతదేశానికి మీతో యుద్ధం చూపిస్తాను?

ఏమిటి స్వామి?

నాలుగు స్థంభాల మీద నిలబడిన భవంతి నాది. అందులో ఒక స్తంభం నాకు కుడి భుజమయిన ఒక రాజకీయ నాయకుడు. రాముడికి చందమామమీద ఆశ కలిగినట్టు ఆ నాయకుడికి చిన్న ఆశ కలిగింది దేశపు అతి సౌభాగ్యవంతమైన ఒక రాష్ట్రానికి ముఖ్యమంత్రి అవ్వాలని పాపం నాతో ఇన్నాళ్ళు పనిచేసిన నా అనుచరుడు కోర్కెని తీర్చటం నా ధర్మం కదా పది రోజుల్లో దాన్ని సాధించ బోతున్నాను పునాది వేశాను పై కప్పే మిగిలి వున్నది వస్తే చూపిస్తాను.

ఎలా స్వామి?

నా దేశ ప్రజలకి సెంటిమెంట్లు ఎక్కువ. వారు నీతిపరులు దయార్థ హృదయులు వారి ఈ గుణాలన్నీ ఉపయోగించుకోబోతున్నాను. చూద్దువుగాని రా ఏ రాష్ట్రంలో ప్రజలు తమ ముఖ్యమంత్రిని ప్రాణం కన్నా మిన్నగా చూసుకుంటారో ఏ రాష్ట్రంలో ఇప్పటి వరకు ప్రతిపక్షం నుంచి ఏ గొడవలూ లేవో ఏ రాష్ట్రపు ముఖ్యమంత్రి తన ప్రాణం కన్నా ఎక్కువగా తన రాష్ట్రాన్ని ప్రేమిస్తాడో అటువంటి ముఖ్యమంత్రిని ఆ పది రోజుల్లో పదవి నుంచి దింపి నా సహచరుడు కోరక కోరక కోరిన చిన్న కోర్కెను తీర్చబోతున్నాను వస్తావా?

రామోస్ హర్సాసేలో ఉత్సుకత పెరిగింది.

వస్తాను స్వామి అన్నాడు.

4

మరుసటిరోజు పరిశ్రమల మంత్రి సూర్యారావు మీద హత్యా ప్రయత్నం వార్త ప్రముఖంగా వచ్చింది. అన్ని పార్టీలవాళ్ళూ దీన్ని ఖండించారు నికుంజ్ విహారి సంఘటనకి అంత ప్రాముఖ్యత ఎవరూ ఇవ్వలేదు మంత్రి ప్రాణాపాయాన్నించి తప్పించుకున్నందుకు అందరూ అభినందించారు టెర్రరిస్టు కార్యకలాపాలు విస్తరిస్తున్నందుకు విచారం వెలిబుచ్చారు.

మంత్రి మీద జరిగిన అఘాయిత్యానికి నగరంలో ఒకరోజు బండ్ జరిగింది. ఆ సాయంత్రం మంత్రి ప్రజల్నద్దేశించి మాట్లాడారు. వారిని సమాధాన పరచటంతో అల్లర్లు కాలేదు.

పాత కక్షల కారణంగా ఈ హత్యా ప్రయత్నం జరిగిందని కొందరు వాదిస్తే మంత్రివర్గంలో అస్థిరత్వం కలిగించటానికి ఇది చర్యని కొందరు వాదించారు. అసలు సంగతి తెలిసినవాడు అనంతానంతస్వామి ఒక్కడే.

మంత్రి ప్రాణాలు రక్షించినందుకు ఆఫీసర్స్ మధ్య చిన్న అభినందన సభ లాంటిది జరిగింది మెయిన్ అట్రాక్షన్ ప్రవల్లిక అయింది. ఏ మాత్రం స్వజన ప్రాణనష్టం జరక్కుండా ఒక్క టెర్రరిస్టుని ప్రాణాలతో పట్టుకున్నందుకు అందరూ అభినందించారు. ముఖ్యమంత్రి ఆ ఫంక్షన్ కు స్వయంగా హాజరయ్యారు. ప్రవల్లిక డిపార్ట్ మెంట్ కీ రాష్ట్ర ప్రభుత్వానికీ సంబంధం లేకపోయినా చిన్న జరిగిందని వారు

ఆ దొరికినవాడు ఏం చెపుతున్నాడమ్మా? ఎందుకు చేశారట ఈ హత్యా ప్రయత్నం.

నోరు విప్పటం లేదు సార్ కానీ రెండ్రోజుల్లో అతడ్ని నియమించిన వారెవరో చెప్పిస్తాం, ధీమాగా అంది.

మరీ థర్డు డిగ్రీ ప్రయోగించకండి

ఆమె ఆయనవేపు గౌరవమూ భక్తి మిళితమైన చూపు సారించింది. నిండు సభలో మంత్రి ప్రాణాలు తీయటానికి సిద్ధపడ్డా నరరూప రాక్షసుడి మీద కూడ అత్యాచార పద్ధతులు వద్దు అంటున్న మనిషి.

..... సమావేశం ముగిసే సరికి రాత్రి తొమ్మిదయింది. కార్లు వరుసగా వున్నాయి. తనకారు దగ్గరికి వచ్చి, తలుపు తాళం తీసి లోపల కూర్చుని స్థార్డు చేసింది. రివర్స్‌లో వెనక్కితీసి ముందుకి సాగించింది.

అప్పుడు వినపడింది వెనుకనుంచి నెమ్మదిగా, స్థిరంగా ఓ కంఠం కుమారి కాలి కాపాలి కపిలే కృష్ణపింగళే బాగున్నావా బాలికా?

నడుస్తున్న కారులో అంత చీకట్లో అంత దగ్గర్నుంచి చెవి పక్కగా వినపడిన ఆ స్వరానికి ప్రవల్లిక అదిరిపడి వెనక్కి తిరిగి చూసింది.

వెనుక సీట్లో అనంతానంతస్వామి కూర్చుని వున్నాడు.

ఆమె సడెన్‌గా బ్రేకుకి కారు కీచుమని ఆగింది. అతడు తాపిగా వచ్చి ముందు సీట్లో కూర్చునే వరకూ ఆమె ఈ లోకంలోకి రాలేకపోయింది.

తలుపులు నాలుగూ తాళం వేసి వున్న కారులోకి ఈయన ఎలా వచ్చాడా అనుకుంటున్నవా అమ్మా.

నీ గురించి ఆలోచనలో కూడా నేను బహువచనంలో ఆలోచించను కసిగా అంది.

స్వామి నవ్వేడు. అయితే మనం ముఖాముఖమే మట్లాడుకోవచ్చు అని ఆగి అన్నాడు ..... ఇది గవర్నమెంట్ కారు దీని తలుపులు తీయటానికి నేనేమీ దొంగతాళం చేతులు ఉపయోగించలేదు. ఈకారు నీకు అలాట్ చేసినప్పుడు దీని తాలూకు డూప్లికేట్ తాళాలు మీ స్టోర్‌లో పెడతారు. వాటిని మీ అఫీసు వారి ద్వారానే సంపాదించి వచ్చి ఇందులో కూర్చున్నాను. ఇప్పుడు చెప్పు నాకున్న పలుకుబడి సామాన్యమైనదంటావా

ఆమె అప్రతిభురాలై అప్రయత్నంగా కాదు అంది.

ఒప్పుకున్నావ్ కదా నేను చెప్పేది ఏమిటంటే ..... చిన్న పిల్లవి అనవసరంగా ఈ విషయాల్లో జోక్యం చేసుకోకు. నా కుతురిలా కనిపిస్తున్నావు అఫ్‌కోర్స్ నాకు పెళ్ళి కాలేదనుకో కానీ మరీ పిచ్చుక మీద బ్రహ్మస్త్రాం ఎందుకు అని ..... నువ్వేమిటి ఐపియస్సా ..... ? డైరెక్టు రిక్రూటా?

ఆమె సమాధానం చెప్పలేదు.

యస్సాంశ కరణం నిశ్చయ తీర్మానం కనుకే ఏమిటి మొన్న సీటింగ్‌లో నా గురించి

ఏదో చెప్పావుట ....

ఆమెకి సింకింగ్ ఫీలింగ్ కలిగింది. సి. బి. ఐ అంటే ఎంతో జాగ్రత్తగా పటిష్టంగా వుండవలసిన డిపార్ట్మెంట్ అటువంటి దాన్లోనే అర గంటలోగా రహస్యాలు బయటకు పోతున్నాయంటే మైగాడ్ ..... ఈ దేశాన్ని ఎవరు బాగుచేయగలరు?

ఆమె ఒక నిర్ణయానికి వచ్చినట్లు కారు డ్రైవ్ చేస్తూనే అవును చెప్పాను. అంతే కాదు నిన్న రవీంద్ర కళాక్షేత్ర సంఘటన వెనుక వున్నది కూడ నువ్వే అని నాకు తెలుసు. నీ మనిషి లాకప్లో వున్నాడు. ఈరోజు కాకపోయినా రేపయినా అతడు నోరు విప్పుతాడు.

నేను ఇప్పుడు నిన్ను కలుసుకున్నది అందుకేనమ్మ జాతస్యహి ధృవో మృత్యు ఏ దృష్టితో చూసినా మృత్యువు దుఃఖ హేతువు కాకూడదన్నారు. ఈ అనంతానంతస్వామి గురించి నీకు ఏమీ తెలియదు. కాశ్మీరు నుంచి కన్యాకుమారి వరకూ వేళ్ళు పాతుకుపోయిన మర్రి చెట్టు ఇది. దీని నీడలో ఆశ్రయం పొందటం నీకు శ్రేయస్కరం.

లేకపోతే ఏం చేస్తావ్ ప్రాణాలు తీస్తావ్ అంతేగా!

అది సామాన్యులు చేసే పని నేను చేయలేనిదంటూ ఏమీ లేదు. ఉదాహరణకి నువ్వు ఐ.పి.ఎస్ అనుకో నువ్వు ఏ సంవత్సరం పరీక్ష పాసయ్యావో ఆ సంవత్సరం పరీక్ష పేపర్లు తీయిస్తాను. ఆ సంవత్సరం మార్కుల్లో కుంభకోణం జరిగినట్లు నిరూపిస్తాను. ఇన్నాళ్ళు చేసిన ఉద్యోగం పోయి డిగ్రీ పోయి రోడ్డుమీద నిలబడటం కన్నా నరకం ఎమయినా వుంటుందా? అంటూ అతడు నవ్వి ..... తిరిగి అన్నాడు.

చేయని నేరం మోపి ఉద్యోగాన్నించి సస్పెండ్ చేయించడం దగ్గర వారిని బంధించి పెట్టడం ఇవన్నీ చాలా పాత పద్ధతులు ఇన్నాళ్ళు కష్టపడి చదివిన చదువుకీ అసలు డిగ్రీయే పూర్తిగా పోయి కట్టుబట్టల్తో నిలబడవల్సి వస్తే అంతకన్నా నరకం ఇంకొకటి వుంటుందా?

చాలా సేపటి తరువాత ఆమె నవ్వింది అలా నిలబడవలసి వస్తే నీ ఆశ్రమానికే వస్తాను. నువ్వు భజన చేస్తూ ఉంటావు హాలు మధ్యలో నిలబడి నిన్ను కాలేచిసి జైలుకి వెళ్ళిపోతాను. ఈ ముగింపు బావుంది నీకు?

ఫర్వాలేదు నాకు సమ ఉజ్జివీ దొరికావు. నిన్న ఆగిపోయిన నాటకం ఏమిటి? ఆఖరి పోరాటం కాదా ..... మంచి టైటిలు

ఒక కారు ఆమె కారుని దాటి ముందుకు సాగింది. ఆ తరువాత రెండు మోటారు సైకిళ్ళు ఆ తరువాత మరో రెండు కార్లు వాటి వెనుక వీళ్ళు ఉన్న కారు.

అతడు సడెన్గా సీరియస్ అయ్యాడు. ఈ దేశపు సగం మంది పౌరులు నా భక్తులు సగం మంది రాజకీయ నాయకులకు నేను అరాధ్యదైవాన్ని. సగం మంది వ్యాపారవేత్తల దగ్గర నా ఫైనాన్స్ వున్నాయి. ఈ రోజు ఇలా జరిగిందని నువ్వు చెప్పినా ఎవరూ నమ్మరు. అసలు నేనిలా ఇంగ్లీషులో అప్పుడప్పుడు మట్లాడతానని నువ్వు అన్నా దే డౌస్ బిలీవ్ ఇట్ .....
అంతో వెంటజులు, టెక్నికల్స్లో నున్న మనిషి కోర్సు నిన్ను

ఎందుకో తెలీదు కాని అనంతానంతస్వామి బిగ్గరగా నవ్వేడు తమతో పాటు వస్తున్న ఆడీ కారు మరింత పక్కగా రావటంతో ఆమె బలవంతంగా తన కారు పక్కగా తీసి ఆపు చేయవలసి వచ్చింది. ఆ కారులోంచి ఒక వ్యక్తి దిగి ఆమె కారు దగ్గరగా వచ్చి నమ్రతగా డోర్ తీసి పట్టుకున్నాడు. స్వామి కారు దిగి వెళ్ళొస్తాను అన్నట్టు ఆ లాకప్ లో వున్న వ్యక్తుల మార్పిడి ఎప్పుడో జరిగిపోయింది. ఒక తాగుబోతుకి బాగా పోయిస్తే పాపం వెళ్ళి జైల్లో కూర్చున్నాడు. నిన్న నువ్వు అరెస్ట్ చేసిన వ్యక్తి ..... **a2** ఇడుగో ఇతనే అన్నాడు

ప్రవల్లిక దిగ్బంధితాలైంది. తన కళ్ళే తనన్ని మోసం చేస్తున్నాయా అనిపించింది. కారు డోర్ తీసిన వ్యక్తి నిన్న తను అరెస్టు చేసిన వ్యక్తి స్వామితో పాటు వెళ్ళిపోతున్నాడు.

ఆమె రివాల్యర్ తీయబోయింది.

అనవసరం .....

నిన్న తాము అరెస్ట్ చేసింది ఇతడినే అని నిరూపించలేదు. లాకప్ బ్రద్దలు కొడితే కేసు పెట్టి ఇన్వెస్టిగేషన్ చెయ్యవచ్చు కానీ రికార్డులు రికార్డుల్లాగే వుంటే తనేం చెయగలదు? లాకప్ లో వున్న వ్యక్తి పది రూపాయలకు దేన్నైనా వప్పుకుంటాడు. వదిలివేస్తే **A2** బదులు జీవితాంతం జైల్లో వుండమన్నా వుంటాడు. ఇటువంటి ప్రశ్నలున్న దేశంలో చట్టం నాలుగు పాదాలమీద ధర్మాన్ని ఎలా నిలబెడుతుంది? తన డిపార్ట్ మెంట్ కనీసం నలుగురైదుగురి సాయమన్నా లేకపోయి వుంటే ఇది సాధ్య పడి వుండేదా? ఈ పరిస్థితుల్లో తనేం చెయగలదు?

కారు దగ్గర నిలబడి **A2** స్నేహపూరితంగా చెయ్యి వూపాడు. అతడి మొహం మీద కదలాడే ఎగతాళి చిరునవ్వు లైటు వెలుతురులో ఇంత దూరం కనపడుతూంది.

అనంతానంత స్వామి ఎక్కగానే కారు కదిలింది

* * *

లేదు నాన్నా నేనీ వృత్తిలో కొనసాగలేను నిస్పృహగా తలాడిస్తూ అన్నది ఆమె అతడు కూతురివైపు సానుభూతితో చూశాడు.

ఎవరు నీతికి నిలబడేవాళ్ళో ఎవరు అవినీతిపరులో తెలియటం లేదు. ప్రాణాలకు తెగించి ఒక టెర్రరిస్టుని పట్టుకుంటే ఇరవై నాలుగు గంటలు తిరిగేలోగా అతడి స్థానంలో మరో అమాయకుడు లాకప్ లో వుంటాడు. రికార్డు సరిగ్గానే వుంటుంది. సంఖ్య సరిగ్గానే వుంటుంది ప్రత్యర్థుల ఎగతాళి చిరునవ్వు చివరికి మిగులుతుంది

ఆ ఇన్ స్పెక్టర్ .....

చాలా నిజాయితీపరుడు నాన్నా నేను ముందే వాకబు చేశాను. అతడిని సస్పెండు చేయించటం కూడా వాళ్ళ ఎత్తులో ఒక భాగం అనుకుంటాను.

వాళ్ళు చాలా తెలివైన వాళ్ళలా వున్నారే

తెలివా ..... తెలివా ..... ఆ అనంతానంతస్వామిని చూస్తే అప్పుడే గుడిలో

అనిపించినట్లుగా దిగుతుందని నిరూపించాడు. సుడిగాలికి సుడిగాలిగా తెలియనివాడిలా

వుంటాడు. వాడి కోసం నాన్నా నా బాధ. అతడికి సాయం చేస్తున్న మా అధికారుల మీదే నా కోపమంతా దేశం కుళ్ళిపోతోంది.

ఇరవై సంవత్సరాల క్రితం చైనీస్ సరిహద్దుల్లో ప్రాణాలకి తెగించి పోరాడుతున్నప్పుడు కూడా మాకీ విషయం తెలుసమ్మా కానీ దేశాన్ని రక్షించడంలో ఏ నిర్లక్ష్యమూ చేయలేదే మేము..... ఈ స్వార్థపరుల ఇనపపెట్టెలు రక్షించటానికి అక్కడ చలిలో పోరాడు తున్నామనుకోలేదే. ప్రజల కన్నా దేశం ముఖ్యం దేశం కన్నా లక్ష్యం ముఖ్యం.

ఆయన దగ్గరగా వచ్చి చాలా చిన్న వయసులో పెద్ద స్థానాన్ని సంపాదించగలిగావు సినిక్లా మారకు అని వెళ్ళిపోయాడు.

ఆయన వెళ్ళిపోయాక ఆమె డైరీలో వ్రాసుకుంది.

నేను సినిక్లాగా మారటం లేదు కానీ ఈ బరువులూ బాధ్యతలూ నా మనసు స్వీకరించడం లేదు. ఓక పల్లెటూళ్ళో పైరుగాలిలో పొలాల పక్కన నిశ్చింతగా అల్లరి చేస్తూ బ్రతికెయ్యాలని నా మనసు ఉవ్విళ్ళూరుతోంది. ఈ పదవీ ఈ కృత్రిమత్వమూ ఎత్తులకి పై ఎత్తులూ అన్నీ నా లేలేత ఉత్సాహాన్ని పిల్చి పిప్పి చేస్తున్నాయి. నాన్న అన్నట్లు ఇదంతా అదృష్టమే అయితే అంత అదృష్టం నాకొద్దు. చదువూ తెలివి తేటలు హోదా ఆస్తి ఇవన్నీ వరాలయితే వాటన్నింటికన్నా మించి ఆనందం అది లేకపోయాక ఇవన్నీ ఎందుకు? ఇంత చిన్న వయస్సులోనే ఎవరిమీద ఏ హత్యాప్రయత్నం జరుగుతుందా అని ఏ రాజకీయ పార్టీని ఎవరు కూలదొయ్యటానికి ప్రయత్నిస్తున్నాడా అని పరిశోధనలు జరపవలసి రావటం దురదృష్టం కాక మరేమిటి? నా కిక్కడ నుంచి పారిపోవాలని వుంది. ఏ కొండల మధ్యకో సెలయేటి తీరాల్లోకో ఇక్కడ వుంటే మాత్రం త్వరలో ఏన్నో స్కిజోఫ్రేనియా రోగిగా మారడం ఖాయం నా మనసు నా ప్రతీ చర్యనీ వ్యతిరేకిస్తోంది. ముఖ్యంగా నా కళ్ళజోడుని బ్రద్దలు కొట్టెయ్యాలి ప్రస్తుతం అదేనా అబ్సెషన్ భగవంతుడా నా తెలివి తేటల్ని కావాలంటే కాసంత వెనక్కి తీసుకో నాకు నచ్చేలా బ్రతికే అవకాశం నాకు వీలైనంత తొందరలో ఇవ్వు. నా గమ్యానికి నన్ను తొందరగా చేర్చు.

I want two hands
between which
I can sleep withput dreams
As life itself would
then be a dream

5

జాగ్రత్తగా వెళ్ళు ఒక వేళ బస్సు తొందరగా వస్తే మాత్రం ఇక్కడే వుండు. కాలేజీ నుంచి వచ్చి నేను అక్కణ్ణుండి ఇంటికి తీసుకెళ్తాను అంది సునాదమాల.

నేను కాదు ఒకవేళ నువ్వే కాలేజీ నుంచి తొందరగా వస్తే భయపడకుండా ఇక్కడే ఉండు సరిగా వాటినింటికి సూపర్ బైక్ లో చేరుకునే దిరుతాను బిన్నాడు నిన్ను

వేలెడంత లేవు వెధవ నువ్వు నాకు ధైర్యం చెబుతున్నావా? కోప్పడింది సునాదమాల విష్ణు నవ్వేడు. వాడు ఆరో క్లాసు చదువుతున్నాడు. పిల్లల్ని ప్రతిరోజూ స్కూలు మిని బస్సు వచ్చి తీసుకువెళుతుంది. సునాదమాలే వాడికి తల్లి అక్క గురువు ఫ్రెండు వగైరా. మరోరకంగా సునాదకి వాడు బాడీగార్డ్ వీధి మొదలు మేయిన్ రోడ్డులో బస్సు ఎక్కిస్తుంది. ప్రతిరోజూ అక్కణ్ణుంచి తను కాలేజీకి వెళుతుంది ఇది దినచర్య.

వీధి పెద్ద రోడ్గా లేదు. కానీ దారినపోయే ప్రతివారూ, ముఖ్యంగా స్త్రీలు ఆమెని చూస్తున్నారు. అందమైన స్త్రీలని పురుషులకన్నా ఎక్కువగా స్త్రీలే చూస్తారని ఆమెకి అనుభవం చెప్పింది.

నిన్నటి నుంచి ఆమె మంచి మూడ్లో లేదు. నిన్న క్లాసులో లెక్చరర్ తో చీవాట్లు తిన్నది. ఎవరయినా దేముడు ప్రత్యక్షమై తన బుర్రలో కాస్త తెలివితేటలు పెడితే తప్ప లాభం లేదని ఆమె నమ్మకం. ఎంత చదివినా పాస్ మార్కులు రావటం గగనమైపోతూంది నిన్న రాత్రి ఆమెకో కవ వచ్చింది. దేముడు కలలో కనపడి నీకేం కావాలో కోరుకో అన్నాడు. స్వామీ నాకున్న భయాన్ని పోగొట్టు కాస్త తెలివి తేటలు కాస్త మాటకారి తనం ఇవ్వు అంది. అలాగే కానీ దానికి బదులుగా నువ్వు నీ అందాన్ని కాస్త త్యాగం చెయ్యవలసి ఉంటుంది అన్నాడు దేముడు చెప్పు చేస్తావా?

ఆమె సంతోషంగా వప్పుకుంటూ ఉండగా కలలోంచి మెలకువ వచ్చింది. ఆమె ఎంత అమాయకమైందంటే వెంటనే వెళ్ళి అద్దంలో చూసుకుంది.

విష్ణు సునాదమాల బస్ ల కోసం నిలబడి వుండగా వారికి మూడొందల గజాల దూరంలో పేవమెంట్ రెస్టారెంట్ అద్దాల వెనుక కూర్చుని మాట్లాడుకుంటున్నారు విహారి పద్మాకర్లు.

నా కారు నీకు ఒక రోజు పాటు కావాలన్నావ్ బాగానే వుంది కాని నీకు తెలుసా? తన పక్క స్థానాన్ని స్నేహితుడికి ఇవ్వగలిగినవాడే నిజమయిన స్నేహితుడు. అంతేకాని తన సీట్లో కూర్చోబెట్టుకునేవాడు కాదు నిక్కచ్చిగా అన్నాడు విహారి

కారు అడిగినప్పుడల్లా నువ్వీదే డ్రైలగు చెపుతున్నావ్. నీ మాటల్లో ఎంత నిజముందో అని సుబ్బలక్ష్మి దగ్గర కూడ ఆ సుభాషితం చెప్పాను. చెంప బ్రద్దలు కొట్టింది.

విహారి అనుమానంగా ఏ సుభాషితం? అన్నాడు

తనపక్క స్థానాన్ని స్నేహితుడికి ఇవ్వగలిగేదే నిజమయినా స్నేహితురాలు.

ఆందులో చెంప బ్రద్దలు కొట్టవలసిన దారుణం ఏమీ లేదే?

బహుశా స్థకీ దీర్ఘం ఇవ్వటం మర్చిపోయి వుంటాను.

విహారి అర్థం చేసుకునే లోపులో పద్మాకర్ అతడిని మోచేత్తో పొడిచి అరె అటు చూడు అన్నాడు.

సునాదమాల.

వెళ్ళి మాట్లాడదాం పద గురూ!

విహారి పెద్ద ఉత్సాహం చూపించలేదు. మరి ముద్దపప్పులా ఉండి బ్రదర్ మొన్న చూశాం కదా అన్నాడు.

అదేం కాదులే నీ మనసు మరోవేపు లాగుతున్నట్లు తోస్తున్నది నాటకీయంగా అన్నాడు. పద్మాకర్ ఓరగా చూస్తూ. ఒకే రోజు పరిచయమైన ఇద్దరమ్మాయిలూ రెండు వేర్వేరు కోణాల్లో అతడికి ప్రతిమల్లా కనబడుతున్నారు.

దూరం నుంచి ఆ అమ్మాయి నిజంగానే లేలేత ఎండలో పొత పోసిన విగ్రహంలా వుంది. విహారి అటే చూస్తూ వుండటం గమనించి పద్మాకర్ ప్రతీవాడు తన ప్రియురాలికి కాసిన్ని తెలివితేటలు చురుకుదనం వుండాలని కోరుకుంటాడు గురూ. కానీ అవి లేకపోవటం డిస్క్వాల్లిఫికేషన్ కాదు. ఆ మాటకొస్తే సిగ్గే సింగారం అన్నారు పెద్దలు ఇలాంటి వాళ్ళే ఒంటరిగా వున్నప్పుడు తెగ మాటకారులై శృంగారంలో రెచ్చిపోతారు.

విహారి వినలేదు. అతడి ఆలోచనలు ప్రవల్లిక వేపే ఉన్నాయి. సునాదతో పోల్చుకుంటే అంత అందమైనది కాదు. కానీ ఏదో తెలియని రీతి హుందాతనం ఆమెలో ఉన్నాయి. అతడి మనసు డోలాయమానమైన స్థితిలో వుంది.

వాళ్ళిద్దరూ చూస్తూ వుండగానే బస్సు రావడం. సునాదమాల వెళ్ళిపోవడం. విష్ణుకి జాగ్రత్తలు చెప్తూ ..... సాధారణంగా ఆమె విష్ణుని ఎక్కించే వరకూ వెళ్ళదు. కాని అదే వీధిలో తెలిసిన ఒకావిడ తన కొడుకుని కూడా స్కూల్ బస్ కోసం తీసుకు రావటంతో కాలేజీకి ఆలస్యమైపోతోందని వెళ్ళిపోయింది.

హాయ్ వినీల్ అన్నాడు విష్ణు.

హల్లో అన్నాడు వినీల్ వాడి కాళ్ళ జోడు క్రొత్తదనాన్ని సూచిస్తుంది. వాళ్ళమ్మ విష్ణుతో సాయంత్రం మా ఇంటికి రా బాబూ. వినీల్ బర్త్ డే అంది.

తప్పకుండా ఆంటీ అని వాడివేపు తిరిగి నిన్న చెప్పలేదేంరా వినీల్ అన్నాడు విష్ణు వాళ్ళ క్లాస్ లీడర్ అందరికన్నా రెండంగుళాలు పొడవు ఎక్కువ వినీల్ వాడికి పూర్తి వ్యతిరేఖం పొట్టి సిగ్గు, క్లాసులో ఫస్టు.

చాక్లెట్లు యిస్తూ ఈరోజు చెపుదామనుకున్నాను అన్నాడు సన్నగా. అంతలో స్కూల్ బస్సు వచ్చింది స్కూల్లో పంచటం కోసం చాక్లెట్ల సంచి పట్టుకుని వినీల్ బస్ ఎక్కడు. వెనుక విష్ణు ఎక్కి రైట్ అన్నాడు ఈ లోపులో విహారి పద్మాకర్ టీ డబ్బులిచ్చేసి కారు దగ్గరకు వచ్చారు.

వినీల్ తల్లి కిటికీ అవతల్నుంచి పార్టీకి రమ్మని విష్ణుకి మరోసారి గుర్తుచేస్తూ వుండగా బస్ కదిలింది. అదే సమయానికి పద్మాకర్ విహారి వున్న కారు బస్ వెనక్కి వచ్చింది. కొంచెం దూరం ప్రయాణం చేశారు బస్ ముందు ఆగడంతో విహారి విసుగ్గా కిటికీలోంచి తల బయటకు పెట్టి చూశాడు.

ముందు బస్ను ఎవరో బ్రేక్ ఇన్స్పెక్టర్ ఆపుచేసి లోపలకు ప్రవేశిస్తున్నాడు. విహారి కారు పక్కకు తీసి బస్ను దాటి ముందుకు పోనిచ్చాడు.

అతడు గానీ పద్మాకర్ గానీ తల తిప్పి బస్లోకి చూసి వుంటే ఈ కథ మరో రకంగా మలుపు తిరిగేది .

బస్లోకి బ్రేక్ ఇన్స్పెక్టర్లా ప్రవేశించిన వాడు డ్రైవర్ దగ్గరకి వెళ్లగా వాడి అసిస్టెంట్ కండక్టర్ దగ్గర నిలబడ్డాడు. ఇద్దరూ ఎంతో ట్రయినింగ్ పొందిన ప్రొఫెషనలిస్టుల్లాగా ఒకేసారి డ్రైవరు కండక్టర్ల మధ్య దాడి జరిపారు. అరక్షణంలో జరిగిపోయింది. డ్రైవర్ని పక్కకి తోసేసి ఒకడు డ్రైవింగ్ సీటులో కుర్చున్నాడు. పిల్లలు చేసే హోహో కారాలు ఆ బస్ చప్పుళ్లలో వినపడలేదు. బస్ వేగంగా కదిలి క్షణాల్లో అక్కనుంచి అదృష్టమైంది.

* * *

ఒరేయ్ దిగరా కారు సడెన్గా ఆపుచేసి విహారి అన్నాడు.

ఇది అన్యాయం గురూ పక్కస్థానాన్ని స్నేహితుడికి ఇచ్చే వాడే నిజమయిన స్నేహితుడు అన్నావు. ఇప్పుడు అమ్మాయి కనబడగానే కారు దిగమంటున్నావు.

స్నేహితురాలు కనపడే వరకే స్నేహితుడికి పక్క స్థానం ఆ తర్వాత మూడో స్థానం దూరంగా నడుస్తూ వెళుతున్న ప్రవల్లికను చూస్తూ అన్నాడు విహారి

కరెక్ట్ మూడో స్థానాన్నే ఇవ్వు. అమ్మాయిని మధ్యలో కూర్చోబెట్టుకుందాం.

నోర్మ్యుయ్ దిగుతావా లేదా ..... అని వాడిని బలవంతంగా దింపేసి. ప్రవల్లిక దగ్గరకు స్లోగా నడుపుకుంటూ వెళ్ళి హాల్లో అన్నాడు. ఏదో ఆలోచిస్తున్న ఆమె తెప్పరిల్లి హాల్లో ..... మీరా అంది

రండి డ్రాప్ చేస్తాను అప్పుడే కనపడినట్లు అన్నాడు.

ఆమె వచ్చి కారులో కూర్చుంది ఇంటికి దారి చెబుతూ.

మీ కారేమయింది?

కారు లేకుండా వెళ్ళాల్సిన పని ఒకటి తగిలింది అంతకన్నా వివరాలు చెప్పటం ఇష్టం లేనట్లు ఆమె ఆర్థోక్సిలో ఆపుచేసింది. అది గ్రహించి అతడు మాట మార్చాడు. మొన్న ఆగిపోయిన నాటకం మళ్ళీ ఎల్లుండి వుంది మీరొస్తారా?

ఆఖరి పోరాటం కదూ

అవును

ఏమిటి థీమ్?

తరతరాల బీదరికాన్ని మరింత క్లిష్టం చేస్తూ ఒక బూర్జువా భూకామందు చేసే దురాగత చర్యలకు పీడిత ప్రజానీకం చేస్తే తిరుగుబాటు ఆఖరి పోరాటం ..... ఉత్తేజితుడై చెప్పాడు విహారి.

దానికి మీరు నిర్దేశకులా? మంత్రిగారి వేషం కూడా వేసినట్లున్నారు.

అవును

ఏం చేస్తూ వుంటారు మీరు?

విహారి వెంటనే జవాబు చెప్పకుండా ఆగిపోయాడు చెప్పటానికి ఏమీలేదు.

మీ తల్లిదండ్రులు బాగా ఆస్థిపరులనుకుంటాను.

నాకు తండ్రిలేడు. తల్లివుంది. మా తాతగారు తరపు ఆస్థి వచ్చింది

తాతగారంటే మా తల్లిగారి తండ్రిగారు చెప్పాడేగాని ఆమె దేనిని గమ్యంగా పెట్టుకుని అడుగుతోందో అర్థమైనట్టు అతడి స్వరములో అదోలాంటి సంధిగ్ధత ధ్వనించింది. అతడేమీ తెలివిహీనుడు కాదు అర్థం చేసుకోలేక పోవటానికి.

ఆమె తలతిప్పి అతడి వేపు చూసింది ప్రొద్దున్న పూట ఎండ అతడి మొహం మీద అట్నుంచి పడుతూంది. కొనదేలిన ముక్కు ఎంతో అందంగా సిల్హౌంట్లో లాగా కనబడుతుంది. అతడు డ్రైవ్ చేస్తూ క్రింద పెదవిని బిగించిన విధానం అదో రకమయిన పట్టుదలని సూచిస్తూంది.

ఆమె అన్నది నాకు నాటకాల గురించి తెలీదు. కాని ప్రైజు వచ్చినప్పుడు లేక ఆ నాటకం బావున్నప్పుడూ ప్రేక్షకులు కొట్టే చప్పట్లు బాగా స్పూ ర్తినిస్తాయనుకుంటాను.

అవును ఆ చప్పట్లతో మేము పడిన కష్టమంతా పోయినట్టు అనిపిస్తుంది. అవిగో వినరా చప్పట్లు ఆ చప్పట్లే కదరా ఆకలిగొన్న కళ జీవికి పంచభక్ష్య పరమాన్నాలు అన్నాడొక రచయిత ఉత్సాహంగా చెప్పాడు విహారి. అంత అందమైన అమ్మాయి అంత పెద్ద పొజిషన్లో వున్న ఆఫీసర్ తను కృషి చేస్తున్న రంగాన్ని మెచ్చుకోవటం అతడికి చాలా ఉత్సాహాన్నిచ్చింది.

మా నాన్నగారికి రాష్ట్రపతి పరమ వీర చక్ర మెడల్ తగిలిస్తున్నప్పుడు కూడా ఇలాంటి చప్పట్లే అన్నట్లు మీరేం చేస్తూ ఉంటారో చెప్పలేదు. సాయంత్రం పూట సరే ప్రొద్దున్నించి సాయంత్రం వరకూ?

కొంతకాలం ఒక ఫైనాన్స్ కంపెనీలో మేనేజర్గా చేసి మానేశాను ఉద్యోగానికి నాకూ సరిపోదనిపించింది.

ఆమె నవ్వి వాళ్ళిచ్చే జీతం మీ ఒకరోజు ఖర్చుకి సరిపోయి వుండదు బహుశా అంది. అది నిజమే కానీ అతడు నవ్వలేదు. బూర్జువాలా మీద పోరాటం అని ఎందుకు అన్నానా అనుకోసాగాడు. అతడి మనసులో ఏ మూలో అతనిపట్ల ఇన్స్పిరియారిటీ కాంప్లెక్స్ ఉండి వుండవచ్చు. ఆమె సంభాషణ అతనిలో లోపలి భావాల్ని భూతద్దంలో చూపిస్తున్నది. అంతర్మధనం ఎప్పుడు ప్రారంభం అవుతుందో అప్పుడు అది ఎదుగుదలవేపు దారి తొస్తుంది. దానికి పెద్ద సంఘటనలు కారణాలు అవసరం లేదు. తనని తాను చూసుకోవటానికి ఆమె అద్దంగా కనపడింది. తన బ్రూపులో సగం మందికి పైగా రకరకాల ఆఫీసరుల్లో పని చేస్తున్నారు. దాదాపు అందరూ లంచాలు పడతారు. వేసేది మాత్రం ఆఖరి పోరాటం టైపు నాటకాలు. ఈ సత్యం అతడికి అర్థం కాలేదు అంత తొందరగా జీర్ణం కాదు.

ఆమె వెళ్ళి నువ్వోసాగి చూశాడు. దానికి ఆమె ముందుకు వెళ్ళి నువ్వోసాగి చూశాడు.

శిష్యులకుండా పాఠశాలలో పాఠ్యపుస్తకాలపైన కష్టం చేసి ఇతరుల కుక్కుర్లుకు ఇలాంటి పాఠశాల

చేయాలి.

వాళ్ళిద్దరూ లోపలికి వెళుతుండగా ఒక వృద్ధుడు లోపలినుండి వచ్చాడు.

మా తండ్రిగారు ..... పరిచయం చేసింది ఆమె అతడు నిశ్చేష్టుడై చూశాడు చక్రాల కుర్చీలో ముందుకు వస్తూ చేయి చాచిన వ్యక్తుకి రెండు కాళ్ళు లేవు.

గ్లాడ్ టు మీట్‌యు ప్రతాపరావు చేయి అందించాడు.

కూర్చోండి ఇప్పుడే వస్తాను అంటూ ఆమె లోపలికి వెళ్ళింది కొంచెంసేపు ఆయన అతడితో మాట్లాడాడు. ఏంచేస్తూ వుంటారు మీరు? అని ఆయన అడిగిన ప్రశ్న అతడిని ఇబ్బందిలో పడేసింది. ఇంతకు ముందు అలా వుండేది కాదు. మాట తప్పించటం కోసం యుద్ధంలో పోయాయా మీ కాళ్ళు అని అడిగాడు.

లేదు వ్యక్తిగతమయిన గొడవల్లో మిగతా వివరాలు చెప్పటానికి ఇష్టం లేనట్లు అమ్మాయి వస్తోంది నేనలా గార్డెన్‌కి వెళ్ళొస్తాను అంటూ కుర్చీ తోసుకుంటూ వెళ్ళిపోయాడాయన. విహారి ఒక్కడే గదిలో మిగిలాడు.

అప్పుడు గమనించాడు ఆ హాల్లో ప్రత్యేకతని.

గదిలో భగవంతుడి ఫోటోలు కానీ దేవుడి బొమ్మలుగానీ లేవు. ఒకవైపు గోడని నిలువెత్తు భారతదేశపు పటం వుండి, మధ్యలో జెండ మరోవైపు భరతమాత ఫోటో ..... మిగతా దేశ నాయకుల పటాలు.

అతడికి ఏమీ తోచలేదు వంటమనిషి టీ తీసుకొచ్చి ఇచ్చాడు. అది తాగుతూ బల్లమీద వున్న టేపు రికార్డర్ ఆన్ చేశాడు. .... సారే జహాసే అచ్చా హిందుస్తా హామరా పాట వచ్చింది. అది మార్చి ప్రక్కనే వున్న మరో క్యాసెట్ పెట్టాడు. ఇది నా భారతదేశం ..... సర్వజనావళికిది శుభ సందేశం .....

మా ఇంటిలో మీకు మామూలు పాటలు వినపడవు ఒక మొగ గొంతు వినపడటంతో తలతిప్పి చూశాడు. ఒక పొడవాటి వ్యక్తి లోపలి నుంచి వస్తూ అంటున్నాడు ఆ మటలు. విహారి తనవైపు ప్రశ్నార్థకంగా చూడటం గమనించి నా పేరు ప్రశాంత్ మీ స్నేహితురాలు ప్రవల్లికి కాబోయే భర్తని చేయి సాచుతూ అన్నాడు.

అది లక్ష వోల్టల షాకు కాదు. సన్నటి జలదరింపు విచారాన్ని మోసుకొచ్చే ప్రళయకల ఝుంఝామారుతాం కాదు. ఒంటరితనాన్ని పలుకరించే పిల్లగాలి అతడు అన్యమనస్కకంగానే ప్రశాంత్‌తో మాట్లాడాడు.

తను వస్తుండడం కూర్చోండి నాకు పనుంది వెళ్ళొస్తాను అంటూ అతడు వెళ్ళిన కొద్దిసేపటికి ప్రవల్లిక రెండు కప్పుల టీతో రావడం. ఈసారి ఆమె నిండు చీరెలో విచ్చిన గులాబిలా వుంది. కారులో ఎక్కినప్పుడున్న మాక్సీలేదు. ఏమిటి మా బావ మిమ్మల్ని బోర్ కొట్టినట్టున్నాడు.

అటువంటిదేనీ జేర్చు

పైన్యంలో పనిచేస్తున్నాడు శ్రోత దొరికితే చాలు యుద్ధం గురించే మాట్లాడతాడు. మా నాన్నగారికి తనంటే చాలా అభిమానం.

మరి మీకు? చప్పున అడిగి అలా అడిగినందుకు వెంటనే నాలుక్కరుచుకున్నాడు. ఆమె దాన్ని పట్టించుకున్నట్టు లేదు.

నాకూ ఇష్టమే రేపు వేసవిలో మా వివాహం జరగబోతుంది అదిగాక, ఒకవేళ నాకు వేరే అభిప్రాయం వుందని ఏమాత్రం అనుమానం వచ్చినా రైఫిల్ తో ముందు నన్ను కాల్చేసి తరువాత తను ఆత్మహత్య చేసేసుకుంటాడు నవ్వింది. ఆ నవ్వులో అల్లరీ చిలిపితనం చోటు చేసుకున్నాయి. కానీ ఎందుకో ఆ తరువాత విహారి అంత ఫ్రీగా వుండలేక పోయాడు. ఆమె చాలా ఉత్సాహంగా వేస్తున్న ప్రశ్నలకు అతడు అన్యమనస్కంగా జవాబు చెప్పాడు.

మీ అస్థి వ్యవహారాలన్నీ ఎవరు చూస్తూ వుంటారు? అడిగింది.

మా గుమాస్తాలు.

ఆమె విస్మయంగా వాళ్ళు సరిగ్గా చూస్తారా? అంది.

ఏదో చూస్తూ వుంటారు అని అతడు లేచి చేతులు జోడించి వెళ్ళొస్తాను అన్నాడు.

అప్పుడెనా అప్రయత్నంగా అంది. ఆమెవైపు అప్రతిభుడైనట్లు చూశాడు. ఆమె కళ్ళు దించుకుంది అతడు కారు దగ్గరకి వచ్చి డోర్ తీశాడు.

ఆమె అంది మొన్నే చెప్పవలసింది థాంక్స్ మర్చిపోయాను.

దేనికి? ఆశ్చర్యంగా అడిగాడు.

మాకా రోజు చేసిన సాయానికి.

ఆ రోజే చెప్పారుగా!

పక్కొంట్లో దొంగలు పడ్డా చాలా మంది పట్టించుకోరు. అటువంటిది మీరు ప్రాణాలకి తెగించి మాకు చాలా సాయం చేశారు. ఆ సెన్సాఫ్ రెస్పాన్సిబిలిటీ మనుషులకి ముఖ్యంగా భారతీయులకీ తక్కువ అందుకే మీకు మళ్ళీ ఇంకొకసారి చెప్పాలనుకున్నాను. అదృష్టవశాత్తు మళ్ళీ ఈ రోజు కనపడ్డారు మనుష్యులుగా పుట్టినందుకు ఓ ప్రత్యేకతను సంతరించుకునేవారంటే నాకిష్టం. ఆ లక్ష్యం నెరవేరకపోవచ్చు. కానీ ప్రయత్నం వుండాలిగా వెళ్ళిరండి విహారి బాబూ బై బై.

* * *

సాయంత్రం నాలుగున్నర అయింది.

సునాదమాల బస్ స్టాపులో నిలబడి వుంది. అరగంటయినా స్కూల్ బస్ రాలేదు. ఆమెలో కంగారు ఎక్కువైంది. ఒకవేళ తన కన్నా ముందే దిగి విష్ణు ఇంటికి వెళ్ళిపోయాడేమో అనుకొని ఇంటి కొచ్చింది.

“అదేమిటమ్మా ఒక్కదానివే వచ్చావే?” అంది బామ్మ. సునాద పాలిపోయిన మొహంతో, “ఎక్కడ వచ్చావే?” అని అడిగింది.

“రాలేదే?”

ఆమె గిర్రున వెనుదిరిగింది. బామ్మ వెనుకనుంచి “ఎందుకే అంత కంగారు?” అంటూన్నా వినిపించుకోకుండా బస్ స్టాప్ దగ్గరకు పరుగెత్తుకు వెళ్ళింది.

అప్పటికే అక్కడ వినీల్ వాళ్ళ అమ్మ వుంది, ఆమె కూడా కంగారు పడుతోంది. సమయం అయిదున్నర కావస్తోంది. మరో పావుగంట చూసి ఇద్దరూ రిక్షా లో స్కూలుకి వెళ్ళారు.

స్కూల్ కాంపౌండ్ లో పోలీసుల్ని చూడగానే సునాదమాల గుండె ఆగినంత పనయింది.

అక్కడ పదిమంది దాకా పోలీసులున్నారు. అప్పటికే పాతిక మందిదాకా పేరెంట్స్ చేరుకుని వున్నారు. అంతా గోలగోలగావుంది. ప్రిన్సిపాల్ చెపుతున్నది ఎవరూ వినిపించుకోవటం లేదు. ఎవరో తండ్రి గట్టిగా అరుస్తున్నాడు. ఏం జరిగిందని ఆతృతగా అడిగింది సునాద. విషయం తెలిసి ఆమె వంట్లో సత్తువంతా ఒక్కసారిగా పోయినట్టు అనిపించింది. పక్కనున్న రెయిలింగ్ పట్టుకుని బలవంతంగా నిలదొక్కుకుంది.

ప్రొద్దున్న పిల్లల్ని తీసుకుని బయల్దేరిన బస్సు స్కూల్ వరకూ రాలేదు.

ఏమైందో తెలీదు.

వినీల్ తల్లి ఏడుస్తోంది. ఇంట్లో హాలు మధ్యలో అమర్చిన కేక్ ని, వచ్చిన అతిథుల్ని తల్చుకుని పదేళ్ళ కొడుకు ఏమయ్యాడో తెలియక వెక్కి వెక్కి ఏడుస్తోంది. ఆకలేస్తే ఇంట్లోనే నోరు తెరిచి అడగటానికి సిగ్గుపడేవాడు వాడు. ఆ వయసులోనే రాత్రి తొమ్మిదింటి వరకూ కళ్ళజోడు సర్దుకుంటూ టేబిల్ లైట్ ముందు కూర్చుని చదువుకునేవాడు. ఫస్ట్ మార్కు వచ్చినందుకు టీచరు ఇచ్చిన చాక్లెట్ ను ఇంటికి తీసుకొచ్చి తల్లికి చూపించనిదే తిననివాడు అయిన ఒక్కగానొక్క కొడుకుని తల్చుకుని అవిడ ఏడుస్తూంటే ఓదార్చేవాడే లేకపోయారు. అక్కడ అందరి పరిస్థితి దాదాపు అలాగే వుంది.

* * * *

ముఖ్యమంత్రి టేబిలుమీద ఫోన్ మ్రోగింది. అది ఆయన పర్సనల్ నెంబరు. పి.య్యే సెక్రటరీలకు కాకుండా డైరెక్టుగా ఆయనకే వెళుతుంది. చాలా కొద్దిమందికి మాత్రమే తెలుసు ఆ నెంబరు.

ఆయన రిసీవర్ ఎత్తి “హల్లో” అన్నాడు.

“ఈ రోజు ప్రొద్దున్న గాడ్ ఫాదర్ స్కూలు బస్ పిల్లల్ని తీసుకువెళుతుంటే దారి మళ్ళించబడింది. ఆ వార్త మీరవకూ వచ్చిందా?”

“ఎవరు మీరు?”

“ఆ బస్సును దారి మళ్ళించిన వాళ్ళం.”

ఆయన నొసలు ముడివడ్డాయి. ఆవేశాన్ని అతి కష్టం మీద అణచుకుంటూ “ఏం కావాలి మీకు?” అని అడిగాడు.

“ప్రస్తుతం పిల్లలు కూడా ఇంకా అంతకుండా పిల్లల్ని తీసుకోకుండా వచ్చారు.”

ఉంచటం కష్టం. అంతమందికి తిండికూడా ఖర్చే.”

ముఖ్యమంత్రికి అర్థమైంది. “ఎంత కావాలి మీకు?” పక్కనున్న బటన్ నొక్కుతూ అడిగాడు. పి.య్యే. పరుగెత్తుకు వచ్చాడు. కాగితం మీద “ట్రాప్ దిస్ ఫోన్” అని వ్రాశాడు. పి.య్యే. అదే వేగంతో వెళ్ళి పోయాడు.

“చెప్పండి. ఎంతకావాలి మీకు?”

“మాకు డబ్బు అవసరంలేదు సి. ఎం.”

“మరి?”

“రేపు సాయంత్రంలోగా నువ్వు రాజీనామా చెయ్యాలి. లేకపోతే రేపు సాయంత్రం నుంచీ రోజుకొక పిల్లాడ్ని చంపి అసెంబ్లీ ముందు పారేస్తాం.”

ఫోన్ కట్ అయింది.

6

ఆ రాత్రి పదింటికి విహారి ఇంటికి రెండువందల గజాల దూరంలో ఉన్న ఆఫీసు ప్రాంగణం హడావుడిగా ఉంది. ఇద్దరు గుమాస్తాలు, మేనేజర్, టైపిస్టు కంగారుగా అటూ యిటూ తిరుగుతూ లెడ్జరు పుస్తకాలు, ఫైళ్ళు లోపలికి తీసుకువెళుతున్నారు.

దాదాపు ఆరుగంటల నుంచీ విహారి ఆ కుర్చీలోంచి లేవలేదు. అతడికి ఆ పని కొత్త అయినా పెద్ద అలసటగా లేదు. నాటకాలు రిహార్సల్స్ వేసేటప్పుడు గంటల తరబడి ఒకేపనిమీద కూర్చోవటం అలవాటే. అయితే, ఇప్పుడు అతడు చేస్తున్నది అతని జీవితంలో అంతకుముందు ఎప్పుడూ చేయనిది.

మొదటిసారి తన ఆస్తి వివరాలు పరిశీలించటం ..... దాదాపు ఆరుగంటలపాటు మొత్తం చదివాక అతడికి ఒక అవగాహన వచ్చింది. ఆ తరువాత లెక్కలు పరిశీలించటం మొదలుపెట్టాడు. లెడ్జర్లు, డే బుక్కులు, బ్రయల్ బాలెన్సులు, బ్యాలెన్స్ షీట్లు - ఒక పద్ధతి ప్రకారం చూసుకుంటూ వచ్చాడు. తెల్లవారు ఝాము వరకూ అలా చూస్తూనే వున్నాడు.

వర్ధనమ్మ తెల్లవారుతుండగా లేచి, కొడుకు ఇంకా అవుట్ హౌస్లోనే వున్నాడని గుంగూలీ చెప్పగానే కంగారుగా అక్కడికి వచ్చింది. పుస్తకాల వెనుక విహారి మొహం కనబడటంలేదు. పక్కనే అయిదారు ఖాళీ టీ కప్పులున్నాయి. ఆమెకు ఆ దృశ్యం అపూర్వంగా తోచింది. మొట్టమొదటిసారి కొడుకుని అలా చూడటం!!! ..... ఆమె కళ్ళు అశ్రుపూరితాలయ్యాయి.

ఈ లోపులో, అఖరి అకౌంటు పుస్తకం నుంచి పెన్సిల్తో లెక్క వేసుకుని కూడిన విహారి తలపైకెత్తి అంత ప్రొద్దున్నే తల్లిని అక్కడ చూసి ఆశ్చర్యాన్ని అణచుకుంటూ తిరిగి తన మూడ్లోకి వచ్చి, “గత ఒక సంవత్సరంలోనే గౌరవనీయులైన మన మేనేజరుగారు నాలుగు లక్షల ఇరవై అయిదువేలదాకా తినేశారమ్మా” అన్నాడు.

ఆమె మాట్లాడలేదు.

అతనే అన్నాడు - “ఇది ఈ సంవత్సరంది. మరి గత పది సంవత్సరాలుగా ఈ విధమైన ఆస్తి ఎంత పోయిందో లెక్క తేలాలంటే నాకు మరొక నెల టైమ్ కావాలి. ఆ సంఖ్య తెలుసుకుంటే బహుశా మనిద్దరి గుండెలూ ఆగిపోవచ్చు.”

వర్ధనమ్మ నవ్వి, “గుండె ఆగిపోతే ఆగిపోతుందేమోగానీ, అది ఆస్తి పోయినందువల్ల మాత్రం కాదురా! ఇన్నాళ్ళకీ కొడుకు ప్రయోజకుడయ్యాడన్న సంతోషంతో” అంది. ఆమె చెప్పింది నిజమే. కొడుకు తెలివితేటల పట్ల ఆమెకేవిధమైన అనుమానమూ లేదు. నాటకాలలో పడి పాడైపోతున్నాడని బాధ అంతే. ఒక రోజు ఉన్నట్టుండి ఆ కొడుకు రాత్రంతా మేల్కొని ఒక సంవత్సరం అకౌంట్లన్నీ మొత్తం పరిశీలించాడంటే ఆమెకు అంతకన్నా కావల్సింది ఏముంది?

ప్రతీవ్యక్తి ఏదో ఒక వయసులో బాధ్యత గుర్తిస్తాడు. (కొంత మంది జీవితాంతం గుర్తించరు. అది వేరే సంగతి) అలా గుర్తించిన వ్యక్తి క్రమక్రమంగా దానిలో లీనమవుతాడు. అయితే, విహారి ఇలా వున్నట్టుండి ..... పనిలో పడటానికి కారణం ప్రవల్లిక మాట్లాడిన నాలుగయిదు మాటలు, అవి చాలు ..... దీనికి తర్కంలేదు. ఆమె మాటలు అతడి గుండెను సూటిగా తాకాయి. సాధించాలనుకున్నాడు - సాధించాడు.

అతడికి ఈ అనందం గొప్ప సంతృప్తినిచ్చింది. చాలా చిత్రంగా ..... అతనికి ఏమాత్రం అలసట అనిపించలేదు. ఒక రచయిత తన జీవితపు అతి గొప్ప నవల అఖర్లో ‘శుభం’ వ్రాసేక వేళ్ళు విరుచుకుంటూ నిట్టూరుస్తున్నప్పుడు కలిగే ఆనందానికి ఖరీదు కట్టగలిగే షరాలు ఎవరు? అటువంటి ఆనందం ఆ ప్రత్యాష సమయాన అతడికి కలిగింది ఆ ఆనందాన్ని అతడు ఆ అమ్మాయితో పంచుకోవాలనుకున్నాడు. ఇందులో కూడా చిత్రం ఏమీలేదు ఆ అమ్మాయికి త్వరలో వివాహం జరగబోతూ వుందని తెలుసు. కానీ ఆమెకి తనలో ఈ పరిణామం సంగతి చెప్పడానికి వేరే కారణాలు వుండనవసరంలేదు. ప్రతీ మొగవాడూ స్త్రీ దగ్గర ఏ వయసులోనైనా చిన్నవాడే. చిన్నపిల్లవాడు తరచు అద్దంలో తన మొహాన్ని చూసుకోవాలని అనుకున్నట్టు ప్రతీ పురుషుడు తనకు స్ఫూర్తినిచ్చిన స్త్రీ అభినందన పూర్వకమైన చిరునవ్వులో తన విజయాన్ని చూసుకోవాలనుకుంటాడు.

ఆ సాయంత్రం అతడు ప్రవల్లిక ఆఫీసుకు వెళ్ళాడు.

చాలా చిన్నదైన ఆ గది అందంగా వుంది. ఉడెన్ పానెల్స్, రాక్స్, రెండు ఫోన్లు ..... ఎవరో మనస్తత్వవేత్త అన్నట్టు, గదినిబట్టి అందులో నివసించే మనిషిని అంచనా వేయొచ్చు.

ప్రవల్లిక అతడిని చూసి సంభ్రమంగా ఆహ్వానించింది. క్రితం రాత్రి జరిగింది అతడు చెప్తుంటే ఆమె కళ్ళు అదో విధమైన కాంతితో మెరిశాయి. అతడు చెప్పినదంతా విని ఆమె “కంగ్రాచ్యులేషన్స్. లక్ష పోయినందుకు కాదు - పోబోయే లక్షలు మిగిలినందుకు” అంది.

“ఇదంతా మీరు మొన్న ఒక్కమాట అనటంవల్ల ప్రవల్లికా” అనబోయాడు . కానీ అనలేదు. ఆమె దాన్ని అపార్థం చేసుకోవచ్చు. తను మరో అభిప్రాయంతో అంటున్నాడని అనుకోవచ్చు.

గతంలో గతంయిత అనుకుంటు చురకు గెండ్ కోసంనా అనిపించిన మాటలు ఇతరులకి గీసి

అనిపించకపోవచ్చు “నా ఒక్క చిన్నమాటవల్ల నీలో యింత మార్పు వచ్చిందా” అని ఆమె తేలిగ్గా నవ్వుకోవచ్చు.

అతడు లేచి “వెళ్ళొస్తాను” అన్నాడు.

“అప్పుడేనా?” కూర్చోండి. కూల్ డ్రింక్ తీసుకుని వెళుదురుగానీ”

“వద్దు ఎందుకో మీకు ఈ విషయం వెంటనే చెప్పాలనిపించింది. వెళ్ళొస్తాను” అని ఆమె దగ్గర సెలవు తీసుకుని వెళ్ళిపోయాడు.

ఆమె అతడు వెళ్ళిన వైపే చూస్తూ వుండిపోయింది.

ఎందుకో తెలీదుగానీ పచ్చపచ్చటి ఆకుల మధ్యనుంచి మంచులో తడిసిన గులాబి నెమ్మదిగా విచ్చుకున్నట్టు ఆమె పెదవుల మధ్య సన్నటి చిరునవ్వు కదిలింది.

ఆమె ఆహ్లాదువు మూడ్ ని చెదర్చటనికా అన్నట్టు ఆ గదిలో ఫోన్ మ్రొగింది. “హల్లో ” అంది.

“కోడ్ నెంబరు ప్లీజ్.”

ఆమె చెప్పింది. చాలా ముఖ్యమైన, రహస్యమైన విషయాలు చెప్పబోయే ముందు ఈ రకమైన కన్ఫర్మేషన్లు చేసుకుంటారు.

“ప్రవల్లికా ..... నేనూ చీఫ్ ని మాట్లాడుతున్నాను.”

“చెప్పండి. సర్.”

“మనం చాలా ఇబ్బందిలో పడ్డాం. రాబోయే ఇరవై నాలుగంటల్లో డిపార్ట్మెంట్ ఒక కీలకమైన సమస్యని ఎదుర్కోబోతుంది.”

“ఏమిటి సర్?”

అతడు వివరించాడు. వింటూంటే చేయి అప్రయత్నంగా రిసీవర్ మీద బిగుసుకుంది. మైగాడ్ ..... మైగాడ్ ..... అనుకుంది మనసులో.

సి.బి.ఐ. చీఫ్ చెప్పుతున్న ప్రతీ వాక్యమూ అతడి చేతికున్న తాయెత్తు తాలూకు మైక్రోఫోన్ లో వింటున్న అనంతానంతస్వామి పెదవుల మీద చిరునవ్వు కదలాడుతోంది.

* * *

ముఖ్యమంత్రి రాజీనామా కోసం బస్ హైజాక్ ప్రమాదం అంచున పసిపిల్లలు.

రకరకాల హెడ్డింగ్లతో పేపర్లు వచ్చాయి. ఈవెనింగు ఎడిషన్లు అత్యధిక సంఖ్యలో అమ్ముడుపోయాయి. రాష్ట్రంలో ఏ మూల చూసినా ఇదే చర్చ. సంపాదకీయాలు వ్రాయబడ్డాయి.

“అత్యధిక మెజారిటీలో నెగ్గిన ముఖ్యమంత్రి ఈ విధమైన జెదిరింపులకు లొంగటం భావ్యమేనా?”

“టెర్రరిజం Vs ప్రజాస్వామ్యం”

---లాటి టైటిల్స్ పెట్టి సంపాదకీయాలు వ్రాయబడ్డాయి. ఎటువంటి పరిస్థితుల్లోనూ ప్రభుత్వం ఇలాంటి బెదిరింపులకు లొంగకూడదని, ఒకసారి దీనికి తలవొగ్గితే ప్రతిసారీ యిది అలవాటు అయిపోతుందనీ ఒక దినపత్రిక మరీ ఘాటుగా విమర్శించింది. ప్రతిపక్షాలు కూడా టెర్రరిస్టుల చర్యని అభిశంసిస్తూ తీర్మానాలు చేశాయి. రాష్ట్రమంతా అట్టుడికి పోయింది.

అధికారపార్టీ కార్యకర్తలు నగరంలో పలుచోట్ల చేరి మ్యఖ్యమంత్రికి అండదండలు ప్రదర్శిస్తూ ఊరేగింపులు జరిపారు. రాష్ట్రం ఉద్రేకంతో నిండింది. వార్త దూరదర్శన్లో ప్రసారం కాగానే దేశంలో మిగతా రాష్ట్రాల నాయకులు కూడా తీవ్రమైన చర్యలు జరిపారు. దేశంలోనే కాదు -- ప్రపంచ చరిత్రలోనే మొట్ట మొదటిసారి జరుగుతున్న కొత్తరకపు ఘాతుకం యిది. ఒక రాష్ట్రపు సుస్థిరమైన ప్రభుత్వాన్ని ఇంత సులభంగా మార్చవచ్చుననే ఆలోచన రావటమే గొప్ప. ఆ హార్డ్ కోర్ టెర్రరిస్టుని గూఢచారి ఎలా పట్టుకుంటుందో అని ప్రతి వాడిలోనూ సంధిగ్ధతే. నమ్మకం కూడా లేదు. రేపటి కోసం ప్రతివారూ ఎదురు చూడసాగాడు - ఆసక్తితో.

పాతికమంది పిల్లల తాలూకు తల్లిదండ్రులకు మాత్రం నిద్రాహారాలు లేవు. పగలు - రాత్రి అన్న భేదం లేకుండా కంట్లో రూమ్ దగ్గర పడిగాపులు గాస్తున్నారు. ఏ క్షణం ఏ వార్త వస్తుందో అన్న దిగులుతో ఆ మెట్లమీద కూలబడి వున్నారు. మొహాలు పీక్కుపోయాయి. కొంతమంది తల్లులు ఏడుస్తున్నారు. మగవాళ్ళు పైకి బింకంగా వున్నారు. గుంపులు గుంపులుగా మాట్లాడుకుంటున్నారు. కొంతమంది పోలీసుల అసమర్థతని తిడుతూ వుంటే, మరికొంతమంది ప్రతిపక్షాలని తిడుతూవున్నారు.

మరుసటిరోజు సాయంత్రం అయిదయింది.

పేరెంట్స్ టెన్షన్ ఎక్కువయింది.

సి.బి.ఐ. చీఫ్, డిప్యూటీ, మిగతా ఆఫీసర్లు టెలిఫోన్స్ దగ్గర కూర్చుని వున్నారు. ముఖ్యమంత్రి తాలూకు అన్ని ఫోన్లకి రికార్డ్ కనెక్షన్ ఇవ్వబడ్డాయి. నగరంలో అన్ని పబ్లిక్ ఫోన్ల దగ్గరా మస్టీలో ఆఫీసర్లు వున్నారు. క్షణాలమీద బయలుదేరటానికి వ్యాన్లు, జీపులు, కార్లు సిద్ధంగా వున్నాయి.

అవతలి వారినుంచి వచ్చే ఫోన్కోసం ప్రాణాలు బిగపట్టుకొని కూర్చున్నారు అందరూ టెర్రరిస్టులు ఏంచెపుతారో వినటం కోసం .....

నాలుగూ యాభై అయింది.

అయిదయింది.

అయిదు గంటల అయిదునిమిషాలయింది.

* * * * *

“మాటిమాటికీ ఫోన్లు చేయటం గడువు కొద్దిగా పెంచటం, రాయబారాలు నడపటం - ఇవన్నీ పాత పద్ధతులు అనుకున్నది అనుకున్నట్టు సాగించండి” చెప్పాడు అనంతానంతస్వామి.

రాష్ట్రవ్యాప్త సమాఖ్య “గురవారం రకం జాడే శివారాత్రే రాత్రి మరీ సడేశం

పసిపిల్లల్ని కాలూలంటే.....”

అనంతానంతస్వామి అతడివైపు చిత్రంగా చూశాడు. తర్వాత నవ్వేడు. “పసివాడిదయినా, పెద్దవాడిదయినా ప్రాణం ప్రాణమే. ఎవరిని చంపినా ఒకటేపాపం. ఒకరిని గద్దె దింపుతామని మనం వేరొకరికి వాగ్దానం చేశామ. కోటి రూపాయలకి ఒప్పుకున్నామ. ఇప్పుడు పసిపిల్లలు, జాలి, అని సాకులు చెప్తే ఎలా? ..... ఎవరున్నారు ఆ పిల్లల దగ్గర?”

“A-1,A-2 , A-4”

“నేనే వస్తానక్కడికి. ఈ లోపులో పని పూర్తిచేయి, వెళ్ళు.”

రామ్లాల్ వెళ్ళాడు.

అతడు నరరూప రాక్షసడు. దేశంలోకెల్లా భయంకరమైన టెర్రరిస్టు- కానీ అతడికి ఒకటే బలహీనత. చిన్నపిల్లల్ని ఏమీ చెయ్యలేడు. కావాలంటే భార్యను కూడ నరికి పోగులు పెట్టగలడు. వందమందిని కట్టగట్టి కిరసనాయిలు పోసి తగులబెట్టగలడు కాని ..... అతడికీ ఆ వయసున్న కొడుకులిద్దరున్నారు. వాళ్ళంటే ప్రాణం. అదో సెంటిమెంటు.

అనంతానంతస్వామి వెళ్ళేసరికి పరిస్థితి అలాగే వుంది.

“ఏమిటి ..... చంపటానికి చేతులు రావడం లేదా?” నలుగురూ మాట్లాడలేదు.

“ఆనాడు అర్జునుడికి కృష్ణుడు భగవద్గీత బోధించినట్టు మీకు ఆధునిక జీవిత సారాన్ని బోధించాలని వుంది. ‘ధర్మక్షేత్రే కురుక్షేత్రే సమవేతా యుయుత్సవః- మమకాః పాండవాళత్సవ కిమకుర్వతసంజయ? అని వాదించాలని ఉంది. కాని టైమ్లేదు. మనం పెట్టిన గడువు దాటి పోయి అయిదు నిమిషాలైంది. పిల్లలెక్కడ?

రామ్లాల్ గుట్టమీద పాడుపడిన ఇంటిని చూపించాడు. దానికి పైకప్పులేదు. లోపల పాతికమంది దాకా పిల్లలున్నారు. కొందరు ఏడుస్తున్నారు. కొందరు శోషవచ్చి పడిపోయి ఉన్నారు. అక్కడ గది గోడల మధ్యనుంచి రావిమొక్కలు మొలచి వున్నాయి. గచ్చుమీద గడ్డి, పెంటవుంది.

విష్ణు నోట్ పుస్తకాల్లోంచి ఒక్కొక్క కాగితమే చింపి గాలివాటు చూసి విసురుతున్నాడు. వాడి చిన్న మెదడుకి అంతకన్నా పెద్ద ఆలోచన తోచలేదు. పిల్లలు బొద్దుగా వున్నారు. కానీ కొన్ని గంటలనుంచి ఏమీ తినక పోవటంవల్ల ఆ చిన్ని ప్రాణాలు తల్లడిల్లిపోతున్నాయి. ఏడవటానికి కూడ ఓపికే లేదు. ఆ చిన్ని ప్రాణాల వయసు ఎంతని? వారికి రక్తపాతాలు గురించీ, మనుషుల కిరాతక స్వార్థం గురించీ, రాజకీయాల గురించీ ఏమీ తెలియదు. ప్రపంచం అంతా మంచితనమే అని నమ్మే వయసు వారిది గాంధీ, నెహ్రూల గురించి మాత్రమే తెలుసు.

విష్ణు తను చేస్తున్న పని ఆపి. “ఒరేయ్ వినీల్? నీ దగ్గర చాక్లెట్లు వున్నాయ్ కదరా” అన్నాడు.

వినీల్ తలూపాడు.

“కురిందా చూసారేమిటా? వాటిని చంపను” అన్నాడు. ఈ కురిందాలో చూసేదెంతగా

వున్నవాడు విష్ణు ఒక్కడే. హుషారు చేస్తున్నాడు. ఇంట్లో కోయవలసిన కేకు ఎదురుచూస్తూ వుండగా, ఇక్కడ వినీల్ ఒక్కొక్క కుర్రాడి దగ్గరికి వెళ్ళి చాక్లెట్లు పంచుతున్నాడు.

“వినీల్కి హాపీబర్త్డే చెప్పండి.”

పిల్లలందరూ ముక్తకంఠంతో అన్నారు -

“హాపీ బర్త్డే టూ యూ వినీల్-” ఆ లేత స్వరాల ప్రకంపనలు తరంగాలుగా వ్యాపించాయి. గోడమధ్య మొలిచిన రావిమొక్క దిగులుగా వూగుతోంది. ఆకాశం మేఘావృతమై వుంది.

“మనీ రిటర్న్స్ ఆఫ్ ది డే టు వినీల్” కోరస్గా పిల్లలు అన్నారు. కళ్ళనీళ్ళు మధ్య మెరుపంత సంతోషం ..... విషాదం మధ్య రవ్వంత చిరునవ్వు ఆ పసివాళ్ళ మొహాల్లో అమాయకంగా కదలాడింది.

అప్పుడు ప్రవేశించాడు అనంతానంతస్వామి అక్కడికి. లేళ్ళ గుంపుని చూసిన మృగంలా వాళ్ళ వైపు కొద్దిక్షణాలు తేరిపార చూసాడు. చిరునవ్వుతో అడిగాడు--

“నీ పేరేమిటి?”

“వినీల్”

“ఏం చదువుతున్నావు?”

“ఆరో తరగతి”

అనంతానంతస్వామి చాలా పొడుగు. వినీల్ తలపైకెత్తి మాట్లాడు తూంటే వర్షపు చుక్క ఒకటి వాడి కంటి అద్దంమీద పడింది. తుడుచుకున్నాడు. స్వామి వాడి భుజంమీద చెయ్యివేసి బయటకు తీసుకువెళ్ళాడు. మిగతా ముగ్గురు టెర్రరిస్టులూ లోపలే ఉన్నారు. బైట సంభాషణ లోపలికి వినిపిస్తోంది.

“మీ స్కూల్లో ప్రేయర్ ఏం చేస్తారా వినీల్?” స్వామి అడుగు తున్నాడు.

“ప్రొద్దున్న పూటేమో మా తెలుగు తల్లికి మంగళారతులు. సాయంత్రం పూటేమో జనగణమణ ..... ”

“నీకు పూర్తిగా వచ్చా?”

“ఓ! పూర్తిగా వచ్చు అంకుల్ ..... ”

“పాడు చూద్దాం ..... ”

“జనగణమణ అధినాయక జయహే ..... ” ఆ కుర్రవాడి కంఠంనిండా ఆర్తి. పూర్తిగా పాడితే అందర్నీ వదిలేస్తారేమో అన్న ఆశ . ఊపిరితిత్తుల నిండా బలంగా గాలి నింపుకుని స్వరం హెచ్చించి పాట పూర్తిచేశాడు.

జనగణమంగళ దాయక జయహే

భారత భాగ్య విధాతా .....

జయహే జయహే జయహే జయహే

జయ ..... జయ ..... జ ..... య ..... జ ..... య ..... హే-----”

తెల్లపావురాలు గుంపులా లేచినట్టు --- వాతావరణం చెదిరిపోయేలా ప్రకృతి
చెదిరిపోయేలా పిస్టల్ పేలిన శబ్దం

ఆకాశం రోదించడం ప్రారంభించింది. మేఘాలు కరగడం మొదలైంది.

* * * * *

“అసెంబ్లీ ముందు బాలుడి శవం”

ఈ వార్త తెలియగానే కంట్లోలు రూమ్ దగ్గర వున్న తల్లిదండ్రుల్లో కలవరం చెలరేగింది.
ప్రవాహంలా అక్కడికి చేరుకున్నారు.

తుపాకిగుండు తగిలి నేలకూలిన హంసలా రోడ్డు పక్కన పడి వున్నాడు వినీల్.
వాడిచుట్టూ రక్తం వర్షంతోపాటు మడుగుకట్టింది. వాడి తల్లి గుండెలు పగిలేలా ఏడుస్తోంది.

సునాదమాల విధ్యుద్ధాతం తగిలిన దానిలా అచేతనమగా నిలబడి వుంది. వృద్ధ్యాప్యాన్ని
కూడా లెక్క చెయ్యకుండా బామ్మ అయిదారు గంటల్నుంచీ అలాగే అక్కడే నిలబడి వుంది. నేల
ఈనినట్టు జనం. కంట్లోలు చేయటం కష్టమవుతోంది. విలేఖర్లు ఫోటోలు తీసుకుంటున్నారు. ప్రతి
వారికి అక్కడ పడివున్న బాలుడి శవం తమ పిల్లాడి శరీరం లాగే కనపడుతోంది.

పోలుసులు తమ నిస్సహాయతకు నిదర్శనగా పడివున్న ఆ బాలుడి శవాన్ని చూసి సిగ్గుతో
తల వంచుకున్నారు.

చీకటి పడింది. ఎవరూ అసెంబ్లీ ముందునుంచి కదలటం లేదు. జనం కామెంట్స్
చేస్తున్నారు. పిల్లల తల్లిదండ్రుల్లో అలజడి, ఆవేశం ఎక్కువ అవుతున్నాయి. ప్రభుత్వం నుంచి
దీనికి పరిష్కారం వెంటనే ఆశిస్తున్నారు వాళ్ళు. ప్రభుత్వం మాత్రం ఏం చెయ్యగలదు?
పాతికమంది పిల్లల్ని బంధించి బెదిరిస్తే ఒక సుస్థిరమైన ప్రభుత్వం దిగిపోవలసి వస్తే ఇక
రాష్ట్రంలో శాంతిభద్రతలకి చోటెక్కడ వుంటుంది? టెర్రరిస్టులు మరింత విజృంభిస్తారు. ఇదొక
మార్గం అయిపోతుంది వాళ్ళకి.

ముఖ్యమంత్రి అత్యవసర సమావేశం ఏర్పాటు చేశారు. మంత్రివర్గ సభ్యులు రకరకాల
భిన్నాభిప్రాయాలు వెలిబుచ్చారు.

మరుసటిరోజు పేపర్లలో మొదటి పేజీలో ఆ ఫోటో పడింది.

అసెంబ్లీ ముందు ముడుచుకు పడివున్న బాలుడిశవం! హృదయ విదారకంగా
ఏడుస్తూన్న తల్లి ఫోటో .....

గంట తిరిగేసరికల్లా రాష్ట్రమంతా పాకిపోయింది ఈ వార్త.

ప్రజల్లో కలవరం!!

అధికార వర్గాల్లో కలవరం!!

ఎంతమంది పిల్లల్ని ఇలా బలిపెడతాడు ముఖ్యమంత్రి? ఎందుకంత టెన్షన్? పోని

రాజీనామా చెయ్యకూడదరా ?

విత్తనంలా ప్రారంభమైన ఈ భావం అన్ని వర్గాల్లో అంకురమై క్రమంగా చెట్టులా మారింది. ప్రజాభిప్రాయం మార్చటం ఎంతసేపు?

సాయంత్రమయ్యేసరికి మరో శవం తయారవుతుందా? ఈ ఆలోచననే ప్రజలు భరించలేకపోతున్నారు.

ఆ నరురూప రాక్షసులు వార్నింగ్ కూడ ఇవ్వటం లేదు. సంప్రదింపులు జరపటంలేదు. ఇరవై అయిదు రోజులపాటు రోజుకొక కుర్రవాణ్ణి చొప్పున చంపుతామని దృఢ నిశ్చయంతో వున్నారు. ఆ నమ్మకాన్ని ప్రజల్లో కలిగించారు.

పత్రికా సంపాదకీయాల్లో కూడ నిన్ను వున్నంత పట్టుదల లేదు. ముఖ్యమంత్రి ఏదో చెయ్యాలన్న అభిప్రాయాన్ని నెమ్మదిగా సూచించాయి. అలా కాకుండా ఏ మాత్రం అటూ ఇటుగా వ్రాసినా ప్రజాగ్రహానికి లోనుకాక తప్పదు.

‘ఇంకో ఇద్దరు మరణించే వరకు చూద్దాం’ అని వ్రాస్తే పేపరు వాన్లు తగలబడిపోతాయి. ఏ పత్రికైనా బ్రతికేది ప్రజల మీద! విలేఖర్లు మాత్రం ఏం చేస్తారు?

నిన్నటివరకూ ముఖ్యమంత్రి పట్ల సానుభూతితో, దీన్ని ఎలా అయినా ఎదుర్కోవాలని సలహా ఇచ్చినవారే, ఇప్పుడు కాస్త వెనుకాడుతున్నారు. విమానాన్ని హైజాక్ చేసినవాడు కూడ అవతలివారు ఆలోచించుకోవటానికి కాస్త టైమిస్తాడు. వీళ్ళు అదీ చేయటంలేదు. తమ లక్ష్యం తప్ప మిగతా దారులు మూసేశారు. BALL IS IN YOUR COURT అన్న అభిప్రాయాన్ని కలుగచేశారు.

అధికార పక్షం ఇరుకున పడింది.

* * *

విసుగ్గా వుంది ప్రవల్లికకి. ఇరిటేటింట్గా వుంది.

ఏం చెయ్యాలో అర్థంకావటం లేదు. చీఫ్ అర్రెంటు పని అని ఢిల్లీలో వున్నాడు. రాష్ట్ర ప్రభుత్వం ఈ విధంగా ఇరుకున పడటం ఎవరికి సంతోషం? బ్లడ్ షోలిటిక్స్ .....

సాయంత్రం అవుతూంటేనే భయంగా వుంది ఆమెకి. మరో అమాయక బాలుడి శవం ఎదురు చూస్తున్నట్లు వుంది. ప్రతిపక్షాలు అప్పుడే బండ్కి పిలుపు నిచ్చాయి. అన్నిటికన్నా ముఖ్యంగా ఆ పిల్లల తల్లి దండ్రులు చేసే గొడవ హృదయ విదారకంగా వుంది. వారి అలుసు తీసుకుని సంఘ విద్రోహులు చెలరేగితే కష్టం. ఈ పరిస్థితుల్లో పోలీస్ కమీషనర్ లాఠీ చార్జీకి ఆర్డరిచ్చినా -- వెల్లువలా తిరగబడ్డారు ప్రజలు. అసలే పోలీసుల మీద సానుభూతి అంతంత మాత్రం?

కంట్రోల్ రూమ్ ఎదురుగా జనం గుంపులు గుంపులుగా వున్నారు.

దాదాపు ఇరవై నాలుగ్గంటల్నుంచి తరువాత వంతు ఎవరిదీ అన్నట్లు బిక్క మొహాల్తో నిలబడిన తల్లిదండ్రుల్ని చూస్తూంటే ఆమెకి బాధగానూ, విచారంగానూ వుంది.

ఆమె తండ్రివైపు చూసింది. అతడు కోపంగా వున్నాడు. ఎవరి మీదో కోపంగా వున్నాడు. ఎవరిమీదో తెలియని కోపం. . . .

అకస్మాత్తుగా ఆమె చైల్డ్ పేరెంట్ బాంధవ్యం నుంచి పేరెంట్ చైల్డ్ గా మారింది. “ఇదంతా తెలుసుకోవటం అవసరమా నాన్నా” అంది.

ఆయన కొంచెంసేపు మౌనంగా వుండి నెమ్మదిగా అన్నాడు. “నాకు తెలిసిన ఒక అమ్మాయిని పద్నాలుగేళ్ళ వయసులో వాళ్ళ మావయ్య దగ్గరికి తీసుకుని, ఈ విషయాన్ని ఇలా సైంటిఫిక్ గా కాకుండా, రహస్యంగా చెప్తూ చెప్తూ ఆ అవకాశాన్ని ఉపయోగించుకోవటానికి ప్రయత్నించాడు. సరి అయిన సమయానికి ఆ అమ్మాయి అంతరాత్మ హెచ్చరించటం వల్ల అదృష్టవశాత్తూ తప్పించుకున్నదనుకో. కానీ తరువాత బాధపడింది. ఇప్పుడు చెప్పు. ‘ఇది యిలా జరుగుతుంది. మీ మీ జీవిత పంథా ఏమిటో మీరే నిర్ణయించుకోండి’ అని విద్యార్థి జీవితంలోనే చెప్పటం తప్పా? దీనివల్ల కనీసం ‘అమాయకత్వం’ నష్టపోవటం అంటూ వుండదు. అవునా. . . .”

ఆమె దానికి సమాధానం చెప్పలేక, నవ్వుతూ మాట మార్చి, “ఎవరు నాన్నా ఆ అమ్మాయి?” అని అడిగింది.

చాలా నెమ్మదిగా- స్ఫుటంగా ఆయన అన్నాడు--

“మీ అమ్మ.”

ఆమె జీవితంలో అంత షాక్ ఎప్పుడూ తినలేదు.

. . . . .

“ఏమిటి ఆలోచిస్తున్నావు?”

ఆమె చప్పున తేరుకుని సిద్ధార్థవైపు చూసి “ఏమీ లేదు” అన్నది. ఏదో ఇబ్బందిగా వుంది. ఏదో. . . .

సిద్ధార్థ మాత్రం ఆమెవైపే చూస్తున్నాడు. ఆమె, తనకి డబ్బు సమాజంలో అంతస్థు- ఇవేమీ లేకపోయినా తనను కోరుకోవటం అతడికి అమితమైన సంతృప్తి నిస్తోంది. ఆ సమయంలో ఆ సంతృప్తి కోరిక అవుతుంది. ఆ కోరిక అనే అగ్నిలో, పూలమీద నుంచి వచ్చేగాలి ముంగురుల్ని కదిపి ఆజ్యం పోస్తోంది.

అతడు ఆమెని దగ్గరికి తీసుకున్నాడు.

ఆమె కళ్ళు మూసుకుంది.

అతడు వంగి నెమ్మదిగా ఆమె పెదవులమీద ముద్దు పెట్టుకున్నాడు. జీవితపు మొదటి ముదు. . . .

మనసూ, శరీరమూ భర్తకే ఇవ్వటం ఒక పద్ధతమ్మా. సెక్స్ కి ఏ విలువూ ఇవ్వకుండా అదొక శారీరక అవసరంగా భావించి, అనుభవించి, మిగతా విషయాల మీద ఏకాగ్రత నిలపటం రెండో పద్ధతి. శారీరకంగా పొడవకుండా, కేవలం మానసికంగా పొడవటం అంటే పెళ్ళి కాకుండా గంటల తరబడి మాట్లాడటం. నెక్కింగ్; పెట్టింగ్. . . . ఇది మూడో పద్ధతి. నా కూతురు మొదటి రెండు పద్ధతులలో ఏది ఎన్నుకున్నా సంతోషిస్తాను. కానీ హీనమైన మూడోది మాత్రం ఎన్నుకోకూడదని కోరుకుంటాను.

ఆమె మొదటి పద్ధతి ఎన్నుకుంది. అందుకే ఆ క్షణం ఒక అలౌకికమైన స్థితిలో తాదాత్మ్యతని అనుభవిస్తూంది. మొదట్లో ఆ ఆరుబయట ప్రదేశం కాస్త బిడియాన్ని కలుగజేసింది. కానీ అతడి మాటలు ఆ జంకుని పోగొట్టినయ్. ఆ తరువాత మరి పరిసరాలు తెలియలేదు. అంత గాలిలోనూ ఒక చెమట చుక్క ఆమె నుదుట నిలిచింది. అంత చలిలోనూ అతడి వల్ల ఆమె పెదవుల మీద తడి ఆరిపోయింది. అంత చీకట్లోనూ ఆమె సిగ్గుతో కనులు మూసుకుంది.

చంద్రుడు మేఘం చాటుకి వెళ్తూ వెళ్తూ మిగిలిన గంధాన్ని ఆమె శరీరం మీద పూత పూయగా, వెన్నెల్లో ఆమె శరీరం గంధపు చెక్కలా మెరిసింది. చంద్రుడు అలా కాస్త కనుమరుగు అవగానే, నక్షత్రాలు విజృంభించి ఆకాశంలోనూ, ఆమె కనుల్లోనూ మరింతగా మెరిశాయి. దాంతో కోపం వచ్చిన మేఘం ఆమె కనురెప్పలుగ మారి, కళ్ళని అరమోడ్పులు చేసింది. ఓడిపోయిన నక్షత్రాలు జడనుంచి పూలులాగా విడివడి పక్కంతా చెల్లా చెదురుగా పడినయ్. గెలిచిన మేఘం వర్షమై శాంతించింది.

అరణ్యంలో వర్షం. . . . చెమటతో తడిసిన పర్వతాలు. . . . ఎడారుల్లో ఇంకిపోయిన ఒయాసిస్సులు-- గాడ్పులైన ఆయాసాలు- అలసిపోయి విశ్రాంతి తీసుకునే ప్రకృతి. . . .

ఆ నిశ్శబ్దంలోంచి. . . . పొదలో చిన్న అలికిడి. అది తోడేలుపిల్లో, నక్కపిల్లో చీకట్లో తెలియటం లేదు. బయటకు వచ్చి తల్లి కోసం భయంకరంగా అరిచింది. ఒక పక్షి-- ఒక కాకీ భయంగా చూశాయి. 'వద్దు వద్దు' అన్నట్టు భూదేవి ఆక్రోశించింది. ప్రకృతి ఆ క్షణం స్థంభించిపోయినట్టు గాలికూడా ఆగిపోయింది. చుట్టూ వున్న చెట్లు, ఆకాశం, నక్షత్రాలు, మేఘాలూ అన్నీ అశక్తులైనట్టు ప్రేక్షకులయ్యాయి.

అతడు తనలోని ఇరవై మూడు అంశాల్ని తీసుకుని ఆమెలోని ఇరవై మూడు అంశాల్ని చేరబోయే సమయాన. . . . షరణాంతరాగంలో, ఆడవులో ఆలుముకున్న

చెత్తా చెదారం క్రింద, ఎండుటాకుల అడుగున. . . . ఎక్కడో ఏ మూలో ఎవరో బద్ధకంగా నిట్టూర్చిన ధ్వని. . . . మంద నుంచి విడివడి దూరంగా వచ్చిన గొర్రెపిల్లని కనురెప్పపాటులో మ్రింగి, బద్ధకంగా చెట్టుకు చుట్టుకుని పడుకున్న కొండచిలువను సుషుప్తావస్థలో నుంచి ఎవరో లేపినట్లు హడావుడిగా లేచి మరింత పైకి వెళ్ళింది.

ప్రపంచమంతా ఏదో ఇబ్బందిగా లిప్తపాటు అలజడి చెందిన క్షణం. . . . కేవలం కొందరు మాత్రమే ఆనందంతో పైశాచిక నృత్యం జరిపిన క్షణం- చిన్న తల పెద్ద తోక వేసుకుని ఒక శుక్ల కణం ఒక బీజాన్ని చైతన్యవంతం చేయబోయే సమయాన. . . .

ఆ గర్భంలో నిక్షిప్తం అవటం కోసం- సుషుప్తిలోంచి లేచి నెమ్మదిగా కనులు విప్పింది--

కాజోరా.

ఆ పిండానికే ప్రాణం వస్తే- ఉస్సోక్ సభ్యుల ఆశ నెరవేర్చటం కోసం- కుట్టిపైతాన్ రాజ్యాన్ని స్థాపించటం కోసం-- సరిగ్గా తొమ్మిది నెలల తరువాత పుడతాడు--

“అష్టావక్ర”

డాక్టర్ రంగప్రసాద్ కౌంటర్వైపు విసుగ్గా చూశాడు. విమానాశ్రయం తాలూకు కౌంటర్ అది. అయినా జనం అక్కడ సంతలోకన్నా హీనంగా వున్నారు.

ఇంకొంచెం సేపట్లో విమానం బయల్దేరబోతూ వుందనగా ఓ తెల్ల చొక్కాయువకుడు హడావుడిగా సీటు నెంబర్లు వెతుక్కుంటూ రావడం గమనించాడు. అతడు వచ్చి రంగప్రసాద్ పక్కనే కూర్చున్నాడు.

విమానం బయల్దేరింది.

“రష్. . . . హెవీ రష్” అన్నాడు అతడు మాట కలుపుతూ.

“అవును.”

“నాకు టిక్కెట్టు దొరకదనే అనుకున్నాను.”

రంగప్రసాద్ మాట్లాడలేదు.

“కౌంటర్ వెనుకవైపు నుంచి ఎవరికో టిక్కెట్టు ఇస్తూ వుంటే వెళ్ళి గట్టిగా దెబ్బలాడాను.”

“అవును, చూశాను.”

“దాంతో గొడవ చెయ్యొద్దని చెప్పి ఒక టిక్కెట్టు నా చేతిలోనూ పెట్టాడు.”

“బై ది బై - మీ పేరు?”

“ప్రసాద్. డాక్టర్ రంగప్రసాద్.”

“నా పేరు షాడో. . . . వైట్ షాడో.”

రంగప్రసాద్ అదిరిపడి చూశాడు.

“కంగారు పడకండి పదహారణాల తెలుగువాడిని. పేరు రవి. ‘సైన్స్ ఇండియా’ లో పని చేస్తున్నాను. చిన్న చిన్న మాజిక్కులు చేస్తూ వుంటాను. మెజీషియన్ గా నా పేరు- రచయితలకి కలం పేరు లాగా. వైట్ షాడో అన్నమాట. నిజానికి రవి అంటే వైట్ షాడోయే కదా.”

ఆ మాటలకి నవ్వుతూ రంగప్రసాద్ అతడివైపు పరిశీలనగా చూశాడు. తనకన్నా అతడికి దాదాపు అయిదు సంవత్సరాలు తక్కువ వుంటాయి. కానీ జీవితం తాలూకు ఎత్తుపల్లాలు ఇంకా అతడి మొహంలో ప్రతిబింబించటం లేదు. పెళ్ళి కాలేదనుకుంటా. అందుకే హుషారుగా వున్నాడు.

“మీరు డాక్టర్ కదా- ఎక్కడ?”

“కృష్ణాపురంలో. . . .”

“పి. హెచ్. సి. లోనా?”

“కాదు. ప్రయివేటు ప్రాక్టీసు.”

“మీరు ఎంబీబీయస్సా?”

“అవును. తరువాత ఎమ్మెస్ చేశాను.”

రవి అతడివైపు తలతిప్పి, “ఎమ్మెస్ చేసి కృష్ణాపురం లాటి అతి చిన్న ఊర్లో ప్రాక్టీసు చేస్తున్నారా? అది మీ స్వంత ఊరా?” అని అడిగాడు ఆశ్చర్యంగా.

“కాదు. మా వాళ్ళంతా చాలాకాలం క్రితమే గుంటూరులో సెటిల్ అయ్యారు.”

“మరి మీరెందుకు అంత చిన్న ఊళ్లో ప్రాక్టీసు పెట్టారు?”

చాలా చిన్న ప్రశ్న ఇది. కానీ సమాధానం జీవితమంత పెద్దది. డబ్బు ఇచ్చే దానికన్నా ఆత్మసంతృప్తి అమాయక బీద ప్రజల సేవలో వస్తుందని చెబుతాడా. . . .? తనకే చాలా హేయమైన సమాధానంగా తోచింది అది. చుట్టూ పొలాలు- పొలాల మధ్య ఊరు- ఊరి మధ్యలో అందరూ గౌరవించే డాక్టరు. . . . అది అహాన్ని సంతృప్తి పరుస్తుందని చెబుతాడా? అవతలి వారికి అర్థం కాకపోవచ్చు. . . . ‘తృప్తిముఖ్యం. అది చిన్న ఊరా పెద్ద ఊరా అన్నది సమస్య కాదు’ అంటేనో. . . .

“అన్నట్లు మా మూగ్ జెన్ లో ఒక వ్యాసం ప్రచురిస్తే ఎలా వుంటుంది?” అన్నాడు.

“ఏం వ్యాసం?”

“ఒక ఎమ్మెస్ గోల్డ్ మెడలిస్ట్- నలభై ఏళ్ళ డాక్టరు- కేవలం బీద ప్రజలకు సేవ చేయటం కోసం ఒక చిన్న పల్లెటూరులో ప్రాక్టీసు పెట్టి- తన ఆశయానికి అడ్డువస్తుందేమోనని- పెళ్ళి చేసుకోకుండా- ఇదీ వ్యాసం. . . . ఎలా వుంది.”

“నా మొహంలా వుంది. నేను వివాహం చేసుకోకపోవటానికి కారణం అదేమీ కాదు.”

“మరేమిటి?”

రంగప్రసాద్ వహించాడు.

చాలా సున్నితమైన సమస్య. . . మనసుకీ సంబంధించినది. చెప్తే అవతలివాళ్ళు అర్థం చేసుకోలేనిది. చేసుకున్నా నవ్వే సేది.

“చెప్పరేం?”

రంగప్రసాద్ మాట మార్చి “మీరు వ్యాసం వ్రాస్తానంటే మరో ఆసక్తికరమైన విషయం చెబుతాను” అన్నాడు.

షాడో ఉత్సాహంగా “ఏమిటది” అని అడిగాడు.

“మా ఊరు కృష్ణాపురంలో కొద్దినెలలు తేడాతో రెండు వికృత జీవాలు పుట్టాయి సాధారణంగా పదివేల కేసుల్లోనో ఒకటిగా రావలసిన కేసు, ఒక ఊళ్ళో కొద్ది తేడాలో రెండు పుట్టడం చిత్రంగా లేదు.”

షాడో ఎగిరి గంతెయ్యబోయాడు. “-చాలు ఈ మాత్రం ఇస్తే చాలు. . . . వ్రాసేస్తాను. నాకా చచ్చిపోయిన పిల్లలు ఫోటోలు కావాలి. వీలైతే వాళ్ళ తల్లుల ఫోటోలు కూడా. . . .”

“ఆగాగు. చూసిరమ్మంటే కాలిచ్చవచ్చేటట్టు వున్నావే. . . .”

“ఏం అలా వద్దా.”

“నేను చెప్పింది జెనిటిక్స్ మీద వ్యాసం వ్రాస్తూ దీన్ని ఉదాహరణగా ఇవ్వమని. అంతేకానీ, దీన్నే ఫోటోలతో, అభూత కల్పనలా వ్రాయమని కాదు.”

“జెనెటిక్స్ కీ దీనికి ఏమిటి సంబంధం?”

రంగప్రసాద్ తెల్లబోయాడు. “జెనెటిక్స్ తెలీదా?”

“ఉహూ, తెలీదు. ఎక్కడో నాలుగైదుసార్లు విన్నానంతే-”

“జెనెటిక్స్ అంటే ఏమిటో తెలియకుండా పైనున్న పత్రికలో చేస్తున్నావా”
ఆశ్చర్యంగా అడిగాడు.

“ఏమీ తెలియనివాడే ఆ సబ్జెక్టు గురించి బాగా వ్రాయగలడు. దానికేంగానీ ఇది చెప్పండి. . . . పిల్లలు అపసవ్యంగా పుట్టటానికీ జెనెటిక్స్ కీ ఏమిటి సంబంధం?”

రంగప్రసాద్ బోర్డింగ్ స్లిప్ మీద పెన్ తో పిచ్చిగీతలు గీస్తూ చెప్పసాగాడు. “మనింట్లో పెద్దవాళ్ళు అంటూ వుంటారు- ‘అచ్చు వాళ్ళ నాన్న నోట్లోంచి వూడిపడ్డాడే’ అని. . . . కానీ ఇది ఎలా సాధ్యమా అని చాలామంది సహేతుకంగా ఆలోచించారు. అచ్చుగుద్దినట్టుండే ముక్కు, నోరు, కళ్ళు- అన్నీ తండ్రిలాగానో తల్లిలాగానో పుట్టటానికి కారణం ‘జీన్’. దీనికి సంబంధించిన శాస్త్రమే జెనెటిక్స్. . . .” అని ఆగాడు.

“ఒక పురుషుడు స్త్రీని కలిసినప్పుడు అతడిలోంచి ఆమెలోకి ప్రవహించే స్పెర్మ్ లో కొన్నివేల సూక్ష్మ కణాలుంటాయి. అందులో కేవలం ఒకటి మాత్రం ఎప్పుడో ఒకసారి స్త్రీ అండాన్ని చేరుకుని ఫలదీకరణకు దారి తీస్తుంది. ఈ క్షణంలో పురుషుడి తాలూకు అంశాలన్నిటికీ ప్రాతినిధ్యం వహించే 23 క్రోమోజోములు చంద్రమండలం మీద అడుగు పెట్టిన తొలి మానవుడు భూమి తాలూకు వస్తువుల్ని అక్కడ మన జ్ఞాపకార్థం వదిలినట్టు, పురుషుడు తన వారసత్వపు ఛాయల్ని జీన్స్ రూపంలో స్త్రీలోకి వదులుతాడన్నమాట అంటే, తన ముక్కు, కళ్ళరంగు, ఎత్తు, తెలివితేటలు. . . . అన్నీ.”

“ఉదాహరణకి బాగుంది--”

“ఈ 23 క్రోమోజోమ్స్ తో పాటూ మరో ముఖ్యమైన అంశం ఒకటుంది. అది రెండు రకాలు. ఒకటి X, రెండోది Y. వీటిని సెక్స్- క్రోమోజోమ్స్ అంటారు. స్త్రీ అండంలో కేవలం X క్రోమోజోమ్ మాత్రమే వుంటుంది. పురుషుడిలో అలా కాకుండా కొన్ని వీర్యకణాల్లో X, కొన్ని కణాల్లో Y వుంటాయి. రతి సమయంలో పురుషుడి తాలూకు ‘X’ వున్న వీర్యకణం స్త్రీని చేరుకుంటే, స్త్రీలో వున్న X తో కలిసి XX అవుతుంది. అప్పుడా దంపతులకి ఆడపిల్ల పుడుతుంది.

అలా కాకుండా పురుషుడి Y వున్న వీర్యకణం స్త్రీని చేరుకుంటే అది XY అవుతుంది. అప్పుడు మొగపిల్లవాడు పుట్టి, దంపతులకు సంతోషం కలిగిస్తాడు. ఇక్కడివరకూ ఇదంతా స్వభావసిద్ధమైన, ప్రకృతి సిద్ధమైన చర్య! ఇక్కడినుంచి, ప్రకృతి వైపరీత్యాలు ప్రారంభం అవుతాయి. ఒకోసారి రెండు మూడు ఎక్స్ క్రోమోజోములుగానీ రెండు వై క్రోమోజోములు గానీ ఫలదీకరణలో ఇమిడిపోతాయి. అప్పుడే వస్తుంది చిక్కంతా. . . .” అంటూ స్లిప్ మీద వ్రాశాడు.

XX-- అందమైన ఆడపిల్ల.

YY-- ముచ్చటైన మొగపిల్లవాడు.

XXY-- క్లెయిన్ ఫెల్టర్ సిండ్రోమ్. . . . స్త్రీలలాగా రొమ్ములు పెరగటం. స్త్రీ

అంశం వున్న పురుషుడు

XXXXX-- పెంటా ఎక్స్ సిండ్రోమ్. . . .

21 క్రోమోజోమ్ ఎక్కువుంటే-- డౌన్స్ సిండ్రోమ్- మంగోలియన్ జాతి ఆకారాలు- చాలా పొట్టిగా వికృతంగా పుట్టి కొంతకాలమయ్యాక బ్లడ్ కాన్సర్తో మరణించటం.”

“ఒక్క నిమిషం” అంటూ ఆపాడు షాడో. “పైన్సుకి సంబంధించిన వివరాలు వ్రాయటానికి మా దగ్గర మనుష్యులు వున్నారు. నాకు కావల్సిందల్లా సెన్సేషనల్ వార్త మాత్రమే. అది ఇవ్వండి చాలు.”

“అయితే నువ్వు కొంతకాలం ఆగాలి” అన్నాడు రంగప్రసాద్. “మరీ రెండు కేసుల్లో దీన్నో ప్రముఖ వార్తగా ప్రకటించడం హాస్యాస్పదంగా వుంటుంది. నాకు రాబోతున్న డెలివరీ కేసులు మరో రెండు తొందర్లో వున్నాయి. అవి కూడా చూద్దాం. అప్పుడయితే ఫోటోలు కూడా వెయ్యొచ్చు.”

“రాబోయే రెండు కూడా ఇలాటివే అవుతాయి అని వూహిస్తున్నారా మీరు?”

“కాకూడదనే వూహిస్తున్నాను. అయితే మాత్రం అది చరిత్ర సృష్టిస్తుంది. గిన్నీస్ వరల్డ్ రికార్డ్స్లోకి ఎక్కాల్సినంత వార్త అవుతుంది.”

“అప్పుడు ఆ వార్తని ముందు పట్టుకున్నందుకు మా పత్రికకి మంచి పేరొస్తుంది” నవ్వాడు.

అంతలో విమానం లాండ్ అయింది. రవి తన అడ్రసున్న కార్డు అందిస్తూ “మీరు వెంటనే వివరాలు పంపుతారుగా” అన్నాడు.

“వెంటనే కాదు. రెండు మూడు నెలల్లో. . . . అదయినా, అలాటి కాన్పులు తిరిగి సంభవిస్తేనే. . . . లేకపోతే చిన్న విషయాన్ని అనవసరంగా కొండంతలు చేసి ప్రజల్ని భయపెట్టినట్టు అవుతుంది.

ఇద్దరూ సీట్లలోంచి లేచారు.

*

*

*

*

“డియర్ వైట్ పాడో. . . .

మనం అనుకున్నట్టు ఫోటోలు పంపుతున్నాను. ఈ ఊళ్ళో పరిస్థితి ఉద్రిక్తంగా, అయోమయంగా వుంది. ఈ రెండు కాన్సుల్లో కూడా వికృతమైన శిశువులే పుట్టారు. అంతకుముందు నేను చెప్పానే గర్భస్థ మృత శిశువును గురించి. . . . ఆ ఫోటో కూడా అదృష్టవశాత్తూ దొరికింది. దాన్ని కూడా పంపుతున్నాను.

ఆరు నెలల పరిధిలో ఒక చిన్న పల్లెటూళ్ళో నాలుగు వికృత జననాలు! సైన్స్ చరిత్రలో గానీ, ప్రపంచ చరిత్రలో గానీ ఊహకందని విషయం ఇది. ఇక్కడ లోకల్ పేపర్లు దీన్నో వార్తగా ప్రచురించాయే తప్ప ప్రాముఖ్యత ఇవ్వలేదు. నాకు ఒకటే అనుమానం. ప్రభుత్వం దృష్టి ఇంకా ఎందుకు పడలేదా అని. ఈ పాటికి మరో దేశంలో అయితే ఎన్నో ప్రయోగాలూ, పరిశోధనలూ ప్రారంభమయి వుండేవి. ఈ నాలుగు వికృత జననాల పట్ల ప్రజలు భయంతో వణికిపోతున్నా ప్రభుత్వం ఏమీ పట్టించుకోకపోవడం శోచనీయం.

పోతే, ఆ గ్రామంలో వ్యక్తిగా, కాస్త విజ్ఞానవంతుడిగా నేను చెయ్యగలిగినంతా చేశాను. ఆంధ్రప్రదేశ్‌లో వున్న అతి తక్కువ హెల్త్ మ్యూజియాలలో కెల్లా మంచిదైన గుంటూరు కాలేజీలో వివరాలు సేకరించాను. మ్యూటేషన్స్‌కి కారణమైన పాదరసం, తాగే నీటిలో ఏదైనా కలిసిందేమోనని పరీక్షలు చేయించాను. అటువంటిదేమీ లేదు. ఎక్స్‌రే ప్రసక్తిలేదు. గర్భస్థ శిశువుకి హాని కలిగించే రేడియో ఆక్టివ్ కిరణాల్ని బహిర్గతపరిచే వస్తువు లేమైనా గ్రామపు పొలిమేరల్లో పడివున్నాయేమో అని గమనించాము. అలాటిదేమీ లేదు. నా పరిధిలో నేను చేయగలిగినదంతా చేశాను. ఏమీ లాభం లేకపోయింది. ఇక్కడ ప్రజలు భయంతో కకావికలై పోతున్నారు. మరో ఇద్దరు స్త్రీలు ప్రసవానికి సిద్ధంగా వున్నారు. రకరకాల రూమర్లు పాకుతున్నాయి. ఈసారి ప్రసవం జరిగేటప్పుడు నా ఆస్పత్రి ముందు జనం వందల సంఖ్యలో గుమిగూడినా ఆశ్చర్యపోనక్కర్లేదు. నేనేం చెయ్యాలో నాకు అర్థం కావటంలేదు. నేను సేకరించిన వివరాలు, కన్‌జెనిటల్ మూల్ ఫార్మేషన్స్‌కి వివిధ రకాలైన కారణాలు- ఏ హేతువుకీ అందని కృష్ణాపురపు విచిత్ర జననాలు, ఎరిత్రోబ్లాస్టోసిస్‌కి దారితీసే వివరాలూ అన్నిటితో కలిపి నలభై పేజీల వ్యాసం పంపుతున్నాను. మీకేమైనా ఉపయోగపడుతుందేమో చూడు.

ఏదైనా సాయం చెయ్యాలి మా కృష్ణాపురం ప్రజలకి. . . . అది సైన్స్ ఇండియా చేసుందనే నమ్మకంతో - రంగుషసాద్-ఎమోన్.”

రవి ఎగిరి గంతేశాడు.

ఆ పేజీల కట్ట పట్టుకుని ఎడిటర్ రూమ్‌లోకి దారితీశాడు.

“ఏమిటిది” నిరాసక్తంగా అందుకుంటూ ఎడిటర్ కాగితాల్ని విప్పి చదవటం మొదలుపెట్టాడు. మొదటి పేజీ చదవగానే కుర్చీలో ముందుకు వంగాడు. రవి అతడినే చూస్తున్నాడు. అతడి మొహంలో రంగులు తొందర తొందరగా మారుతున్నాయి. సీరియస్‌గా, తొందర తొందరగా చదవసాగాడు.

చదవటం పూర్తిచేసి, కాగితాలు టేబుల్ మీద వదిలి కుర్చీలో వెనక్కి వాలి కళ్ళు మూసుకున్నాడు. రవి ఆత్రంగా అతడివైపు చూడసాగాడు. ఈ కొత్త ఎడిటరు యువకుడు! సైన్సు బాగా చదువుకున్నవాడు అతడికిచ్చే ముందు తనా వ్యాసం చదివివుంటే బావుండేది. అందులో ఏం తప్పు వుందో. . . .

“ఎలా వుంది” అని అడిగాడు.

ఏదో లోకంలో వున్నవాడిలా ఎడిటర్ కళ్ళు విప్పాడు. నెమ్మదిగా అన్నాడు- “ఈ వ్యాసంలో వున్న విషయాలేగానీ నిజమై వుంటే- ‘సైన్స్ ఇండియా’ ప్రపంచానికో సంచలనమైన వార్త అందివ్వబోతోంది. భారతదేశపు యావత్ ప్రజల దృష్టి కృష్ణాపురం మీద పడబోతోంది” అంటూ కాగితాల కట్ట చేతిలోకి తీసుకున్నాడు. “. . . . ఈ డాక్టరెవరో గానీ బాగా శ్రమపడ్డాడు.

తనకున్న పరిధిలో తాను చేసానన్నాడుగానీ అది తప్పు ఏ సైంటిస్ట్ అయినా ఇంతకన్నా ఏం చెయ్యగలడు? రేడియో ఆక్టివిటీ పరిశోధించాడు. ఆ పిల్లల్ని కన్న తల్లుల్ని పరీక్షించాడు. వాళ్ళ భర్తల స్పెర్మ్ పరిశీలించాడు. ఎక్కడా తప్పులేదు. కాని వరుసగా నాలుగు జననాలు మైగాడ్!” అంటూ తలెత్తాడు.

“ఈ నెల మనం ఈ ఫోటోలే కవర్ పేజీగా వేద్దాం ఇంత జరుగుతున్నా ప్రభుత్వం ఏం చేస్తుంది? అని చివర్లో కొన్ని వాక్యాలు చేర్చు. ‘కృష్ణాపురాన్ని రక్షించేదెవరు’ అన్నది హెడ్డింగు అన్నట్టు ఇంకొక మాట. ఈ విషయాన్ని పరిశీలించటానికి సైన్స్ ఇండియా తరపున జెనెటిక్స్‌కి సంబంధించిన సలహాదారు కృష్ణాపురం నేడే ప్రయాణమవుతున్నాడని, అతడి ఫోటో వెయ్యి, క్వీక్ ఇదంతా ఈ నెల సంచికలోనే రావాలి.”

పది రోజుల తర్వాత ఆ నెల పెన్స్- ఇండియా సంచిక మార్కెట్‌లో నిడుదల

అయింది.

ముందు చిన్న కుదుపు. ఆ తరువాత అది ప్రచండ దావానలమయింది.

రాకేష్ మొహం ఎర్రగా వుంది. అతడి ఎదురుగా ఇద్దరు రెడ్ స్కెలిటన్స్ వున్నారు. ముందు సైన్స్-ఇండియా పత్రిక వుంది.

“రంగప్రసాద్. . . .” అన్నాడు పళ్ళు కొరుకుతూ. “ఎంతో రహస్యంగా, చాప క్రింద నీరులా మా పని మేము చేసుకుపోతున్న తరుణంలో మా చర్యల్ని బయటపెట్టావు. దేశం దృష్టి ఈ కృష్ణాపురం మీద పడేటట్టు చేశావు. దీనికి తగిన ఫలితం అనుభవించక తప్పదు. ఉస్సోక్ నీ మీద చర్య తీసుకుంటుంది” అంటూ రెడ్ స్కెలిటన్స్ వైపు తిరిగాడు. “ఈ రాత్రికే అతడు మరణించాలి. . . . ఈ రాత్రికే.”

“మహాద్రష్ట అనుమతి తీసుకోకుండా మనిషిని చంపటం ఉస్సోక్ ఆచారం కాదు రాకేష్.”

“నాన్నెన్స్. . . .” అన్నాడు రాకేష్. “ఒకవైపు వాళ్ళు వచ్చేస్తూ వుంటే ఇంకా అనుమతి ఏమిటి? రంగప్రసాద్ పరిశోధనల తాలూకు వివరాలు వారికి పూర్తిగా అందకూడదు. ఈ లోపులో మనం, నీళ్ళలో పాదరసం కలపటం లాటి పన్ను చేయాలి. వాళ్ళు మరింత అయోమయంలో పడాలి. ఈ పుట్టుకల వెనుక ఏదో సహేతుకమైన కారణం వున్నట్టు భ్రమ కలగజేయాలి. అష్టావక్రుడి జననం వరకూ మనం ఈ విధంగా ఆ గర్భస్థ శిశువుని రక్షించుకోవాలి. అందుకు మొదటి మెట్టుగా ఇప్పటికే సాక్ష్యాధారాలు సంపాదించిన రంగప్రసాద్ ని చంపేయాలి. . . . ఈ పనికి మీకు మహాద్రష్ట అనుమతి అవసరం అయితే, ఆ పని నేనే చేస్తాను. మన జాగిలం సాయంతో- ఈ రోజు అర్థరాత్రి పన్నెండింటికి. . . .” అంటూ గట్టిగా అరిచాడు.

ఒక కుక్క ఆ గదిలోకి ప్రవేశించింది. అది కుక్కలా లేదు. నిలువెత్తు మనిషిలా వుంది. కళ్ళు అగ్నిగోళాల్లా వున్నాయి. వ్రేలాడుతున్న నాలుకనుంచి చొంగ కారుతోంది. ఏనుగు మెడలోకైనా సులువుగా చొచ్చుకుపోయేలా పళ్ళు సూటిగా వున్నాయి. ఆజ్ఞ దొరికితే చాలు ఎదుటి మనిషిని చీల్చి చెండాడాలన్నంత కసి దాని మొహంలో వికృతంగా భయంకరంగా కనబడుతుంది. అది రాకేష్ దగ్గరికి వచ్చి నిల్చుంది.

రాకేష్ దాని మెడ మీద చెయ్యివేసి నిమిరాడు.

ఆ క్షణం ఆ ఇద్దరిలోనూ తేడా కనబడటం లేదు. మొహంలో భావాలకి

సంబంధించినంత వరకూ.

* * * *

పన్నెండవటానికి ఇంకా అయిదు నిమిషాలుంది!

రంగప్రసాద్ తన ఇంట్లో ముందు గదిలో కుర్చీలో కూర్చుని మెడికల్ మాగజైన్ చదువుకుంటున్నాడు.

అప్పుడు వినిపించిందో శబ్దం, బయట తలుపుని ఎవరో గోళంతో గీసిన శబ్దం. అతడు తలెత్తి చూశాడు.

నిశ్శబ్దం!

పొరపాటు పడ్డానేమో అనుకుని తిరిగి పుస్తకం మీద దృష్టి నిలిపాడు. మళ్ళీ వినిపించింది శబ్దం. ఈ సారి మరింత స్పష్టంగా. . . .

ఆ. . . హా. . . ని. . . స్తు. . . న్న. . . ట్లు. . .

“ఎవరదీ” అంటూ లేచి, తలుపు దగ్గరకి నడిచాడు.

చిన్న గురక లాంటి శబ్దం బయట. ఆస్తమా రోగి గొంతులోంచి వచ్చినట్టు పిలుపు- అతడు గడియ తీశాడు.

తలుపు తీయబోతూ ఒక క్షణం ఆగి- “ఎవరదీ” అన్నాడు. అవతల్నుంచి జవాబు లేదు.

అతడు తలుపు వెనక్కి లాగబోయాడు.

అతడు పూర్తిగా తెరిచీ తెరవకుండానే అది లోపలకు తోసుకు వచ్చింది. దాన్ని వూహించని అతడు అప్రయత్నంగా అడుగు వెనక్కి వేశాడు.

మనిషెత్తు వుందా జాగిలం. దాని కనుగుడ్లు రక్తంలో తడిసి నానినట్లున్నాయి. అతడు వూహించటానికి కూడా అవకాశం యివ్వకుండా గాలిలోకి ఎగిరి అతడి మీదకు దూకింది.

దాని గోళ్ళు అతడి భుజంలో దిగబడ్డాయి. అతడి మొహానికి దగ్గరగా దాని మొహం వచ్చింది. ఒక రకమైన దుర్వాసన అతడిని ఆవరించింది. కానీ దాన్ని గుర్తించే స్థితిలో లేడు. ఒక విధమైన షాక్ తో నిశ్చేష్టుడైపోయాడు. దాని మొహం నెమ్మదిగా అతడి మెడని చేరుకుంది. పళ్ళు మెడలోకి దింపటానికి ఆయత్తమయ్యాయి.

* * * *

“అత్తయ్యా” అంది కేదారగౌరి ఆందోళనగా. ఆమె మాట్లాడలేదు. కానీ బాధని నొక్కి పట్టినట్లు ముఖకవళికలు చెపుతున్నాయి. ఒక నిరయానికి వచ్చినట్లు గౌరి లేచి,

“నేను డాక్టర్‌ని పిలుచుకొస్తాను” అంది.

ఆమె బాధని ఓర్చుకుంటూ “ఇంత రాత్రి ఏం వెళ్తావమ్మా” అంది.

“దూరం ఏముంది అత్తయ్యా- నాలుగు అడుగులు వేస్తే ఆయనిల్లు వస్తుంది” అంది.

సాయంత్రం కొద్దిగా గుండెల్లో పోటులాంటిది వచ్చింది ఆమెకి. నిర్లక్ష్యంగా వూరుకుంది. రాత్రి పదయ్యేసరికి అది ఎక్కువైంది. దగ్గరలో కుర్రవాళ్ళు ఎవరూ లేరు. కోడలు వెళ్తానంటే వద్దని వారించింది. మరింత సమయం గడిచేసరికి అది విషమించినట్టు అనిపించింది.

సిద్ధార్థ ఊరిలో లేడు.

గౌరికి ఊరు కొత్తేమీ కాదు.

ఆమె మోకాళ్ళ మీద చెయ్యివేసి, కుంటుతూ నడుస్తూ సందు మలుపు తిరిగింది. మిగతా వాటితో పోల్చుకుంటే ఆ వీధి విశాలంగా వుంది. అందులో ఆ ఇల్లు కాస్త విసిరేసినట్టు వుంది.

ఇంటి చుట్టూ కాంపౌండ్ వాల్‌లా కట్టిన కంచె తాలూకు తలుపు తీసుకుని ఆవరణలోకి ప్రవేశించింది.

అర్థరాత్రి కావస్తూ వుండటం వల్ల ఎక్కడా చడీ చప్పుడు లేదు.

ఆమె మెట్లు ఎక్కింది. తలుపు వేసే వుంది.

ఎక్కడైనా కాలింగ్ బెల్ వుందేమో అని చూసింది. కానీ అటువంటిదేమీ కనపడలేదు.

ఇంతలో లోపల్నుంచి దబ్బున ఎవరో పడిన శబ్దం వినిపించింది. దేన్నో లాగిన శబ్దం. . . .

చప్పున మరో మెట్టెక్కి ఆమె లోపలికి తొంగి చూసింది. ఆమె గుండె ఆగిపోయినట్టుయింది. గొంతునుంచి సన్నటి కేక బయటకి వచ్చింది.

అతడు వెల్లకిలా పడి వున్నాడు. రెండు చేతుల్తోనూ దాన్ని తోసెయ్యటానికి ప్రయత్నిస్తున్నాడు. అతని ఛాతిమీద రెండు కాళ్ళూ వేసి మెడలోకి పళ్ళని దింపుతూంది ఆ జాగిలం. నిలువెత్తు జాగిలం ముందు అతడి శక్తి ఆగటం లేదు.

ఆమె గొంతునుంచి వచ్చిన సన్నటి కేకకి, తన ప్రయత్నం సఫలీకృత మవబోతూన్న జాగిలం, వెనక్కి తల తిప్పింది. మొహంలో రక్తమంతా ఇంకిపోగా, శిలాప్రతిమలా నిలబడి వుంది కేదారగౌరి. ఎదుటి దుశ్శం ఆమె నోటి మాటను

హరించివేసింది.

ఒక్కక్షణం దాని కళ్ళు ఆమెని నిశితంగా పరిశీలించాయి. అది వెనుదిరుగట మేమిటి- ఒక్క గెంతులో గాలిలోకి ఎగరటమేమిటి- రెండూ రెప్పపాటు కాలంలో జరిగిపోయాయి.

అప్పటివరకూ దాని పళ్ళు తన మెడలోకి దిగపడకుండా వుండటానికి చేతుల్తో ప్రయత్నిస్తూన్న రంగప్రసాద్ అకస్మాత్తుగా దాని దృష్టి తననుంచి మరలటాన్ని గమనించి చకితుడయ్యాడు. అంతలో అతడు గుమ్మంలో వున్న అమ్మాయిని చూశాడు. ఆమెను గుర్తుపట్టాడు కూడా. సిద్ధార్థ వివాహానికి వెళ్లలేదు కానీ ఆమె స్టూడెంట్గా ఆ ఊళ్లో చాలాసార్లు చూసాడు. 'ఇద్దరమూ కలిసి మీ యింటికి వస్తాము' అని సిద్ధార్థ రెండు మూడుసార్లు అన్నా ఆమె ఎక్కువకాలం పట్నంలో వుండటంతో అది కుదరలేదు.

అతను చూస్తూ వుండగానే ఆ కుక్క ఆరడుగులు గాలిలోకి ఎగిరి కేదారగౌరి మీదకు దూకింది. అరవటానికి కూడా సమయంలేక ఆమె కుప్ప కూలిపోయింది. అందులోనూ ఒక కాలు బలహీనదయినదేమో అసలు నిలదొక్కుకోలేకపోయింది.

ఆమె తల నేలకి తగిలి స్పృహ తప్పినట్టయింది. కానీ వెంటనే తేరుకుంది.

ఈ లోపులో రంగప్రసాద్ చివుక్కున లేచాడు. అతడి చేతికి ఏ ఆయుధమూ దొరకలేదు సమయానికి. పక్కనే వున్న కుర్చీ అందుకుని బలంగా ఆ జాగిలాన్ని కొట్టాడు. కాని ఎద్దు మీద వర్షం పడట్టు దాని ప్రభావం కుక్కమీద లేకపోయింది. వెనుకనుంచి తాకిడి తగలటంతో అది కేదారగౌరిని వదిలి, రెట్టించిన కోపంతో అతడి మీదకు దూకింది. కుర్చీతో సహా అతడు ఆ వూపుకి వెనక్కిపడ్డాడు. వెనుక గచ్చుకి తల తగిలి అదిరి పోయింది.

ఆ క్షణమే అతడికి అర్థమయింది- తను దాన్ని ఎదుర్కోలేననీ, మరణం ఖాయమని! అరుద్దామనుకున్నాడు. కానీ నోటమాట రాలేదు. క్రమక్రమంగా నెమ్మదిగా అతడి కళ్ళు మూతలు జుడసాగాయి. వెనుగ్గా తల అదిరిన దెబ్బకి స్పృహ తప్పసాగింది. కుక్క మీదకి రావటం తెలుస్తూంది. అంతే ఏం జరిగిందో తెలీదు. ఆ తరువాత ఐదు నిమిషాల వరకూ అతడలాగే వున్నాడు. అంతలో మొహంమీద నీళ్ళు పడ్డాయి. కళ్ళు తెరిచాడు. జాగిలం లేదు.

ఆమె ముందుకు వంగి- అతడి వైపు ఆందోళనతో చూస్తూంది.

అతడు చప్పున లేచి కూర్చున్నాడు. అతడికా పరిస్థితిని జీర్ణం చేసుకోవటానికి కొంచెంసేపు పట్టింది.

“ఏమైంది” అని అడిగాడు.

“అది వెళ్ళిపోయింది ఎవరో పిలిచినట్టు” అంది. ఇద్దరూ వెంటనే ఏమీ మాట్లాడుకోలేదు. ముందు ఆమె నిశ్శబ్దాన్ని భంగపరుస్తూ “నా పేరు కేదారగౌరి. సిద్ధార్థ. . . .” అంటూ ఏదో చెప్పబోతూంటే, “నాకు తెలుసు” అన్నాడు మధ్యలోనే. “రావే ప్రోగ్రాంకి వచ్చినప్పుడే చూశాను. అదీగాక సిద్ధార్థ నా స్నేహితుడు” అన్నాడు.

అతడు తమ పెళ్ళికి వచ్చాడో లేదో ఆమెకు గుర్తులేదు.

“అత్తయ్యకి సాయంత్రం నుంచి గుండెల్లో నొప్పి. ఇప్పుడే చెప్పింది. అందుకే వచ్చాను.”

“అరెరె- అలాగా. పదండి” అని తొందర తొందరగా ఛెస్ట్ తీసుకున్నాడు. ఆమెకి ఆశ్చర్యం వేసింది. మరణం అంచువరకూ వెళ్ళివచ్చి కూడా అంత నిబ్బరంతో వ్యవహరించగలగటం! ఎంతో మానసిక స్థితిని వుంటేగానీ అది సాధ్యంకాదు. ఆమె కళ్ళముందు భీకర జాగిల రూపం ఇంకా మెదులుతూనే వుంది.

“ఈ రోజు నా ప్రాణం రక్షించారు” అన్నాడు చెప్పుల్లో కాళ్ళు పెట్టుకుంటూ. “. . . .ఎవరో పేషెంట్ అనుకుని తలుపు తీసేసరికి మీదకు దూకింది. రేప్రొద్దున్నే చూడాలి. బహుశా పిచ్చికుక్క అనుకుంటాను. షర్టు వుండబట్టి అదృష్టవశాత్తు గోళ్ళు లోపలికి దిగలేదు.”

“అసలంత పెద్దకుక్కని చూడటం ఇదే మొదటిసారి.”

“ఈ రోజు సమయానికి మీరు రాకపోయి వుంటే నేనీ లోకంలో వుండేవాడిని కాను” మెట్లు దిగుతూ వుంటే అన్నాడు. “. . . . మీకు నా కృతజ్ఞతలు. మొట్టమొదటిసారి మా ఇంటికొచ్చినప్పుడు ఇలాంటి ఆతిథ్యం లభించినందుకు మాత్రం క్షమించండి.”

ఆమె కాస్త సిగ్గుతో “నేను చేసినదేముంది? ఈ మాత్రం ఎవరైనా చేస్తారు. మీరు మా ఇంటి కొచ్చినప్పుడు నేనా స్థితిలో వుంటే మీరు చెయ్యరా ఏమిటి?” అంది.

ఆమె అంత చొరవగా మాట్లాడటం అతడి మనసులో ఒక ఆత్మీయతా భావాన్ని రేపింది. ఒక చిన్నపిల్లలాగా తోచింది ఆమె! ఆ అర్థరాత్రి, చెట్ల ఆకుల వెన్నెల నీడ మధ్యనుంచి ఆమె అలా మొకాలిమీద చెయ్యి ఆన్చుకుని నడుస్తూ వుంటే సముద్రపు వడ్డున వంగి వంగి ఆల్చిప్పలు ఏరుకుంటూ పరుగెత్తే చిన్నపిల్లలు గుర్తొచ్చారు.

“ఏమిటి? చెయ్యరా?”

“ఏమిటి చెయ్యటం?” ఆలోచన నుంచి తేరుకుంటూ అడిగాడు.

ఆమెకు నవ్వొచ్చింది. ఆమెకుని, “ఈ ఊరుకి ఏకైక డాక్టరు మీరు. మాకేదైనా కషం

వస్తే మీరు ఆదుకోరా అంటున్నాను” అంది.

అతడు నవ్వలేదు. ఇంటిముందు ప్రహరీ తడిక దగ్గరికి లాగి, తాడుతో ముడివేస్తూ “కేవలం నేను మీ ఋణం తీర్చుకోవటం కోసం మీకే కష్టమూ రాకూడదనే కోరుకుంటాను” అని క్రింద పెట్టిన ఛెస్ట్ అందుకున్నాడు. “. . . .ఒకవేళ అలాంటి కష్టమే గానీ వస్తే అందరికన్నా ముందు నేనుంటాను సరేనా-” అన్నాడు.

ఇద్దరూ నడవసాగారు.

మలుపు తిరిగి అలా వాళ్ళు వెళ్లగానే, ఇంటి వెనుకవైపు చీకటి లోంచి నిశ్శబ్దంగా రాకేష్ బయటకు వచ్చాడు. అతది మొహం జేగురు రంగుకి మారి వుంది. మూర్తీభవించిన క్రూరత్వంలా వున్నాడు.

ఆ సమయంలో అలా వచ్చింది ప్రపంచంలో మరెవరైనా సరే-- ఒక్క కేదారగౌరి కాకపోతే, అతడు తన జాగిలాన్ని వెనక్కి పిలిచి వుండేవాడు కాదు.

“**నిర్ణయాలు** తీసుకునే హక్కు ఉస్సోక్లో కేవలం మహాద్రష్టకే వుంది రాకేష్. ఇంకెవరికీ లేదు. నీ స్వంత నిర్ణయం తీసుకోవడం ద్వారా ఉస్సోక్కి అపచారం చేశావ్. దీనికి నీ సంజాయిషీ కావాలి.”

రాకేష్ మాట్లాడలేదు.

రంగప్రసాద్ మీద జరిగిన హత్యాప్రయత్నం గురించి మహాద్రష్టకి రాగానే తెలిసింది. రాకేష్ని పిలిపించి నిలదీశాడు.

రాకేష్ని మహాద్రష్ట పిలుస్తున్నాడని చెప్పిన వ్యక్తి- రెడ్ స్కెలిటన్- ఈ తంతు గురించి వివరించాడు.

దోషిని నిలబెడతారు. ముగ్గురు రెడ్ స్కెలిటన్స్ వుంటారు. నిర్ణయాధికారి మహాద్రష్ట. శిక్ష మాత్రం చాలా కఠినంగా వుంటుంది.

“నేనేమీ తప్పు చేయలేదు” అన్నాడు రాకేష్. “. . . . డాక్టర్ రంగప్రసాద్ వ్రాసిన వ్యాసంతో అప్పుడే కొందరి దృష్టి ఈ గ్రామం మీద పడింది. ఇప్పుడిక కృష్ణాపురాన్ని అందరూ గమనిస్తారు. మరో ఒకటి రెండు పుట్టుకలు ఇలాటివి జరిగితే ఇక గగ్గోలు ఎత్తిపోతారు. జనం. అందుకనే డాక్టర్ని చంపెయ్యాలనుకున్నాను. దాంతో విషయం చల్లారిపోతుంది.”

“ఓహో అలాగా” వ్యంగ్యంగా అన్నాడు మహాద్రష్ట. “. . . . అప్పుడు మరిక కృష్ణాపురంలో పిల్లలు పుట్టరా?”

“మనకి కావాల్సింది కేదారగౌరి కడుపున పుట్టబోయే అష్టావక్రుడు! అంతేగానీ మిగతావాళ్ళు కాదు. వాళ్లని కడుపులోనే చంపెయ్యటమో లేక వాళ్ల తల్లుల్ని చంపెయ్యటమో చేస్తే ఈ రహస్యం. . . .” అతడి మాటలు పూర్తికాలేదు. చెంప ఛెళ్ళుమంది.

రాకేష్ నిర్విణ్ణుడయ్యాడు.

“కుట్టిసైతాన్ ఈ ప్రపంచంలోకి రావటానికి ముందుగా పంపే అనుచరుల్ని కడుపులోనే చంపుతావా? ఉస్సోక్ సభ్యుడివై యుండీ నీకీ ఆలోచన ఎలా వచ్చింది?”

రాకేష్ చెంప తడుముకున్నాడు.

రెడ్ స్కెలిటన్స్ నిర్వికారంగా ఈ తంతు చూస్తున్నారు.

“రాకేష్! మొదటినుంచీ నీ సంగతి గమనిస్తున్నాను. అవసరమైన దానికన్నా ఎక్కువ ఆలోచిస్తున్నావు నువ్వు! ఉస్సోక్ లో కేవలం మహాద్రష్ట మాత్రమే సూచన్లు ఇస్తాడు. దాన్ని అంతా అనుసరిస్తారు. అర్థమైందా?”

అర్థమైంది! రాకేష్ అంటే ఏమిటో కూడా నీకు తెలీదు మహాద్రష్టా! ఇంతకు ఇంతా తీర్చుకుంటాను. అసలు ఈ క్షణమే నీ మీదకు లంఘించి నిన్ను ముక్కలు ముక్కలుగా చీల్చినా నన్ను అడ్డుకునేవారు ఎవరూ లేరు. ఉస్సోక్ కి కాబోయే సర్వాధికారిని ఎవరూ ఆపలేరు. కాని యిదికాదు సమయం. ముందుంది.

రాకేష్ మనసులోని భావాల్ని చెదురుస్తూ మహాద్రష్ట అన్నాడు-- “రంగప్రసాద్ వ్రాసిన వ్యాసం తాలూకు ప్రభావం దేశంమీద ఎంత వుందో మనకు తెలీదు. ఎంతయినా వుండనీ నష్టమేముంది? క్షుద్రగణాల శక్తిని ఈ మనుష్యులు ఎదుర్కొనగలరా? రాబోయే నాలుగు జననాల్ని ఆపగలరా? ఎవరూ ఆపలేరు! అప్పుడేం చేస్తారు? కృష్ణాపురంలో వున్న గర్భిణీ స్త్రీ లందర్నీ ఊరు ఖాళీ చేయమంటారా- లేక హేతువు కోసం పరిశోధనలు చేస్తారా? హ్లా హ్లా హ్లా. . . . వాళ్లకే మతిపోతుంది. పోనీ, పిచ్చెక్కిపోనీ” అతడు నవ్వు ఆపి సీరియస్ గా అన్నాడు.

“ఈ లోపుగా అష్టావక్ర ఆగమనం గురించిన వార్త జనంలోకి వదులుతాం. అప్పటికి మరి కొద్దిరోజులు మాత్రమే వుంటుంది. క్షుద్ర గణాధిపతి తన పరివారాన్ని తీసుకుని భూమ్మీదకు దిగేసమయానికి ప్రజలు అతడికి ఆహ్వానం పలికేలా మనమే తయారు చెయ్యాలి. తెలివైన వాళ్ళం అనుకునేవాళ్ళూ, హేతువు కోసం అన్వేషించే వాళ్ళూ తమ అన్వేషణలో కొట్టుకుంటూ వుంటారు. ఒక్కొక్క దృష్టాంతరం బైటపడే కొద్దీ ప్రజలు ఉస్సోక్ ని నమ్మడం ప్రారంభిస్తారు. కేవలం వారు మాత్రమే అష్టావక్రుడి ప్రపంచంలో బ్రతుకుతారు. మిగతావారు మరణిస్తారు. ఒక విధంగా ప్రజలే ఆ మిగతావారిని చంపుతారు. . . .”

అతడు చెప్పినది సబబు అన్నట్టు రెడ్ స్కెలిటన్స్ తలలూపారు. రాకేష్ మూటాడలేదు.

“ఏడు గర్భాల విచ్ఛిన్నపు అట్టహాసంతో కుట్టిసైతాన్ భూమ్మీదకు అడుగిడుతున్న సమయాన తెలిసో తెలియకో డాక్టర్ రంగప్రసాద్ ఈ వ్యాసాన్ని వ్రాశాడు. వ్రాయనీ! ప్రపంచం కంపించిపోనీ!! ఉస్సోక్ ప్రతిష్ఠి ఇనుమడింపచేయటానికే ఇదంతా జరుగుతూంది. జరగనీ!!!” గట్టిగా నవ్వేడు. అంతలో అతడి నవ్వు ఆగిపోయింది. రాకేష్ వైపు సూటిగా చూస్తూ అన్నాడు.

“ఇదంతా ఆలోచించకుండా నువ్వు నీ మిడిమిడి జ్ఞానంతో నిర్ణయాన్ని తీసుకున్నావు. ఉస్సోక్ చరిత్రలో ఎవరూ చేయని పనిని చేశావు. మహాద్రష్ట అనుజ్ఞ లేకుండా మరణ ప్రయత్నం చేశావు రాకేష్. . . .! దీనికి నువ్వు శిక్షార్హుడివి.”

అక్కడ సూదిపడితే వినిపించేటంత నిశ్శబ్దం ఆవరించింది.

ఆ నిశ్శబ్దంలోంచి మహాద్రష్ట కంఠం వినపడింది- “రాకేష్! అష్టావక్రాగమనాన దేశపు టయిదు అంశాల్లో తరువాత అంశాన్ని నువ్వొక్కడివే ఒంటరిగా నిర్వర్తించబోతున్నావు. క్షుదక్ష యజ్ఞాన్ని నువ్వు చేయబోతున్నావు! దానికి కావల్సిన వనరులన్నీ నువ్వు- నీ అంతట నువ్వే సమీకరించుకోవాలి!”

ఏదో అనుకున్న రాకేష్ విస్మయంతో తలెత్తాడు.

ఎంతో ఉత్సాహంతో ఉస్సోక్ నిర్వహించవలసిన యజ్ఞం ఇది. కేవలం తన నొక్కడినీ చెయ్యమంటున్నాడు. అతడికి బిస్తాలో దొరికిన పత్రం జ్ఞాపకం వచ్చింది.

ఎవరైతే ఈ అయిదు అంశాల్ని స్వయంగా పూర్తిచేస్తారో వారే అష్టావక్రుడి సామ్రాజ్యంలో, అతడికి సహచరులై రాజ్యమేలతారు.

ఈ విషయాన్ని తను వెల్లడి చేయకపోవటమ మంచిదయింది.

కేవలం తనతో ఈ పని పూర్తి చేయించాలని ఎక్కడో వుంది. అందుకే మహాద్రష్ట నోట ఇటువంటి శిక్ష వెలువడింది.

అతడికి సంతోషం వేసింది. అంతలో మహాద్రష్ట అన్నాడు.

“రాకేష్! క్షుదక్ష యజ్ఞమంటే సామాన్యమైనది కాదు. ఇప్పటి నుంచే దానికి కావలసిన వస్తువులు సేకరించాలి. చాలావరకూ అందులో అలభ్యమైనవి. గొప్పపూర్ణ రక్తం నుంచి అప్పిధార వరకూ నువ్వే స్వయంగా సమీకరించుకోవాలి. నిష్ఠలో వుండాలి. అష్టావక్రుడు తల్లి గర్భంలో ప్రవేశించిన మూడో నెలలో జరపవలసిన ఈ యజ్ఞం. గణాధిపతులకు ఏమాత్రం అసంతృప్తి కలిగించినా, లేక యజ్ఞ నిర్వాహణలో ఏ లోపం కలిగినా, ఆకు డి నిర్వాహకుడి రక్తం పీల్చివేయబడుతుంది. మన వంశపు మూల

పురుషుడైన కాద్రా అనే మహా మాంత్రికుడు ఇలాగే మరణించాడు. మంత్రం మధ్యలో సరీగ్గా ఉచ్చరించలేకపోవటంతో అక్కడే చుట్టూ గాలిలో తిరుగుతూ అప్పటివరకూ వినములై వున్న గణ దేవతలు తిరగబడి తమ అధినేత రక్తాన్నే పీల్చివేశాయి. కాబట్టి రాకేష్ జాగ్రత్త! అన్నట్టు నీకు మరో విషయం చెప్పాలి. ఈ యజ్ఞానికి అయ్యే ఖర్చు ఉస్సోక్ భరించదు. ఆర్థికపరంగా కష్టమైన, ప్రాణాంతకమైన ఈ యజ్ఞాన్ని నిర్వహించటమే నీకు ఉస్సోక్ వేస్తున్న శిక్ష. . . .”

మహాద్రష్ట చరచరా వెళ్ళిపోయాడు.

వెనుకే రెడ్ స్కెలిటన్స్ కూడా.

అలాగే నిలబడి వున్న రాకేష్ పెదవుల మీద చిరునవ్వు వెలిసింది.

కుట్టిపైతాన్ అనుగ్రహం వుంటే ఏదీ ప్రాణాంతకం కాదు. ఇక డబ్బు సంగతంటేనా. . . . కేదారగౌరి అమాయకత్వం అలా వున్నంత కాలమూ దానికి లోటులేదు.

* * * *

“నేను కొంతకాలం నుంచి నిన్ను గమనిస్తూ వున్నాను. ఈ మధ్య అదోలా వుంటున్నావేమిటి బావా--”

రాకేష్ తలెత్తి ఆమెవంక చూశాడు. అతడి మొహం భావరహితంగా వుంది.

“ఎందుకో చెప్పవా?”

“వద్దులే గారీ. . . .”

“ప్లీజ్ చెప్పవా. చెప్పకపోతే నా మీద ఒట్టే.”

అతడు కుర్చీలోంచి లేచాడు. ఒకటి రెండుసార్లు పచార్లు చేశాడు. ఆగి ఆమెవంక చూశాడు. తరువాత తలవంచుకుని, నెమ్మదిగా అన్నాడు.

“నేను ఇక్కడగానీ, చివరికి ఒకప్పుడు నువ్వు వున్న ఆ ఇంట్లో. . . . మావయ్య దగ్గరగానీ అసలు వుండలేకపోతున్నానంటే నమ్ముతావా?”

“నమ్ముతాను.”

“గుడ్ నువ్వు తెలివైనదానివి. అందుకే నా ఫీలింగ్స్ ని అర్థం చేసుకోగలిగావు. ఇక్కణ్ణుంచి వెళ్ళిపోవాలి. దూరంగా ఎక్కడికైనా వెళ్ళి ఒక చిన్న బిజినెస్ పెట్టుకోవాలి. ఊపిరి సలపనంత పనుల్లో మునిగిపోవాలి. అప్పుడే నా మనసుకి కొంత విశ్రాంతి దొరుకుతుంది.”

“అనవసరంగా నువ్వూ చిన్న విషయాన్ని కొండంతలు చేసున్నావేమో

అనిపిస్తోంది నాకు. నువ్వు ఊఁ అంటే నాకన్నా వెయ్యిరెట్లు అందమైనవాళ్ళు దొరుకుతారు.”

“కానీ నీ అంత మంచివాళ్ళు దొరకరు.”

ఆమెకీ సంభాషణ చాలా ఇబ్బందికరంగా వుంది. కానీ అనవసరంగా అతడి జీవితంలో ఒక గొప్ప ఆశాభంగం కలగటానికి తాను కారకురాలనయ్యానేమో అన్న అనుమానం ఆమె అమితంగా బాధిస్తోంది.

“నువ్వు ఏదైనా వ్యాపారం పెడతానంటే కాదన్నది ఎవరు బావా” అని అడిగింది.

“ఇక్కడ కాదు ఏ బొంబాయిలోనో- మద్రాసులోనో.”

“నీ ఇష్టం-”

“కానీ మావయ్య వప్పుకోడేమో--”

చాలాసేపు తరువాత ఆమె మొదటిసారిగా నవ్వింది. “-నేను అడిగితే నాన్న కారణం కూడా తెలుసుకోకుండా వప్పుకుంటాడు. చెప్పు - ఎంత కావాలి?”

* * * *

“ఎంత? రెండు లక్షలా?” అన్నాడు భవానీశంకరం.

“అవును నాన్నా! రాకేష్ ని ఒక ఇంటివాడిని చేయవలసిన బాధ్యత మనమీద వుంది. దానికన్నా ముందు తనకో వ్యాపకం కలిగించాలి. అందుకే ఈ బిజినెస్. . . .”

“రాకేష్ ఎక్కడున్నాడు?” ఆమెని ‘కట్’ చేస్తూ అన్నాడు భవానీశంకరం. అతడి మొహం అదోలా వుంది. తండ్రి అలా వుండటం ఆమె ఎప్పుడూ చూడలేదు. ఆమె ఎంతో ఆశగా వచ్చింది. తను అడగ్గానే అతడు ఒప్పుకుంటాడనీ, పని సులభమవుతుందనీ అనుకుంది. కానీ రాకేష్ పేరు చెప్పగానే అతడి మొహంలో ఒక అనూహ్యమైన మార్పు కనబడటంతో విస్మయం చెందింది.

“రాకేష్ ఎక్కడున్నాడు?” ఈసారి ఆయన కంఠం మరింత కఠినంగా వినపడింది.

“ప. . . పల్లెలో.”

“నువ్వెళ్ళు. అదే కారులో రాకేష్ ని పంపించు.”

“కానీ నాన్నా.”

“నాకు వెంటనే అతడు కావాలి-” ముక్తసరిగా అని, లేచాడు భవానీశంకరం. ఆమె తండ్రివైపు చూసి, అతడి మొహంలో భావాలు గ్రహించటానికి ప్రయత్నించింది. కాని ఏమీ తెలియలేదు. ‘ఇక నువ్వెళ్ళు’ అన్నట్టు చూశాడు.

ఆమె వెళ్ళి రాకేష్ ని పంపేవరకూ ఆయన ముళ్ళమీద వున్నట్లే వున్నాడు. ఆ

సాయంత్రం రాకేష్ వచ్చాడు. అయితే గౌరి అతడికి తండ్రి ప్రవర్తన గురించి ఏమీ చెప్పలేదు. ఒకసారి చూడాలనుకుంటున్నాడని మాత్రం చెప్పింది.

రాకేష్ హుషారుగా లోపలికి ప్రవేశిస్తూ “ఏమిటి మామయ్యా” అన్నాడు.

అది భవానీశంకరం ఆఫీసు గది. పూర్తి ఎయిర్ కండిషన్డ్-టైట్ రూమ్ అది. విశాలమైన టేబిల్ ముందు రివాల్యూంగ్ ఛెయిర్ లో కూర్చుని వున్నాడు ఆయన. లోపలికి ప్రవేశించిన రాకేష్ వైపు కన్నార్పకుండా చూశాడు కొంచెంసేపు.

“కూర్చో” అన్నాడు.

అతను కూర్చుంటూ వుండగా వెళ్ళి తలుపు బోల్టువేసి వచ్చాడు. రాకేష్ దీన్ని విస్మయంతో చూశాడు.

“నేను నీతో కొన్ని ముఖ్య విషయాలు మాట్లాడాలనుకుంటున్నాను.”

భవానీశంకరం డ్రాయర్ లోంచి ఓ కవరు తీసి టేబిల్ మీద పడేసి, “ఇదేమిటో నీకు తెలుసా?” అని అడిగాడు.

“ఏమిటి?”

“ప్రముఖ సైక్రియాట్రీస్ట్ డాక్టర్ వ్యాన్ దగ్గరకు నువ్వు ఎందుకు వెళ్లవలసి వచ్చిందో చెబుతావా?”

రాకేష్ ఉలిక్కిపడ్డాడు.

ఎప్పుడో రెండు సంవత్సరాల క్రితం సంగతి ఇది. ఇప్పుడెలా బయటికి వచ్చింది.

“రాకేష్! ఈ భవానీశంకరం డబ్బులో పెరుగుతున్నవాడు. అనుక్షణం పరిసరాల్ని - శత్రువుల్ని గమనిస్తూ వుండటం నా అలవాటు. పోతే పేషెంటు యొక్క రహస్యాల్ని ఏ డాక్టరూ వెల్లడించడు. కానీ డబ్బు కొనలేనిది ఏదీ లేదు - నిన్ను చేసిన పరీక్షల తాలూకా వివరాలూ, పెంటథాల్ మత్తులో ఆ రోజుల్లో నువ్వు ఆయనకి వెల్లడి చేసిన వివరాలూ, వాటి తాలూకా కాపీ ఇది! నువ్వు ఎంత నీచుడివో- ఎలాంటి సైకోపాత్ వో తెలిపే పత్రాలు ఇవి. . . .” ఆయన ఆగాడు.

“నాకు చాలా రోజుల క్రితమే నీమీద అనుమానం వచ్చింది రాకేష్ ఎందుకో నీ ప్రవర్తన చిత్రంగా తోచింది. కానీ అంతగా పట్టించుకోలేదు. అందుకనే నా కూతురు నిన్ను చేసుకోనంటే సంతోషించాను. కానీ ఆ తరువాతే దారుణమైన రహస్యాలు బయటపడినయ్. అందులో ఈ రిపోర్టు ఒకటి. దీని ప్రకారం నువ్వు చాలాసైకో పాథెటిక్ సిట్యుయేషన్ లో వున్నావు. ఒక రకమైన క్రూరత్వంతో కూడిన పిచ్చితనానికి అది పరాకాష్ఠ. మెగాడ్! ఎంతలో నా కూతురికి ప్రమాదం తప్పింది!!!!”

ఆయన ముందుకు వంగాడు. “నా అనుచరులు నీ గురించి వివరాలు సేకరిస్తూనే వున్నారు. ఇప్పుడు చెప్పు రాకేష్- పదవ క్రాస్ స్ట్రీట్ లో తలుపులు మూసివుండే రెండంతస్తుల భవనంలోకి తరచు ఎందుకు వెళ్తున్నావ్? దానికి నీకూ ఏమిటి సంబంధం? మొన్న ఒరిస్సా ఎందుకు వెళ్ళావ్? నీతోపాటూ వచ్చిన ఆ ముసలాడు ఎవరు?”

అగ్నిపర్యతం బ్రద్దలై వచ్చినట్టు వచ్చిన ఆ వార్తకి ఇంకొకరైతే కంగారుపడి వుండేవారేమో. కాని రాకేష్ మాత్రం మామూలుగా వున్నాడు.

“ఏమంటున్నావ్ మావయ్యా నువ్వు? నేను సైక్రియాట్రిస్టు దగ్గరికి వెళ్ళటం ఏమిటి? సైకోపాథిక్ అవటం ఏమిటి?” అన్నాడు అమాయకంగా.

“రాకేష్! నీలాటి వాళ్ళని లక్షమందిని చూశాను నా అనుభవంలో. . . . బుకాయించకుండా నీ ప్రాబ్లెమ్స్ చెప్పు.”

“నాకా! నాకేమీ ప్రాబ్లెమ్స్ లేవే. . . .”

“రాకేష్. . . . గత పది సంవత్సరాల్లో పైన్సు బాగా అభివృద్ధి చెందింది. మనిషి చెప్పకపోయినా మనసులో భావాలు కనుక్కునే కంప్యూటర్లు వచ్చినయ్. ఈ రిపోర్టు ప్రకారం నువ్వు హైపర్ టెన్షన్, సోమ్నాం బులిజిమ్ లాటి మామూలు సమస్యలతో డాక్టర్ దగ్గరికి వెళ్ళావు. కానీ ఆ తరువాత ఆయన చేసిన పరిశోధనలవల్ల అంతకన్నా దారుణమైన విషయాలు బయటపడినయ్.”

ఆయన ఆగాడు.

రాకేష్ నిర్వికారంగా ఆయనవైపు చూస్తున్నాడు.

“ఆ తర్వాత రహస్యంగా నీ గది వెతికాను. హాషిష్ దొరికింది. డ్రగ్స్ కి అలవాటు పడ్డావని తెలిసింది. తిరిగి మళ్ళీ ఆ సైక్రియాట్రీస్ట్ ని కలుసుకున్నాను. నీ సైకిక్ కొలాప్సింగ్ ని ఏ మందూ ఆపలేదనీ, ఇది మరింత హాని చేస్తుందనీ ఆయన చెప్పాడు. కానీ హఠాత్తుగా నువ్వు మామూలుగా ప్రవర్తించసాగావు. ఇదెలా సాధ్యం? పైను కందని ఏదో అద్భుతం జరిగితే తప్ప ఇది సాధ్యంకాదు. నువ్వు మామూలు మనిషివయి పోయావో లేదో తెలియని పరిస్థితుల్లో గౌరి తన వివాహంపట్ల నిర్ణయాన్ని తెలిపింది. సంతోషించాను కానీ నా అనుమానం అలాగే వుండిపోయింది. నువ్వు ఏదో ఒక రహస్య గ్రూపులో చేరావు రాకేష్! ఈ ప్రపంచంలో నీ మేలు కోరేవారు ఎవరైనా వుంటే నేనొక్కణ్ణే. నీ చిన్నతనంలో జరిగిన సంఘటనలూ, అవి నీమీద చూపించిన ప్రభావాలూ అన్నీ నేను సానుభూతితో అర్థం చేసుకోగలను. చెప్పు రాకేష్, ఈ గ్రూపు ఎవరు? నువ్వు పాల్గొంటున్న ఆ రహస్య సమావేశాలు ఏమిటి? చెప్పకుండా తప్పించుకోగలనని అనుకోకు. ఈరోజు కాకపోతే రేపైనా నేను దీన్ని తెలుసుకోగలనని నీకు తెలుసు. నువ్వే చెప్పడం మంచిది.”

రాకేష్ చాలాసేపటి వరకూ మాట్లాడలేదు. తర్వాత కుర్చీలోంచి లేస్తూ “మావయ్యా” అన్నాడు. అతడి కంఠం అదోలా వణికింది. “అన్ని విధాలా భ్రష్టుడనైపోయాను మావయ్యా నేను. ఇక బాగుపడదామన్నా పడలేను.”

“అలా అనకు రాకేష్! నీ గురించి నాకు తప్ప మరెవరికీ తెలియదు. నీ మంచికోరే, ఎవరికీ ఈ విషయం చెప్పలేదు నేను. నీతో వున్నప్పుడు కూడా, నా మనసులో అనుమానాల్ని ఏమాత్రం బయటపడకుండా ప్రవర్తించిన విధానం నువ్వు గమనించే వుంటావు. అవునా?”

“థాంక్స్ మావయ్యా. నేను. . . .నే. . . .ను-” అతడు మాట్లాడలేక పోయాడు. కళ్ళు మూసుకున్నాడు. పెదవులు వణుకుతున్నాయి. భవానీశంకరం అతడి దగ్గరకు వచ్చాడు. మేనల్లుడిని ఆప్యాయంగా దగ్గరకు తీసుకుని ఆప్యాయంగా, “చెప్పరా బాబూ” అన్నాడు.

ముందతడికి తెలియదు. తర్వాత భగ్గున మండింది. గుండె పక్కగా, క్రిందవైపున - కాలేయం దగ్గర. . . .దేనితోనో పొడిచినట్టు--లోపల గిరున తిప్పిట్టూ.

చప్పున అడుగు వెనక్కి వేశాడు. కానీ అతడితోపాటూ రాకేష్ కూడా అలాగే కౌగిలించుకున్నట్లు ముందుకు వెళ్ళాడు. “ఎవరికీ చెప్పకుండా నీలోనే ధాచుకున్నందుకు థాంక్స్ మావయ్యా” అంటూ షేషర్ నెప్తో మరోసారి కాలేయం

దగ్గర పొడిచాడు.

భవానీశంకరానికి అప్పుడు తెలిసింది బాధ. నూతిలోంచి జల వూరినట్టు రక్తం బయటకు జిమ్ముతూంది. చేతి వేళ్ళతో గాయాన్ని నొక్కిపట్టి వుంచటానికి ప్రయత్నించాడు. అయినా లాభం లేకపోయింది.

పామునోట చిక్కిన కప్ప బయటపడటానికి చేసే విఫలయత్నాన్ని ఆనందంతో గమనించినట్టు రాకేష్ తాపీగా చూడసాగాడు. ఒక నిండు ప్రాణం గిలగిలా కొట్టుకుంటూ శరీరం నుంచి బయటపడటానికి చేసే హృదయ విదారకమైన ప్రయత్నం కూడా అంత తాపీగా, మామూలుగా చూడగలిగే స్థితికి అతడు దిగజారేడంటే- కుట్టిసైతాన్ మరెక్కడో లేదు అతడిలోనే వుంది. అతడు మరోసారి పొడిచే ప్రయత్నంకూడా చేయలేదు. ‘పాలుపోసిన పాము’ అని తెలిసిన షాక్‌లో వున్నాడు. ఒక మనిషి సాటి మనిషిమీద పెంచుకున్న నమ్మకాన్ని నిలుపునా తోసేసిన షాక్ అది.

ఆ సమయంలో కూడా ఆయనకి ఆనందంగానే వుంది. తన కూతురు చక్కటి నిర్ణయాన్ని తీసుకుంది. ఈ పాముని వివాహం చేసుకోకుండా వివేకమైన పని చేసింది. అదే ఆనందం.

కానీ ఆ ఆనందాన్ని కూడా రాకేష్ ఆయనకి మిగల్చలేదు.

“ముసలోడా!” అన్నాడు వికటంగా. “నువ్వన్నావే, శాడిస్ట్ అని, నిజమే. కానీ దానికన్నా మంచి పదం మరొకటి వుంది. స్కిజోఫ్రెనియా అని. అవును. నేను సైకోపాత్‌నే. పైకి సభ్య సమాజంలో గౌరవప్రదమైన మనిషిని. కానీ అంతర్గతంగా నువ్వన్నా, నీ కూతురన్నా నాకు అపరిమితమైన అసహ్యం. నీ కూతురిమీద ఇంతకన్నా దారుణంగా కసి తీర్చుకోబోతున్నాను- భవానీ శంకరం!! జాగ్రత్తగా విను. ఇందాక నువ్వన్నావు- ఇంతటి మానసికవ్యాధిని నువ్వు ఎలా తట్టుకోగలిగావు అని. నిజమే. . . . ఏ హాషీష్‌గానీ, మరే డ్రగ్ కానీ దీన్ని తగ్గించలేదు. హష్టా. . . . నేను చాలా ఆరోగ్యంగా వున్నాను కదూ ఇప్పుడు. కారణం ఏమిటో తెలుసా? ఉస్సోక్. . . . అవును ఉస్సోక్!”

భవానీశంకరం కన్నార్పకుండా రాకేష్‌నే చూస్తున్నాడు. అతడిలో ఇప్పటివరకూ కనపడని మరో వ్యక్తిని చూస్తున్నాడు. టోటల్ పర్వెర్షన్- అవును. పూర్తి ఇన్‌సేనిటీ!!

“ఉస్సోక్ ప్రభువైన కుట్టిసైతాన్ అష్టావక్రుడి రూపంలో ఈ భూమ్మీదకు రాబోతున్నాడు. మేమతడికి సాయం చేస్తాం- పుట్టగానే తల్లిని చంపుతాడు. పుట్టినరోజే తండ్రిని చంపుతాడు. పెద్దవాడై- క్షుద్రుల సాయంతో రాజ్యం ఏలతాడు. ముసలోడా! నీ గుండె పేలిపోయే వార చెబుతున్నాను. విను! ఆ అపావక్రుడు పుట్టేది నీ కూతురి

కడుపునే. . . . అర్థమైందా? నన్ను కాదని ఆ సిద్ధార్థగాడిని చేసుకున్న నీ కూతురిమీద ఎంత స్వీట్గా కసి తీర్చుకున్నానో-అర్థమైందా? ఎంజాయ్! ఎంజాయ్ ఇట్ భవానీ.....హాహాహా.”

కార్పెట్ రక్తంతో తడుస్తూంది. ఆఫీసు టేబిల్ పక్క, నేలమీదకు వాలిపోయి వున్నాడు ఆయన.

పోయే రక్తంతోపాటూ ప్రాణం కూడా కొద్ది కొద్దిగా పోతూంది. క్షణాల్లో వుంది. పది. . . .తొమ్మిది. . . .ఎనిమిది.

ఆయనకి తన కూతురు జ్ఞాపకం వచ్చింది. ముగ్ధంగా- అమాయకంగా- ప్రపంచం అంతా మంచివాళ్ళేనని నమ్మే నిర్మాల్యతతో. . . .

ఏడు. . . . ఆరు. . . . అయిదు. . . . నాలుగు. . . . సిద్ధార్థ గుర్తొచ్చాడు. తన అల్లుడిలో ఏదో తెలియని శక్తి వుందని ఆయన ఎప్పుడో గుర్తించాడు. ఈ పాముని తన అల్లుడు కనిపెట్టగలడా? కనిపెట్టి ఏం లాభం? చేతులు కాలాక. . . .

మూడు. . . . రెండు. . . . ఒకటి.

ఆయన ప్రాణం పోయింది.

రాకేష్ చాలాసేపు అలాగే నిశ్చలంగా వున్న ఆ శరీరాన్ని చూస్తూ వుండిపోయాడు. తరువాత తలుపు దగ్గరగా వేసి బయటకు నడిచాడు.

భవానీశంకరం ఆఫీసు టేబుల్ పై ప్లేట్ క్రింద డిక్టాఫోన్ వుంది. తన సెక్రెటరీకి ఆయన అందులోనే డిక్టేషన్ యిస్తాడు. దానికే ఒక టేప్ రికార్డర్ వుంది. రాకేష్ పొడవగానే ఆయన క్రిందికి కూలిపోతూవుండగా ఆ టేబుల్ని ఆసరాగా పట్టుకున్నాడు. టేప్రికార్డర్ మెట్లు వ్రేళ్ళకి తగిలినయ్. ‘ఆన్’ చేసి కార్పెట్ మీదకి జారిపోయాడు.

రాకేష్ ఆ గదిలోంచి వెళ్ళిపోయిన చాలాసేపటివరకూ టేపు తిరుగుతూనే వుంది. ఆ తరువాత ‘టప్’ మన్న శబ్దంతో అది ఆగిపోయింది.

అద్రిఫిషియల్ ఇన్సెమినేషన్ ఒక స్త్రీమీద మొట్టమొదటిసారిగా పద్దెనిమిదో శతాబ్దపు చివర్లో ప్రయోగింపబడినది. జాన్హంటర్ అనే ఒక డాక్టర్, పురుషుడి మాస్టరేషన్ ద్వారా వెలువడిన స్పెర్మ్ని ఒక సిరంజిలోకి ఎక్కించి దాన్ని స్త్రీలోకి ప్రవేశింపచేయటం వల్ల ఆమెకి గర్భప్రాప్తిని సాధించగలిగాడు. సాధారణంగా, భర్తయొక్క అవయవం కావలసినంత గట్టితనాన్ని పొందలేకపోయిన సందర్భాల్లో, దాన్ని బహార్య

లోకి ప్రవేశింపచేయటం కష్టం కాబట్టి, అతడి వీర్యాన్ని ఆమెలోకి ఇంజెక్షన్ చేయటం- దీన్నే **A.I.H.** అంటారు. (**Artificial Insemination by Husband**) కానీ ఇటువంటి సందర్భాలు చాలా తక్కువ. ఎన్నో కేసుల్లో కేవలం భర్తయొక్క వంధ్యత్వంవల్ల, అతడి వీర్యకణాల్లో పిల్లల్ని పుట్టించే శక్తి లేకపోవటంవల్ల స్త్రీలు గొడ్రాళ్ళుగా వుండిపోవటం సంభవిస్తూంది. అందువల్లే **A.I.H.** కన్నా **A.I.D.** తొందర్లో వ్యాప్తికి వచ్చింది. **A.I.D.** అంటే **Artificial Insemination by Donor.** భార్యభర్తలకి తెలియని మూడోవ్యక్తి యొక్క వీర్యాన్ని దంపతుల అనుమతితో భార్యలోకి ప్రవేశ పెట్టటాన్ని **A.I.D.** అంటారు.”

చెప్పటం ఆపి, డాక్టర్ వంశీకృష్ణ హాలువైపు చూశాడు. దాదాపు పాతికమంది డాక్టర్లు కూర్చుని వున్నారు.

ఇన్స్టిట్యూట్ ఆఫ్ జెనెటిక్స్ అది. అందులో ఆర్టిఫిషియల్ ఇన్ సెమినేషన్ సెంటర్ కొత్తగా స్థాపించబడింది. ఆరోజు ఆ విషయం మీద మాట్లాడటానికి డాక్టర్ వంశీకృష్ణ ఆహ్వానింపబడ్డాడు. ఆ ముప్పై అయిదేళ్ల యువకుడు భారతదేశపు జన్యుశాస్త్రంలో అగ్రగామిగా ప్రస్తుతం పరిగణింపబడుతున్నాడు.

“తమకు పిల్లలు లేరన్న అసంతృప్తి రోజు రోజుకీ పెరిగి, ఏదో విధంగా పిల్లలు కలిగితే చాలన్న భావం దంపతుల్లో పెరుగుతుంది. తన అసమర్థతకీ, భార్య అసంతృప్తికీ మధ్య భర్త మానసికంగా నలిగిపోతాడు. హద్దులు దాటడానికి నైతిక ధర్మం అడ్డువస్తుంది. ఇదిగో సరీగ్గా ఈ పరిస్థితుల్లో కనుక్కోబడింది కాబట్టే **A.I.D.** కి వెంటనే ప్రాచుర్యం లభించింది. ఇందులో ఒక ‘మంచి’ ఏమిటంటే, తన భార్యకి ఎక్కించబడిన వీర్యం ఏ పురుషుడిదో భర్తకుగానీ, తన బిడ్డకి తండ్రి ఎవరో భార్యకిగానీ ఎటువంటి పరిస్థితులలోనూ తెలిసే అవకాశం లేదు.

1957 సమయానికే ఒక్క అమెరికాలోనే 1,00,000 పైగా ఈ విధంగా పుట్టిన పిల్లలున్నారంటే- ఇది ఎంత తొందరగా ప్రజలచే ‘ఒప్పుకోబడిందో’ అర్థమవుతుంది. లండన్ లో కొంతమంది డాక్టర్లు కేవలం ఇదే వృత్తిగా పెట్టుకుని జీవిస్తున్నారు. వారి దగ్గర రకరకాల పురుషుల వీర్యకణాలు వుంటాయి. (కానీ ఎటువంటి పరిస్థితిల్లోనూ ‘దాత’ చిరునామా గానీ, పేరు గానీ వుండవు) భార్యభర్తలు తమకి కావలసిన బిడ్డని ఒక విజ్ఞానవంతుడిద్వారాగానీ, క్రీడాకారుడి ద్వారాగానీ, తమకు ఎలా కావలసివస్తే అలా సొందవచ్చు. జపాన్, టోక్యో కీనిక్ లో సంవత్సరానికి కొన్ని వందలమంది ఇలా పిల్లల్ని

పొందుతున్నారు.

పురుషుడి వీర్యాన్ని 'ప్రీజ్' చేసే పద్ధతి కనుక్కోబడిన తర్వాత, ఈ పని మరింగ సులువైంది. నైట్రోజన్ ద్రవం ద్వారా మైనెస్ 196.5 డిగ్రీల దగ్గర కోడిగుడ్డు సొన, గ్లిజరాల్, ఆన్టీ బయోటిక్స్ కలిపి వుంచితే వీర్యం శాశ్వతంగా జీవంతో వుంతుందని. . . . నమ్మశక్యం కాకపోయినా ఇది నిజం అంటే- వంద సంవత్సరాల తర్వాత అమెరికాలో ఒక దంపతులు తమకు పండిట్ జవహర్లాల్ నెహ్రూ తాలూకూ సంతానం కావలసి వుంటే దాన్ని పొందవచ్చునన్నమాట. ఆఫ్కోర్స్- బ్రతికున్నప్పుడు నెహ్రూ దాన్ని ఇవ్వటానికి వప్పుకుని వుంటే. . . .”

సభలో నవ్వులు.

“ఈ పద్ధతి వల్ల మరికొన్ని సమస్యలు తొలగిపోయాయి. తన భార్యకు పుట్టిన కొడుకు తాలూకు తండ్రి ఈ భూమ్మీదే ఎక్కడో వున్నాడన్న భావంకన్నా, ఎప్పుడో చనిపోయాడన్న భావం మగవాడికి సంతృప్తినిస్తుంది కానీ దీనితో వచ్చిన సమస్య ఏమిటంటే- ఫ్రెష్ వీర్యం పని చేసినంత చురుగ్గా ఈ దాచివుంచిన వీర్యం పనిచేయదు. సగటున 19 సార్లు ఎక్కిస్తే ఒకసారి స్త్రీ గర్భం దాల్చే వీలుందని స్టాటిస్టిక్స్ చెపుతున్నాయి.

నా కిద్దరు పిల్లలు. నేను వేసక్లమీ ఆపరేషన్ చేయించుకున్నాక వారికి ఏదైనా ప్రమాదం జరుగుతే ఎలా? అని అడిగే పురుషులకి కూడా ఇది సమాధానం చెపుతుంది. ఆపరేషన్ కి ముందే అతడి వీర్యాన్ని కావలసినంత తీసుకుని స్టోర్ చేయటం ద్వారా, ఈ సమస్యని చాలా సులభంగా పరిష్కరించవచ్చు. దీనియొక్క విలువని మనం ఇంకా పూర్తిగా, ముఖ్యంగా మన దేశంలో గుర్తించకపోవటం మన దురదృష్టం!!

వంశీకృష్ణ తన ఉపన్యాసం కొనసాగించాడు.

“మన భారతదేశంలో మనుష్యులకి నైతిక విలువలపట్ల నమ్మకం ఎక్కువ. అంటే విలువలకి గౌరవం ఇస్తారు అని కాదు. చేసే వెధవ పణన్నీ చేస్తూ దానికి నైతిక విలువల ముసుగు వేసుకుంటారు. (నవ్వులు) మన దేశంలో ఈ కృత్రిమ గర్భధారణ మీద ప్రత్యేకంగా న్యాయసూత్రాలు లేవు. కానీ భగవాన్ వర్సెస్ మహేష్ అన్న కేసులో - కోర్టు చాలా దారుణమైన జడ్జిమెంటు ఇచ్చింది. భర్తకి వంధ్యత్వం వుండి, అతడి అనుమతితో భార్య కృత్రిమంగా గర్భం ధరిస్తే పుట్టిన బిడ్డ--‘అక్రమ సంతానం’గా నిరయించింది. అంతేకాదు, భర వీర్యంలో పిల్లల్ని సృష్టించగలిగే శక్తి వుండీ కేవలం

అతడి అవయవం గట్టిపడకపోవటం వల్ల రతి అసాధ్యమై, మాస్టర్బేషన్ ద్వారా అతది వీర్యాన్ని బయటకు తీసి భార్యలోకి ఎక్కించినప్పుడు పుట్టిన బిడ్డ కూడా 'అక్రమ సంతానమే' అని కోర్టు అభిప్రాయపడింది. అది చాలా దారుణం.

డాక్టర్లమైన మనం దీనికి వ్యతిరేకంగా పోరాడాలి! అలా పోరాడినవాడు హరిహరరావు! దేముడు ఒక మనిషికి ఏర్పర్చిన అంగవైకల్యాన్ని తల్చుకుని ఆ మనిషి జీవితాంతం బాధపడనవసరంలేదనీ, వున్నంతలో సంతృప్తి చెందవచ్చుననీ ప్రచారం చేశాడాయన. ఆయన మరణం భారతదేశానికేకాక జన్మ శాస్త్రానికే తీరని లోటు. ఆయన సంస్మరణం కోసం రెండు నిమిషాలు మౌనంగా ప్రార్థించటంతో ఈ సభ ముగుస్తుంది.”

సభ్యులు లేచి నిలబడ్డారు.

తరువాత వందన సమర్పణ జరిగింది.

డాక్టర్ వంశీకృష్ణ వేదిక దిగి తోటి డాక్టర్లని కలుసుకున్నాడు. టీ తాగుతూ వాళ్ళు పిచ్చాపాటీ మాట్లాడుకోసాగారు. అప్పటివరకూ సభలో చివరి కుర్చీలో కూర్చుని వున్న ఒక వ్యక్తి వంశీకృష్ణ దగ్గరకు వచ్చి “నాకు కొన్ని అనుమానాలున్నాయి. మిమ్మల్ని అడగాలనుకుంటున్నాను” అన్నాడు.

వంశీకృష్ణ చిరునవ్వుతో “తప్పక అడగండి” అన్నాడు.

“ఉహూ ఇప్పుడు కాదు. మీరింకో రెండు రోజులు వుంటారుగా. ఒక రాత్రి మా ఇంటికి డిన్నర్కి రావాలి. తీరిగ్గా మాట్లాడుకోవచ్చు.”

“మీరు?”

“ఏ హరిహరరావు గురించి ఇప్పటివరకూ మీరు మాట్లాడారో ఆ డాక్టర్ గారి అబ్బాయిని నేను.”

వంశీకృష్ణ దిగ్భ్రాంతుడై అతడివైపు చూసి, “మరింత పెద్ద ఫంక్షన్ మీ తండ్రిగారి నిమిత్తమై జరుగుతూంటే మీరు వేదిక మీద కాకుండా వెనుక ఎక్కడో కూర్చున్నారేమిటి” అన్నాడు. అతడి కంఠంలో విస్మయం కొట్టొచ్చినట్టు కనపడింది.

“డాక్టర్ హరిహరరావుగారి కొడుకుని నేనని ఇక్కడ చాలా మందికి తెలియదు. అసలు ఇలా ఒక విగ్రహం ఆవిష్కరణ జరగటం మా తండ్రిగారికి కూడా యిష్టం వుండి వుండదు.”

“మీరెందుకో ఆనవసరంగా ఆవేశపడుతున్నారు.”

“లేదు లేదు. నాకిటువంటివి యిష్టం లేదని చెపుతున్నానంతే-- ఇంతకీ మీరు మాయింటికి ఎప్పుడు వస్తారు డిన్నర్కి? ఈ విషయమే కాదు, మరో ముఖ్య సమస్య కూడా మాట్లాడాలి. ఒక నాలుగైదు గంటలు నాతో గడపటానికి వీలవుతుందా?”

“తప్పకుండా. డాక్టర్ హరిహరరావుగారి కొడుగ్గా మీరంటే ఎంతో అభిమానం. . . . ఎక్కడ మీ యిల్లు?”

“ఇక్కడ కాదు, ఇరవై మైళ్ళు. . . . కార్లో వెళ్ళాలి.”

“తప్పకుండా వెళదాం. అన్నట్టు మీరీ సెమినార్కి వచ్చారంటే మీరూ డాక్టర్ అయి వుండాలి.”

“అవును - డాక్టర్నే.”

వంశీకృష్ణ నవ్వుతూ, “ఇంతసేపట్నుంచీ మాట్లాడుకుంటున్నా మీ పేరు తెలుసుకోలేదు- చూశారా?” అన్నాడు.

“నా పేరు ప్రసాద్. డాక్టర్ రంగప్రసాద్!”

* * * *

“ఏడుపు గారీ. . . . స్లీప్. . . . గుండెలు తేలికయ్యేలా ఏడుపు.”

ఆమె కదిలే శిలాప్రతిమలా వుంది. ఆమె కళ్ళు గాజుగోళాల్లా వున్నాయి. చూపులు ఎక్కడో శూన్యంలోకి చూస్తున్నాయి.

దాదాపు మూడు రోజుల్నుంచి ఆమె అలాగే వుంది.

దుఃఖం లేదు.

వేదన లేదు.

ఆమెనే గమనిస్తున్న సిద్ధార్థ వ్యాకులతతో భృకుటి ముడిచాడు. ఒంటరిగా వుంచితే ఆమె సర్దుకుంటుందని తలచాడు. కానీ ఆమెలో ఈ పరిణామం అతడికి భయంగా వుంది. బయట ఇన్ స్పెక్టర్ మాట్లాడుతున్నాడు.

బాత్ రూమ్ లోంచి ఎంతసేపటికి బయటకి రాకపోవటంతో ఇద్దరు నౌకర్లు తలుపులు బ్రద్దలు కొట్టి చూస్తే ఏముంది? రక్తపు మడుగులో భవానీశంకరం పడి వున్నాడు. కాలుజారి పడటంతో క్లీన్ తాలూకు ఊచ డొక్టర్లో గుచ్చుకుని వుంది.

- ఇదీ వారు చెప్పింది.

ఇన్ స్పెక్టరు మిగతా ఇద్దరు నౌకర్ల దగ్గరా స్టేట్ మెంటు తీసుకుని వెళ్ళిపోయాడు. ఇద్దరూ మాట పొల్లుపోకుండా, తొణక్కుండా, ఒకేలా దీన్ని చెప్పారు. బ్లాక్ స్కెలిటన్స్ తొణక్కురు!

ఇన్స్పెక్టర్ వెళ్ళిపోతూ సిద్ధార్థని కూడా ఒకటి రెండు ప్రశ్నలు వేశాడు. సిద్ధార్థ అన్యమనస్కంగా సమాధానం చెప్పాడు. అతని మనసంతా భార్య గురించి ఆలోచనలతో నిండి వుంది.

ఒకరోజు గడిచేసరికి అతడికో విషయం అర్థమైంది. కేదారగౌరి ఈ వాతావరణంలో వుంచితే మారదు. ఇది నిశ్చయంగా ఒక రకమైన హిస్టీరియాకి దారితీస్తుంది.

ఆ రోజే అతడు భార్యని తీసుకుని పల్లెకి వచ్చేశాడు. మిగతా పల్లన్నీ మానేసి ఆమెతోనే వుండేవాడు. ఆమెని తిరిగి మామూలు ప్రపంచంలో పడెయ్యటానికి శాయశక్తులా ప్రయత్నించసాగాడు.

కానీ ఆమె మారలేదు. ఒక రాతిబొమ్మలా వుండిపోయింది.

చాలామంది మొగవాళ్ళలాగే అతడికి ప్రేమని ప్రకటించటం తెలీదు. అంత భాష రాదు. కానీ ప్రేమలో నిజాయితీ వున్నప్పుడు దానికి భాషగానీ, అందమైన మాటలు గానీ అవసరం లేదు. అతడు ఆమె చేతుల్ని తన చేతుల్లోకి తీసుకుంటూ లాలనగా అన్నాడు.

“గౌరీ! నేనూ నీలాగే చిన్నప్పటినుంచీ ఒంటరిగాణ్ణి. ఎవరూ దగ్గిరకి రానిచ్చేవారు గాదు- ఒక్క అమ్మ తప్ప!! అందుకని నీ బాధ అర్థం చేసుకోగలను. మన మిద్దరమూ అందవికారులమే. ఇద్దరమూ ఈ అందమైన ప్రపంచానికి అబ్బిరేని వాళ్ళమే! ఎవరైనా కొద్దిగా ఆప్యాయత చూపిస్తే ఎలా కరిగిపోతామో నాకు తెలుసు. నీకు అలా చూపించింది నీ తండ్రి! ఆయన పోవటం నీ కెంత శూన్యాన్ని కలిగిస్తుందో నేను అర్థం చేసుకోగలను. కానీ ఈ కారణంవల్ల నువ్వు నాకు దూరమైతే నేను భరించలేను. అయ్యో! నీకెలా చెప్పాలి?. . . . గౌరీ నేను అంత తెలివైన వాడిని కాను. నీ తండ్రిలాగా జీవితపు అనుభవంతో నీ మార్గదర్శిని కాలేను. కానీ నాకు చేతనైనంతలో నీకు ఏ లోటూ రాకుండా చూసుకోగలనని ఎలా నమ్మించను? గౌరీ. . . . ఈ చేతులు చూడు- ఇవి అంత అందమైనవి కావు. కానీ నిన్ను రక్షించటానికీ, కోటలా నీ చుట్టూ నిలబడటానికీ, ఈ ప్రపంచంలో దేన్నించయినా సరే నిన్ను కాపాడటానికీ ఇవి ఎంత బలంగా వున్నాయో చూడు. ఇన్ సెక్యూర్ గా ఫీలవకు గౌరీ! అదే నాక్కావలసింది. నన్ను నమ్ము. ప్లీజ్ నన్ను నమ్ము. . . .”

అప్పుడొచ్చింది ఆమెకి దుఃఖం.

ఆనకట్ట తెగగానే సుడులు తిరిగే నది ఒక్కసారిగా ప్రవహించినట్టు. ఆమె మనసులో అప్పటివరకూ కరడు కట్టుకుని వున్న దుఃఖం ఒక్కసారిగా కనులవెంట బయటకు దూకింది. అతది అరచేతులను తన ముఖానికి ఆనుకుని వెక్కి వెక్కి ఏడవసాగింది. అతడామెని ఓదార్చే ప్రయత్నం ఏమీ చేయలేదు. ఆమె ఎంత ఏడిస్తే అంత మంచదన్నట్టు అలానే ఆమె ముంగురులను సవరిస్తూ వుండిపోయాడు. ఆమె రోదన వెక్కిళ్ళలోకి దిగింది. “మీకు. . . . మీకు తెలీదు. నేను నాన్నని ఎం. . . .త ప్రేమించానో. . . . నాకు. . . . నాకు. . . . ఆయనొక్కడే. . . . ఆయనే గురువు. . . . దైవం. . . . అన్నీ. నాన్నా. . . . నేనూ. . . . ఒక మంచి స్నేహితుల్లాగా. . . .”

ఇంకా వెక్కిళ్ళ మధ్య మాట పూర్తి కాలేదు.

గుండెల మధ్య సన్నటి నొప్పి బయల్పడి వల్లంతా వ్యాపించినట్లుంది. ఆమె తల

అతడి వళ్ళో వాలిపోయింది. “గౌరీ. . . .గౌరీ” అన్నాడు.

ఆమెలో చలనం లేదు.

అతడు కంగారుగా చుట్టూ చూశాడు. అప్పటికే చీకట్లు బాగా అలుముకున్నాయి. ఎక్కడా మనుష్య సంచారం లేదు. అతడు కంగారు పడ్డాడు. చుట్టూ పొలాలు. దూరంగా పల్లెలో లైట్లు మినుక్కు మినుక్కు మంటున్నాయి. కీచరాళ్ల అరుపులు తప్ప మరేమీ వినపడటం లేదు.

అతడు కొద్దిగా నీళ్ళు అరచేతిలోకి తీసుకుని ఆమె మొహాన్ని తడిచేస్తూ మళ్ళీ ఇంకొకసారి “గౌరీ” అని పిలిచాడు.

ఇంతలో దూరంగా రెండు లైట్లు కనిపించాయి.

ఏదో కారు వస్తోంది.

సాధారణంగా ఆ పల్లెకి కార్లు రావు. వస్తూన్నది రాకేషేమో అనుకున్నాడు. చెయ్యి ఎత్తి ఆపు చేశాడు.

కానీ కార్లో వున్నది మరో ఇద్దరు వ్యక్తులు! వంశీకృష్ణని రంగప్రసాద్ డిన్నర్ కి తీసుకువస్తున్నాడు.

సిద్ధార్థ జరిగింది చెప్పాడు. ‘అరెరె’ అనుకుంటూ ముగ్గురూ పదడుగులు వేశారు. ఆమె కాస్త తేరుకుంది. అయినా నీరసంగా వుంది. సిద్ధార్థ ఆమెని జాగ్రత్తగా కారు ఎక్కించాడు. కారు కదులుతూంటే రంగప్రసాద్, వంశీకృష్ణని పరిచయం చేశాడు.

పది నిమిషాల్లో కారు రంగప్రసాద్ క్లినిక్ ముందు ఆగింది. ఇంజెక్షన్ ఇవ్వటం కోసం గౌరీని లోపలికి తీసుకెళ్ళాడు. వంశీకృష్ణ, సిద్ధార్థ ఇద్దరే మిగిలారు. బల్లకోడుకు చిన్న తెల్లకుక్క పిల్ల కట్టేసి వుంది.

“ఏడుస్తూ సడెన్ గా మైకంలోకి జారిపోయింది” అన్నాడు సిద్ధార్థ ఆందోళనగా. “అదృష్టవశాత్తూ మీరు కనపడ్డారు.”

“ఎగ్జయిట్ మెంట్ ఎక్కువ అయి వుంటుంది. కంగారు పడనవసరం లేదు” అన్నాడు వంశీకృష్ణ. “. . . .మీరు కూడా మాతో భోజనం తీసుకోండి.”

“నో. . . . థాంక్స్.”

ఈ లోపులో డాక్టరు లోపల్నుంచి వచ్చాడు. అతడి మొహంలో చిరునవ్వు కదలాడుతుంది. “కంగ్రాచ్యులేషన్స్ మిష్టర్ సిద్ధార్థా! మీరు తండ్రి కాబోతున్నారు” అన్నాడు.

సిద్ధార్థకి మొదట ఒక కణ్ణం ఆరంకాలేదు. అవగానే కేదారగౌరీ కోసం లోపలికి

తొంగి చూశాడు. ఆమె లోపల్నుంచి నెమ్మదిగా నడిచి వస్తూంది. ఆమె మొహంలో కొత్త సిగ్గులు నాట్యం చేస్తున్నాయి.

ఆమె దగ్గరికి వస్తుండగా, వున్నట్టుండి బల్లకు కట్టిన కుక్క ఛెంగున ఎగిరింది. ఎవరో చెర్నకోలాతో కొట్టినట్టు హృదయ విదారకంగా ఏడ్చింది.

దాన్నెవరూ పట్టించుకోలేదు.

ప్రసాద్ నవ్వుతూ “తను వెళ్ళిపోయిన బాధని మరిపించటానికి మీ నాన్నగారే తిరిగి పుడుతున్నారేమో” అన్నాడు.

చాలా కాలానికి ఆమె పెదాలమీద చిరునవ్వు కదలాడటం సిద్ధార్థకి సంతృప్తి నిచ్చింది.

“థాంక్స్ డాక్టర్ థాంక్యూ” అని గౌరిని తీసుకుని బయటకు నడిచాడు. మెట్లు దిగుతూంటే ఆమె చేతిని తన చేతిలోకి తీసుకున్నాడు. ఆమెకూడా ఏదో ఒక అలౌకికావస్థలో వున్నట్లు అతడి భుజంమీద తల ఆనించింది.

మొన్న మొన్నటివరకూ చిన్నపిల్ల- నిన్న పెళ్ళయింది. ఈ రోజు తల్లి కాబోతోంది. డాక్టర్ గారన్నట్టు తన కడుపున పుట్టే తన తండ్రి. . . . ఇచ్చిన ఆప్యాయత నంతా రంగరించి ఉగ్గుపాలతో తిరిగి పుచ్చుకోవటానికి. . . . ఆ భావనతో అప్రయత్నంగా ఆమె వళ్ళు పులకించింది-- భర్తకి మరింత దగ్గరగా జరిగి నడవసాగింది.

ఆ దంపతు లిద్దరూ చీకట్లో తమ ఇంటివైపు సాగిపోతున్నారు.

దూరం నుంచి కుక్క అరుపు మాత్రం వికృతంగా ఇంకా వినిపిస్తూనే వుంది.

“ఊ! చెప్పండి ఇక” అన్నాడు వంశీకృష్ణ సిద్ధార్థ, గౌరి వెళ్ళిపోయాక.

భోజనాలు ముగించి ఇద్దరూ బయట వరండాలో కుర్చీలు వేసుకుని కూర్చున్నారు. వెన్నెల లోపలికి పడుతూంది.

“ఆర్టిఫిషియల్ ఇన్ సెమినేషన్ మీద నాకింకా అనుమానాలు అలానే వుండిపోయాయి.”

వంశీకృష్ణ నవ్వుతూ “మీ తండ్రిగారు ఈ రంగంలో ఎంతో కృషి చేశారు. అటువంటప్పుడు మీకు ఈ రంగంలో ఇన్ని అనుమానాలు వుండటానికి వీలేదే. అయినా మీ మాటల బట్టి చూస్తూంటే మీరు ఈ ఆర్టిఫిషియల్ ఇన్ సెమినేషన్ కి బద్ధ వ్యతిరేకులులా కనిపిస్తోంది” అన్నాడు.

“వంశీకృష్ణా” అతడి మాటల్ని మధ్యలో ఆపుచేస్తూ అన్నాడు రంగప్రసాద్.
 “వీర్యకణాల్లో నూటికి నూరుపాళ్ళు నిర్జీవంగా వుంటే తప్ప, ఒక పురుషుడు ‘నిజమైన
 పురుషుడు’ కాదని ఎలా నిర్ణయిస్తారు మీరు? ఉదాహరణకి మీ దగ్గరకి ఒక దంపతులు
 వచ్చారనుకోండి. స్త్రీ సంపూర్ణ ఆరోగ్యవతి. పురుషుడిని పరీక్ష చేస్తారు. పది శాతం
 మాత్రమే జీవకణాలుంటాయి. ఏం సలహా ఇస్తారు? వారికి సంతానం కలగడానికి
 నిజానికి ఆ పది శాతం చాలు! కానీ ఛాన్సు తక్కువ. ఇంకొక పురుషుడి వీర్యాన్ని
 ఎక్కించటం కన్నా కుర్రవాడిని దత్తత చేసుకోవటం మంచిది కాదంటారా? సో దబ్. . .
 తరువాత తరువాత ఆమె గర్భవతి అవుతే, అంతకుముందే ఆమె చెడిపోయిందన్న
 భావన భర్తకి కలగదు.”

“చెడిపోవటమా? ఆర్థిఫిషియల్ ఇన్ సెమినేషన్ లో చెడిపోవటం అన్న ప్రశ్నేలేదు
 రంగప్రసాద్!!”

“ఈ వాదనే నిజమైతే సంవత్సరంవరకూ పిల్లలు పుట్టని, దంపతులందరికీ, స్త్రీలో
 ఏ లోపమూ లేకుండా వుండి వుంటే A.I.D. చెయ్యాలి.”

“ఎందుకు మీరీ అభిప్రాయానికి వచ్చారు డాక్టర్ రంగప్రసాద్?”

“ఈ దేశపు శీతోష్ణస్థితిలో ఒక ఆరోగ్యవంతుడైన పురుషుడు భార్యతో, తన
 వివాహం జరిగిన మొదటి సంవత్సరంలో సుమారు 915 సార్లు
 $3 \times (365 - (12 \times 5))$ కలుస్తాడనుకుంటే, అందులో నిశ్చయంగా 36 రోజులు
 (12×3) ఫెర్టిలిటీ పీరియడ్ వుంతుంది కాబట్టి, ఆ ప్రోబబిలిటీ $(108 : 915)$ లో గర్భం
 రాకపోతే ఇక రాదన్న మాటేగా.”

“మైగాడ్! చాలా దారుణమైన వాదన ఇది.”

“నైతిక విలువల్ని మర్చిపోయి, ప్రకృతిని సైన్సులోకి మార్చింది మీరేగా--”

వంశీకృష్ణ విస్మయంతో రంగప్రసాద్ వైపు చూసి, “ఎందుకు మీరింత వ్యతిరేకంగా
 A.I.D. గురించి మాట్లాడుతున్నారు. పైగా డాక్టరై వుండి-” అన్నాడు. అతడి
 కంఠంలో కాస్త కోపం, కాసంత విసుగు మిళితమై వుంది.

అప్పుడు బయట పడ్డట్టు- “ఎందుకంటే- అది ఒక చిన్న కుటుబాన్ని సర్వనాశనం
 చేసింది కాబట్టి! ముగ్గురు వ్యక్తుల పచ్చటి జీవితాలతో ఆడుకుంది కాబట్టి! అంతే!”
 ఆవేశంగా అన్నాడు రంగప్రసాద్.

“ఏమిటి ప్రసాద్ మీరంటున్నది ముగ్గురెవరు!” అని అడిగాడు వంశీకృష్ణ
 అర్రంకానట్టు.

రంగప్రసాద్ చెప్పటం ప్రారంభించాడు.

*

*

*

*

చాలా రోజులు- దాదాపు పదిహేను సంవత్సరాల క్రితం సంగతిది.

అవి నేను ప్రాక్టీసు పెట్టిన కొత్త రోజులు. కొత్తగా ప్రాక్టీసు పెట్టినా నాన్నగారికున్న పేరువల్ల తొందర్లోనే అది పెరగసాగింది. నాన్నగారికి అప్పటికే జెనెటిక్స్ రంగంలో మంచి పేరొచ్చింది. తరచు విదేశాల నుంచి ఆహ్వానం వచ్చేది.

నాన్నగారికి నేనంటే చాలా ప్రేమ. నేనూ, అమ్మా, ఆయన- ముగ్గురం ఒక కుటుంబంలా కాకుండా ముగ్గురు మంచి స్నేహితుల్లా వుండే వాళ్ళం. అమ్మ అద్భుత సౌందర్యవతి, ఆమెని నాన్న చాలా అపురూపంగా చూసుకుంటూ వుండేవాడు.

శాస్త్రజ్ఞుడిగా ఆయన జీవితం నాతోనే ప్రారంభం అయిందని ఆయన చెప్పుకుంటూ వుండేవారు. దానికొక కారణం వుంది. చిన్నప్పుడు నాకు అర్థమయ్యేది కాదుగానీ, మెడిసిన్ చదువుతూ వుండగా అర్థమయింది.

నేను ఆర్థిఫిషియల్ ఇన్ సెమినేషన్ వల్ల పుట్టిన బిడ్డని. అంటే 'దాత' వల్ల కాదు నా తండ్రివల్లే!

మా అమ్మకీ, నాన్నకీ వివాహం జరిగిన అయిదారు సంవత్సరాల వరకూ- సంతానం కలుగలేదు. అమ్మ విచారిస్తూ వుండేది- నాన్న అప్పుడే ఈ జెనెటిక్స్ రంగంలో అడుగుపెట్టాడు.

వివాహం జరిగిన ఇన్నాళ్ళవరకూ సంతానం కలగకపోవటంతో ఆయన తన స్పెర్మ్ ని పరీక్ష చేయించారు. అందులో జీవం కేవలం పాతిక శాతమే వుందని తేలింది.

అయితే ఆయన కృంగిపోలేదు. ఆ విషయం ఆయన్ని మరింత కార్యోన్ముఖుణ్ణి చేసింది! మరింత శ్రద్ధతో పరిశోధనలు చేశారు. ఆయనకీ విషయంలో డాక్టర్ విలియమ్స్ అనే మరో యువకుడు సహాయం చేసేవాడు. ఒక సంవత్సరం తిరిగేసరికి నాన్న తన ప్రయత్నంలో చాలా వరకూ సఫలీకృతమయ్యారు. స్త్రీ యొక్క O.F.T. ని కనుక్కున్న ప్రపంచపు మొట్టమొదటి శాస్త్రజ్ఞుడు ఆయన. O.F.T. అంటే ఆస్టిమమ్ ఫెర్టిలిటీ టైమ్.

ఇది తెలియకే చాలామంది డాక్టర్లు ఎంతో వీర్యాన్ని వృధాపరచవలసి వచ్చేది. స్త్రీ యొక్క రెండు మెన్సెస్ మధ్యకాలం సగటున 'నెల' అనుకుంటే- దాదాపు పదిహేనోరోజు నాటికి అండం ఫలదీకరణ కోసం సంపూర్ణంగా తయారై వుంటుంది.

దాదాపు అయిదురోజులపాటు "బ్రతికి వుంటుందన్న" మాట!

డాక్టర్లకి ఇక్కడో చిక్కు వస్తూ వుండేది. కృత్రిమ గర్భధారణలో పురుషుడి వీర్యాన్ని పరీక్షనాళికల్లో భద్రపరచి, తరువాత స్త్రీని వెల్లికిలా పడుకోబెట్టి ఆమెలోకి దాన్ని ఎక్కించాలి.

దురదృష్టవశాత్తు ఒకసారి బయటకు తీసిన సెమన్, పురుషుడి నుంచి బయటకు వచ్చిన చాలా కొద్ది టైములో తన ప్రాణాల్ని కోల్పోతుంది. లిక్విడ్ నైట్రోజన్లో మైనన్ 196 డిగ్రీల దగ్గర చల్లబర్చిన ఈ వీర్యం, ఒక్కసారి స్త్రీ కాళ్ళ మధ్యనుంచి లోపలికి ప్రవహించటం మొదలు పెట్టగానే ఆ వేడికి అందులో, జీవకణాలు చచ్చిపోతూ వుండేవి. మామూలు రతిలో ఈ సమస్య రాదు. అక్కడ సెమన్ తాజాగా వుంటుంది. కేవలం లిక్విడ్ నైట్రోజన్లో స్టోర్ చేసిన వీర్యంతోనే వస్తుంది ఈ చిక్కంతా. దీనివల్ల గర్భం రావాలి అంటే అది బ్రతికివున్న కొద్ది కాలంలోనే అండాన్ని చేరుకుని, ఫలదీకరణకు తోడ్పడాలి అన్నమాట.

కాబట్టి ఒక స్త్రీని ఆర్టిఫిషియల్ ఇన్ సెమినేషన్ ద్వారా గర్భవతి చేయాలి అంటే ఈ అయిదురోజులపాటూ ఎన్నో ఔనుస్సుల కొద్దీ వీర్యాన్ని మాస్టర్బేషన్ ద్వారా సేకరించాలి. అంటే డాక్టర్లకి కష్టంగానూ, మొహమాటంగానూ వుండేది.

నిజానికి అండం ఫలదీకరణకు రెడీగా వుంటే కేవలం 'ఒక' జీవకణం చాలు దాన్ని గర్భంగా మార్చటానికి! ఔనుస్సుల కొద్దీ సెమన్ అక్కర్లేదు.

సరిగ్గా ఆ సమయంలోనే నాన్నగారు O.F.T. ని కనుక్కున్నారు. స్త్రీ శరీరపు ఉష్ణోగ్రతలో వచ్చే స్వల్పమైన మార్పు, వెజీనా సమీపంలో వున్న కణాల్లో ఆ అయిదురోజుల్లో ఆ వచ్చే మార్పులబట్టి స్వాతివాన కోసం ముత్యపుచిప్పలా- పురుషుడి కోసం స్త్రీ అండం తహతహలాడే సమయాన్ని 'కరెక్టు'గా పట్టుకోగలిగారు. సరిగ్గా ఆ సమయంలో కేవలం ఒక్క జీవకణాన్ని అక్కడికి పంపినా చాలు!

తను కనుక్కున్న విషయం నిజమో కాదో ఆయనకు తెలీదు. ప్రయోగం చేయాలి. ఎవరి మీద?

అందుకు ఆయన తన భార్యని ఎన్నుకున్నారు.

అప్పటికే వాళ్ళ వివాహమయి అయిదారేళ్ళు కావొస్తోంది. ఎలాగూ పిల్లలు లేరు. ఆయనకి తన స్పెర్మ్లో జీవకణాలు తక్కువని తెలుసు మరెందుకు తమ మీదే ఆ ప్రయోగం చేయకూడదు? దీనికి ఆయన విలియమ్స్ సహాయం తీసుకున్నారు.

తన భార్య యొక్క O.F.T. ని ఆయన గంటలతో సహా లెఖ్యవేసి కరెక్టుగా నిశ్చయించగలిగాడు. సరిగ్గా అదే సమయానికి ఆయన సెమెన్లోంచి నిరీవ కణాల్ని

వేరుచేసి, కేవలం జీవకణాల్ని పట్టుకున్నాడు డాక్టర్ విలియమ్స్. ఒక అధునాతనమైన పరికరంద్వారా ఆయన తన భార్యలోకి- అండానికి అతి చేరువుగా- కేవలం కొద్ది నిమిషాల్లో అది దాన్ని చేరుకొనేలా ఆ జీవకణాల్ని వదిలాడు.

రెండు నెలలకి ఆమె గర్భవతి అయింది. పైనున్న చరిత్రలో మరొక కొత్తపుట తెరుచుకుంది! వైజ్ఞానికి ప్రపంచం ఆయనకి జోహార్లు అర్పించింది. న్యూయార్క్ లో ఈ విషయం మిద జరిగిన సెమినార్ లో ఆయన పేపరు చదువుతున్నంత సేపూ ఆగకుండా చప్పట్లు పడుతూనే వున్నాయి.

ఆ తర్వాత ఎంతో మంది దంపతులకు ఆయన ట్రీట్ చేశారు. తమకిక సంతానం కలగదనుకుని నిరాశచెందిన ఎంతోమందికి, వాళ్ళ సెమెన్ లో ఏ కొద్దిపాటి వీర్యకణాలున్నా చాలు, వాళ్ళని తండ్రుల్ని చేశారు.

ప్రపంచం ఆయనకి హారతి పట్టింది. ఆ సమయంలో నేను జన్మించాను.

అమ్మ నన్ను అపురూపంగా చూసుకునేది. నాన్నయితే ఇక చెప్పనవసరంలేదు. తన విజయానికి గుర్తుగా నన్ను భావించేవారు. ఆయన తెలివితేటల్నే నేను పుణికి పుచ్చుకున్నానని మెచ్చుకునేవారు. నా ప్రాక్షీసు కూడా రోజు రోజుకీ అభివృద్ధి చెందసాగింది. సరిగ్గా ఆ సమయంలోనే పొంచివున్న పాము కాటు వేసినట్టు ఆ సంఘటన జరిగింది.

ఆ రోజు నా క్లినిక్ కి ఒక వ్యక్తి కుంటుకుంటూ, చేతికర్ర సాయంతో వచ్చాడు. అతడికి ఒక కాలు లేదు. అతడి చూపు అదోలా వుంది. అతడు నా దగ్గరికి రావటం నాకు ఆశ్చర్యం అనిపించింది. కొద్ది రోజులుగా అతడిని గమనిస్తూ వున్నాను నేను. కార్లో ఇంటిలోంచి బయటకు వెళ్ళేటప్పుడూ లోపలికి వస్తున్నప్పుడూ గమనించేవాడు. ఎందుకో అర్థంకాలేదు. ఈ రోజు అతడే వచ్చాడు.

“ఏం కావాలి?” అని అడిగాను.

అతడు వెంటనే జవాబు చెప్పలేదు. నావైపే కన్నార్పకుండా చూస్తూ వుండిపోయాడు. నేను విసుగ్గా అదే ప్రశ్న రెట్టించాను.

“నా. . . . పేరు విలియమ్స్” అన్నాడు.

“డాక్టర్ విలియమ్స్” అన్నాను అనుమానంగా.

తలూపాడు.

పాతిక సంవత్సరాల క్రితం నాన్నగారితో కలిసి పనిచేసిన వ్యక్తి! నేను లేస్తూ “నాన్నగారు మీగురించి అప్పుడప్పుడూ చెప్తూ వుంటారు. . . . ఇంతకాలం ఏమయ్యారు మీరు? వుండండీ. నాన్నగారిని పిలుస్తాను” అంటూ లేవబోయాను.

“ఆయన అక్కర్లేదు బాబూ, నీ గురించే వచ్చాను.”

నేను విస్మయంతో “నా గురించా? ఎందుకు?” అన్నాను.

అతడు సమాధానం చెప్పకుండా ఏదో గొణుక్కున్నాడు. లేచి వెళ్ళిపోబోయాడు. మళ్ళీ ఆగి వెనక్కి తిరిగాడు. దగ్గరకొచ్చి చటుక్కున నా చేతులు పట్టుకుని “వదులుకోలేను. నేను వదులుకోలేను” అన్నాడు. నాకు అర్థంకాక- “ఏమిటి మీరంటున్నది? ఏమి వదులుకోలేరు మీరు?” అని అడిగాను.

“నిన్నే. . . . నిన్నే. . . . నా కొడుకువని” అన్నాడు పిచ్చెక్కినట్టు.

“మీకేమైనా మతిపోయింది” అని అడిగాను కోపమూ, విసుగూ మిళితమైన స్వరంతో.

“లేదు బాబూ- లేదు” అన్నాడు. “--పాతిక సంవత్సరాల క్రితం మీ నాన్నగారు చేసిన ప్రయోగంలో ఆయనకి సాయం చేసింది నేనే.”

“అవును. నాకు తెలుసు” అన్నాను. నా మనసులో ఏదో చిన్న అనుమానం చీకటిలా ప్రవేశించసాగింది.

“మీ నాన్నగారి సెమెన్ ని పరీక్ష చేసే బాధ్యత నామీద వుంచబడింది. మీ నాన్నగారు మిగతా పరికరాలు సిద్ధం చేసుకునేలోపు ఆ పని నేను చేశాను. కానీ. . . . కానీ” అంటూ అతడు ఆగి, నెమ్మదిగా అన్నాడు- “ఆయన సెమెన్ లో ఒక్క జీవకణం కూడా లేదు బాబూ. అప్పటికే ఆయనలో పూర్తి వంధ్యత్వం వచ్చేసింది. పాతిక శాతం నుంచి సున్నా శాతానికి జీవకణాలు పడిపోయాయి. ఆ దురదృష్టమైన క్షణంలో నేనో నిర్ణయం తీసుకుని- పరీక్ష నాళికలు మార్చాను. నాన్నగారి ప్రయోగం అపూర్వంగా ఫలించింది. కేవలం కొన్ని జీవకణాలతోనే ఆయన గర్భోత్పత్తి సాధించగలిగాడు. కానీ ఆ కొద్ది జీవకణాలూ నావి. . . .”

వింటూన్న నా కళ్ళముందు క్రమక్రమంగా చీకటి ఆవరించ సాగింది. మెదడులో ఏదో పోరు! తల తిరిగిపోతూంది. నాన్న! నన్ను అపురూపంగా పెంచిన నాన్న. . . . నా తండ్రికాడు. . . . నో. . . . నో. అలా కావటానికి వీలేదు. కళ్ళు తెరిచాను. ఎదురుగా

అతడు.

“గెటౌట్. . . .” అరిచాను. “నేను నా చేతుల్తో నిన్ను చంపెయ్యక ముందే ఇక్కణ్ణాంచి వెళ్ళిపో.”

అతడు కదలేదు. నావైపే చూస్తూ “నా తప్పులేదు బాబూ” అన్నాడు. “మీ నాన్నగారు సంతానోత్పత్తికి అనర్హులని ఆ క్షణం వెల్లడించలేకపోయాను. అప్పటి వరకూ ఆయన తనలో ఇంకా కొన్ని జీవకణాలున్నాయనే భ్రమలోనే వున్నారు. ఒక చిన్న ‘మార్పిడి’ ద్వారా ఆయన సంతృప్తిని శాశ్వతం చెయ్యవచ్చుననుకున్నానే తప్ప అది నాలో ఇంత మానసిక సంఘర్షణకి దారి తీస్తుందని నేను ఊహించలేదు. నిజానికి నేనా విషయం అప్పుడే మర్చిపోయాను.

మీ నాన్నగారు సాధించిన విజయం తక్కువదేమీకాదు. దానికి తగినట్టుగానే ప్రపంచం ఆయనకు బ్రహ్మరథం పట్టింది. ఎంతోమంది దంపతులు ఆయనవల్ల సాయం పొంది అదృష్టవంతులయ్యారు. కానీ నన్ను మాత్రం దురదృష్టం వెంటాడింది. ప్రమాదంలో వెన్నెముకకి దెబ్బ తగిలి సంసార సుఖానికి అనర్హుడినయ్యాను. ఒక్కసారి ఈ విషయం తెలిశాక నా మనసులోకి రాక్షసిలా ఒక కోరిక ప్రవేశించి, తొందర్లోనే అది మహావృక్షమైంది. జీవితంలో అన్నీ కోల్పోయి, ఒంటరివాడినైన నేను- నిన్ను చూడాలన్న కోరిక మాత్రం ఆపుకోలేకపోయాను. నాకొక కొడుకున్నాడు! కాలంతోపాటే అతడూ పెరిగి పెద్దవాడు అవుతున్నాడు!! ఈ ఆలోచనే..”

లోపల్నుంచి ఏదో దబ్బున పడ్డట్టు శబ్దం వినిపించటంతో అతడు ఆగాడు. ఏదో అనుమానం వచ్చి నేను లోపలికి పరుగెత్తాను. అమ్మ. . . .

అమ్మ నేలమీదకు పడిపోయి వుంది. తల నాన్న వళ్ళో వుంది. ఇంత చేదు వాస్తవాన్ని భరించలేని ఆమె గుండె ఎప్పుడో ఆగిపోయింది! బ్రతికుంటే ఏర్పడే పరిణామాల్ని తట్టుకోలేని ఈ సమస్యకి అదే పరిష్కారం అన్నట్టు ఆమె మొహం ప్రశాంతంగా వుంది. డాక్టర్ విలియమ్స్ చలనంలేని శిలాప్రతిమ అయ్యాడు. తను వెల్లడించిన నిజం ఇంత దారుణంగా బలి కోరుతుందని అతడు బహుశా కలలో కూడా ఊహించివుండడు.

అతడి తప్పులేదు. అంతా మంచిమనసుతోనే చేశాడు. కానీ విధి అలా చేసింది. అతడు కుంటుతూనే పిచ్చివాడిలా బయటకు పరుగెత్తాడు. నాన్న మాత్రం శూన్యంలోకి

అలా చూస్తూ వుండిపోయాడు. జీవితంలో మరి ఆ షాక్ నుంచి ఆయన తేరుకోలేదు. అప్పుడే ఆయన హిమాలయాలకు వెళ్ళిపోయింది- అని ఆగి, “ఇప్పుడు చెప్పండి వంశీకృష్ణ! ఈ కృత్రిమమైన పద్ధతులు మంచివేనా?” అని అడిగాడు.

వంశీకృష్ణ అతడివైపు జాలిగా చూశాడు. అతడి మనసు రంగప్రసాద్ చెప్పిన కథతో భారమైంది.

“బహుశా మీరు గుంటూరులో ప్రాక్టీసు వదిలి ఇలా పల్లెటూరు రావటానికి కారణం అదే అనుకుంటాను” అన్నాడు సానుభూతిగా.

“అవును ఇక అక్కడ వుండలేకపోయాను. నాకా- ఎవరూ లేరు. వివాహమూ, శారీరక సంబంధమూ- వీటన్నిటిమీదా ఇచ్చ నశించింది. ఒక రకమైన నిర్లిప్తత వచ్చేసింది” విషాదంగా నవ్వేడు. “అనుక్షణమూ నేనేదో బీజం నుంచి పుట్టానన్న భావన చాలా దారుణమైన బాధ కలిగిస్తుంది ఇది. వివరించటానికి మాత్రం ఏమీ వుండదు.”

“**శేడీస్** అండ్ జంటిల్మన్” అన్నాడు వైట్ షాడో.

ఒక లక్షాధికారింట్లో ఏదో ఫంక్షన్ వుంటే తోటి జర్నలిస్టుతో పాటూ అతడూ వెళ్ళాడు. మాటల సందర్భంలో అతడో మెజిషియన్ అని తేలింది. దాంతో అందరూ అతని చుట్టూ మూగి ఏదైనా మ్యాజిక్ చెయ్యమని అడిగారు.

కళ్ళజోడు తెల్లమ్మాయి బొద్దుగా, అందంగా వుంది. బాగా డబ్బుందేమో పొగరుగా కూడా వుంది. షాడో దృష్టి నాచురల్ గా ఆమె మీదే పడింది.

“ఏం చెయ్యమంటారు మాడమ్” అని అడిగాడు నమ్రతగా.

“మీ కొచ్చింది. చెయ్యగలరుగానీ, నేను చెప్పింది చేయగలరా?” అంది వ్యంగ్యంగా. అక్కడ అందరూ నవ్వేరు. మెజిషియన్లకి ఇలాంటి విసుర్లు మామూలే. షాడో నవ్వుతూ “పోనీ చెప్పకూడదా మాడమ్” అన్నాడు.

“ఇదిగో ఈ సోఫాని ఇక్కణ్ణుంచి మాయం చెయ్యండి చూద్దాం.”

షాడో ఆ సోఫావైపు పరిశీలనగా చూసి, “దాన్ని చెయ్యలేనేమోగానీ, కావాలంటే ఇదిగో ఈ పదిపైసల బిళ్ళని మాయం చెయ్యగలను” అంటూ దాన్ని పక్కనున్న అసిస్టెంట్ నుదుటిమీద టాప్ మని అరచేత్తోకొడ్తూ-

“చెక్ షాడో” అన్నాడు.

అంతే పదిపైసల నాణేం మాయమైపోయింది. జనం క్షణంపాటు తెల్లబోయారు. ఇంతలో అసిస్టెంటు జేబులోంచి ఆ బిళ్ల తీసి ఇవ్వటంతో జనం చప్పట్లు కొట్టారు.

కళ్ళజోడు తెల్లమ్మాయి రోషంగా, “అసిస్టెంటు నావాడైతే అతడి మీద నేనూ చెయ్యగలను ఈ ట్రిక్కు” అంది.

“పోనీ మీ మీద చెయ్యమంటారా మాడమ్?” అంతే మర్యాదగా అడిగాడు.

“చెయ్యండి చూద్దాం.”

పావలా కాసు తీసుకొని ఆమె తలమీద పెట్టి “చెక్ షాడో” అన్నాడు. కాసు మాయమైపోయింది. జనం మళ్ళీ చప్పట్లు కొట్టారు.

ఆ అమ్మాయి ఆశ్చర్యం నుంచి తేరుకోకముందే “ఏదీ నా పావల?” అన్నాడు.

“నాకేం తెలుసు?” అంది.

“అదేమిటి? నా అసిస్టెంటు నాకు ఇచ్చెయ్యలే. . . . అలాగే మీరూ ఇవ్వాలి. తొందరగా ఇవ్వండి” కంగారు పెట్టాడు.

ఆమె చుట్టు చూసింది. అందరూ తననే చూస్తున్నారు. కోపంగా “నా దగ్గరలేదు. నాకు జేబుల్లేవు” అంది.

“వెతకండి మేడమ్ పోనీ మీకు ఇక్కడ అభ్యంతరమైతే టాయిలెట్లోకి వెళ్ళి. . . ”

అతడి మాట పూర్తి కాలేదు. ఆమె ముక్కుపుటాలు అదురుతుండగా “యూ-ఇడియెట్” అని అరిచింది. జనం పలు పలు విధాలుగా ఆలోచించి నవ్వుకోసాగారు. ఇంతలో హోస్టు రావడంతో అందరి దృష్టి అటు మళ్ళీంది పార్టీ మొదలైంది.

పది నిమిషాలు గడిచాక, అందరూ పార్టీలో నిమగ్నమయ్యాక ఆ అమ్మాయి నెమ్మదిగా షాడో పక్కకి చేరింది.

“పావలాకాసు ఎలా మాయమైంది చెప్పరా?” అంది లాలనగా పాత పగ మర్చిపోయినట్టు.

“చాలా కష్టం మాడమ్. అదృశ్యకరణి అన్న దేవతని పదిహేను రోజులు ఆరాధించాలి.”

“మైగాడ్!”

“పోనీ అంతకన్నా సులభమైనది మరోటి చెపుతాను నేర్చుకుందురుగాని. ఒక న్యూస్ పేపర్ ఇవ్వండి.”

ఆమె టేబిల్ మీదనుంచి పేపర్ తీసి అందించింది. “ఇందులో ఒక వార్త ఏదైనా చదవండి. ఉదాహరణకి” అంటూ చూపించబోయి. చప్పున ఆగిపోయాడు.

అతడి మొహంలో మారే భావాలు చూసి, ఆమె “ఏమైంది” అని అడిగింది.

“ఈయన. . . . ఈయన. . . .” అన్నాడు ఫోటో చూపిస్తూ.

ఆమె అతడి చేతిలో పేపర్ తీసుకుని, చూస్తూ “ఈయన-తెలియక పోవటమేమిటి? ఓహో, మీది ఢిల్లీ కదూ. ఈ ఊళ్ళో పెద్ద బిజినెస్ మాగ్నెట్ ఈయన. మొన్ననే మరణించారు. ఈయన కూతురు నా క్లాస్ మేట్.”

“గౌరి. . . .”

“అవును. కేదారగౌరి, మొన్న వేసవిలో పెళ్ళయింది. ప్రస్తుతం కృష్ణాపురంలో వుంటుంది.”

“గౌరికి పెళ్ళి కూడా అయిపోయిందా?”

“అయింది. అన్నట్టు మీరేమిటి అలావున్నారు భవానీశంకరంగారు మీకు తెలుసా?”

“తెలుసు.”

“ఎలా?”

“ఆయన నా తండ్రి.”

అవతార్ బాబా!

మరొక సైకిల్.

బాబా చిన్నప్పటి పేరు కృష్ణుడు. తల్లిదండ్రులు చాలా పేదవాళ్ళు.

ఒకసారి అతడి పిన్నమ్మ, తమ ఊరికి బయలుదేరబోతూ వుంటే “ఇప్పుడు వెళ్ళొద్దే” అంటూ ఏడుపు మొదలుపెట్టాడు. సాధారణంగా చిన్నపిల్లలకు బంధువుల హడావుడి అంటే వుండే ఉత్సాహంతో వాడన్న మాటలకి వాడి తల్లి కూడా వంత పాడింది. వాడి పిన్నమ్మ ఆ రోజు ప్రయాణం ఆగిపోయింది.

అదే రోజు ఆ బస్సుకి ఆక్సిడెంట్ జరిగి, అందులోని వారందరూ చనిపోయారు!

దాంతో వాళ్ళ పిన్నమ్మ నలుగురికీ కృష్ణుడే తన ప్రాణాల్ని రక్షించినట్టు ప్రచారం చేసింది. సరే- ఆ ప్రచారం అలా కొనసాగుతూ వుండింది.

ఒకరోజు వాడు తల్లిని ‘అమ్మా, నాన్న చచ్చిపోతే మనకందరికీ ఎలాగే’ అని అడిగాడు. మాడు పగిలిపోయేటట్టు మొట్టికాయ వేసింది వాడి తల్లి. ఇది జరిగిన నాలుగు సంవత్సరాలకి వాడి తండ్రి చనిపోయాడు. శవం ముందు గుండెలు బాదుకుంటూ,

“చిన్నోడి నోటివెంట బ్రహ్మ పలికించినా నేను వినిపించుకోలేదురో దేవుడో” అంటూ రోదించింది. దాంతో వాడి బంధువర్గాల్లో కాస్త కుతూహలం ఏర్పడింది.

అతడి నోటి నాలుక మీద బ్రహ్మ, సరస్వతో ఆడుతూందని ఏకగ్రీవంగా నిర్ణయించారు! తనలో నిజంగానే ఏదో వున్నదన్న భ్రమ కలిగింది వాడికి.

ఆ వయసులోనే అతడి మనసులో కొన్ని విషయాలు నాటుకు పోయినయ్!

మొదటిది- అడిగేవాళ్లకు సాధ్యమైనంత వరకూ మంచే జరుగుతుందని చెప్పాలి. పోతే టైమ్ ని కాస్త అటూ ఇటూ జరుపుతూ వుండాలి. ఎవరికి చెడు గురించి చెప్పకూడదు. చెప్పినా అది తొందరలోనే పోతుందని చెప్పాలి. దేముని బిడ్డగా అది తన కర్తవ్యం.

రెండోది- రోగంతోనో, రొష్టుతోనో బాధ పడేవాడు ముందు డాక్టర్ల దగ్గరికి వెళ్ళి, అక్కడ తగ్గక ఆ తరువాత తమ దగ్గరికి వస్తాడు. అలాటి వారికి ఎన్ని చెప్పినా తలకెక్కదు. బాధ తగ్గటం ముఖ్యం. తన మీద వుంచిన నమ్మకమే ఆ బాధని తగ్గిస్తుంది. తనే వాళ్లని ఓదార్చి ఆదరించాలి. దేముడి బిడ్డగా అది తన కర్తవ్యం.

ఈ విధమైన సెల్ఫ్- హేల్పింగ్ నేషన్ (బ్రాంతి) అతడికి బాగా లాభించింది. అయితే అప్పటికే అతడు తను దేవుడి అంశ అన్న భ్రాంతిలోకి పూర్తిగా వెళ్ళిపోయాడు. హారతి వెలిగించి తన చుట్టూ తనే తిప్పుకునేవాడు. అగరోత్తులు వెలిగించి తన గుండెల దగ్గర తనే పొగని స్వీకరించేవాడు.

సంవత్సరాల తరబడి కడుపు నొప్పితో బాధపడే ఒకడు అతడి దగ్గరికి వచ్చి, అతడు ముట్టుకోగానే, ఎవరో తీసేసినట్టు నొప్పి పోయి బాగుపడటంతో అతడికి ఫెయిత్ హీలర్ అన్న పేరొచ్చింది. (ఎన్నాళ్ల నుంచో ఆ నొప్పి వున్నవాడు అతడి మీద నమ్మకం పెట్టుకుని రావటం వల్ల అతడు ముట్టుకోగానే నొప్పి పోయిందన్న భ్రాంతి కలిగింది. ఆ భ్రాంతి ఒకటి రెండు రోజులు అతడి మీద పనిచేసి, తిరిగి మామూలుగా నొప్పి రావటం మొదలుపెట్టింది. కానీ నొప్పి తిరిగి వచ్చిందన్న వార్త కన్నా, వెంటనే తగ్గిందన్న వార్త ఎక్కువ ప్రాచుర్యం పొందింది.)

ఆ తరువాత కృష్ణుడు ‘అవతార్ బాబా’ గా వ్యవహరింపబడ్డాడు. అతడికి కొంతమంది శిష్యులు, మందీ మార్బలం ఏర్పడ్డారు.

పత్రికలో పడ్డ వింత శిశువుల జననం గురిచిన వార్త చదివిన రోజు బాబా కలలో ఇంద్రుడు కనబడ్డాడు. ఐరావతం ఎక్కి వజ్రాయుధం చేతబట్టి-- బాబాని వెంటనే కృపాపురం వెళ్లమని శాసించాడు.

దేముడిచ్చిన ఆజ్ఞ ననుసరించి దేముడి పుత్రుడు ఆ మరుసటిరోజే శిశువులతో సహా కృష్ణాపురం బయల్దేరి అక్కడ మకాం పెట్టాడు. కృష్ణాపురపు ప్రజల్ని దుష్టదేవతల బారినుంచి రక్షించుకోవటానికి అవతార్ బాబా తనతో పాటు శుద్ధిచేసిన మంత్రజలాన్ని తీసుకువెళ్ళాడు.

* * * *

ప్రొఫెసర్ పుట్టన్న జెనెటిక్స్ డిపార్ట్మెంట్ హెడ్ గా దాదాపు పది సంవత్సరాలున్నంచీ ఆ యూనివర్సిటీలో పని చేస్తున్నా చాలామంది ప్రొఫెసర్ల లాగే అతడంటేనూ విద్యార్థులకి గౌరవం లేదు. కేవలం తమ పనులు చేసుకోగలిగే లౌక్యం తెలిసిన విద్యార్థులు మాత్రం అతడిని కాకాపడుతూ వుంటారు. జెనెటిక్స్ అన్న పదం ‘జీ’ తో మొదలవుతుందా- లేక ‘జె’ తో మొదలవుతుందా అని గట్టిగా నిలదీసి అడిగితే తడబడే ఆ ముసలి ప్రొఫెసరు చిరకాల వాంఛ ‘అమెరికా’ వెళ్ళటం. దానికి అతడు పలు విధాల ప్రయత్నం చేశాడు. కాని కుదరలేదు.

అదే సమయంలో అతడు “కృష్ణాపురంలో వింత జననాలు” అన్న వ్యాసం చదివాడు. వెంటనే అతడి తలలో ఏదో మెరిసింది.

కొన్నేళ్ళక్రితం అతడేదో చౌకబారు ఇంగ్లీషు నవలలో, నీళ్ళలో కలిసిన మెర్క్యురీ (పాదరసం) లాటి పదార్థాలు మ్యూటేషన్స్ కి దారితీసి, పిల్లలు అస్తవ్యస్తంగా పుడతారని చదివాడు. అంత పెద్ద జెనెటిక్స్ ప్రొఫెసరూ ఫ్యాక్టరీలనుంచి విసర్జితమయ్యే పదార్థాలు కేవలం కేన్సర్, క్షయలాటి వ్యాధుల్ని కలిగిస్తాయే తప్ప, జీన్స్ మీద అంత పెద్ద ప్రభావాన్ని చూపించలేవని ఆలోచించలేకపోయాడు. అతడు చదివిన శాస్త్రం కన్నా - అతడు చదివిన నవల ఎక్కువ జ్ఞాపకం వుండటం అతని యూనివర్సిటీలో చదువుతున్న విద్యార్థుల దురదృష్టం! దౌర్భాగ్యం!! మొత్తంమీద ఇన్నాళ్ళకి తనకో అవకాశం ఇలా లభించినందుకు అతడు పొంగిపోయాడు. కృష్ణాపురం వెళ్ళి శోధించదల్చుకున్నాడు.

అమెరికాలో వున్న తన మిత్రుడికీ, భారతదేశంలో తనకి ‘సహాయం’ చేసే పరిచయస్తులకీ ఫోన్ చేసి, అన్ని ఏర్పాట్లూ చేసుకున్నాడు. “భారతదేశపు ఒక పల్లెటూళ్ళో ఇటీవలి విధి వైపరీత్యాలు”- అన్న విషయంమీద పైటో జెనెటిక్స్ ఆధారంగా తను తయారు చేయబోయే రిపోర్టు చదవటానికి అతడికి ఆహ్వానం లభించింది.

మెరికల్లాటి తన స్టూడెంట్స్ ఇద్దరిని తీసుకుని (రిపోర్ట్ తను వ్రాయలేడు కాబట్టి) అతడు కృష్ణాపురం బయల్దేరాడు.

మొత్తంమీద అన్ని వెపులున్నచి ఆతిరథ మహారథులు అందరూ కృష్ణాపురం

చేరుకున్నారు. కానీ వీళ్ళకి తెలియని విషయం ఒక్కటే.

ఉస్సోక్ వీళ్ళందరినీ గమనిస్తోంది.

అవతార్ బాబా అక్కడికి చేరేసరికే ఆ ఊరు అట్టుడికినట్టు ఉడికిపోతూంది. ఒక చిన్న రూమరు వేయి రూమర్లయి, వేయి లక్షై పాకిపోతున్నాయి.

మాస్ హిస్టీరియా మోదలయ్యే సూచనలు కనబడుతున్నాయి. పూనకాలు ఎక్కువయ్యాయి. ప్రజలు భీతిల్లసాగారు. దేవాలయాల్లో పూజలు ప్రారంభమయ్యాయి. కొండదేవతలకి బలులు మొదలయ్యాయి. ముఖ్యంగా గర్భిణీ స్త్రీలున్న కుటుంబాలు కలత చెందసాగాయి. ఇంకో రెండు మూడు జననాలు యిటువంటివి కొనసాగితే కుటుంబాలు వలస వెళ్ళిపోవటం మొదలైనా ఆశ్చర్యపోనక్కరలేదు. మొత్తంమీద అప్పటి వరకూ సుభిక్షంగా, ప్రశాంతంగా వున్న కృష్ణాపురం యిప్పుడు అనుక్షణం భయంతో భీతిల్లుతూంది. ఏ క్షణం ఏ వికృత శిశువు జన్మిస్తుందో అని కలవరపడుతోంది.

సరిగ్గా అటువంటి సమయంలో అవతార్ బాబా ఆ గ్రామంలో ప్రవేశించాడు. దేశంలో ఎంతటి పేరు ప్రఖ్యాతులున్నా, ఆ గ్రామానికి సంబంధించినంతవరకూ పల్లె జనానికి అతడు తెలీదు.

కానీ చాలా కొద్దిరోజుల్లోనే బాబా పేరు ఆ ఊళ్ళో మార్మోగింది.

ఒక చిన్న సంఘటన ద్వారా.

* * * *

మంగమ్మ చేతికి తాయెత్తుకట్టి తనకు తాను నమస్కారం చేసుకున్నాడు అవతార్ బాబా! చుట్టూ వున్న జనం మంగమ్మ మొగుడితో సహా, అతడి వైపు భక్తితో చూశారు.

“ఈమెని నేను రక్షిస్తాను” అన్నాడు అవతార్ బాబా. “దుష్ట శక్తులకు వ్యతిరేకంగా పోరాడమని నాకు దేవుని నుంచి ఆజ్ఞ వచ్చింది. మీ ఊరి వారు పోలేరమ్మకి ఏదో అపచారం చేశారు. అందువల్లే ఈ అనర్థం జరుగుతూంది.”

పల్లె ప్రజలు అతని వైపు మరింత భయంతో చూశారు.

“అయినా ఫర్వాలేదు. ఈమెకు ఎన్నో నెల?”

“తొమ్మిది నిండా యి బాబూ, ఈయాలో. . . . రేపో”

“మంగమ్మా నువ్వో పువ్వు పేరు చెప్పు.”

“గులాబిపువ్వు అండీ అయ్యగారూ!”

“భేష్. నీకు మగశిశువు జననం జరుగుతూంది” అని శిష్యులవైపు తిరిగి “ఏర్పాట్లు చెయ్యండి” అన్నాడు.

“మంగమ్మకి మన ఆశ్రమంలోనే నెలవు కల్పించండి. ప్రసవం ఇక్కడే జరుగుతూంది. ఆశ్రమం చుట్టూ పవిత్రజలం చలుతాను. ఏ కుద్ర దేవతయినా ఎలా

ప్రవేశిస్తుందో నేను చూస్తాను” అంటూ లేచాడు. జనం అతడిని భక్తిగా చూశారు.

మంగమ్మకి ఆశ్రమ ప్రాంగణంలోనే ఒక పాకలో పక్క ఏర్పాటు చేయబడింది. ఇది జరిగిన రెండో రోజుకి ఒక అర్థరాత్రికి ఆమెకి నొప్పులు ప్రారంభమయ్యాయి. అవతార్ బాబా హోమం ఆరంభించాడు. తెల్లవారుతూండగా ప్రసవం జరిగింది. పదిపొండ్ల ఆరోగ్యమైన శిశువు జన్మించింది.

ఔటు పేలినట్టు ఈ వార్త కృష్ణాపురమూ, ఆ పక్క ఊళ్ళూ క్షణాల మీద వ్యాపించింది. జనం బండ్లు కట్టించుకునీ, కాలినడకనా తండోపతండాలుగా అక్కడికి రాసాగారు.

ఆశ్రమానికి కిలోమీటరు దూరంవరకూ కొబ్బరికాయల కొట్లనుంచి అవతార్ బాబా ఫోటోలు అమ్మే దుకాణాలవరకూ అన్నీ వెలసినయ్.

అవతార్ బాబా గురించి పట్టించుకోవద్దనీ, వీలైతే (తాము బయట పడకుండా) సాయం చేయమనీ ఉస్సోక్ సభ్యులకి సూచనలు వచ్చాయి. కానీ రాకేష్ దానికి అభ్యంతరం తెలిపాడు.

“అయితే ఏం చేస్తావు?”

“బాబాకి ఉస్సోక్ రుచి చూపిస్తాను.”

“సరే చూపించు.”

మహాద్రష్ట అంత సులభంగా వప్పుకోవటం రాకేష్ కి ఆశ్చర్యం కలిగించింది! అతడు బాబా ఆశ్రమానికి వెళ్ళాడు. అతడి జేబులో ఒక విచిత్రమైన ఆయుధం వుంది. దూరంనుంచే అది సైనేడ్ వున్న సూదిని శరీరంలో గుచ్చుతుంది. ఎవరు చంపేరో, సూది ఎటువైపు నుంచి వచ్చి గుచ్చుకుందో తెలీదు.

అతడు వెళ్ళేసరికి బాబా ఒక జాతీయ బ్యాంకు ఛైర్మన్ తో మాట్లాడు తున్నాడు. ఆ ఛైర్మన్ కి తన బ్యాంకు, తనదేశం- వీటికన్నా- కోయవాళ్ళు, గుళ్ళూ, గోవురాలు ముఖ్యం. తన పదవి మరికొంతకాలం కొనసాగేలా చూడమని సాష్టాంగపడి వేడుకుంటున్నాడు ఆయన. ఆయన్ని ఆశీర్వాదిస్తూ బాబా తలెత్తి చూశాడు.

అతడి దృష్టి రాకేష్ మీద పడింది. రాకేష్ బాబావైపే చూస్తున్నాడు. ఇద్దరి కళ్ళూ కలుసుకున్నాయి. బాబా లేచి నిలబడ్డాడు. నవ్వేడు. రాకేష్ మొహంలో రక్తం ఇంకిపోయింది. చివ్వున వెనుదిరిగి అక్కణ్ణుంచి వచ్చేసి మహాద్రష్టని కలుసుకున్నాడు.

“అవతార్ బాబా బ్లూ స్కెలిటన్ అని నాకెందుకు చెప్పలేదు?”

“నీ కళ్ళతో నువ్వే స్వయంగా చూసే మంచిదని.”

“ఇదంతా నాకు అర్థం కావటంలేదు. అసలు ఇదంతా ఎందుకు?”

“అష్టావక్రుడు భూమ్మీద అవతరించేందుకు ముందు ఇక్కడ రంగాన్ని సిద్ధం చేయవలసిన బాధ్యత మనమీదే వుందని నీకు ఇంతకు ముందే చెప్పాను రాకేష్! మన ఆశయం నెరవేరటానికీ, కేదారగారి ప్రసవించటానికి యింకా కొన్ని నెలల వ్యవధి వుంది. ఈ కొద్ది నెలల్లోనూ చాలామంది శిశువులు ఈ పల్లెల్లో జన్మించవచ్చు. వాళ్ళకీ, అష్టావక్రుడి ముందు జన్మించే ఏడుగురు అష్ట-వక్ర మృత శిశువులకీ సంబంధం లేదు. దాన్ని అవతార్ బాబా “కేష్” చేసుకుంటున్నాడు. చేసుకోనీ! అతడూ మనవాడే. అతడివల్ల లాభం కూడా వుంది.”

“ఏం లాభం?”

“అష్టావక్రుడు పుట్టే సమయానికి ముందే ప్రజల్ని అతడికి విధేయులుగా చేయాలని నేనిప్పుడే చెప్పాను. అష్టావక్రుడే నిజమైన దేముడు అన్న నమ్మకం ప్రజల్లో కలిగించాలి. అలా నమ్మకాన్ని కుదుర్చుకున్న వాళ్ళు మాత్రం అతడి రాజ్యంలో బ్రతుకుతారు.”

“కృష్ణాపురంలాంటి ఊళ్ళో ఒక చిన్న బాబా- ఎంతమంది ప్రజల్ని మార్చగలడు మనవైపుకి?”

చాలాకాలం తరువాత మహాద్రష్ట నవ్వేడు. అతడి నవ్వులో అదో రకమైన విజయం వుంది. తలతిప్పి పక్కనున్న గ్రీన్ స్కెలిటన్ వైపు చూసేడు. అతడి మనసు తెలుసుకున్నట్టు జి.యస్. లోపలికి వెళ్ళి నాలుగైదు పేపర్లు తెచ్చి అక్కడ పెట్టాడు. రాకేష్ దృష్టి వాటిమీద పడింది.

న్యూయార్క్ టైమ్స్, లండన్ ఎక్స్ప్రెస్, వరల్డ్ టుడే, స్టేట్స్ మెన్.

ప్రపంచంలో అత్యధికంగా చదవబడే పత్రికలవి.

మొదటి పేజీలోనే బోర్డరు కట్టివున్న వార్త- దాని హెడ్డింగులు అతడిని ఆకర్షించాయి.

"THE MIRACLE TOUCH"

THE FAITH - HEALER FROM INDIA

రాకేష్ నమ్మకశక్యం కానట్టు మహాద్రష్టవైపు చూశాడు.

మహాద్రష్టని చూస్తూంటే, మొట్టమొదటిసారి అతడికి భయం వేసింది. మహాద్రష్టని తను గెలవలేనని అనుమానం కలిగింది. తన మనసులో కోర్కె నెరవేరదేమో అన్న ఆషాన్ముగ్ధం కలిగింది.

అతడి ఆలోచనని గ్రహించినట్టు మహాద్రష్ట అన్నాడు- “మన అనుచరులు అన్నిచోట్లా పకడ్బందీగా, ఒక ప్లాన్ ప్రకారం తమకిచ్చిన పన్నని నిర్వర్తించుకుంటూ వస్తున్నారు రాకేష్. మనమే కాస్త వెనుకపడ్డావేమో అనిపిస్తోంది.”

“లేదు లేదు” అన్నాడు రాకేష్. “క్షుదక్ష యజ్ఞం గురించేగా! అది నాకు వదిలిపెట్టండి-”

“రేపు రాత్రిగా పూర్తిమ.”

“రేపు రాత్రినుంచే యజ్ఞం ప్రారంభమవుతుంది” ఎటువంటి పరిస్థితిలోనూ అది తప్పదన్నట్టు రాకేష్ చెప్పాడు. “ఉస్సోక్లో అందరూ తమతమ పనులు తాము నిర్వర్తిస్తున్నప్పుడు- నేను ఒకణ్ణి వెనుకంజ వేయను!”

“ఉస్సోక్లో అందరూ ఒకెత్తు. నువ్వొకడవీ ఒక ఎత్తు రాకేష్. అందరికన్నా పెద్ద బాధ్యత నీ మీద వున్నది. అష్టావక్రుడి ఆగమనానికి మూలపురుషుడివి--”

అనుకున్న సమయం ఆసన్నమైన సంతోషంలో రాకేష్ మనసు అదోవిధమైన ఆనందంతో నిండిపోయింది.

పీట మీద కూర్చున్నాడు. పీటచుట్టూ నాలుగు పుర్రెలున్నాయి. ముందు హోమం వుంది. అందులోంచి రక్తవర్ణంతో మంటలు లేస్తున్నాయి. సూదిపడితే వినబడేంత నిశబ్దం అక్కడ ఆవరించుకుని వుంది. హోమంలో కాలుతున్న ఎముకల చప్పుడు ఆ నిశబ్దంలో భయంకరంగా వినపడుతోంది.

మంటలోంచి ఎముకని బయటకు తీశాడు మహాద్రష్ట.

“కరులు- కీరములు, గ్రహములు- నక్షత్రాలు, చరములు- అదరములు- అందరూ వినండి అష్టావక్రుడి ఆగమనం కోసం రేపు చేయబోయే ఈ క్షుదక్షయజ్ఞానికి పురుషుడిగా కర్తగా ఈ రాకేష్ అనే యువకుడిని స్థాపిస్తున్నాను. ఎవరికైనా అభ్యంతరం వుందా?”

అంతా నిశబ్దంగా వుంది. రాకేష్ చుట్టూ వున్న వారివైపు చూసేడు. అందరి కనుగుడ్లూ వెనక్కి వెళ్ళిపోయి వున్నాయి. పెదవులు అస్పష్టంగా కదుల్తున్నాయి. అందరూ తమలో తామే కాజ్మోరాని ప్రార్థిస్తున్నారు. ఎవ్వరూ మాట్లాడలేదు.

ప్రార్థన పూర్తయింది.

మహాద్రష్ట అతడి చేతికి ఒక తాయెత్తు కడుతూ అన్నాడు, “రాకేష్! రేపు చంద్రోదయ సమయాన క్రతువు ప్రారంభమవుతుంది. అప్పటి వరకూ నువ్వు పురుషుడివి! క్రతువుతో యజ్ఞపురుషుడివి అవుతావు!! ఇప్పటినుంచీ రేపు రాత్రి వరకూ ఆకాశంలో చంద్రుడు కనిపిస్తున్నంత వరకూ ఈ తాయెత్తు నీ చేతికివుండాలి. ఎటువంటి

పరిస్థితుల్లోనూ ఇరవై నాలుగు గంటలపాటు దీన్ని నీ చేతిని వీడనీకు సుమా!”

రాకేష్ తలూపాడు. హోమం ముందు కూర్చోవటంవల్ల అతని కళ్ళు మండుతున్నాయి.

“నేను మామూలు ప్రపంచంలోకి వెళ్ళవచ్చా?”

“తప్పక వెళ్ళొచ్చు.”

ఆ రోజే అతడు కేదారగారిని కలుసుకుని డబ్బు తీసుకోవాలనుకున్నాడు. అతడు వెళ్ళేసరికి ఆమె చేటలో బియ్యం ఏరుతూంది. ఒక కోటీశ్వరుడి కుమార్తె, లక్షలకు వారసురాలు. అలా అంత చిన్న యింట్లో అలా కూర్చుని బియ్యం ఏరటం చాలా ముగ్ధంగా వుంది. మనిషి ప్రిన్స్‌పుల్స్ కిచ్చే విలువకు అది పరాకాష్ట. అయినా రాకేష్ అవన్నీ గుర్తించే స్థితిలో లేడు.

“గారీ” అన్నాడు పక్కనే కూర్చుంటూ. “మావయ్య పోయిన దుఃఖంలో ఇంతకాలం అడగలేకపోయాను. నా భాగస్వాములు వత్తిడి తెస్తున్నారు.”

“దేనికి బావా?”

“అదే. . . . డబ్బు” నసిగాడు.

“అరె. దీనికి ఇంత మొహమాటం ఏమిటి?” అంటూ ఆమె పెట్టెలోంచి చెక్కు బుక్కు తీసింది.

ఆమె అతడికి చెక్కు అందిస్తూ వుండగా బయట అలికిడి వినిపించి ఆమె గుమ్మంలోంచి తొంగిచూసింది.

ఒక ఆకారం. ఎక్కడో చూసినట్టు వుంది. దూరంనుంచి నడిచి వస్తున్నది. చేతిలో చిన్నపెట్టె వుంది. ఆ ఆకారం దగ్గరవుతూంది. తెలిసిన నడక. . . . అచ్చు గుద్దినట్టున్న తన ముఖకవళికలు--

ఆమె స్మృతుల పొరల్లో ఎక్కడో ఏవో చిన్నప్పటి జ్ఞాపకాలు కదిలి- ఒక ఆకృతి దాల్చాయి. మొహం ఆనందంతో పద్మంలా విచ్చుకుంది. గొంతు తడబడింది. అతడు అచ్చు తన తండ్రిలాగానే వున్నాడు.

“నువ్వు. . . .ను. . . .వ్వు?”

అతడు ఔనన్నట్టు తలూపాడు. సుడిగాలిలా ఆమె అతడి దగ్గరకి వెళ్తూ “ర. . . . ర. . . . రవి. . . . రవన్నయ్యా” అంటూ అతడిని అల్లుకుపోయింది.

వైట్‌షాడో సూట్ కేస్ క్రింద పెడుతూ నవ్వేడు. చిన్నప్పుడెప్పుడో ఇంటినుంచి వెళ్లిపోయిన అన్నయ్య- రక్కె పంచుకు పుణివవాడు- ఇన్నాళ్ళ తర్రాత ఇలా

అకస్మాత్తుగా రావటం- అంతకాలం తరువాత కూడా ఆమె అతడిని గుర్తుపట్టటం- ఆ ఆప్యాయత. . . . మొదట కొద్దిసేపు మాటలు రాలేదు. తరువాత ప్రవాహంలా వచ్చాయి. చిన్నప్పటి నుంచీ, వేరైనప్పటినుంచీ ఇప్పటివరకూ జరిగిన సంఘటనలు- తండ్రి తాలూకు జ్ఞాపకలు. . . . వాళ్ళు మాట్లాడుకోసాగారు. మధ్య మధ్యలో. . . . చచ్చిపోయిన తండ్రిని తల్చుకుని గౌరి ఏడుస్తోంది. రవి ఓదారుస్తున్నాడు.

అన్నని చూసిన ఆనందంతో తండ్రి లేదన్న విచారం కళ్ళ వెంట నీరు తెప్పిస్తోంది. ఆ విషాదానందాల మధ్య వాళ్ళు రాకేష్ ని మర్చిపోయారు. రాకేష్ అసహనంగా అక్కడనుంచి కదలబోయాడు. గౌరి తేరుకుని, అన్నయ్యకి అతడిని పరిచయం చేసింది. రవి ఇంటినుంచి వెళ్ళిపోయిన సంవత్సరానికి రాకేష్ ఆ ఇంటిలోకి చేరాడు.

“మీరు ఏం చేస్తూ వుంటారు?” షేక్ హాండ్ ఇస్తూ అడిగాడు రాకేష్.

రవి రాకేష్ ని పరిశీలిస్తున్నాడు మ్యాజిక్ వల్ల తీక్షణమూ, చురుకు తనమూ రంగరించుకున్న అతడి కళ్ళకి రాకేష్ లో ఏదో అవలక్షణం కనపడుతుంది. ఏ. . . . మి. . . . ట. . . . ది?

“మీరు నా ప్రశ్నకి సమాధానం చెప్పలేదు.”

రవి తేరుకుని “నేనా? నేను మ్యాజిక్ లు చేస్తూ వుంటాను” అన్నాడు.

రాకేష్ పెద్దగా నవ్వి “మ్యాజిక్ కులా? అదేం ప్రొఫెషన్?” అంటూ మళ్ళీ నవ్వేడు.

షాడో మాట్లాడలేదు.

“ఏది? ఏదైనా చిన్న మ్యాజిక్ కు చేయండి చూద్దాం” అన్నాడు రాకేష్ మళ్ళీ. “మ్యాజిక్ అంటే ఏమిటి? గారడీయా- వస్తువుల్ని మాయం చేయటమా?”

షాడో అతడివైపు అసహ్యంగా చూసేడు. దాదాపు పదిహేను సంవత్సరాల తరువాత అన్నా చెల్లెళ్ళు కలుసుకున్నారు! తండ్రి చనిపోయిన బాధలో పరస్పరం ఓదార్చుకోవలసిన స్థితి ఇది! ఇప్పుడు ఏదైనా మ్యాజిక్ చేయమని కోరుతున్నాడు ఇతడు. అసలు ఇతడికి సంస్కారం వుందా?

రవి అతడి గుండెల దగ్గర సుతారంగా కొట్టి “చెక్ షాడో” అంటూ అతడి కుడిచేతిని తన చేతుల్లోకి తీసుకుంటూ “ఎప్పుడైనా చూపిస్తాలెండి” అంటూ కరచాలనం చేశాడు.

“ఊరికే అడిగానెండి” అంటూ రాకేష్ అక్కణ్ణుంచి కదిలాడు. అతడి మనసంతా ఆనందంగా వుంది. సులభంగా గౌరి డబ్బు ఇస్తుందనుకోలేదు. రవి రాకముందే తన పని

అయిపోవటం మరింత సంతోషంగా వుంది.

ఇక ఈ రాత్రి శ్మశానంలో గడపాలి.

చంద్రోదయం అవటానికి ఇంకో పది నిమిషాలు వుంది.

శ్మశానం ప్రవేశిస్తూ ఎందుకో యధాలాపంగా జేబుని చూసుకున్న రాకేష్ ఉలిక్కిపడ్డాడు. జేబులో చెక్కులేదు.

షాడో మొహం గుర్తొచ్చింది. “గారడీయా- వస్తువుల్ని కూడా మాయం చేస్తారా” అని తను అనటమూ, అతడు “చెక్ షాడో” అనటమూ గుర్తొచ్చింది. ఏదో అనుమానం వచ్చి, చప్పున చేతివైపు చూసుకున్నాడు అతడి మొహంలో రక్తం ఇంకిపోయింది. మనిషి నిలువెల్లా వణికాడు.

చేతికి తాయెత్తు లేదు!

చంద్రుడి ఆగమనానికి నిదర్శనంగా ఒక చంద్రకిరణం అపుడే ఆకాశంలోంచి పొడుచుకొస్తోంది.

రాకేష్ పరుగెత్తసాగాడు. అప్పటికే అతడు చాలా దూరం వచ్చేశాడు. చంద్రోదయం లోపులో వెనక్కి వెళ్ళి షాడో దగ్గర అది తీసుకోవాలి. అతడికి తనమీద అంత ప్రాక్టికల్ జోకు వేసినందుకుగానూ ఆ క్షణం షాడోని చంపేద్దామన్నంత కోపం వచ్చింది. అతి కష్టంమీద తమాయించుకున్నాడు.

అతడు వెళ్లేసరికి కేదారగారీ, రవీ మాట్లాడుకుంటున్నారు. అప్పటికి ఆమె తండ్రి తాలూకు జ్ఞాపకాల నుంచి తేరుకుంది.

“ఎన్నాళ్ళయింది నిన్ను చూసి, నాకయితే సరీగ్గా జ్ఞాపకమే లేదు సుమా.”

రవి నవ్వి వూరుకున్నాడు.

“‘నాన్న’ వుండగా ఒక్కసారి వచ్చివుంటే ఎంత బావుండేది నీకు తెలీదు కానీ నాన్నకి నువ్వంటే చాలా ఇష్టమే! పైకి అలా బింకంగా కనపడ్డారే తప్ప, నువ్వు వెళ్ళిపోవటంతో చాలా కృంగిపోయారు.”

రవి మాట మార్చి, “ఇదేమిటి ఈ చెక్కు” అని అడిగాడు.

“రాకేష్ కావాలన్నాడు. నాన్నకి తనంటే కూడా చాలా ఇష్టం”

“కానీ నువ్వు అపాత్రదానం చేశావనిపిస్తోంది. ఎందుకో రాకేష్ ని చూస్తూంటే నాకంత సదభిప్రాయం కలగటంలేదు.”

“ఛా. అలా అనకు. రాకేష్ గురించి నీకు తెలీదు” అంటూ తను సిద్ధార్థని చేసుకోవటం కోసం తండ్రిని అడగటం. రాకేష్ కూడా దానికి వసుకోవటం గురించి

చెప్పింది. “ఎంతో మంచి మనసు అతడిది!”

దానికి రవి సమాధానం చెప్పలేదు. “ఈ తాయెత్తేమిటీ? అతడికీ ఈ దేముడూ దెయ్యాలమీద నమ్మకం వుందా” అని అడిగాడు.

“ఏమో! ఈ ఊళ్ళో కొత్తగా ఒక బాబా వెలిసాడులే. అతడు కట్టి వుంటాడు.”

బాబా ప్రసక్తి రాగానే ఆమె మొహం ఎందుకో భయంతో వాడి పోయింది. అది పూర్తిగా భయంలాటిది కూడా కాదు. అపశకునంలాటిది! సరీగ్గా కొన్ని రోజుల క్రితమే దానికి సంబంధించిన సంఘటన ఒకటి జరిగింది. అదే కారణం.

అవతార్ బాబా పేరు ఆ ఊర్లో అప్పటికే మార్మోగుతోంది. సిద్ధార్థ తల్లికి ఇటువంటి వాటిమీద కాస్త నమ్మకం వుంది. కోడల్ని తీసుకుని బాబా దగ్గరికి వెళ్ళింది. అత్తగారి సంతృప్తి కోసం గౌరి దీనికి అభ్యంతరం చెప్పలేదు.

వీళ్ళు వెళ్ళేసరికి ప్రశ్నోత్తరాల కార్యక్రమం జరుగుతూంది. బాబా తన సమయంలో కొంత భాగాన్ని దీనికోసం కేటాయించారు. ఒకరి తరువాత ఒకరు వెళ్ళి కూర్చుంటున్నారు. కాగితమ మీద ప్రశ్న వ్రాసి యిస్తున్నారు. ఆయన సమాధానం చెపుతున్నాడు. ఒక అంకె, ఒక పువ్వు, ఒక రంగు చెప్తే ఆయన కాలంబట్టి లెఖ్కు వేసి భవిష్యత్తు చెప్తారు. ఈ కార్యక్రమం జరిగే గంటసేపూ జనంతో కిటకిటలాడిపోతుంది. ఆ ఆశ్రమ ప్రాంగణం తమ భవిష్యత్తు తెలుసుకోవటం కోసం జనం తహతహలాడుతున్నారు.

గౌరి వంతు వచ్చింది.

సిద్ధార్థ తల్లి ప్రశ్న అడగబోయింది. ఆయన ‘ష్’ అన్నట్టు పైగ చేశాడు. పక్కనున్న శిష్యుడు గౌరికి చిన్న స్లిప్ యిచ్చాడు. దానిమీద ఆమె వ్రాసింది.

14, గులాబీ, తెలుపు.

అత్తగారు మనసులో ప్రశ్న అడిగింది- ‘బాబా? పాపా?’ అని.

అవతార్ బాబా కళ్ళుమూసుకుని లెఖ్కువేశాడు. అంతర్ముఖుడై దేవతలతో మాట్లాడుతున్నట్టు ఆయన భృకుటి ముడిపడింది. శిష్యులు, ఆశ్రితులు ఆయనవైపే చూస్తున్నారు. అంతా నిశ్శబ్దం ఆవరించింది.

ఆయన నెమ్మదిగా కళ్ళు విప్పి “ఆడపిల్ల” అన్నాడు.

సిద్ధార్థ తల్లి మొహం వికసించింది. ఆయనకి ప్రణమిల్లి, తగురీతి సత్కరించి, కోడల్ని తీసుకుని అక్కడనుంచి వచ్చేసింది.

గౌరికి మాత్రం ఇదంతా ఏదో రమ్యమైన నాటకంలా కనబడింది. ఎలా జరుగుతుంది? ఇంత సింపుల్ గా- ఇంత సులభంగా- ఎలా చెప్పగిలిగాడు ఈయన?

నాలుగురోజులు మధనపడి ఒక నిర్ణయానికి వచ్చింది.

తను చేస్తున్నది సాహసమనీ, పెద్దకొండతో తాను ఢీ కొనబోతున్నాననీ ఆమెకి తెలుసు. కానీ సిద్ధాంతం గురించి ఎప్పుడూ మాట్లాడేవాడు ఆమె తండ్రి! సిద్ధాంతాన్ని ఆచరించి దాన్ని కార్యచరణలో చేసి చూపించినవాడు ఆమె అన్న. అటువంటి వంశంలో పుట్టినది కాబట్టే ఆమెకి ధైర్యం స్వతహాగా వచ్చింది.

నాల్గోజుల తర్వాత ఆమె అదే సమయానికి మళ్ళీ వెళ్ళింది. ఆమె వెళ్ళేసరికి ఆ కార్యక్రమమే జరుగుతూంది.

ప్రోఫెసర్ పుట్టన్న ప్రశ్న అడుగుతున్నాడు. బాబా సమాధానం చెపుతున్నాడు. “నిశ్చయంగా వచ్చే నెలలో నీకు విదేశ ప్రయాణం వుంది నాయనా. అక్కడ నీకు ప్రజలు నువ్వు చెప్పినదానికి హాఠిపట్టి జేజేలు పలుకుతారు.”

ఆ ముసలి ప్రోఫెసరు మొహం దివ్వెలా వెలిగింది. బాబా పాదాలకు శిరస్సు ఆనించాడు.

అంతలో ఆమెవంతు వచ్చింది.

‘13, ఉమ్మెత్తపువ్వు, ఎర్రరంగు’ అని కాగితం మీద వ్రాసి, “నాకు ఆడపిల్ల పుడుతుందా? బాబు జన్మిస్తాడా? స్వామీ” అని అడిగింది. బాబా కొద్ది క్షణాలపాటు కళ్ళు మూసుకుని, తరువాత తెరిచి, “మొగపిల్లవాడు” అన్నాడు.

ప్రేక్షకులు మరింత భక్తితో ఆయనవైపు చూశారు. సాష్టాంగపడమన్నట్టు భక్తులు ఆమెవైపు చూసేరు. ఆమె పర్పులోంచి మరో కాగితం తీసింది. నమ్రతగా “నాల్గోజుల క్రితం నేను వచ్చాను స్వామీ. అప్పుడు ఆడపిల్ల పుడుతుందని అన్నారాయె” అంటూ ఆ కాగితాన్ని ఆయన ముందుకు తోసింది.

సూదిపడితే వినపడెటంత నిశ్శబ్దం ఒక్కసారిగా అక్కడ ఆవరించింది. బాబాకి ఆమె చెప్పింది అర్థమవటానికి కొంచెంసేపు పట్టింది. జేవురించిన మొహంతో “ఏమిటి నువ్వు అంటున్నది” అన్నాడు కోపంగా.

ఆమె తాపీగా, “ప్రజల్ని మోసం చెయ్యటం మానెయ్యండి అని వేడుకుంటున్నాను స్వామీ అంతే” అంది.

“ఈ మూర్ఖురాలిని ఇక్కడనుంచి గెంటివెయ్యండి” అని ఆజ్ఞాపించాడు స్వామి. ఈ లోపులోనే ఒక శిష్యుడు ఆమె చేతిరెక్కపట్టుకున్నాడు. ఒక ఉదుటున అతడి చేతిని విదిలించుకుని ఆమె చివ్వున లేస్తూ “మూర్ఖురాలిని నేను కాదు, వీళ్ళు!” అంది చుట్టూవున్న వాళ్ళని చూపిస్తూ. . . . . “కడుపులో వున్నది ఆడపిల్ల అని తెలరంగూ,

పథాలుగు అంకె చెప్పిన పక్షంలో - ఆ రెంటికీ చేతులెత్తి నమస్కరించాలి. ఆ వున్న పిల్లని నాట్రోజుల్లో మొగాడిగా మార్చగలిగే శక్తి ఉమ్మెత్త పువ్వుకేగానీ వుంటే మేమంతా దేముళ్ళనీ, బాబాల్నీ పూజించటం మానేసి ఉమ్మెత్త పువ్వులని పూజించాలి” అంది ఆవేశంగా.

అవతార్ బాబా కూడా అంతే ఆవేశంగా లేచి “పరమ పావనమైన జ్యోతిష శాస్త్రాన్నే చులకన చేసిన నువ్వు అతి త్వరలోనే దానికి తగిన శిక్ష అనుభవిస్తావు. ఇదిగో ఇదే నా శాపం. . . .” అంటూ కమండలంలో నుంచి నీరు తీసి ఆమెమీద జల్లుతూ “ఎర్రరంగూ, పదమూడు అంకె, ఉమ్మెత్త పువ్వులతో అవహేళన చేసినందుకుగాను నీ కడుపున అష్టావక్రుడు పుట్టుగాక! పుట్టిన వెంటనే అతడు నిన్నూ, నీ భర్తనీ చంపుగాక! అండ పిండ బ్రహ్మాదులెదురైన దీన్ని ఆపలేకుండుగాక” అన్నాడు.

ఆ ప్రాంగణంలో వున్న జనమంతా హాహాకారాలు చేసేరు. అతడి శాపంకన్నా వారి అజ్ఞానం వారిని బాధపెట్టింది. సాధారణంగా ఆమె తొణకదు. ఆమెకు తండ్రి మాటలు గుర్తుకొచ్చాయి. చుట్టూ వున్న వాళ్ళు చేతులెత్తి చేసే ప్రార్థనలూ, వణికేవాళ్ళ శరీరాలూ ఆమెకు మరింత ఏవగింపు కలిగించాయి. ఎప్పుడూ కోపం తెచ్చుకోని ఆమె, ఆవేశంతో అతడి చేతిలో కమండలం లాక్కొని అతడి మీదే ఆ నీళ్ళు గుమ్మరిస్తూ “ఈ నీళ్ళకే ఆ శక్తివున్న పక్షంలో రెండ్రోజుల్లో నీ నోటివాక్కు పడిపోవుగాక! ఇదే నా శాపం” అనేసి అక్కణ్ణుంచి వచ్చేసింది.

వచ్చాక భయమేసింది అత్తగారేమన్నా అంటుందేమోనని.

కానీ ఆశ్చర్యవశాత్తు ఆమె ఏమీ అనలేదు.

సిద్ధార్థ మాత్రం “మనకెందుకు వచ్చిన గొడవ గౌరీ ఇదంతా” అన్నాడు. ఆమె మాట్లాడలేదు.

“ప్రజల్ని మోసం చేసేవాళ్ళు ఎప్పుడూ వుంటారు. అందర్నీ రక్షించటానికి మనం కంకణం కట్టుకోలేదు కదా. వాళ్ళకి ఏ శక్తులూ లేకపోవచ్చు. కానీ దేముడూ, దయ్యమూ, దుష్టశక్తి వున్నాయి. అలాగే కొందరు మహాపురుషులూ కూడా వున్నారు.”

ఆమెకి సంతోషం వేసింది. కనీసం మోసం గురించి, అతడు వప్పుకున్నందుకు.

ఆ తరువాత ఆ సంగతి మరిచిపోయింది.

మళ్ళీ ఇప్పుడు అన్న దగ్గర ఆ సంగతి గుర్తొచ్చింది. ఎంతయినా ఆమె స్త్రీ పైగా వట్టిమనిషి కూడా కాదు. ఆ సంఘటన జరిగిన తరువాత గ్రామంలో అందరూ ఆమెని చిత్రంగా చూసున్నారు. తరచు ఇంటికొచ్చే వాళ్ళుకూడా రావటం మానేయటాని

ఆమె గమనించి బాధపడింది. గ్రామం అలాంటిది- అని సరిపెట్టుకోబుద్ధికాలేదు. ఎంత సరిపెట్టుకున్నా మనసు అదోలా వుంటుంది. ఈ పరిస్థితుల్లో అలా వుండటం మంచిదికాదు అని తెలిసినా ఏం చెయ్యగలదు?

అందుకే ఆమె ఆ క్షణం బేలగా అన్న మోకాలిమీద తల ఆనిచ్చి కళ్ళు మూసుకుని అంది--“నాకెందుకో ఈ మధ్య భయంగా వుంటోందిరా అన్నయ్యా. ఏదో అవుతుంది అనికాదు. కానీ ఎందుకో. . . .”

“ఛా. అటువంటిదేమీలేదు” అన్నాడు రవి “నువ్వు ఇలాటి అనవసరమైన ఆలోచనలు ఏవీ పెట్టుకోకు”

“కానీ ఆ అవతార్ బాబా మహాత్మ్యం రోజురోజుకీ పాకిపోతోంది. ఒక మూగవాడికి మాటలు వచ్చినాయట, ఒక గూనివాడికి చెయ్యి వినరగానే గూని పోయిందట.”

“అదేదో నేను చూస్తాను” అన్నాడు రవి. తన చెల్లికి జరిగినదానికి అతడు అంతకు అంతా తీర్చుకోవటానికి ఆ క్షణమే నిర్ణయించుకొన్నాడు.

అతడేదో అనబోతూవుంటే రాకేష్ గాలిలా అక్కడికి వచ్చాడు. అతడు వగరుస్తున్నాడు. ఆయాసంతో రొప్పుతూ “నా తాయెత్తు” అన్నాడు.

రవి అతడిని మరింత ఏడిపించబోయాడు కానీ గౌరి వారించి ప్రక్క నున్న తాయెత్తు తీసి అందించింది.

రవి నవ్వుతూ “అంత వగరుస్తూ వచ్చింది దానికోసమా బావా? లేక ఇది ఏమైపోయిందో అనా” అంటూ జేబులోంచి చెక్కుతీసి ఇచ్చాడు.

వికసించిన మొహంతో దాన్ని కూడా అందుకుంటూ, “నిజంగా యు ఆర్ గ్రేట్, షాడో” అన్నాడు. షాడో సమాధానం చెప్పలేదు.

“వెళ్ళొస్తాను” అని చెప్పి అక్కణ్ణుంచి వెళ్ళిపోయాడు రాకేష్. రవి అతడు వెళ్ళినవేపే చూస్తూ వుండిపోయాడు. పోయిన రెండు లక్షల చెక్కు దొరికినప్పుడుకన్నా, తాయెత్తు తిరిగి వచ్చినప్పుడు అతడి మొహంలో ఎందుకు ఎక్కువ ఆనందం కనిపించింది?

రవికి తన పత్రికాఫీసు లైబ్రరీలో ఎప్పుడో చాలాకాలం క్రితం చదివిన పుస్తకం గుర్తొచ్చింది. “మాజిక్ ఆఫ్ ఆత్మల్స్” అన్న పుస్తకం అది.

నిష్టలో వున్న మంత్రగాడు పున్నమినాడు రక్షాబంధనంలో వుండాలి-- అన్నది. కాని అంతలో తన ఆలోచనకి తానే నవ్వుకున్నాడు. రాకేష్ మంత్రగాడేమిటి!

పెద్దవాడవుతున్న కొద్దీ తనకన్నీ విక్రమమైన ఆలోచనలొస్తున్నాయి.

ఇది జరిగిన ఆరుగంటల తరువాత. . . .

శ్మశానంలో హోమం ప్రారంభమయింది.

హోమం ముందు రాకేష్ కూర్చోని వున్నాడు.

జరిగే తంతులో మహాద్రష్ట ప్రేక్షకుడిలా ఏమీ కల్పించుకోకుండా చూస్తున్నాడు.

దూరంగా ఒక ఇరవైమంది ఉస్సోక్ సభ్యులు మౌనంగా దీన్నంతా గమనిస్తున్నారు.

అగ్నిలో ఆఖరి రక్తార్భం వేయగానే మంటలు పైకి లేచాయి. ఆ క్షణం మహాద్రష్ట మొహంకన్నా రాకేష్ మొహమే క్రూరంగా వుంది. వికృతంగా వుంది.

అతడు క్షుద్రుడై చేస్తున్నంతసేపూ స్థబ్ధంగా వున్న వాతావరణం మొదటిరోజు పూజ పూర్తి అయినట్టు అతడు లేచి నించోగానే విజృంభించింది. గాలి రివ్వన వీచింది. ఆకులు కదిలాయి. ప్రకృతి క్షణాల్లో మారిపోయింది.

సరీగ్గా అదే సమయానికి కేదారగారికి ఏదో కదిలినట్టయి మెలకువ వచ్చి చుట్టూ చూసింది. ఆమెకి నవ్వొచ్చింది. కదిలింది తన కడుపులో శిశువే. మొట్టమొదటిసారి జరిగిన ఈ అనుభవం ఆమెకి చాలా గమ్మత్తుగా అనిపించింది. తల తిప్పి భర్తవంక చూసింది. గాఢనిద్రలో వున్నాడతడు. ముక్కు వింధ్య, ఛాతీ హిమాలయం, గంగ నడుములా అనిపించింది. పక్కకి జరిగి, అతడికి మెలకువ రాకుండా ముద్దు పెట్టుకుంది.

లోపల మళ్ళీ కదలిక. ఈ సారి కాస్త బలంగా.

అదే సమయానికి అక్కడ ఉస్సోక్ సభ్యులు ఒక్కొక్కటే హోమంలో స్వరక్త తర్పణం చేస్తున్నారు.

ఇక్కడ కడుపులో శిశువు జీవం పుంజుకుంటున్నట్టు కొద్దికొద్దిగా కదులుతున్నాడు.

కేదారగారి మాత్రం అనుకున్నది- “ఎందుకురా కన్నా అప్పుడే నీకింత అసూయ? బయటకొచ్చాక మా ఇద్దరి ప్రేమా నీకేగా!”

లోపల శిశువు వినకుండా అల్లరి చేస్తున్నాడు.

ఆమె భర్తవైపు చూసింది. తను సగం- అతడు సగం- సగం కలిసిన నిండుతనం.

శాస్త్రీయంగా ఆలోచిస్తే ఇరవై మూడు తను- ఇరవై మూడు అతను కలిసిన పూర్ణత్వం.

ఎవరి పోలికలు వస్తాయి? తనవా? ఆయనవా? ఆయనలాగే దేముణ్ణి నమ్ముతాడా? తనలాగే కారణం అన్వేషిస్తాడా?

అక్కడ చివరి రక భింధువుని మహాద్రష్ట హోమంలో వదిలి రాకేష్ యజ

పురుషుడు అయినట్టు ప్రకటించాడు.

ఇక్కడ లోపల బలమైన కదలిక. పిల్లవాడి అల్లరి నిద్ర పట్టనీయటంలేదు. తండ్రి పోలికలు వస్తున్నాయేమో- దేముడి పేరు చెబితే ఊరుకుంటాడేమో అనుకుంది. మరీ ఏమిటి చిన్నపిల్లలా అనుకుని తన ఆలోచనకి తనే నవ్వుకుంటూ, కడుపు మీద చెయ్యి తీసివెయ్యబోయింది.

అంతలో, ప్రపంచంలో శక్తివంతా పుంజుకుని తిరగబడినట్టు లోపల ఏదో కదలిక. నొప్పికి ఆమె కళ్లలో నీళ్ళు తిరిగినయ్. “ఊరుకోరా బాబూ. ఊరుకో” అన్నట్టుగా లాలించి జోకొడ్తూ తనలో తనే అనుకుంది.

“రామాలాల్. . . . మేఘశ్యామాలాల్. . . .

తామరస న. . . .య. . . న. . . .

దశరథ తనయ. . . . లాల్”

అ దేవ స్మరణాన్నే వినటం ఇష్టంలేనట్టు లోపల ఒక్కసారిగా శిశు విపరీతంగా గింజుకున్నాడు. ఆమె విలవిల లాడిపోయింది. నరాలు తోడేస్తూన్న బాధ పళ్ళ మధ్య బాధని అదిమిపట్టి ఆమె పాడుకుంటూంది.

“రా. . . .మా. . . .లా. . . .ల్

మేఘ. . . .శ్యామా. . . .లా. . . .ల్”

ఆమెకి స్పృహ తప్పింది.

“కృష్ణాపురంలో వికృత శిశువుల పుట్టుకకి వెనుకవున్న జెనెటిక్ కారణాన్ని నేను కనుక్కున్నాను” అన్నాడు ప్రొఫెసర్ పుట్టన్న. రంగప్రసాద్ మాట్లాడుకుండా అతనివైపు చూశాడు. ఆ ఊళ్ళో చదువుకున్న వాళ్ళు అతికొద్దిమంది అవటం వల్ల పుట్టన్నకి తన రిసెర్చ్ గురించి మాట్లాడటానికి రంగప్రసాద్ లాంటి నమ్మకస్తుడు ఒక్కడే దొరికాడు.

“ఈ వింత జననాలకి కారణం ‘మ్యుటేషన్స్’. ఇది రెండు రకాలు. పాయింట్ మ్యుటేషన్స్, క్రోమోజోమల్ మార్పులు.”

“నాకు సరీగ్గా అర్థంకావటంలేదు.”

ప్రొఫెసర్ పుట్టన్న, రంగప్రసాద్ ని చిన్నపిల్లాడిని చూసినట్టు చూశాడు. అసలంత చిన్నవాడి దగ్గర తన రిసెర్చ్ చెప్పవలసిరావటం తన దురదృష్టమన్నట్టుగా చూపు సారిస్తూ చెప్పసాగాడు.

“కృష్ణాపురానికి పదిహేను మైళ్ళ దూరంలోనున్న ఫ్యాక్టరీనుంచి వచ్చే చెడునీరు వాగులో కలిసి ఇటువైపు ప్రవహిస్తోంది. ఆ నీటిలో వున్న ట్రిమెథిల్క్సానడైన్ ఈ విపరీతాలకి కారణం.”

“మీరు చెప్పిన వాగు కేవలం కృష్ణాపురానికే పారటంలేదు. దాదాపు రెండు వందల మైళ్ళు ప్రవహిస్తోంది. మరి ఆ నీళ్ళు తాగిన వాళ్ళందరికీ మీరు చెప్పినట్టు వికృత శిశువులు జన్మించాలి కదా?”

చాలా మామూలుగా వింటున్నట్టు విని, అతడా ప్రశ్న వేసేసరికి పుట్టన్న కంగుతిన్నాడు. అయినా వెంటనే సర్దుకుంటూ “అందుకే అన్నాను- జీన్స్లో కూడా తీసుకోవాలని. ఉదాహరణకి ఒక చోటనుంచి రేడియో ఆక్టివ్ కిరణాలు వెదజల్లబడుతున్నాయని అనుకోండి. దాని ప్రభావం అందరిమీదా వుండదు. బలహీనులు ముందు నష్టపోతారు.”

“అయితే అటువంటి బలహీనులందరూ కేవలం కృష్ణాపురంలోనే వున్నారంటారు!”

ప్రొఫెసర్ పుట్టన్న ఉక్కిరిబిక్కిరి అయ్యాడు. ఎదుటి మనిషిని తనకున్న పరిజ్ఞానంతో చిత్తు చేయటానికి ప్రయత్నిస్తూ అన్నాడు. “మీకు సరీగ్గా అర్థం అవదని మామూలు భాషలో చెప్పాను. నేను అమెరికాలో చదవబోయే ఉపన్యాసం తాలూకు అసలు విషయాల్ని వివరిస్తాను వినండి. పదాలు కష్టమైనా అర్థం చేసుకోవటానికి ప్రయత్నించండి” అంటూ పేపర్లు తీసేడు.

కృష్ణాపురంలో ఇప్పటివరకూ పుట్టిన ఆరుగురు మృతశిశువుల ఫోటోలు. . . .

“కృష్ణాపురంలో పుట్టిన మొట్టమొదటి వింత శిశువు. పైక్లోప్స్-- కళ్ళు లేకపోవటం. ముక్కు వుండవలసిన చోట రంధ్రముండటం మృత శిశువు--”

“రెండో శిశువు- పైక్లోప్స్ హైపోగ్నాతస్. నోరు గెడ్డం క్రింద చిన్న రంధ్రంగా వుంటుంది.”

పుట్టన్న మూడో ఫోటో చూపిస్తూ రంగప్రసాద్ తో “సిరేనోమెలన్ అవస్థలో అవయవాలు కుదించుకుపోయిన బేబీ. ఈమె తల్లినే ఎవరో హత్య చేశారు. దాన్ని మేరే పోస్ట్ మార్టమ్ చేశారు. తల్లిని ఎందుకు చంపారో తెలీదు.”

“స్టిల్ బార్న్ ఫీటస్. పుట్టుకతోనే కృష్ణాపురం ప్రజలు భయభ్రాంతులైరి. తమ ఊరికి ఏదో శని పట్టిందని వారు భావించటం మొదలు పెట్టారు. జనంలో భయాందోళనలు ప్రారంభమయ్యాయి. గ్రామ దేవతలకి పూజలు, బలులు ఇవ్వటం మొదలు పెట్టారు.”

“ఈ శిశువు జననంతో దేశం దృష్టి మొత్తం ఈ గ్రామం మీద పడింది. పైన్సు ఇండియా మాగ్జైన్ ఈ ఫోటోని ప్రముఖంగా ప్రచురించింది. ఫేర్స్ కిక్ ఫిషర్స్. హెర్ విప్ ముక్కు రంధ్రాల్లోకి వెళ్ళిపోయింది. పుట్టిన కొంచెంసేపు వరకూ శిశువు బ్రతికేవుందని మరణిస్తూ కూడా తమవైపు చూసి నవ్విందని మంత్రసాని ఒక ఇంటర్వ్యూలో తెలిపింది. దిస్ ఈజ్ ఎ క్లియర్ కేస్ ఆఫ్ మాక్రోస్టోమియా.”

“ఈ శిశువు జననంతో మొత్తం ప్రపంచం దిగ్భ్రమ చెందింది అవతార్ బాబాని కాదన్న దంపతులకి కలిగిన శిశువు ఇది డబుల్ రెటీనా, ఐరిస్, ప్యూపిల్ దీ అంశాలు. ఈ శిశువుకి కళ్ళులేవు. అక్కడ చర్మం మూసుకు పోయింది. ముక్కు వుండవలసిన చోట చిన్న రంధ్రముంది. నోట్లో పన్నెండు పళ్ళున్నాయి. శిశువు పుట్టిన రెండు రోజులవరకూ బ్రతికే వుంది! జనం తండోపతండాలుగా వచ్చారు” అంటూ కాగితం పక్కనపెట్టి, తిరిగి చెప్పటం ప్రారంభించాడు.

“ఈ పుట్టిన పిల్లలందరి తల్లులూ కూలీనాలీ చేసుకునే జనమే! వారి జీవితంలో ఒకసారైనా ఎక్స్-రే మిషన్ ఎలా వుంటుందో కూడా చూసి వుండరీ జనం. భారతదేశపు బీద పల్లెటూళ్ళో కనీస వైద్యావసరాలే లభించవు. అటువంటిది ఎక్స్-రే వైద్యం వారికెక్కడ లభిస్తుంది. . . . కానీ మిగతా గ్రామాలు వేరు కృష్ణాపురం వేరు. ఇక్కడ ప్రజలకి ఉచితంగా వైద్యం చేసే కరుణామయుడైన డాక్టరు వున్నాడు. మామూలు జనాల దగ్గరనుంచి పైసాకూడా తీసుకోకుండా డెలివరీ కేసు దగ్గరనుంచి ఎక్స్-రే వరకూ చేపాడు. . . .”

వింటూన్న రంగప్రసాద్ మొహం జేవురించింది. ప్రొఫెసర్ పుట్టన్న ఎటునుంచి ఎటు లింకు కలుపుతున్నాడో అర్థమయి వళ్ళు జలదరించింది. అదేమీ పట్టనట్టు పుట్టన్న చెప్పుకుపోతున్నాడు.

“... తన దగ్గరకు గర్భిణీ స్త్రీల మీద డాక్టర్ రంగప్రసాద్ పొరపాటున ఎక్స్-రే మిషను ఉపయోగించి--”

“ఆపండీ!” గోడలు కదిలేలా అరిచాడు. “ఇది అన్యాయం!”

“అబ్బెబ్బె, ఇందులో మీ తప్పుందని నేను అనటం లేదు. ఒక డాక్టరుగా మీరు మీ బాధ్యత నిర్వర్తించారు. కానీ తెలిసీ తెలియనితనం వల్ల--”

“ఇడియాటిక్. . . .” అన్నాడు మళ్ళీ అదే గొంతుతో రంగప్రసాద్. “తెలిసీ తెలియనితనం నాది కాదు- మీది! గర్భిణీ స్త్రీల మీద ప్రయోగించే ఎక్స్-రేకి అంతకు ముందెప్పుడో ఆమెలో చేరిన వీర్యకణాల్లో మ్యుటేషన్స్ కీ సంబంధం ఏమిటి? మీ మీద పరువు నష్టం దావా వేస్తాను” ఆవేశంతో అతడి కంఠం వణికింది.

పుట్టన్నలో అకస్మాత్తుగా మార్పు వచ్చింది. “మీరు నన్ను అర్థం చేసుకోవటం లేదు డాక్టర్ రంగప్రసాద్ !” అన్నాడు. “... అమెరికాలో ఎవరికీ మీ గురించి గానీ, మీ పేరు గానీ తెలియదు. కేవలం మీ పేరు వాడుకుంటున్నానంతే” ప్రొఫెసర్ మాటల్లో **నేను మంచివాణ్ణి కాబట్టి మీకీ విషయం ముందు చెప్పాను. లేకపోతే మీకు ఎలా తెలిసి వుండేది?** అన్న అర్థం ధ్వనించింది. అతని మాటలు పట్టించుకోకుండా రంగప్రసాద్. అతడు పడేసిన రిసెర్చి కాగితాలను తీసుకుని అందులోని ఫోటోల్ని తేరిపార చూస్తూ, “ఈ ఆరు ఫోటోలూ మీ కెక్కడివి?” అని అడిగాడు. “ఎందుకంటే మొదటి మూడు మృత శిశువుల ఫోటోలు మాకే దొరకలేదు.”

రంగప్రసాద్ అంత తాపీగా మాట్లాడటంతో పుట్టన్నకి ధైర్యం వచ్చింది. ముందుకు వంగి రహస్యం చెబుతున్నట్టు అన్నాడు. “అసలు శిశువులకీ- ఈ ఫోటోలకీ సంబంధం లేదు. కేవలం అమెరికాలో, వాళ్ళకి చూపించడానికే వీటిని తీసుకు వెళుతున్నాను” అంటూ నవ్వి, కుర్చీ దగ్గరకి లాక్కొని- నచ్చచెపుతున్నట్టు అన్నాడు. “మీరీ విషయాన్ని వప్పుకోండి. మీకు వచ్చిన నష్టం ఏముంది? అమెరికాలో ఎక్కడో నేనేదో చెప్తే- ఇక్కడ మీకేమీ అవదుకదా. పోతే మీ ఋణంకూడా వుంచుకోను.”

రంగప్రసాద్ కూడా అంత తాపీగానే, “ఇప్పటికే మనమీద విదేశీయులకి చాలా తేలికైన అభిప్రాయం వుంది మిస్టర్ పుట్టన్నా. మీలాటి వాళ్ళు దాన్ని ఇంకా ఎక్కువ చేస్తున్నారు. మీరు చెప్పిందంతా వాళ్ళు గుడిగా నమ్ముతారని ఎందుకు

అనుకుంటున్నారు?” అన్నాడు.

“ఎందుకు నమ్మరు?”

“మీరు జెనెటిక్స్ ప్రొఫెసర్ ఎలా అయ్యారో నాకు అర్థం కావటంలేదు. మీరు చూపించిన ఫోటోలూ, మీరు చెప్పిన థియరీ, అంత ఎకస్ట్రోప్లాస్టిక్ డ్వార్ఫ్స్ కి సంబంధించినది. ఇటువంటి కేసుల్లో 4 X 10 టు ది పవర్ ఆఫ్ మైనస్ 5 అని, జెనెటిక్స్ లో ‘అ ఆ’ లు చదువుకున్న వాడెవడైనా చెబుతాడు. కృష్ణాపురంలో అటువంటి జననాలు 6 అయ్యాయీ అంటే దాదాపు 1,50,000 మంది గర్భవతులు కావాలన్న మాట. మీరు అమెరికాలో ఏం చెబుతారు? డాక్టర్ రంగప్రసాద్ ఇంతమంది స్త్రీలమీద ఎక్స్-రే మిషన్ ఉపయోగించారని చెబుతారా? భారతదేశపు ప్రతీ పల్లెలోనూ కోటిమంది జనాభా వుంటారనీ అందులో ప్రతీ ఏడూ 1,50,000 మంది గర్భవతులవుతారనీ, అందరికీ డాక్టర్ రంగప్రసాద్ ఒకడే డాక్టరనీ చెబుతారా?”

ప్రొఫెసర్ పుట్టన్న అప్రతిభుడయ్యాడు. చాలా సామాన్యంగా కనిపించే ఈ డాక్టర్ తనకు తెలియని జన్యుశాస్త్రం గురించి కూడా ఇంత ‘మామూలు’ గా చెప్పటం!!

“డాక్టర్ రంగప్రసాద్! ” అన్నాడు. “మీరు నిజంగా ఎంతో తెలివైనవారు. మామూలు డాక్టరై వుండీ మీకు జెనెటిక్స్ ఇంత తెలిసి వుండటం మీకే గర్వకారణం. మీకు గౌరవపట్టా ఇప్పిస్తాను.”

“దానికి ప్రతిఫలంగా, ఈ ఆరుగురు తల్లులకీ నేను రేడియేషన్ ఇచ్చినట్టు వప్పుకోవాలి. అంతేగా?”

పుట్టన్న మాట్లాడలేదు.

రంగప్రసాద్ లేస్తూ అన్నాడు- “మీరు అమెరికా బయల్దేరిన మరుక్షణం మన రాయబారితో మాట్లాడతాను. మీ ఉపన్యాసం రికార్డు అయ్యేలా చూస్తాను. ఒక అబద్ధాన్ని ఎంత అందంగా, సత్యంగా మీరు చూపించి, మన దేశీయుల పరువు ప్రతిష్ఠల్ని విదేశీయుల దగ్గర మంటగలుపుతున్నారో నిరూపిస్తాను. మీరు తిరిగి వచ్చేసరికి సెక్షన్ 420 క్రింద మిమ్మల్ని అరెస్టు చేయడానికి వారెంటు సిద్ధం చేయించి వుంచుతా” అతది గొంతు గంభీరంగా పలికింది.

పుట్టన్న కాలితో కుర్చీని బలంగా ముందుకు తోస్తూ “అంతేనా?” అన్నాడు.

“నిశ్చయంగా అంతే.”

“చూస్తాను! ఈ పుట్టుక లన్నిటికీ మూలకారణం మీరేనని నిరూపించకపోతే నాపేరు పుటనే కాదు” అంటూ ఆ ముసలి ప్రొఫెసరు వణివణిగా అక్కడినుంచి

బయటకు వచ్చేశాడు. మెట్లు దిగి క్రూరంగా, అసహ్యమైన దృక్కులతో ఆ ఇంటివైపు తిరిగి చూశాడు.

అతడి మనోపథం ముందు ఒక దృశ్యం కదలాడింది.

వేల వేల మంది- వెల్లువలా ఆ ఇంటిమీద విరుచుకుపడుతున్నారు. రంగప్రసాద్ ని బయటకు ఈడ్చుకొచ్చారు. అతడి బట్టలు పేలికల్లా వేలాడుతున్నాయి. శరీరం రక్తం కారుతూంది. రెచ్చిపోయిన ప్రజలు అతడిని ఖండ ఖండాలుగా నరికి పోగులు పెడుతున్నారు.

పుట్టన్న పెదాలమీద శాడిస్టిక్ గా నవ్వు కదలాడింది.

తల వూపుకుంటూ అక్కడినుంచి కదిలేడు.

ప్రజల్ని ఉసిగొల్పి రెచ్చగొట్టగలిగేవాడు ఆ ఊరిలో ఒక్కడే వున్నాడు!

అవును. అతది సాయం తీసుకోవాలి! తాను సమర్పించే “పూజా ద్రవ్యాల”కి అతడు తప్పక ఈ పని చేసిపెడతాడు. ఆ తర్వాత అమెరికాలో తన ‘థియరీ’ ని కాదనేవాడు ఎవడూ వుండడు. మరోవైపు తన పగా చల్లారుతుంది. ప్రజలచేతే ఈ పని చేయించగలిగేవాడూ. . . . ప్రజల్ని రెచ్చగొట్టగలిగేవాడూ- ఒకడే-

అవతార్ బాబా!!!!

* * * *

“చెక్. . . . షాడో.”

అతడి చేతిలో మూడు తెల్ల కాగితాలు ప్రత్యక్షమయినయ్. అమ్మాయిలు అతడివైపు ఆసక్తిగా చూస్తున్నారు.

‘రావే’ ప్రోగ్రాం కోసం ఆ పల్లెకి వచ్చిన అమ్మాయిలు వాళ్ళు. కేదారగౌరి తరువాత బ్యాచ్ వాళ్ళు. కాలం ఎంత తొందరగా గడిచి పోతోందీ- అనుకుంది కేదారగౌరి వాళ్ళని చూసి. క్రితం సంవత్సరం తనూ ఇలాగే ఏ బాధ్యతా లేకుండా హాయిగా ఆడుతూ పాడుతూ వుండింది.

గాలిలోంచి హఠాత్తుగా అతడి చేతిలో ప్రత్యక్షమయిన తెల్ల కాగితాల్ని అమ్మాయిలు విస్తుబోయి చూశారు. షాడో నవ్వుతూ మూడు కాగితాల్నీ ముగ్గురి చేతుల్లో పెట్టాడు. “మీ మనస్తత్వాన్ని కామరూపుడైన అదృశ్య ప్రభువు నా ద్వారా చెప్పిస్తాడు. నేను చెప్పినట్టు చెయ్యండి” అన్నాడు షాడో.

మళ్ళీ ఏదో కొంపముంచబోతున్నాడు అనుకుంది గౌరి అన్నయ్యను చూస్తూ. ఇదేమీ పట్టనట్టూ ముగ్గురమ్మాయిలూ చాలా హుషారుగా అతడివైపు చూశారు. ఏం

చెయ్యాలన్నట్టు. ముగ్గురిలో ఎర్ర పరికిణీ కట్టుకున్న అమ్మాయి మరీ ఆత్రంగా వుంది. తన మనస్తత్వం ఏమిటో తెలుసుకోవాలన్నట్టు. ఆమెగాక మరో ఇద్దరు. తెల్ల చీర అమ్మాయి, పంజాబీ డ్రెస్ వేసుకున్న అమ్మాయి.

“మీకు స్ఫురించిన పక్షి గురించో ఒక జంతువు గురించో మీకు తోచిన మూడు విశేషణాలు వ్రాయండి” గంభీరంగా అన్నాడు షాడో. “విశేషణాలంటే ఆబ్జెక్టివ్స్” అని వివరించి చెప్పాడు.

ముగ్గురమ్మాయిలూ క్షణం ఆలోచించి, తమ కాగితం మీద వ్రాశారు.

షాడో తరువాత అన్నాడు- “ప్రస్తుత సాహిత్యం మీద మీ అభిప్రాయాలు మూడు వ్రాయండి.”

అమ్మాయిలు చకచకా వ్రాశారు.

“ఇక ఆఖరు ప్రశ్న. చక్కటి కాఫీ మీద మీ అభిరుచి వ్రాయండి. మూడు వాక్యాల్లో.”

అదీ పూర్తిచేశారు. మిగతావాళ్ళంతా, వీళ్ళేం వ్రాశారా అని కుతూహలంతో తొంగిచూశారు.

“ఛైండ్స్! ఇప్పుడు అదృశ్య జ్ఞాభువు మీ మనస్తత్వాన్ని గురించి చెబుతాడు” అంటూ గాలిలోకి చెయ్యి ఎత్తి “చెక్ షాడో” అన్నాడు- అతది చేతిలో మరో మూడు కాగితాలు ప్రత్యక్షమయ్యాయి. అందులో సమాధానాలున్నాయి. వాటిని వాళ్ళకి ఇచ్చాడు. వాళ్ళు ఆత్రంగా చదివారు.

“మొదటిదాని గురించి మీరేం వ్రాశారో అది- **మీ గురించి మీరేం అనుకుంటున్నారో**- అది “రెండోది మీ గురించి ఇతరులు ఏమనుకుంటున్నారో- అది. మూడో దానికి మీరు వ్రాసింది- సెక్స్ మీద మీ అభిప్రాయం.”

తెల్లచీర అమ్మాయి సిగ్గుతో తను వ్రాసింది చదువుకుంది. అంతలో గదిలో మరో మూలనుంచి కెవ్వున కేకలూ, అల్లరీ వినిపించాయి. ఎర్ర పరికిణీ కట్టుకున్న అమ్మాయి మొహం అంతకన్నా ఎర్రగా కందిపోయింది. ఆమె చేతిలోంచి కాగితం లాక్కోవటానికి స్నేహితురాండ్రు ప్రయత్నిస్తున్నారు. పంజాబీ డ్రెస్సు వేసుకున్న అమ్మాయి అయితే ఎవరూ చదవకుండా కాగితం నలిపెయ్యటానికి ప్రయత్నిస్తూంది. కానీ ఆమె ప్రయత్నం నెరవేరలేదు.

ఎప్పుడూ గాంభీర్యంగా వుండే కేదారగౌరి కూడా వాళ్ళు వ్రాసింది చూసి నవ్వాపుకోలేకపోయింది.

ఎర్ర పరికిణీ అమ్మాయి ఇలా వ్రాసింది.

కాశీ :

1. ఎప్పుడూ కావుకావుమని అరుస్తుంది 2. బొత్తిగా నిరర్థకమైన జీవితం 3. మున్నిపాలిటీ అంటే ఇష్టం.

సాహిత్యం :

1. శుద్ధ బేవార్సు 2. ఎందుకూ పనికిరాదు 3. కాలక్షేపానికి కూడా పనికిరాదు.

కాఫీ :

1. తల్చుకుంటేనే నోట్లో నీరూరుతుంది 2. వేడిమీద బావుంటుంది 3. చాలా ఇష్టం.

ఆ గదిలో కలకలం చల్లారటానికి అయిదు నిమిషాలు పట్టింది. అమ్మాయిలు ఒకళ్ళమీద జోకులేసుకున్నారు, నవ్వేవాళ్ళు నవ్వుతున్నారు. కొందరి మొహాలు కందగడ్డలా మారినాయి. మొత్తంమీద అంతా గొడవ.

“మిస్టర్ షాడో”

చప్పున ఆ గదిలో గొడవ మంత్రించినట్టు. ఆగిపోయింది. కుర్తా వేసుకున్న ఒక అమ్మాయి అతడి దగ్గరకొచ్చి “మీ కభ్యంతరం లేకపోతే నేనూ ఒక మ్యాజిక్ చేసి చూపిస్తాను” అంది. “నా పేరు రంజిత. . . .”

“మ్యాజిక్” అన్నాడు షాడో నమ్మలేనట్టు గుండ్రమైన మొహం, పోకచెక్కలాంటి నోరు, తెల్లటి బుగ్గలూ. . . . దూరంనుంచి కోవా బిళ్ళలాగానూ, దగ్గర్నుంచి కోణార్క శిల్పంలాగానూ వుందా అమ్మాయి.

రంజిత తన చేతితో ఒక అర్థరూపాయి నాణేన్ని తీసుకుని అరచేతిలో పెట్టుకుంది. గుప్పెట మూయలేదు. తెరిచే వుంది. మధ్యలో నాణెం మెరుస్తూంది.

“మిస్టర్ వైట్ షాడో. . . . దీన్నే చూడండి. ఇదిగో ఇది మాయమై పోతూంది. మీ కళ్ళముందే. . . . చూస్తూ వుండండి.”

అరచేతిలో అర్థరూపాయి క్రమక్రమంగా అదృశ్యమైపోయింది.

షాడో అప్రతిభుడయ్యాడు. ఎంతో అనుభవం వున్న ఆ మెజీషియన్ కూడా వేళ్ళు కదపకుండా ఆమె చేసిన ఆ చర్యకి- తన కళ్ళను నమ్మలేకపోయాడు. ఇది ట్రిక్ కాదు. నిశ్చయంగా ట్రిక్ కాదు. నాణెం కొద్ది కొద్దిగా. . . . కొద్దిగా కరిగిపోవటం కళ్ళారా చూశాడు. మానవాతీత శక్తి? . . . నిజమా! ని. . . .జ. . . .మా?

అంతలో రంజిత కంఠం ప్రతిధ్వనించింది. . . . “దీన్లో డాల్ఫన్ థియరీ ఏమీలేదు.

ఈ నిశాల విశాలంలో ఎక్కడ వెతికినా మీకీ నాణెం కనపడదు. కుద్రాతులు తమలో దీన్ని

ఐక్యం చేసుకున్నాయి.”

ఆమె కళ్ళు మూసుకునే అంటూంది.

“మిస్టర్ వైట్ షాడో! ఇప్పటివరకూ మీరు చాలామందిని ఏడిపించారు. ఇప్పుడు నా కళ్ళముందే నా మిత్రురాళ్ళని దారుణంగా అవమానం చేశారు. దానికి ప్రతిగా నేను మీ మీద దేవతల సాయంతో చర్య తీసుకోబోతున్నాను. మీరు చేసింది నిజంగా తప్పే అయితే దేవతలు నాకు సాయం చేయుదురు గాక. . . .”

ఆమె పెదవులు కదులుతున్నాయి. కళ్ళు తెరిచి అతడి మొహంలోకి సూటిగా చూస్తూ వుంది. ఆమె కళ్ళు ఎర్రగా వున్నాయి.

“మిస్టర్ రవీ. . . . చూసుకోండి. మీ నుంచి ఒక ముఖ్యమైన అవయవం శాశ్వతంగా మాయమైపోయింది” అంది.

షాడో తెల్లబోయి చూశాడు.

అమ్మాయిలు ముసిముసిగా నవ్వుతున్నారు.

రంజిత మాత్రం సీరియస్ గా వుంది.

అప్రయత్నంగా అతడి దృష్టి ఎదుటి అద్దంమీద పడింది. కళ్ళు. . . . ముక్కు. . . . చెవి. . . . అన్నీ సరిగానే వున్నాయి. మామూలు పరిస్థితుల్లో అయితే అతడు నమ్మకపోవునేమోగానీ- కళ్ళముందే ఆమె అరచేతిలో నాణెం మాయమవటం చూసాడాయె. . . .! అంగం మాయమైనా అవకపోయినా, ఇంతమంది ముందు కలిగిన- కలుగుతున్న ఇబ్బంది.

తనింతకాలం అమ్మాయిలని చాలా ఇరుకునపెట్టే మాజిక్లు చేసేవాడు. అదే పరిస్థితి తనకి వస్తే ఇంత ఇబ్బందిగా వుంటుందన్న మాట!

రంజిత చూపు తన చేతిమీద పడటం చూసి, చప్పున చేతిని ఎత్తి చూసుకున్నాడు.

కుడిచేతి చూపుడువేలు లేదు!

మెజీషియన్ కి ప్రపంచంలో అన్నిటికన్నా ముఖ్యమైంది- కుడిచేతి చూపుడువేలే! అతడు కంగారుగా తడిమి చూసుకున్నాడు.

లేదు.

ఇంకేం జరిగినా అతడు అంత కంగారు పడేవాడు కాదేమో కానీ, తన మెజీషియన్ జీవితాన్ని సంపూర్ణంగా నాశనం చేస్తూన్న ఈ పరిణామం అతడిని నిలువెల్లా కదిలించింది.

ఇప్పటివరకూ అతడినే గమనిస్తూన్న కేదారగౌరి చప్పున అతడి దగిరకొచ్చి

“ఏమయిందిరా” అని అడిగింది. అతడు మాట్లాడకుండా చెయ్యి పైకెత్తాడు.

“ఏం - ఏమయింది?” తిరిగి అర్థంకానట్టు అడిగింది.

“నా. . . . నా చూపుడువేలు.”

“దానికేం బాగానే వుందిగా?”

అతడు రంజితవైపు చూశాడు. అప్పటివరకూ సీరియస్ నెస్ నటిస్తూన్న ఆ అమ్మాయి సన్నగా నవ్వింది. అతడి దృష్టి తిరిగి చేతిమీద పడింది.

చూపుడువేలు మళ్ళీ కనపడుతూంది.

* * * *

“కానీ నా కళ్ళముందే నా చూపుడువేలు ఎలా మాయమైపోయిందో అర్థం కావటంలేదు.”

“ఒకమ్మాయి నుదుట ‘కాయిన్’ కొట్టి మాయం చేసినప్పుడూ ఆ అమ్మాయి ఇలాగే కంగారుపడి వుంటుంది.”

“ఆ అమ్మాయి మీకు తెలుసా?”

“మా పెదనాన్నగారి కూతురు. పాపం చాలాకాలం వరకూ ఆ అవమానం నుంచి తేరుకోలేకపోయింది.”

“సారీ. అంత హార్ట్ అవుతుందనుకోలేదా అమ్మాయి.”

“మ్యాజిక్ మంచిదే. కానీ అది వచ్చుగదా అని అవతల వాళ్ళని హార్ట్ చేయకూడదు. మనం చేసినదాన్ని అవతలివాళ్ళు తెల్లమొహం వేసుకుని చూస్తూంటే నవ్వకూడదు.”

“చెప్పండి. నా వేలు ఎలా మాయమైంది?”

రంజిత నవ్వుతూ తన వాచీ చూపిస్తూ “ఇదీ కారణం” అంది. షాడో విస్తుబోయాడు. “ఏమిటిది?”

“మామూలు వాచీయే కానీ కావలసినప్పుడు మోనోటోన్ లో ఆడియబుల్ వైబ్రేషన్స్ ఇస్తుంది. దాదాపు రెండు అడుగుల దూరం వరకూ ఆ పరిధిలో వున్నవాళ్ళని, మన కంఠపు భ్రాంతిలోకి దింపుతుంది.”

“మైగాడ్!”

“తెలిసేవరకూ అద్భుతం. తెలిస్తే ట్రిక్కు.”

“ఎప్పుడొచ్చింది మార్కెట్ లోకి?”

“ఇంకా రాలేదు. మా తాతయ్యగారు కనుక్కున్నారు దీన్ని. ఆయనకి దాదాపు

ఎనబై ఏళ్ళుంటాయి. ప్రముఖ హిప్పాటిస్టు.”

“ఎవరు - పేరు?”

“జయదేవ్. ప్రొఫెసర్ జయదేవ్.”

“మైగాడ్! జయదేవ్ మనవరాలా మీరు?”

“ఆయన అన్నయ్య కూతురు కూతుర్ని.”

“మీరు అగ్రికల్చర్ బియస్సీ చదవటం- ఇలా మా పల్లెకి రావటం మా అదృష్టం.”

“ఎందుకో. . . .”

“ఎందుకంటే. . . . అదే. . . . ఐమీన్. . . . ఇలా మనం కలిసే వీలు. . . . అదే. . . .

మీరీ ఊరికి రాకపోయి వుంటే ఇలాటి పరికరం మ్యాజిక్ సర్కిల్స్ లోకి వస్తున్న సంగతి ముందుగా నాకు తెలిసే అవకాశం వుండేది కాదు కదా.”

“దీన్ని మార్కెట్లోకి విడుదల చేసి డబ్బు చేసుకోవాలన్న కోర్కె ఆయనకెప్పుడూ లేదు. మనిషి మంచి మనుగడకే తన ఎనబై ఏళ్ళ జీవితాన్ని పరిశోధనల్లో వెచ్చించాడు.”

“అవును. ఆయన గురించి చదివాను.”

ఆమె కొనసాగించింది. “చిన్నప్పుడు నేను చాలా డల్గా వుండేదాన్నట. నన్ను దాదాపు ఏకసంధాగ్రాహిని చేశాడు ఆయన.”

“మైగాడ్! మీరు ఏకసంధాగ్రాహి?”

“అనుకుంటున్నాను. ఏం?”

“పడవ, కాకి, షాడో, ఈగ, పెన్ను, నేను, అతడు, ఆమె, నిన్ను, కోపం, దాహం, గాఢం, స, రి, గా, అంటార్కటికా, ఇస్తున్నాను, ప్రేమిస్తున్నాను. ఇదే వరుసలో చెప్పండి చూద్దాం.”

“పడవ, కాకి, షాడో, ఈగ, పెన్ను, నేను, అతడు, ఆమె, నిన్ను, కోపం, దాహం, గాఢం, స, రి, గా, అంటార్కటికా, ఇస్తున్నాను, ప్రేమిస్తున్నాను. ఇదే వరుసలో చెప్పండి చూద్దాం.”

“మైగాడ్. . . . యూ ఆర్ బ్రిలియెంట్. . . .”

రంజిత నవ్వి “థాంక్యూ” అంది.

“మీకు జ్ఞాపకశక్తి ఇంకా ఎక్కువంటే మొదటి రెండు పదాలూ వదిలేసి మూడోదీ, ఆరోదీ, అలాగే తొమ్మిదోదీ చెప్పుకుంటూ పోగలరా?”

“ఎందుకు చెప్పలేను-” అంటూ ఆమె అదే స్పీడ్లో చెప్పేసింది. చెప్పేసేక

అర్థమై “యూ. . . .” అనబోయింది. ఈ లోపులోనే షాడో సన్నగా విజిల్ వేసి, “థాంక్యూ” అన్నాడు.

ఆమె మరింత కోపంగా, “ఇంకెవరైనా అయితే చెంప పగలకొట్టి వుండేదాన్ని” అంది.

“పోన్లెండి ఇంకెవరైనా అయితే కదా! నన్ను కాదు కదా!”

“మీరీమాట తనతో అన్నారని ఇప్పటికి పదహారు మంది అమ్మాయిలు నాతో అన్నారు.”

“మీకో సైకలాజికల్ పాయింట్ చెప్పనా. . . . స్వోత్కర్ష అనుకోకూడదు సుమా! నేను నిజంగా అన్నది ఒకరిద్దరితోనే. . . . మిగతా పద్నాలుగురూ ఊరికే ప్రచారం చేస్తున్నారు. ‘మనని కూడా షాడో అలా అడిగి వుంటాడు’ అని చెప్పకపోతే తమమీద మిగతావాళ్ళకి ఎక్కడ అనుమానం వస్తుందో అని కొందరూ, ‘నా వైపుకూడా అలానే చూశాడే’ అని అహాన్ని సంతృప్తి పరుచుకునే వాళ్ళు కొందరూ. . . . ప్రముఖ హిప్పటిస్టు జయదేవ్ గారి మనవరాలు- మీకు సగటు ఆడవాళ్ళ మనస్తత్వం గురించి చెప్పేదేముంది” అన్నాడు.

రంజిత కాస్త చల్లారింది. “అయినా ఒకరిద్దరితో అన్నారు కదా” అంది అనుమానంగా.

“అది మీరు కనపడక ముందు-”

“నాన్సెన్స్ అయినా గంట కూడా కాలేదు మనం కలిసి అప్పుడే ప్రేమేమిటి?”

“ప్రేమంటే అదే మరి. కాళిదాసు మొదటి చూపులోనే శకుంతలని ప్రేమించలేదా? జూలియట్ మొదటి చూపులోనే షేక్స్పియర్ని ప్రేమించలేదా?”

“స్వామీ! మీ సాహితీ పరిజ్ఞానానికి జోహార్లు! మన మీ టాపిక్ వదిలిపెడదామా?”

“నిజంగా నన్ను ప్రేమించలేరా?”

“సారీ. . . .”

షాడో బిక్కమొహం వేసి, “పోన్లెండి” అన్నాడు. “. . . . పోనీ నాకో సాయం చేస్తారా?”

ఆమె అనుమానంగా “ఏమిటది?” అని అడిగింది.

“నా చిన్నారి చెల్లి. . . . కేదారగారి. . . . తనమీద మీ అభిప్రాయమేమిటి?”

“ఆమెమీద నా అభిప్రాయమేమిటి? ఆవిడ చాల మంచిది. గౌరవనీయురాలు. మీకు చెలిగా తప్పబుట్టారు.”

షాడో గతుక్కుమని “పోన్లెండి. దానికేం గానీ- జయదేవ్ మనవరాలిగా మీ మీదో బాధ్యత వుంది. నాతో కలిసి అవతార్ బాబా దగ్గిరకి రావాలి మీరు. ఆ బాబాగాడు నా చెల్లికి ఏదో శాపం ఇచ్చాడట. అందులో ఎంత నిజముందో చూడాలి” అన్నాడు.

“అయితే మనం ఏం చేస్తాం?”

“ముందసలు ఈ బాబా ఓటికుండో, సరుకున్నవాడో కనుక్కోవాలి.”

“దానికేం చెయ్యాలి?”

“అయిదో నెల కడుపుతో మీరు అక్కడికి రావాలి.”

“వ్యా. . . ట్”

“గర్భవతి అయినట్టు- నా భార్యగా మిమ్మల్ని అక్కడికి తీసుకెళ్ళి. . . . అయిదో నెల కడుపుతో. . . .”

“చెంప పగిలిపోగలదు జాగ్రత్త. . . .”

“మీరు అనవసరంగా కోపం తెచ్చుకోకండి రంజితగారూ. జాగ్రత్తగా వినండి. ఇదంతా నాటకం మాత్రమే.” అంటూ తడి కళ్ళతో, “ఇదంతా నా చిన్నారి చెల్లెల్ని రక్షించటం కోసం. . . . ఎంతోమంది కపట మంత్రగాళ్ళని ఎదుర్కొన్న ప్రొఫెసర్ జయదేవ్!! ఆయన మనవరాలిగా ఇది మీ కర్తవ్యం. . . అదీగాక నా చెల్లెలు. . . .”

“చాలెండి. సెంటిమెంట్ ప్లే చెయ్యకండి. ఎప్పుడు వెళ్ళాలి?”

“అయితే మీ రొప్పుకున్నట్లేనా? థాంక్యూ థాంక్యూ. . . . రేపు మీరు చీరె కట్టుకోకండి.”

“ఏమిటీ?” కళ్ళు పెద్దవి చేసింది.

“ఐమీన్-కుర్తా వేసుకోండి. అందులోంచి కడుపు బాగా కనపడుతుంది.”

“మీరిలా పిచ్చి పిచ్చి సలహా లిచ్చారంతే అసల్రాను.”

“ఒద్దొద్దు ఆ మాట అనకండి. మనం రేపే వెళుతున్నాం.”

* * * *

శివశంకరశాస్త్రి.

ఆంధ్రప్రదేశ్ గవర్నర్.

రాష్ట్రం ఎంతో కల్లోల పరిస్థితుల్లో వుండగా అతడు గవర్నర్ గా నియమింపబడ్డాడు. రెక్కలు కట్టుకువచ్చి ఇక్కడ వాతావరణాన్ని సరిదిద్దవలసింది బోయి, అతడు రాష్ట్రానికి చేరుకోగానే చేసిన మొదటి పని ఏమిటంటే తిరుపతి వెళ్ళి ఒకరోజు పాటు అర్చనలు జరిపించటం! [ఈ దేశాన్ని కేవలం దేముడొక్కడే భాగుచెయ్యగలడని ఆతది నమ్మకం

కాబోలు] ఇతడి మూర్ఖత్వం అంతటితో ఆగలేదు. నెహ్రూలలాగే తన వీలునామాలో తన శవపు బూడిదని దేశం అంతా జల్లాలని ఆదేశించాడు. [ఎవరి ఖర్చుతోనో చెప్పలేదు]

ప్రతీ మనిషికి తన ఇష్టం వచ్చినట్టూ జీవించే హక్కు వుంది. కానీ శివశంకరశాస్త్రి పగలు పదకొండింటివరకూ పూజలో గడుపుతాడు. ప్రతీ వారమూ రాష్ట్రంలో వున్న ఏదో ఒక పుణ్యక్షేత్రానికి వెళతాడు. అమావాస్యకీ పౌర్ణిమకీ ఇల్లంతా భజనలతో నిండిపోతుంది! ఒక రాష్ట్రాధికారికి తన సమయాన్నీ, ప్రజల ధనాన్నీ ఇలా వెచ్చించే హక్కు ఏ మాత్రం లేదని ఆయనకి ఎవరు చెప్పతారు? “నీకు మేము జీతమిస్తున్నది నీ భజన్లు నువ్వు చేసుకోవటానికి కాదు” అని ఎవరు హెచ్చరిస్తారు?

.....

శివశంకరశాస్త్రి అవతార్ బాబా దగ్గర కూర్చుని వున్నాడు.

ప్రశ్నోత్తర కార్యక్రమాల సమయమూ, భక్తుల కోర్కెలు తీర్చే కాలమూ అది!

చాలా పొడవుగా వుంది క్యూ.

కొన్ని ఎకరాల విస్తీర్ణం వరకూ అది ఒక తీర్థంలా వుంది. పల్లె ప్రజలయితే బండ్లలో కొన్నిరోజుల క్రితమే వచ్చి అక్కడ వంట వండుకుని బాబా దర్శనం కోసం వుండిపోతున్నారు. విదేశీయులు కూడా రావటం ప్రారంభించటంతో ఒక కాపిటలిస్టు కంపెనీ అప్పుడే అక్కడ స్టార్ హోటల్ కట్టే యోచన మొదలు పెట్టింది.

క్యూలో ఒక తాతా మనవరాలూ వున్నారు. మనవరాలికి చిన్నప్పటి నుంచీ గూని. ఎంతో మంది డాక్టర్ల దగ్గరకి వెళ్ళి నయంగాక చివరికి బాబా దగ్గరకి వచ్చాడు. ఆ పాపకి పన్నెండేళ్ళుంటాయి.

ఆ తరువాత వున్నది ప్రొఫెసర్ పుట్టన్న. తన అమెరికా ప్రయాణం గురించీ, డాక్టర్ రంగప్రసాద్ వినాశనం చేయడం గురించీ బాబా సాయం కోరటం కోసం వచ్చాడు ఆయన.

పుట్టన్న తరువాత వున్నది ఆస్థమా రోగి! దాదాపు పాతిక సంవత్సరాలనుంచీ ఉబ్బసంతో బాధపడుతున్నాడు. సుమారు పదివేలు ఖర్చు పెట్టి ఇంట్రావీనస్ ఇంజెక్షన్లు చేయించుకునీ, రెండు చేతులూ తూట్లు బడ్డాయి కానీ ఉబ్బసం తగ్గలేదు. తరువాత ఒక హిప్పోథైరపిస్టు నాశ్రయించాడు. హిప్ప టైజ్ చేసి ఆస్థమా తగ్గించటం మాట దేముడెరుగుగానీ, మరో రెండువేలు వదిలినయ్- ఇప్పుడు బాబా దగ్గరకి వచ్చాడు.

ఆ తరువాత వున్నది షాడో, రంజిత.

తాతా మనవరాలు బాబా దగ్గరకి చేరుకున్నారు. ఆ గూని ఆమూయిని చూడగానే

బాబా నవ్వేడు.

“సకల చరాచరాల్ని రక్షించేది భగవంతుడొక్కడే! నేనే ఆ భగవత్ స్వరూపాన్ని! మీ కష్టాలు తీర్చటానికి వచ్చిన వాణ్ణి!! మనస్ఫూర్తిగా నన్ను నమ్మండి. మీ కష్టాలు తీరతాయి” అంటూ ఆ పాప వెన్నుమీద చెయ్యివేసి నిమిరి, “ఏదీ తలెత్తమ్మా” అన్నాడు.

పాప తలెత్తింది.

ఇంకా. . . .

చి. . . . .త్ర. . . . .ం!

ఆమె తలపైకి వస్తూనే వుంది.

నడుం పైకి లేచింది.

ఆమె నిటారుగా అయింది.

అక్కడవున్న జనం మొత్తం ఒక మహత్ స్వరూపాన్ని చూస్తున్నట్లు విభ్రాంతులయ్యారు. వీటన్నిటినీ నమ్మని రవి కూడా క్షణం సేపు తన కళ్ళని తాను నమ్మలేనట్లు అచేతనుడయ్యాడు.

విదేశీ ఫోటోగ్రాఫర్లు చకచకా ఫోటోలు తీసుకుంటున్నారు.

ప్రొఫెసర్ పుట్టన్న వెళ్ళి బాబా కాళ్ళమీదకు వంగాడు! అతడింకా తన సమస్య చెప్పకముందే బాబా అతడి శిరస్సు మీద చేయివేసి, గవర్నర్ వైపు తిరిగి ఏదో చెప్పాడు. తరువాత పుట్టన్న వైపు చూసి, “నీ మొదటి కోరిక వెంటనే నెరవేరుతుంది నాయనా! విదేశాలకి వెళ్తావు. . . .

. . . . . పోతే రెండో కోరిక- శత్రువు. . . . . అతడి పాపం పండటానికి ఇంకొంతకాలం పడుతుంది. ఒక నెలరోజులు ఆగు నాయనా! కృష్ణాపురం ప్రజలే నీ కోరిక నెరవేరుస్తారు నీ శత్రువుని నిలువెల్లా చీలుస్తారు.”

పుట్టన్న కళ్ళనుంచి నీళ్ళు జలజలా రాలినయ్ కోరిక తీరుతున్నందుకు కలిగిన ఆనందమో- మనసులో మాట చెప్పకముందే బాబా గ్రహించినందువల్ల కలిగిన సంభ్రమమో తెలీదు. అతడి మొహంలో అదోలాటి దివ్య చైతన్యం కనపడుతూంది!

గూనిపోయిన పాపనీ, ఆ పిల్ల తాతనీ విదేశీ విలేఖర్లు ఇంటర్వ్యూ చేస్తున్నారు.

ఆస్థమా పేషెంటు బాబా దగ్గిరకి వెళ్ళాడు. బాబా అతడితో రెండు నిమిషాలు మాట్లాడాడు. నుదుటిమీదా, గొంతుమీద వేళ్ళతో రాశాడు.

రవి అతడినే చూస్తున్నాడు. ఎన్నో రకాల విరుద్ధమైన భావాలు అతడి కదలాడుతున్నాయి. రంజిత మనఃస్థితి కూడా అలాగే వుంది. ఎదుటి రోగి ఆయాసం తగ్గిపోయినట్టా కనులముందు కనబడుతూనేవుంది.

మరి ఈ జరుగుతూంది?

మి. . . . . ర. . . . . కి. . . . . ల్. . . . . ట. . . . . చ్?

పేపర్లు వ్రాస్తున్నట్టు- ప్రజలు అనుకుంటున్నట్టు ఈ మనిషికి దివ్య శక్తులున్నాయా? అతడు తాము అనుకుంటున్న కపట బాబా కాదా?? తాము

తొందరపడ్డారా??? ఇది అనాలోచిత చర్యా?

ఇద్దరు వారి ఆలోచనలో వుండగానే వారివంతు వచ్చింది.

రవి తేరుకున్నాడు. బాబా ముందు వాలి, అతడేదో అనబోయే లోపు లోనే బాబా, 'మూర్ఖుడా' అన్నాడు. అతను చప్పున తలెత్తాడు.

ఆ లోపులోనే బాబా రంజితవైపు తిరిగాడు. “ఆడపిల్లవై యుండీ పెద్ద సాహసానికి పూనుకున్నావు. పెళ్ళి కాకుండా కడుపు పేరుతో వచ్చి పుట్టబోయే బిడ్డకోసం ప్రశ్నలు అడగబోయేవు ఫలితం అనుభవించు! సద్యోగర్భం ధరించు. వివాహం కాకుండానే గర్భం దాల్చిన నువ్వు- దానికి కారణం తెలియకుండా ఒకవైపు వేలెత్తి చూపే ప్రపంచానికి సమాధానం చెప్పలేక మరొకవైపు కృంగి కృశించిపోతావు. మానవాతీత శక్తుల ఉనికినే ప్రశ్నించిన నువ్వు- ఏ శారీరక సంబంధమూ లేకుండానే వచ్చిన నీ గర్భానికి, హేతువుకి చెప్పలేక పిచ్చెక్కిపోతావు. అదే నీ భవిష్యత్తు. ఇక నువ్వెళ్ళొచ్చు.”

అక్కడ హాహాకారాలు చెలరేగాయి.

రవి నిశ్చేష్టుడయ్యాడు. తను సరదాగా చేసింది ఈ విధంగా మారుతుందని అతడు కలలో కూడా అనుకోలేదు. అక్కడున్న భక్తులు వారిద్దరిమీదా విరుచుకుపడి అక్కడికక్కడే చంపేసేలా వున్నారు.

రంజిత పరిస్థితి మరీ ఘోరంగా వుంది. అప్పటివరకూ ఆమె తన నమ్మకాల మీదా, హేతువు మీదా చాలా బలంగా నిలబడి వుంది. కానీ ఆ బలహీనమైన క్షణం అవతార్ బాబానుంచి ఏదో శక్తి వచ్చి ఆమెని బలాత్కారం చేసి ఆక్రమిస్తున్నట్టు అనిపించింది. బాబా నాలుగు చేతులూ, రెండు తలల్తో వికటాష్టహాసం చేస్తున్నట్టు భ్రమ కలిగింది.

అక్కడికక్కడే స్పృహతప్పి పడిపోయింది.

ఒకవైపు రెచ్చిపోయిన ప్రజలు, మరొకవైపు పడిపోయిన అమ్మాయి. . . . అక్కడ చాలా గొడవ జరిగేదే. కాని అదృష్టవశాత్తు గవర్నర్ తాలూకు సెక్యూరిటీ ఫోర్స్ అక్కడ వుండటంతో వారు జాగ్రత్తగా ఆ అమ్మాయిని బయటికి పంపించారు.

మందిరం బయటన్న ప్రజలకి లోపల జరిగిన విషయం పొక్కకముందే రవి ఆమెని తీసుకువచ్చేశాడు. కానీ ఎంతకాలం ఆగుతుంది? గంట తిరిగేసరికల్లా ఆ ఊరంతా దావానలంలా ఈ వార్త పొక్కిపోయింది.

ప్రతివాళ్ళూ ఆ అమ్మాయిని దేవేస్థానం, భయస్థానం, అసహస్థానం చూడసాగారు.

ఆ మరుసటిరోజు- శూన్యదృక్కులతో, మతిస్థిమితం తప్పినట్టు వున్న స్థితిలో వున్న తమ కూతుర్ని పట్నంనుంచి వచ్చిన ఆమె తల్లి దండ్రులు తమతో పాటు తీసుకు వెళ్ళిపోయారు.

రవి మనఃస్థితి వర్ణనాతీతం. చాలా మామూలుగా ప్రారంభించినది చూస్తూ వుండగానే చెయ్యిదాటిపోయి ప్రమాదకరం అయింది.

దీనంతటికీ తనే- తనే కారణం?

ఎలా దీనికి జవాబు చెపుతాడు?

నాశనం అయిపోయిన ఒక అమ్మాయి జీవితాన్ని ఎలా సరిదిద్దుతాడు.

అవతార్ బాబాకి ఎలా సమాధానం చెపుతాడు?

ఇన్ని చిక్కు సమస్యల్ని ఎలా విప్పతాడు?

. . . . అతడో నిర్ణయానికి వచ్చాడు.

ఆ క్షణం అతడు కొండని ఢీకొనబోయే పొట్టేలులా వున్నాడు. నుదురు బ్రద్దలయినాసరే- ప్రయత్నం విరమించని పొట్టేలది.

* * * *

ఆ సాయంత్రం ఉస్సోక్ సమావేశం జరిగింది.

అష్టావక్రుడు పుట్టటానికి ముందు బహుశా అది ఆఖరి సమావేశం కావొచ్చు. అందువల్ల అందరూ మహాద్రష్ట ఏం చెపుతాడా అని ఉత్సుకతతో వున్నారు.

మహాద్రష్ట ఉపన్యాసం కొనసాగుతూంది. “. . . . అష్టావక్రుడు పుట్టే వరకూ మనం ఈ రహస్యం దాస్తే చాలు. ఒక్కసారి అతడిని సురక్షిత ప్రాంతానికి చేర్చాక, ప్రపంచానికి విషయం వెల్లడి చేస్తాం. అప్పటికి ముప్పాతికమంది ప్రజలు మనవైపుకి వస్తారు. సాతానుని ప్రార్థించటం మొదలుపెడతారు. మిగతా పాతిక వంతు ప్రేతగణాల చేతిలో ఛస్తారు.”

అంటూ అవతార్ బాబావైపు తిరిగి, “బాబా- ఈ రోజు ప్రొద్దున నీ ఆవరణలో జరిగిన సంఘటనకి నీవేమి చెపుతావు?” అని అడిగాడు.

సభ ఒక్కసారి చైతన్యవంతమైంది.

బాబా లేచి నిలబడి, “చాలా చిన్న సంఘటన అది” అన్నాడు.

“బాబా! నువ్వెన్నో అద్భుతాలు చేస్తున్నావు. ప్రజల్లో నమ్మకం కల్గించటంకోసం సైతాను నీ ద్వారా ఎన్నో అద్భుతాలు చేయిస్తున్నాడు. ఎన్నో దేవతావిగ్రహాల్ని షూజించినా నయంకాని వాఁడులు కేవలం నీ చేతి స్పర్శతో నయం చేయిస్తున్నాడు.

తనని నమ్మినవారికి మాత్రమే ఈ ప్రపంచంలో ఇక ముందు ముందు సుఖ సంతోషాలుంటాయన్న విషయాన్ని ప్రజలు గుర్తించటానికి వీలుగా నీకు అద్భుతశక్తులు ప్రసాదించాడు. దక్షిణ భారతదేశ ప్రజలందరూ నిన్ను దేముడి రూపంలో కొలుస్తున్నారు. ఇంకో నెల తిరిగేసరికి దేశం అంతా నీకు దాసోహం అంటుంది.”

అవతార్ బాబా మొహంలో నవ్వు చెదరలేదు. మామూలుగానే వున్నాడు. తిరిగి మహాద్రష్ట అన్నాడు--

“అష్టావక్రుడు పుట్టి తల్లి తండ్రులని చంపగానే, సురక్షిత స్థానానికి చేర్చి, ఉస్సోక్ అతడిని పెంచి పెద్ద చేయటం ప్రారంభిస్తుంది. అదే రోజు, అతడు సురక్షిత స్థానానికి చేరాడు అన్న నమ్మకం కలిగిన మరుక్షణాన, నువ్వు సాతాను దూతగా ముందు ఈ లోకానికి వచ్చావు అన్న వార్త వెల్లడి చేస్తాం. నేను ముందు చెప్పినట్టు, అప్పటికే సగం ప్రపంచం నీ పట్ల విధేయతతో వుంటుంది. నువ్వేం చెప్తే అది వింటుంది.

అష్టావక్రుడి భవిష్యత్ పాలన గురించి నువ్వు ప్రచారం చేస్తావు. వ్యతిరేక శక్తుల్ని ఉస్సోక్ చంపుతుంది. అష్టావక్రుడికి ఎనిమిది సంవత్సరాలు వచ్చేసరికి ఆ సాతాను రాజు పాలనకి ప్రపంచం యావత్తు సిద్ధంగా వుంటుంది. అలా వుండేలా చేయవలసిన బాధ్యత మనమీద వుంది!! ఈ పరిస్థితుల్లో నువ్వు చెప్పిన విషయం ఏదైనా జరగకపోతే ప్రజలకి నీ మీద అపనమ్మకం ఏర్పడుతుంది. అవునా! మరి ఆమెకి సద్యోగర్భం వస్తుందని ఎందుకు శపించావు? అది సాధ్యమేనా?”

బాబా ఏదో చెప్పబోతూ వుంటే రాకేష్ లేచి, “నేను చెప్తాను” అన్నాడు.

సభ అదిరిపడ్డది.

మహాద్రష్ట ప్రశ్నకి ఒకరి బదులు మరొకరు సమాధానం చెప్పటం అన్నది ఉస్సోక్ చరిత్రలో ఇంతవరకూ లేదు.

రాకేష్ అన్నాడు- “‘వచ్చినది పెళ్ళికాని అమ్మాయిని, ఆడుతున్నది నాటకమనీ’ బాబాకి తెలియజెప్పింది నేనే! పక్కన్న కుర్రవాడిని కూడా ఎక్కడో చూశాను. కానీ, బహుశా వేషం మార్చుకుని వుంటాడు. ఏది ఏమైనా వాళ్ళ నిజస్వరూపాన్ని పట్టుకోవటం ద్వారా ప్రజల్లో బాబామీద నమ్మకం ఎక్కువైంది.”

“కానీ రేపా అమ్మాయికి గర్భం రాకపోతే--”

“వస్తుంది. . . .” అన్నాడు బాబా.

అప్పటివరకూ నిశ్శబ్దంగా వున్న సభలో కలకలం రేగింది! అవతార్ బాబా తాపీగా,

అంత ధృఢనిశ్చయంతో అనేసరికి సభ్యులందరూ ఆశ్చర్యపోయారు. బాబా మహాద్రష్టవైపు తిరిగి, “ద్రష్టా! అసలు విషయం వెల్లడించవలసిన సమయం ఆసన్నమైనదనుకుంటాను” అన్నాడు.

మహాద్రష్ట మాట్లాడలేదు. మౌనంగా తలూపాడు.

“సభ్యులారా!” అన్నాడు అవతార్ బాబా అందరివైపు చూస్తూ “. . . . నేను అవతార్ బాబాని కాను.”

అక్కడున్న వాళ్ళందరూ ఒక్కసారి విస్మయంతో అతడివైపు చూశారు.

బాబా చెప్పసాగాడు.

“సంవత్సరం క్రితం వరకూ నేను దేముణ్ణి నమ్మినవాణ్ణి కాను. దెయ్యాన్ని అసలు నమ్మను. . . . ఒకరోజు నిద్రపోతూ వుండగా దూరం నుంచి ‘రా. . . టా’ అన్న పిలుపు ఆహ్వానంలా వినబడింది. నిద్రలేచానో, నిద్రలో అలాగే నడిచానో గుర్తులేదు. స్పృహ వచ్చేసరికి అర్థరాత్రి దాటింది. శ్మశానంలో వున్నాను. అక్కడికెలా వచ్చానా అని ఆశ్చర్యపోతూ వెనుదిరగబోతూ వుండగా గాలి మాట్లాడసాగింది.

మిత్రులారా! ఇది నిజం!! గాలి స్వయంగా నాతో మాట్లాడింది!!! అప్పుడే ఉస్సోక్ సంస్థ గురించి నాకు తెలిసింది. సాతాను భూమ్మీదకు దిగబోయే ముందు దానికి అనువైన పరిస్థితులు కల్పించవలసిందిగా ‘గాలి’ నన్ను ఆదేశించింది. ఇదెలా సాధ్యమని ప్రశ్నించాను. ప్రేతగణాలు అప్పుడే తమ శక్తి నాకు ప్రసాదించినట్లున్నాయి. నాలో తెలియని ఉత్తేజం కలిగింది. అమావాస్య రోజున అవతార్ బాబాని కలుసుకొమ్మని నాకు ప్రమథ గణాలు చెప్పాయి. అప్పటికి అమావాస్య ఇరవై రెండు రోజులున్నది.

మిత్రులారా! ఆ ఇరవై రెండు రోజుల్లోనూ నాలో విపరీతమైన మార్పులు వచ్చాయి. శరీరం పెరగసాగింది. నిలుపు మొహం గుండ్రంగా అవసాగింది. పదిహేను రోజులు గడిచేసరికల్లా మిత్రులు కూడా గుర్తు పట్టలేని స్థితి ఏర్పడింది. సరే! ఇరవై రెండో రోజు అవతార్ బాబా ఆశ్రమానికి వెళ్ళాను. ఎప్పుడూ జనంతో కిటకిటలాడుతూ వుండే ఆ ప్రదేశంలో చిత్రంగా, ఏదో మాయ జరిగినట్టు- ఆ రోజు ఎవరూ లేరు. లోపలికి వెళ్ళాను. ఆశ్రమ నడి గర్భంలో అవతార్ బాబా విరుచుకుపడి వున్నాడు. ప్రేతాత్మ రక్తం తాగేసినట్టు అతడి శరీరం తెల్లగా, నిర్జీవంగా పడి వుంది.

అప్పుడే గాలి తిరిగి నాతో మాట్లాడింది. ‘ఈ రోజునుంచీ నువ్వే అవతార్

బాబావి? అష్టావక్రుడి పట్ల ప్రజలకు భక్తి పెంపొందించు. ఉస్సోక్‌లో ఒక వ్యక్తికి విధేయుడివై అతడిచ్చిన ఆజ్ఞలు నిర్వహించు. అతడే అష్టావక్రుడి రాజ్యంలో సర్వసేనాని. అతడు చెప్పినట్లు చెయ్యి' అని ధ్వని అదృశ్యమయింది. అప్రయత్నంగా అద్దంలో చూసుకుని ఉలిక్కిపడ్డాను. జుట్టు తప్ప, మిగతా ఆకృతి అంతా అచ్చు అవతార్ బాబా లాగానే వుంది. గత ఇరవై రెండు రోజులుగా నాలో వచ్చిన మార్పులకి అర్థం బోధపడింది.

ఆ క్షణంనుంచే నేను అవతార్ బాబా నయ్యాను. దీర్ఘకాలం జబ్బులు కూడా నేను చేయి తాకిస్తే నయం అవసాగినయి. నేను చెప్పిన దంతా నిజమయింది. అచిరకాలంలోనే కృష్ణాపురం దాటి నా పేరు దేశమంతా వ్యాపించసాగింది.” అంటూ తన జుట్టుని సరిచేసాడు.

రాకేష్ నిశ్చేష్టుడై విన్నాడు.

ఏ గాలి అయితే తనతో మాట్లాడిందో- అదే గాలి అతడితోనూ మాట్లాడింది!అతడినీ ఆదేశించింది.

అంతలో తిరిగి అవతార్ బాబా అన్నాడు,“ఈ రోజు ఆ అమ్మాయి, అబ్బాయి దంపతుల రూపంలో నా వద్దకు వచ్చేసరికి కోపం పట్టలేకపోయాను. మాట అనేశాను. ఇంత కాలం సాయం చేసిన క్షుద్రశక్తులే ఈనాడు సాయం చేస్తాయని అనుకుంటున్నాను చూద్దాం.”

మహాద్రష్ట లేచి, బాబాని కూర్చోమన్నట్టు సైగ చేసి, చెప్పటం ప్రారంభించాడు. “--ఒక్క బాబాయే కాదు. ఈ విధంగా తమతమ రంగాల్లో నిష్ణాతులైన వాళ్ళు చాలా మంది ఉస్సోక్ లో వున్నారు. ఇంకో నెలలో ఇంకొంతమంది ప్రముఖులు చేరతారు. భగవంతుడిని నమ్మి భంగపోయినవారు, తమ కోర్కెలు వెంట వెంటనే తీర్చిన సైతాన్‌ని నమ్ముతారు. అందుకే ప్రేతగణాలు ఉస్సోక్ సభ్యులకు తమ ‘అంశ’ లో కొంతని ప్రసాధిస్తున్నాయి. ఇంక నెలే...నెల రోజులే....మన మందరం సమిష్టిగా పని చేయాలి.”

అంతలో బ్లాక్ స్కెలిటన్ ఒకడు లేచాడు. ఒకప్పటి శ్రీకాకుళం జిల్లా కలెక్టరు అతడు. ప్రస్తుతం కర్నూలులో వుంటున్నాడు. మా జిల్లాలో వర్షాలు లేవు. జనం వేల సంఖ్యలో చేరి ప్రార్థనలు చేశారు. అయినా లాభం లేకపోయింది. నేను చెప్పి చెప్పినట్లు చూచాయిగా సూచించాను, దేవతలకి బలు లిమ్మని.... అదివ్వగానే వర్షాలు కురిసినయ్. ప్రస్తుతం ప్రమథ గణాధిపతి పేర్న గుడి కట్టుకున్నాం. దాదాపు అయిదు లక్షల దాకా వసూలు చేసి.....”

మహాద్రష్ట తలూపాడు. అతడి మొహంలో సంతోషం కనిపించింది. “యజ్ఞాలు చేస్తేనూ, ప్రార్థనలు ఆలపిస్తేనూ వర్షాలు కురుస్తాయనే నమ్మకంతో వున్న ప్రజల్ని - దేముడి భావం నుంచి దెయ్యంవైపు తిప్పటం చాలా సులభం. దేముడి కన్నా దెయ్యమే తొందరగా ‘హెల్ప్’ చేస్తుందన్న భావం కలిగిస్తే చాలు, మనుషులు మారిపోతారు. వారికి కావాల్సిందే తమ సమస్యలు తొందరగా తీరటం - అంతే! దానికి సైతాన్ ఎలానో సాయం చేస్తుంది.”

ఆ భావాల్ని నిరూపిస్తూ అక్కడో సంఘటన జరిగింది. ఒక వార్తాహరుడొచ్చి మహాద్రష్టకి ఒక చీటీ ఇచ్చాడు. అది చదువుతూ వుండగానే మహాద్రష్ట మొహం విప్పారింది. అవతార్ బాబా వైపు చూస్తూ “బాబా! నువ్వు రాష్ట్రపు ఆస్థాన యోగిగా నియమింపబడ్డావు!” అని వెల్లడించాడు. “అంతే కాదు. ముఖ్యమంత్రికి సలహాదారుడుగా కూడా.”

రాకేష్ మహాద్రష్ట వైపు చూస్తూన్నాడు సాతాను తనకి అప్పజెప్పిన పనిని మహాద్రష్ట చాలా జాగ్రత్తగా నిర్వహిస్తున్నాడు. అప్పటికే చాలా మంది ఐ.ఏ.ఎస్. ఆఫీసర్లు, ఇంజనీర్లు, డాక్టర్లు ఉస్సోక్లో చేరారు, చేరుతున్నారు. గవర్నరే బహుశా ముఖ్యమంత్రి కీ సలహా ఇచ్చివుంటాడు. తన కళ్ళ ముందే గవర్నర్ బాబాకి సాష్టాంగపడి నమస్కరించటాన్ని చూశాడు. అన్నిటి కన్నా ముఖ్యమైనది.

సుప్రీం కమాండర్ ఆఫ్ ఇండియన్ ఆర్మీ తొందర్లో కృష్ణాపురం రాబోతున్నాడు. అతడికి ఎప్పటినుంచో కడుపులో అల్సర్. విదేశాల్లో కూడా తగ్గలేదు. బాబా అప్పుడే సాతాన్కి ఈ విషయం నివేదించాడు.

ఉస్సోక్లో మరో సభ్యుడున్నాడు. గ్రీన్ సెగ్మెంటు అతడు. గుజరాత్ ప్రభుత్వ డిపార్టుమెంట్లో ఇంజనీరు. ఇక్కడే ఒక గ్రామంలో పనిచేస్తున్నాడు. ఒక ముఖ్యమైన ఆనకట్ట పగుళ్ళుదీసి - పగిలిపోవటానికి సిద్ధంగావుందని అతడికి సాతాను కలలో చెప్పాడు. కేంద్రం నుంచి అధికారులని హుటాహుటిని తెప్పించాడు ఆ ఇంజనీరు. పెద్ద ప్రమాదం నివారించబడింది. ఆ గ్రామ పరిసర ప్రాంతాల్లో ఆ ఇంజనీరు ఆరాధ్య దైవం అయ్యాడు.

ఈ పరిస్థితి ఇలాగే కొనసాగితే, అష్టావక్రడు పుట్టి, పెరిగి, ఎనిమిది సంవత్సరాలు వచ్చేసరి ప్రజలందరూ అతడికి అప్పటికే దాసోహమై వుంటారు.

బాబా లేచి “పుట్టన్న సంగతి” అన్నాడు ఆఖరి అంశంగా. “. . . . ఈ అష్ట పుట్టుకలకీ కారణం డాక్టర్ రంగుపసాద్ అని చెప్పి ఆమెరికా వెళ్ళడామనుకుంటున్నాడు.

మన సహాయం కోరాడు.”

“పుట్టన్న కన్నా రంగప్రసాద్లాటి వాళ్ళని సపోర్ట్ చేయటమే మనకి లాభం. రంగప్రసాద్ అంటే ఇక్కడి ప్రజలకి చాలా అభిమానం.”

“కానీ రంగప్రసాద్ ఉస్సోక్లో చేరతాడని నేను అనుకోను” అన్నాడు రాకేష్.

“అబ్బిరేదు” అన్నాడు మహాద్రష్ట. “సాతాను కావాలనుకుంటే మన మనిషే పదేహను రోజుల్లో రంగప్రసాద్గా తయారవుతాడు. ఆఖ్కరేదనుకుంటే అవడు--”

“కేదారగారికి రంగప్రసాద్ ఆస్పత్రిలోనే ప్రసవం జరుగుతుంది. ఆమె దానికి చాలా పట్టుదలగా వుంది. ప్రసవం టైమ్ లో సిద్ధార్థ కూడా అక్కడే వుండేట్టుగా నేను చూస్తాను. అతడు కూడా మరణిస్తాడు. పోతే ఇక మిగిలింది రంగప్రసాద్. ఈ సారి అతడు జాగ్రత్తలు తీసుకుంటాడు. ఇప్పటివరకూ జరిగిన పుట్టుకల వెనుక ఏముందో తెలుసుకోవటానికి అతడు చాలా పట్టుదలగా వున్నాడు. మహాద్రష్ట చెప్పినట్టు ఆపటికే రంగప్రసాద్ స్థానంలో మన మనిషి వుంటే ఫర్వాలేదు. లేని పక్షంలో ప్రొఫెసర్ పుట్టన్న - వీటన్నిటికీ కారణం డాక్టర్ రంగప్రసాదే అని బాగా చెప్పవచ్చు. . . .” అని ఆగి, నెమ్మదిగా అన్నాడు

“కృష్ణాపురంలో జరిగే ఏనిమిదో జననం అది. నా ఊహ కరెక్టుయితే ఆ క్షణం అక్కడ ప్రజలు తండోపతండాలుగా వుంటారు. బాబా చిన్న మాట జనంలోకి వదిలిన వెంటనే వాళ్ళే నక్కలూ, పులులూ అవుతారు. తోడేళ్ళయి ఆస్పత్రిని ధ్వంసం చేస్తారు. రంగప్రసాద్ నీ, సిద్ధార్థనీ చీల్చి చెండాడుతారు. నా ఉద్దేశ్యంలో అష్టావక్రుడు పుట్టగానే తండ్రిని చంపి భీభత్సం సృష్టించటం అంటే అదే. . . .”

ఉస్సోక్ -

సభ్యుల్లోంచి కరతాళధ్వనులు వినిపించాయి. రాకేష్ ఓరగా మహాద్రష్టవైపు చూశాడు. ద్రష్ట మొహంలో ఏ మార్పు లేదు. కలకలం తగ్గగానే లేచి “ఇంకెవరైనా ఏమన్నా మాట్లాడవలసింది వున్నదా?” అని అడిగాడు.

చివరి నుంచి ఒక సభ్యుడు లేచి, “అష్టావక్రుడు పుట్టే లోపులో చెయ్యవలసిన పనులు ఇంకా ఏమైనా వున్నవా?” అని అడిగాడు.

“లేవు. బహుశా అతడు పుట్టేవరకూ, ఇదే ఆఖరి సమావేశమవుతుంది. అప్పటివరకూ వీలైనంత ఎక్కువ మందిని, సైతాన్ వైపుకి తిప్పటానికి ప్రయత్నించండి. బాగా నమ్మకం కుదిరితే ఉస్సోక్ లో చేర్పించండి.”

సమావేశం ముగిసినట్టు గంట మ్రోగింది. ఒకరొకరే లేచి వెళ్ళిపోసాగారు.

బాబా, రాకేష్ ఒకేసారి గుమ్మం దగ్గరకు చేరుకున్నారు.

రాకేష్ గొంతు చిన్నది చేసి, “నేను కొంచెం మాట్లాడాలి” అన్నాడు.

బాబా కూడా అదే గొంతుతో “నాకు తెలుసు! మనం ఈ విషయం మాట్లాడుకునే అవసరం లేదు రాకేష్! సాతాను నీ విషయం కూడా నాకు చెప్పాడు. అష్టావక్రుడు పుట్టేవరకూ నువ్వు బైటపడక, ముఖ్యంగా మహాద్రష్ట సమక్షంలో మనసుని కంట్రోలులో వుంచుకో!” అంటూ వడివడిగా ఆకు డినుండి వెళ్ళిపోయాడు.

రాకేష్ నిశ్చేష్టుడయ్యాడు.

“**క్షమించమని** అడగడానికి కూడా నోరు రావటంలేదు. కానీ ఒక్క విషయం మాత్రం నమ్మండి. నేనే దురుద్దేశంతోనూ మీ మనవరాల్ని అక్కడికి తీసుకువెళ్ళలేదు. కేవలం అతడు కపట బాబా అనుకుని, ఆ బండారం బైట పెట్టడానికి రంజిత సాయం కోరానంతే. ఇలా అవుతుందని కలలో కూడా అనుకోలేదు.”

అతడు తలెత్తాడు. అతడి మొహం వృద్ధాప్యంవల్ల ముడతలు పడివుంది. కనుబొమలు తెల్లగా వున్నాయి. వాటికింద కళ్ళలో ఏదో దివ్యమైన తేజస్సు వుంది. అనుభవం గాంభీర్యంతో రంగరించుకుని, జ్ఞానమై మొహంమీద అద్దినట్టు వుంది.

అతడు జయదేవ్!

ప్రొఫెసర్ జయదేవ్!!

“విషయం మనవరకూ వచ్చేసరికి ఎంత దృఢమైన మనస్తత్వం వున్నవారైనా, మానసిక దృఢత్వం లేకపోతే అతీత శక్తులని నమ్ముతారని చెప్పటానికి రంజిత మంచి ఉదాహరణ.”

షాడో విస్మయంతో చూస్తూ “అదేమిటి జయదేవ్ బాబూ- తప్పు రంజిత మీద వేస్తున్నారా?” అన్నాడు.

“రంజిత మీద కాదు. మొత్తం మా కుటుంబం మీదే! ఎంతో గొప్ప హేతువాదులుగా పేరుపొందిన మావాళ్ళు- ప్రస్తుతం ఏం చేస్తున్నారో తెలుసా? దగ్గా దగ్గరికి తీసుకువెళ్ళి ఆమె చేతికి తాయెత్తు కట్టిస్తున్నారు.” అంటూ లేచి కిటికీ దగ్గరికి వెళ్ళి బయటకు చూస్తూ “శారీరక సంబంధం లేకుండా, కేవలం ఒక బాబా మాటలవల్ల ఒకమ్మాయికి గర్భం వస్తుందా? అదెంత హాస్యాస్పదమో- ఆ గర్భం రాకుండా వుండటానికి చేతికి తాయెత్తు కట్టడం కూడా అంతే హాస్యాస్పదం కాదూ? చెప్తే ఎవరు వింటారు?” అన్నాడు నిస్పృహగా.

షాడో మొహం విప్పారింది. “కనీసం మీరైనా నమ్ముతారు కదూ?” అన్నాడు.

“ఇక్కడ నా నమ్మకం కాదు ముఖ్యం. రంజిత జీవితం! ఆమెని ఈ షాక్నుంచి బయటకు తీసుకురావాలి. ఆమె తిరిగి కృష్ణాపురం వెళ్ళేలా చూడాలి. తోటి విద్యార్థినుల్లో, విద్యార్థినుల్లో ఏమీ జరగలేదన్నది ప్రస్ఫుటం కావాలి. నిజంగా ఆమె చేసిన పని చాలా గొప్పది. తనకున్న పరిధిలో ఒక పెద్ద పనిని చేయాలని ప్రయత్నించి ఓడిపోయింది. కానీ

ఎవరు అర్థం చేసుకుంటారు? అర్థం చేసుకోవడానికి బదులు అదోలా చుస్తారు. నేను ఊహించగలను. రేపు ఆమె తిరిగి చదువుకోడానికి వెళ్తే ప్రతీవాడి చూపూ ఆమె కడుపు మీదే పడుతుంది. కొన్ని కళ్ళు నవ్వుతాయి- కొన్ని కళ్ళు పరీక్షించి చూస్తాయి. సున్నిత మనస్కురాలైన ఆ అమ్మాయి దీన్ని తట్టుకోగలదా? బహుశా నా వుద్దేశం నిజమైతే. . .” అన్ని ఆగి--

“రవీ! నువ్వు రంజితని వివాహం చేసుకో” అన్నాడు.

అప్పటివరకూ మామూలుగా వింటున్న షాడో ఉలిక్కిపడి “ఏమిటి?” అన్నాడు- తన చెవులు సరిగ్గానే విన్నాయా అన్న భ్రాంతితో.

“అవును. నీ కభ్యంతరం లేకపోతే-”

అప్పటికి తేరుకున్న రవి- “అభ్యంతరమా?” అన్నాడు. “ఇంత కన్నా ఆనందకరమైన విషయం ఇంకొకటి వుంటుందని నేను అనుకోను” అన్నాడు. “. . . ఏదైనా అభ్యంతరం వుంటే రంజితకే వుండాలి.”

అలా అంటున్నప్పుడు అతడి కళ్ళముందు రంజిత కదలాడింది. చీపిరికట్టతో అపరకాళిలా నిలబడి, “పెళ్ళయ్యాక ఇంకొక అమ్మాయి ఎవరితోనైనా మాట్లాడినట్టు తెలిసిందా- ఈ సారి నీ ముఖ్యమైన అవయవాలన్నీ శాశ్వతంగానే మాయం చేస్తాను” అంటున్నట్టు అనిపించింది.

అతడి ఆలోచనలని చెదురుస్తూ జయదేవ్, “రంజితకి ఏమీ అభ్యంతరం వుండదు. ఆమె తల్లి దండ్రులకు కూడా వుండదు. భవానీశంకరం మాకు బాగా తెలుసు” అన్నాడు.

షాడో చప్పున అడ్డుపడ్డాడు. “ముందు నన్నొక విషయం చెప్పనివ్వండి. మా నాన్నగారి ఆస్తి నాకు సంక్రమించదు. అంతా పార్టీకి వెళుతుంది. ఆ విషయం ముందు చెప్పి, ఆమె తల్లిదండ్రులు వప్పుకుంటేనే ఈ వివాహం జరుగుతుంది. నా ఆనందం కోసం సిద్ధాంతాన్ని బలిపెట్టలేను.”

జయదేవ్ నవ్వి “ఇదంతా నాకు ముందే తెలుసు. రంజిత తల్లికి డబ్బు ఆశ ఎక్కువ. కానీ ఈ పరిస్థితుల్లో ఆమె కూడా అడ్డు చెబుతుందని అనుకోను” అన్నాడు. షాడో లేచి చెయ్యి అందిస్తూ “వెళ్ళొస్తాను” అన్నాడు.

జయదేవ్ కూడా లేచాడు. “ఎంత తొందరగా ఈ వివాహం జరిగితే అంత మంచిది.”

“ఇంకో నెలలో నా చెల్లెలు డెలివరీ వుంది. ఆ తరువాత నెలలో. . . .”

“దబ్బోగుడ్. అసలీ వార తెలియగానే రంజిత సగం సరిగా అవుతుంది

అనుకుంటాను.”

“నేనూ అలా అనుకుంటున్నాను. వెళ్ళొస్తాను.”

“మంచిది”

షాడో గేటు తీసుకుని బయటికి నడిచాడు.

కిటికీ వెనుక నిలబడి అప్పటివరకూ వారి సంభాషణ వింటూ, పైట నోట్లో కుక్కుకుని నవ్వాపుకోలేక అవస్థ పడుతున్న రంజిత చివర్లో ఈ సంభాషణ అనుకోకుండా ఈ మలుపు తిరిగేసరికి, సిగ్గుతో లోపలికి తప్పుకుంది. విషయం ఇలాగే మలుపు తిరుగుతుందని తెలుసు. కానీ, మరీ ఇంత తొందరగా ఈ ప్రసక్తి వస్తుందని అనుకోలేదు. ‘డబ్బు’ అంటే తెగ ఆశ వున్న తన తల్లినీ “కూతురుకి నిజంగా పెళ్ళవదేమో” అన్న అనుమానపు స్థితికి తీసుకువెళ్తే తప్ప- ఏదో సిద్ధాంతం కోసం ఆస్థినంతా దానం చేస్తున్న షాడోలాంటి బేవార్సు గాడిని అల్లుడిగా చేసుకోవటానికి ఇష్టపడదు అని ముందే వూహించింది. షాడోలాటి అందమైన, బేవారైన అబ్బాయిల కోసం అమ్మాయిలు ఎంతైనా తెగిస్తారు అని నిరూపించింది.

“సద్యో గర్భమా! నీకు కృతజ్ఞతలు” అని అనుకుంది. కుంతీదేవికీ సూర్యుడికీ పదే పదే కృతజ్ఞతలు తెలుపుకుంది.

అయితే తరువాత్తరువాత రవితో చిక్కువచ్చి పడింది.

కలిసినప్పుడల్లా ఏడిపించసాగాడు. “ఎక్కడో చదివానోయ్ - ఆడవాళ్ళ తెలివి వాళ్ళ మెదడుకి సరీగ్గా మూడడుగుల క్రింద వుంటుందట! భలే నిరూపించావు”

రంజిత ఉడుక్కుంటూ “ఎందుకు” అనేది.

“వెళ్ళేటప్పుడు పులిలా వెళ్ళావు. ఆ బాబా ఏదో శాపం ఇచ్చేసరికి పిల్లిలా తిరిగి వచ్చావు. అయినా దెయ్యాల్నీ, శాపాల్నీ నమ్మేవాళ్ళు యిలాంటి అడ్వెంచర్స్ కి దూరంగా వుండాలమ్మాయ్! లేకపోతే నీలాగే బెదిరిపోతారు.”

రంజిత ఓరగా చూసేది. “ఔను అలాగే అనుకుంటూ వుండు కాబోయే మొగుడా! మొదటిరోజు రాత్రి వామ్ టింగ్ చేసుకొని, నిన్ను కూడా బెదరకొట్టకపోతే నా పేరు రంజితే కాదు. . . .”

* * * *

రోజు రోజుకీ అతడంటే రంజితకి ఇష్టం పెరుగుతూంది.

ఇష్టం ప్రేమగా మారాలంటే నిశ్చయంగా దానికి గౌరవం తోడవ్వాలి. అతడిలో వున్న ప్రత్యేకత ఆది పెక్కి ఎంతో సరదాగా, ‘మామూలుగా’ కనపడే అతడు- లోతుకు

వెళ్ళేకొద్దీ సంక్లిష్టంగా తోస్తాడు. అతడిమీద అందరికీ అభిమానాన్ని పెంచేది అదే! అందుకనే తను తీసుకున్న నిర్ణయానికి రంజిత ఎప్పుడూ గర్వపడేది.

భవానీశంకరం ఆఫీసు గదిలో మిగిలిపోయిన వస్తువులు సర్దుతోంది ఆమె.

‘అలసిపోయాను బాబూ’ అంటూ గంట క్రితమే రవి లోపలి కెళ్ళి ముసుగు తన్ని పడుకున్నాడు.

ఒక్కో వస్తువే తీసి నోట్ చేసుకుని వేరుగా పెడుతూంది రంజిత. చివరికి టేబిల్లో టేప్ రికార్డర్, డెక్టాఫోనూ కనపడ్డాయి. అవి కూడా ఇచ్చెయ్యవచ్చు. కానీ క్యాసెట్టు మాత్రం తమ దగ్గర వుంచుకోవలసిన వస్తువుల్లో ఒకటి.

భవానీశంకరం సెక్రటరీకి చెప్పిన ఆఖరి ఉత్తరమో- సూచనో అందులో వుండి వుండవచ్చు. ఆయన జ్ఞాపకార్థం దాన్ని వుంచాలి.

అదేమిటా అని ఆమె టేప్ నొక్కి, కాసెట్ చివరివరకూ వచ్చి ఆగిపోయిందని గ్రహించి, వెనక్కి రివైండ్ చేసి, ‘ప్లే’ బటన్ నొక్కింది.

ఏదో దబ్బుమని పడిన శబ్దం. . . . జరిగిన ధ్వని. తరువాత కంఠం-

ముసలోడా. . . నువ్వన్నావే శాడీస్ట్ అని, నిజమే. దానికన్నా మంచి పదం వుంది. . . . జాగ్రత్తగా విను. . . . నీ కూతురి మీద ఇంతకన్నా దారుణంగా కసి తీర్చుకోబోతున్నాను. . . . కుట్టిసైతాన్ అష్టావక్రుడి రూపంలో ఈ భూమ్మీదకు రాబోతున్నాడు. . . . పుట్టగానే తల్లిని చంపుతాడు. ఆ అష్టావక్రుడు పుట్టేది నీ కూతురి కడుపునే.

రంజిత మొహంలో అనూహ్యమైన మార్పు వచ్చింది. వేళ్ళు కంపించసాగాయి. మాటలు ఇంకా పూర్తి కాలేదు. రవితో చెప్పడానికి దిగ్గున లేచింది.

అదే సమయానికి రాకేష్ ఆ ఇంట్లో ప్రవేశిస్తున్నాడు. ఆఫీస్ రూమ్లోనుంచి తన కంఠం లాంటిదే వినిపించడంతో గుమ్మం దగ్గర ఆగాడు.

రాకేష్ కి మొదట ఒకక్షణం పాటు అర్థంకాలేదు.

కిటికీలోంచి ఓరగా తొంగి చూశాడు. అమ్మాయి అటు తిరిగి వుంది. టేప్ రికార్డర్ స్పష్టంగా కనపడుతూంది. అది భవానీశంకరంది అని తెలుసు.

వెంటనే అతడికి విషయం అర్థమైంది. ఆ ఇంట్లో ఒక స్వంత వ్యక్తిలా తిరిగే అతడికి, భవానీశంకరం తాలూకు డెక్టాఫోన్ సంగతి కూడా తెలుసు. తన మాటలు టేపులో రికార్డయ్యావని అర్థమయింది.

ఇంకొకరెణ్ణే ఆ కణ్ణు ఏ చెయ్యాలో తోచక తలడిలేవారే కానీ రాకేష్ నిలువెల్లా

విషమున్నవాడు. ఏమీ తొణకలేదు. ఆ గదిలో ఇంకెవరైనా వున్నారా అని చూశాడు. అక్కడగానీ, వరండాలోగానీ ఎవరూ లేరు. నౌకర్లందరినీ రవి ఎప్పుడో తొలగించాడు. అంతా నిర్మానుష్యంగా వుంది.

రంజిత టేప్ లో మాటలు పూర్తిగా వినలేదు. ఆపుచేసి చప్పున లేచి నిలబడింది. మేడమీద బెడ్ రూమ్ లో అలసిపోయి పడుకున్న రవిని లేపటానికి తొందర తొందరగా బయటకు వచ్చింది. ఆమె మొహమంతా చెమట పట్టింది. విన్నది అర్థం చేసుకున్నది అన్యాయించుకోలేక అల్లల్లాడిపోతూంది. కాళ్ళూ చేతులూ ఆడని స్థితిలో, అయోమయంగా ఆ గదిలోంచి బయటకు వచ్చింది.

ఆమె వచ్చీ రావటంతోనే వెనుకనుంచి పడింది- తలమీద దెబ్బ!! ఆమె కెవ్వన అరిచే లోపులో మరో దెబ్బ!!!

రాకేష్ ఆమెని చంపెయ్యదల్చుకున్నాడు. తనకు సంబంధించిన విషయాలు ఏ మాత్రం బయటకు వచ్చినట్టు అనుమానం కలిగినా, అ వ్యక్తుల్ని నిర్దాక్షిణ్యంగా కోల్డ్ బ్లండెడ్ గా అడ్డు తొలగించటం ఎప్పుడో అలవాటయింది. ఆఫీస్ రూమ్ పక్కనే భూమిలో పాతివున్న ఇనుపరాడ్ చేతిలోకి తీసుకుని నిశ్శబ్దంగా గుమ్మం పక్కనే నిలబడ్డాడు. ఆమె లోపల్నుంచీ వచ్చీ రావటంతోనే తలమీద వరుసగా రెండుసార్లు కొట్టాడు. ఆమె కూలిపోతూ వుండగా మళ్ళీ ఇనుపరాడ్ ఎత్తాడు. ఆ దెబ్బ కూడా పడివుంటే ఆమె తల రెండుగా చీలిపోయి వుండేది. కానీ అంతలో దూరంగా అలికిడి వినిపించింది. అటు చూశాడు. రవి వస్తున్నాడు.

రాకేష్ చప్పున లోపలికి పరుగెత్తాడు.

ఆఫీసు టేబుల్ వెనుక నక్కి కూర్చున్నాడు. అతది చేతిలో ఇనుప ఊచ బిగుసుకుంది. రవిగానీ లోపలికి వస్తే ఆ క్షణం అతడి ప్రాణం కూడా తీసెయ్యాలని నిర్ణయించుకున్నాడు.

రక్తపు మడుగులో పడివున్న ఆమెని చూడగానే రవి కంగారుగా 'రంజితా' అంటూ ముందుకు వంగాడు. అతది అనుమానం వెంటనే ఏదో దొంగమీదకు మళ్ళింది. ఎవరైనా దొంగ ప్రవేశించి ఆమెని అటకాయించాడేమో అనుకుని ఆఫీసు గదిలోకి ప్రవేశించాడు. గదంతా చూశాడు. ఎక్కడ వస్తువులు అక్కడే వున్నాయి.

టేబుల్ వెనుక రాకేష్ ఊపిరి బిగపట్టాడు. రవిగానీ మరొక్క అడుగు ముందుకు వేస్తే, అతడు తనని గమనించక ముందే మీదపడి చంపెయ్యాలని నిర్ణయించుకున్నాడు.

కానీ అలా జరగలేదు. రవి గిరుక్కున తిరిగి, రంజిత దగ్గరకు వచ్చి ఆమెని

చేతులమీద ఎత్తుకుని కారు దగ్గరకు తీసుకెళ్ళాడు. ఆ సమయంలో అతడు యింటి సంగతి కూడా పట్టించుకోలేదు.

కారు స్టార్టయి వేగంగా సాగిపోయింది.

అది దూరమయినదని నిశ్చయించుకున్నాక రాకేష్ లేచాడు. అతడి చేతిలో టేప్ రికార్డర్ వుంది. దాన్ని తీసుకుని తోటలోకి పరుగెత్తాడు. చుట్టూ ఎవరూ లేరని నిశ్చయించుకున్నాక టేప్ బటన్ నొక్కాడు.

అర్థమైందా. . . . నన్ను కాదని ఆ సిద్ధార్థగాడిని. . . .

అంటూ వినిపించింది. అక్కడి వరకూ విన్నదన్న మాట ఆ అమ్మాయి వెంటనే టేప్ ని వెనక్కి తిప్పి మొదటినుంచీ విన్నాడు తన ప్రసక్తి ఎక్కడా లేదు.

అతడు రికార్డర్ లోంచి కాసెట్ తీసి, అగ్గిపుల్లతో టేప్ ని వెలిగించాడు. భగ్గున మండింది. పూర్తిగా కాలేవరకూ అక్కడే నిలబడి, తరువాత రికార్డర్ పట్టుకుని ఆఫీసు గదిలోకి వచ్చాడు. దాన్ని యధాస్థానంలో పెట్టేశాడు.

అతను ఏమాత్రం కంగారుపడలేదు.

రంజితకు స్పృహ రావటానికి రెండు మూడు గంటలు పడుతుందని తెలుసు.

రంజిత స్వయంగా ఎప్పుడూ తనతో మాట్లాడలేదు. కాబట్టి ఆ స్వరం గుర్తుపట్టి వుండదు. ఆ మాటల్లో ఎక్కడా హత్యా ప్రయత్నం సంగతి లేదు. కాబట్టి భవానీశంకరం ఆఖరి క్షణాల్లో ఆ మాటలు రికార్డయ్యాయనిగానీ, భవానీశంకరం వాస్తవానికి ఆఫీసు రూమ్ లో హత్య చేయబడ్డాడనిగానీ ఆ మాటలవల్ల తెలియటానికి వీలులేదు.

అయినా అతడు ఏమాత్రం లొసుగులూ వుండదల్చుకోలేదు. ఆస్పత్రికి బయల్దేరాడు. ఒకవేళ రంజితగానీ, స్పృహ వచ్చిన తరువాత అనుమానాస్పదమైన స్టేట్ మెంట్ గానీ ఇవ్వటం ప్రారంభించిందంటే అక్కడే ఆమెని చంపేయ్యదల్చుకున్నాడు. ఆమెతో పాటూ, అవసరమైతే రవిని కూడా. అతడి జేబులో రివాల్వర్ వుంది!

బహుశా దాని అవసరం రాకపోవచ్చు!

అతడి వెనుక రెండు జాగిలాలు నడుస్తున్నాయి! దాదాపు మూడు అడుగుల ఎత్తున్న జాగిలాలు అవి. ఇద్దరు మనుష్యుల్ని చంపటానికి రెండు క్షణాలు చాలు వాటికి.

“భవతీ భిక్షాందేహి - మాతా అన్నపూర్ణేశ్వరీ”

మిట్టమధ్యాహ్నం సమయం అది. ఎండ నిప్పులు వెదజల్లుతోంది. రాళ్ళు పగిలేటంత ఎండగా వుంది. దూరంగా ఎక్కడో ఒక లేగదూడ తల్లికోసం అరుస్తోంది. పల్లె మధ్యాహ్నం వేడి తాకిడికి సొమ్మసిల్లి నిద్రపోతూంది.

“అన్నపూర్ణమ్మ తల్లీ! ఒక్కముద్ద చెయ్యి విదిలించమ్మా.”

కేదారగౌరి పక్కమీద నుంచి లేవకుండానే బద్ధకంగా ‘వెళ్ళిరా’ అంది. ఆమెకు నీరసంగా వుంటుంది. మధ్యాహ్నం పూట అయితే మరీ ఎక్కువ.

“అమ్మా! రోజుకి మూడిళ్ళకు పైగా అడగటం అలవాటు లేదు. అడిగిన ఊళ్ళో రాత్రి గడపటం ఆనవాయితీ కాదు. ఇద్దరు లేదన్నారు. నీది మూడో యిల్లు. ఆకలితోనే ఊరు దాటిస్తావా తల్లీ?”

ఆ మాటల్లో వున్న స్వచ్ఛతకి అబ్బురపడుతూ ఆమె పక్కమీద నుంచే కాస్త తలెత్తి కిటికీలోంచి బయటకు చూసింది.

యోగిలా వున్నాడు!!!

ఆమె లోపలికి వెళ్ళి, వున్నదేదో తీసుకువచ్చి అతడి జోలెలో వేసింది.

ఆమె వంగుతూంటే నిండు గెల భారానికి అరటిచెట్టువంగి నట్టుంది.

ఆమెవైపు అతడు ఆర్థ్రత నిండిన కళ్ళతో ఆప్యాయంగా చూస్తూ “పండంటి కొడుకుని కను తల్లీ” అని దీవించినట్టు అన్నాడు. అంతలో ఆమె ఖాళీ గిన్నెతో నిటారుగా నిల్చుని- లోపలికి వెళ్ళటానికి ఆయత్తమయింది. అతడి దృష్టి ఆమె కడుపుమీద పడింది. వింటి దెబ్బ తగిలిన లేడిలా విలవిలలాడిపోయాడు.

“ఇక్కడా! ఇక్కడేనా?” అని గొణుక్కున్నాడు. అతడి మొహం తెల్లబడింది. నుదుటిమీద నుంచి బూడిద రాలింది. కళ్ళల్లో ఆందోళనా అలజడి కొట్టొచ్చినట్టు కనపడుతున్నాయి.

అతడు అప్రయత్నంగా అడుగు వెనక్కి వేశాడు.

“గర్భ విచ్ఛిత్తి కావాలి. . . . పెద్ద ప్రాణానికి ప్రమాదమైనా సరే. . . . గర్భ విచ్ఛిత్తి కావాలి. శిశువు భూమ్మీదకు రావటానికి వీలేదు.”

అతడు గొణుగుతున్నాడు.

ఆమెకి అతడు అంటున్నది అర్థంకాలేదు.

“ఏమిటీ” అంది.

ఎవరో తరుముతున్నట్టు అతడు తొందర తొందరగా అన్నాడు--

“కుట్టిసైతాన్ కాజ్మోరా రూపంలో భూమ్మీదకు రాకుండా చేయాలంటే మంత్రజలం కావాలి. పంచ మహా యజ్ఞములైన దేవ, మనుష్య, పితృ దేవతా, భూత, బ్రహ్మాయజ్ఞములలో నొకదానిని చేసి, కాజ్మోరా భూమ్మీద రాకుండా నిరోధించే విధానం తెలుసుకొమ్మను. తన ప్రాణాన్నీ, తన భార్య ప్రాణాన్నీ రక్షించుకొమ్మను. సమయం లేదు. ఎంతో సమయం లేదు. . . .” అంటూ అక్కడినుంచి వడివడిగా వెళ్ళిపోయాడు.

గౌరి అలాగే ఆ మెట్ల దగ్గరే చాలాసేపు నిలబడి వుండిపోయింది. ఆమెకి నవ్వొచ్చింది. ఈ సారి మరో కొత్తపేరు వినపడింది. అష్టావక్ర కాదు. ఏమిటది? . . . . మోరా . . . . ఏదో మోరా. . . . ఆ అవును. కాజ్మోరా.

అన్నీ కొత్త కొత్త పేర్లు.

ఆమె నవ్వుకుంటూ లోపలికి వెళ్ళిపోయింది.

ఆ తరువాత భర్త వచ్చేసరికి దాని సంగతే మరిచిపోయింది.

* * * *

కిటికీలోంచి చప్పుడు చేయకుండా లోపలికి చూసేడు రాకేష్.

ఆస్పత్రికి వచ్చి పావుగంట అయింది. డాక్టరు బ్యాండేజి కట్టి ఇంజక్షన్ ఇచ్చాడు “అదృష్టం బావుంది. జుట్టు వత్తుగా వుండి సేవ్ చేసింది. భయం వల్ల స్పృహ తప్పిందంతే. . . .” అని అక్కణ్ణుంచి వెళ్ళిపోయాడు- మరి కొద్దిసేపట్లో అంతా సర్దుకుంటుందని చెప్పి.

రాకేష్ కిటికీ దగ్గరే వున్నాడు. అంతలో షాడో గొంతు ఆదుర్దాగా వినపడింది- “ఎలా వుంది రంజితా” అని.

“ఇట్సాల్ రైట్. నేను బాగానే వున్నాను!”

“అసలేం జరిగింది?”

“మావయ్య గారి సామాన్లు ఒకటోకటే సర్దుతున్నాను. బేపు రికార్డరు కనపడింది. ఆఖరి మాటలు ఏమైనా వుంటాయికదా తీసిదాద్దామని క్యాసెట్ వినాను. అందులో...అందులో...” భయం వల్ల ఆమె మాటలు సరిగ్గా రాలేదు.

కిటికీ బయట నుంచి వింటూన్న రాకేష్ పిడికళ్ళు బిగించాడు. చుట్టూ చూశాడు. అంతా నిర్మానుష్యంగా ఉంది. అక్కణ్ణుంచి కాల్చుటం రిస్కు. కానీ తప్పుదు.

అంతలో లోపలనుంచి షాడో అడగటం వినిపించింది. “అందులో ఏముంది

రంజితా?” అని.

“అందులో కుట్టిసైతాన్ అని వుంది.”

“కుట్టిసైతానా...ఇంకా?” అంటూ షాడో రెట్టించాడు. ఆమె గుర్తు తెచ్చుకోవటానికి ప్రయత్నం చేస్తుంటే విపరీతమైన తలనొప్పి వచ్చింది.

“నాకు జ్ఞాపకం లేదు” అంది తల విదిలిస్తూ.

రాకేష్ తేలిగ్గా ఊపిరి పీల్చుకున్నాడు. రంజిత తన గొంతు టేప్ రికార్డర్ లో గుర్తుపట్టలేదు! అదీ కావల్సింది!!

అంతలో షాడో “. . . . సర్లే- జ్ఞాపకం లేకపోతే పోనీలే” అనటం వినిపించింది.

రాకేష్ మొహం తేలిక పడింది. ఇక అక్కడ తన పనేమీ లేనట్టు తప్పుకున్నాడు

అతడు జీవితంలో చేసిన పెద్ద తప్పు - ఉస్సోక్ సభ్యుడిగా మొట్ట మొదటి తప్పు అదే. . . . షాడోని తక్కువ అంచనా వేయటం. . . .

“సర్లే జ్ఞాపకం లేకపోతే పోనీలే. . . .” అని అప్పటికి ఆ టాపిక్ ఆపుచేశాడు కానీ, షాడో ఆలోచిస్తూనే వున్నాడు.

“కుట్టిసైతాన్” అన్న పదం తండ్రి టేప్ రికార్డర్ లోకి ఎందుకు వచ్చింది?

తలమీద దెబ్బతో షాక్ లో వున్న రంజితని ఆ టైమ్ లో వత్తిడి చేయదల్చుకోలేదు. రెండ్రోజులు గడిచినయ్. రంజిత మామూలుగా అయిపోయింది. అప్పుడు మళ్ళీ ఆ టాపిక్ తీసుకువచ్చాడు.

“రంజితా! ఆ రోజు టేప్ రికార్డర్ లో నువ్వేం విన్నావ్? ఆ మాటలు నాకు యధాతథంగా కావాలి.”

ఆమె అతడివైపు అయోమయంగా చూసింది. “నాకు గుర్తులేవు.”

“అలా అంటే కాదు రంజితా. గుర్తుకు తెచ్చుకో!”

“ఏదో కడుపున పుట్టటం. సైకోపాత్ - ఇలాటివేవో వున్నాయి.”

“రంజితా! నీవు ఏకసంధాగ్రాహివి. ఆ మాత్రం చెప్పలేవా?”

ఆమె చప్పున అతడివైపు చూసింది. అతడు ఆమె దగ్గిరగా వచ్చాడు. ఆమెకు ప్రేరణ కలిగిస్తున్నట్టు అన్నాడు- “పడవ, కాకి, షాడో, ఈగ, పెన్ను- ఇలా ఒక దానికొకటి సంబంధంలేని పదాల్ని కూడా గుర్తుపెట్టుకోగల నువ్వు- ఒక నాలుగు వాక్యాలని గుర్తించుకోలేవంటే నమ్మకం కుదరటం లేదు నాకు. గుర్తు తెచ్చుకో రంజితా! నువ్వు ఒక్కొక్కటి చెప్తున్న కొద్దీ నాకెందుకో అనుమానం ఎక్కువ అవుతూంది. గుర్తు తెచ్చుకో. . . . తెచ్చుకో పీజ్. . . .”

ఆమె కళ్ళు మూసుకుంది. షాడో ప్రోత్సాహం ఇస్తున్నకొద్దీ ఆమెలో శక్తి పెరగసాగింది. సర్వశక్తులూ కూడగట్టుకుని ఆలోచించసాగింది.

మబ్బు పొరలు విచ్చుకుంతున్నట్టు. . . . వెలుగు బైటపడుతున్నట్టు-

ఆమె కళ్ళు మూసుకునే చెప్పటం ప్రారంభించింది. ఆమె మెదడులో ఎక్కడో పొరల క్రింద నిక్షిప్తమైన మాటలు ప్రవాహంలా బయటికి వచ్చినయ్!

“ముసలోడా. . . . నువ్వన్నావే శాడిస్ట్ అని. నిజమే. . . .” అంటూ చెప్పటం ప్రారంభించింది. ఉస్సోక్. . . . అవును ఉస్సోక్!!! ఉస్సోక్ ప్రభువైన కుట్టిసైతాన్ అష్టావక్రుడి రూపంలో ఈ భూమ్మీదకు రాబోతున్నాడు. మేమతడికి సాయం చేస్తాం. పుట్టగానే తల్లిని చంపుతాడు. పుట్టినరోజే తండ్రిని చంపుతాడు. పెద్దవాడై క్షుద్రుల సాయంతో రాజ్యం ఏలతాడు. ముసలోడా! నీ గుండె పేలిపోయే వార్త చెపుతున్నాను విను! ఆ అష్టావక్రుడు పుట్టేది నీ కూతురి కడుపునే. . . .”

షాడో నిశ్చేష్టుడయ్యాడు.

ఈ మాటలు రికార్డుయింది తన తండ్రి ముందు! బహుశా నిస్సహాయమైన పరిస్థితుల్లో ఆయన ఈ మాటలు రికార్డు చేసి వుంటాడు. అది కాదు అతడు ఆలోచిస్తున్నది.

తన చెల్లెలి కడుపున పుట్టబోతున్నవాడి సంగతి!

అష్టావక్ర! అ. . . . ష్టా. . . . వ. . . . క్ర!!!

--ఈ అష్టావక్రుడి పేరు ఇంతకుముందే ఎక్కడో విన్నాడు. ఎక్కడ? ఎ. .క్క. .డ?

అతడికి చప్పున జ్ఞాపకం వచ్చింది.

అవతార్ బాబా తన చెల్లెల్ని శపించేటప్పుడూ ఇదే పదం ఉపయోగించాడు.

నిఘంటువుల్లో తప్ప మామూలుగా దొరకని పదం - ఈ ‘అష్టావక్ర’ అన్నది ఇక్కడ తండ్రి దగ్గర - అక్కడ అవతార్ బాబా నోటివెంట ఒకేలా రావటం యాదృచ్ఛికమా - లేక వెనుక ఏదైనా వుందా?

తన తండ్రి ఈ విషయాన్ని రికార్డు చేసిన తరువాత ఎవరికీ చెప్పకుండా ఎందుకు టేప్ ని అలానే దాచి వుంచాడు. కూతురికి సంబంధించిన విషయంలో అంత నిర్లక్ష్యంగా వుండటానికి వీల్లేదు. కుట్టిసైతాన్ పేరు వినగానే ఆయన నానా కంగారూ చేసివుండాలి. . . . అంతేగానీ తాపీగా బాత్ రూమ్ లోకి వెళ్ళి, తాపీగా స్నానం చేసి వుండడు.

. . . . ఏదో స్ఫురించి అతడు వేగంగా ఇంటికి చేరుకున్నాడు.

తండ్రి మరణించినప్పటి నుంచీ ఇల్లు అలాగే వుంది. బాత్ రూమ్ - విరిగిన

తలుపులూ. . . .

పోలీసు డిపార్టుమెంటు పెద్దగా శ్రద్ధ చూపించలేదు. అతడు తలుపులు పరీక్షించి చూశాడు. అతడి అనుమాన కరణ్ణే అయింది. వెనుక వైపు లోపలి గడియ విరిగిలేదు. నిజంగా నౌకర్లు తలుపులు బ్రద్దులుకొట్టిగానీ బాత్‌రూమ్‌లోకి ప్రవేశించివుంటే లోపల గడియ విరిగివుండాలి కదా?

అతడు మరి ఆలస్యం చేయకుండా ఆ నౌకర్ల చిరునామాలు తీసుకుని వెతుక్కుంటూ బయల్దేరాడు. భవానీశంకరం మరణంతో అందరూ వెళ్ళిపోయారు. మొదటి నౌఖరు అడ్రస్ దగ్గర దొరకలేదు. ఎక్కడికి వెళ్ళాడో ఎవరూ చెప్పలేకపోయారు.

రెండో నౌఖరు కూడా ఇల్లు ఖాళీ చేశాడు. “ఎక్కడికి వెళ్ళిపోయాడో మీకు తెలుసా” అని అడిగాడు కొత్తగా ఆ ఇంట్లో అద్దెకు చేరినవాళ్ళని.

“తెలీదు” అన్నాడతడు.

“ఏదో ఊరి పేరు చెప్పాడండీ. ఉత్తరాలోస్తే వచ్చి తీసుకుంటాను వుంచమన్నాడు.”

“ఏ ఊరు?” ఆతృతగా అడిగాడు షాడో.

“ఏ ఊరబ్బా - ఆ జ్ఞాపకం వచ్చింది. . . కృష్ణాపురం.”

షాక్ తగిలినట్టయింది షాడోకి. కృష్ణాపురం అవతార్ బాబా వున్న ఊరు. తన చెల్లెలున్న ఊరు. ఆరుగురు వికృత శిశువులు పుట్టిన ఊరు. . . .

అతడు తీగెలాగటం మొదలుపెట్టాడు, దాంతో డొంకే కదుల్తుందో - ప్రపంచపు భవిష్యత్తే కదుల్తుందో తేలటానికి పదిహేను రోజులు గడవాలి.

* * * *

ఆలోచనతోనే అతడు కృష్ణాపురం చేరుకున్నాడు. చెప్పాపెట్టకుండా అన్న అలా రావటంతో గౌరి కంగారుపడి, “ఎలా వుందిరా రంజితకి” అని అడిగింది.

“తనకేం - శుభ్రంగా వుంది” అని కొంచెంసేపు సంభాషణ జరిపాడు.

ఆ తరువాత - ఆలోచిస్తూనే అతడు ఊరి చివరికి వచ్చాడు. అక్కణ్ణుంచే అవతార్ బాబా ప్రాంగణం మొదలవుతుంది. తిరిగి మళ్ళీ ముసిరే ఆలోచన. . . .

అతడి కళ్ళముందు చెల్లెలి రూపం కదలాడింది. అంతకు ముందు ఆ గ్రామంలో పుట్టిన రూపాలు కదలాడాయి. నిజంగా అలాటి వికృత శిశువు పుడితే. . . .

అలాటి ఆలోచనే భరించలేకపోయాడు.

ఎదురుగా బాబా ఆశ్రమం కనపడుతోంది.

చటుక్కున ఒక ఆలోచన స్ఫురించింది. . . .

చాలా క్లిష్టమైన ఆలోచన! చాలా దూరంలో వున్న గమ్యం. బహుశా గురిగా తగలకపోవచ్చు. కానీ ఈ పరిస్థితుల్లో అంతకన్నా ఇంకొక మార్గం లేదు.

అతడు ఆశ్రమం వైపు నడిచాడు.

శిష్యులు తప్ప ఇంకా భక్తులు అక్కడికి చేరుకోలేదు. ఇంకా బాబా దర్శన సమయం దగ్గర పడలేదు.

అతడు ఇటూ అటూ చూశాడు. ఎవరూ తనని గమనించటం లేదని తెలుసుకున్నాక బొగ్గుతో గోడమీద కనీకనబడనట్టు వ్రాశాడు.

“ఉస్సోక్”

అని.

డాక్టర్ రంగప్రసాద్ లోపలి గదిలోంచి బయటకు వచ్చాడు. లోపల లేడీ డాక్టర్ ఇంకా గొరితో మాట్లాడుతూ వుంది.

“ఎలా వుంది?” అడిగాడు బయట కూర్చున్న సిద్ధార్థ.

“ఇంకో వారంరోజులు” అన్నాడు ప్రసాద్. ఆధునికమైన పరికరాల ద్వారా ప్రసవం సరిగ్గా ఏ సమయానికి వచ్చేదీ కనుక్కోగలుగుతున్నారు ఒక గంట అటూ ఇటూగా.

సిద్ధార్థ కాలెండరు చూశాడు. ఏడు రోజులు కలుపుకుని తేదీ చూస్తూ “సరీగ్గా అమావాస్య అన్నమాట” అన్నాడు.

ఈ లోపు లోపల్నుంచి లేడీ డాక్టరు వచ్చింది. రంగప్రసాద్ ఆమెనేదో అడిగాడు. సిద్ధార్థకి ఆ మెడికల్ పదాలు సరిగ్గా అర్థంకాలేదు. కానీ లేడీ డాక్టర్ జవాబుని బట్టి ఏదో అవుతూందని గ్రహించి, ఆందోళనగా ప్రసాద్ వైపు తిరిగి, “ఏమిటి? ఏమయింది?” అని అడిగాడు.

“ఏమీలేదు కవలలు అని అనుమానంగా వుందంటుంది. డెలివరీకి పట్నం తీసుకువెళ్తే బావుంటుందా అని చర్చిస్తున్నాం.”

ఈ లోపులో లోపల్నుంచి గొరి వచ్చింది. ఆ సమయానికి సిద్ధార్థ “తప్పకుండా తీసుకువెళ్తాను” అంటున్నాడు. “ఏమిటి” అని అడిగింది గొరి. సిద్ధార్థ చెప్పాడు.

గొరి ప్రసాద్ వైపు తిరిగి, “ఎందుకు” అంది. అతడు జవాబు చెప్పబోయే ముందే సిద్ధార్థ కల్పించుకుని, “అక్కడయితే మరింత సౌకర్యంగా వుంటుందని-” అని. తన

జవాబు ఆమెని సంతృప్తిపరచ లేదని గ్రహించి, “ఈ పల్లెలో అర్జెంటుగా ఏదైనా కావల్సి వచ్చినా దొరకదు కదా” అన్నాడు.

మొదటి సమాధానంతోనే కేదారగౌరి డాక్టర్ రంగప్రసాద్ వైపు తిరిగి, “వాట్ ఆర్ దోస్ ఫెసిలిటీస్ అండ్ టెక్నాలజీ దట్ యు డు నాట్ హావ్ హియర్?” అని అడిగింది. ఎప్పుడూ చాలా ఒద్దికగా, వినయంగా వుండే ఆ అమ్మాయి అతి కష్టం మీద తన విసుగునీ, కోపాన్నీ దాచుకుంటూ వుందని ఆ మాటల్లో కొట్టొచ్చినట్టు కనపడుతూ వుంది.

ఆమె ప్రశ్నకి రంగప్రసాద్ తడబడ్డాడు. సిద్ధార్థ కల్పించుకుని, “డాక్టరుగారు కవలలేమో అని అనుమానపడుతున్నారు. అందుకే పట్నం అయితే బావుంటుందని” అన్నాడు.

“ఎంతమంది కవలలకి- అంతకన్నా కష్టమైన రూపురేఖలతో పుట్టినవాళ్ళకి ఈ ఆస్పత్రిలో జననం జరగలేదు.”

సిద్ధార్థకి కోపం వచ్చింది. “అందుకే. . . .” అన్నాడు. “అందుకే ఇక్కడొద్దు” అంటున్నాను అన్నాడు కాస్త స్వరం పెంచి.

గౌరి తాపీగా తలెత్తి భర్తవైపు చూసింది. తరువాత రంగప్రసాద్ వైపు తిరిగి, “మీరు ఈ ఆస్పత్రిలో డెలివరీ కేసు చేసి ఎంత కాలమైంది డాక్టర్” అని అడిగింది. సంబంధం లేని ప్రశ్నకి రంగప్రసాద్ ఏమీ సమాధానం చెప్పలేదు. కొత్తగా వచ్చిన లేడీ డాక్టర్ వీళ్ళవైపు చూస్తోంది. గౌరి చెప్పటం మొదలుపెట్టింది. ఒక ప్రవాహంలా మాటలు వచ్చినయ్.

ఒకప్పుడు ఈ ఆస్పత్రి పేషెంట్లతో కిటకిటలాడుతూ వుండేది. డాక్టర్ గారి చెయ్యి తగిలితేనే చాలు అనుకునేవారు రోగులు. ఆ వత్తిడికి తట్టుకోలేక డాక్టర్ గారు మరో లేడీ డాక్టర్ ని సాయం కూడా తెచ్చుకున్నారు. కానీ ఇప్పుడు చూడండి. ఈ ఆస్పత్రి ఎలా వెలవెలాబోతోందో? ఒకరిద్దరుకన్నా ఎక్కువ లేరు. మొన్న మొన్నటివరకూ తండోపతండాలుగా వచ్చిన జన్నాని ఈ రోజు రాకుండా ఆపుచేస్తున్నదేమిటి....? మూర్ఖత్వం!

అవును. కేవలం మూ....ర్థ....త్వం!!! కడుపుతో వుండి అతి తొందర్లో డెలివరీకి సిద్ధంగా వున్నవాళ్ళు ముగ్గురూ ఈ పల్లె విడిచి వెళ్ళిపోయారు. వాళ్ళు కూలీలు. డబ్బు లేని వాళ్ళు. అయినా మూటా ముల్లె సర్దుకుని వెళ్ళిపోయారు. ఈ రోజు మనమూ వెళ్ళిపోదామని మీరంటున్నారు. దానికి “టెక్నాలజీ” అని రంగు పూస్తున్నారు. అత్మవంచన చేసుకుంటున్నారు. కానీ అసలు మనసులో కారణం అదికాదు. ఈ ఊరిలో ఇప్పటికే ఆరుగురు వికృత శిశువులు జన్మించారు. మనకేమవుతుందో అని భయం. అవునా? అందుకే ఇక్కడొద్దు అంటున్నారు.... ఏదీ చెప్పమనండి చూద్దాం...నిజంగా ట్వీన్స్ డెలివరీ నిర్వహించలేని చిన్న ఆస్పత్రా రంగప్రసాద్ గారిది? మీరన్నట్టు ఇక్కడలేని ఆధునిక పరికరాలు పట్నం ఆస్పత్రిలో నిజంగా వున్నాయా? మీరు వున్నాయని నిజయితీగా చెపితే, తప్పకుండా వస్తాను. కాని లేవు. లేవని మీకూ తెలుసు. బ్రతికే బిడ్డ అయితే అక్కడా బ్రతుకుతాడు. ఇక్కడా బ్రతుకుతాడు....” అంటూ దగ్గరిగా వచ్చింది.

“అన్నీ వదులుకొని ఈ పల్లెలో ప్రాక్టీసు పెట్టారు డాక్టరుగారు. బీదలకు సాయం చేయటం మొదలు పెట్టారు. దేవుడన్నారు ప్రజలు! దిగివచ్చిన దేవతన్నారు రోగులు!! కాని కథ కొద్దిగా మలుపు తిరగగానే, తుపాకి దెబ్బకు ఎగిరిపోయిన పక్షుల్లా వెళ్ళిపోయారు. ఒకప్పుడు పెళ్ళి పందిరిలా నిండు గా కళకళలాడిన నర్సింగ్ హోమ్ ఇప్పుడు ఒక్క పేషెంట్ లేక శ్మానంలా మారిందంటే దానికి కారణం ఏమిటో మీకు తెలుసు” అమె కంఠం ఎందుకో రుద్దమైంది. దృఢంగా అంది.

“నేనీ ఆస్పత్రిలోనే పిల్లవాడిని కంటాను! అంతా నిర్మానుష్యం కానీ! నర్సులతో సహా అంతా భయభ్రాంతులై వెళ్ళిపోనీ! నేను మాత్రం పట్నం రాను. ఈ విశాలమైన ఆవరణలో నేనొక్కణినే వుంటాను డాక్టరుగారూ! మీకు నమ్మకం కలిగించటానికీ, మీకు

తోడుగా ఒక నమ్మకాన్ని నిలబెట్టటానికీ నేను వుంటానండీ! పడిపోతున్న వాడిమీద మరో రాయి విసిరే ఈ జనం నుంచి 'నమ్మకాన్ని' రక్షించటం కోసం తనవరకూ వచ్చేసరికి అప్పటివరకూ తను నమ్మినదాన్ని వదిలేసే మనిషి పిరికితనాన్ని పోగొట్టటం కోసం నేనిక్కడే వుంటాను. . . . ప్రపంచం అంతా ఎదురు తిరిగినా సరే అంటూ వడివడిగా అక్కడినుంచి కదిలిపోయింది.

ఆ నిండు గర్భిణీ అలా కదులుతూంటే - హిమాలయాల్ని కూడా వణికిస్తూ ఆవేశంతో భూమ్మీదకు దూకిన గంగానది గుర్తొచ్చింది. ఆకాశమే కదలగా, ఐరావతం బెదరగా, నందనవనం పెగలగా. . . . కదిలింది. . . . కదిలింది గంగ. కదిలి ఉప్పొంగింది గంగ! ఉన్మత్త మానస విహంగ!!! పరమ రాజన భావ పరిచుంబిత నిజాంగ. . . . ఎవరో కవి అన్నట్టు.

ఆమె కదిలి వెళ్ళిపోయింది.

రంగప్రసాద్ అలాగే నిలబడిపోయాడు. ఏదో అనూహ్యమైన ఆర్ద్రత, కరుణ, అభిమానం - అన్నీ కలగాపులగమైన భావం అతది మనసంతా క్రమ క్రమంగా ఆక్రమించుకుంది.

* * * *

రెండ్రోజులునుంచీ షాడో అలా కూర్చునే వున్నాడు. కళ్ళు కదల్చకుండా, చూపు మరల్చకుండా అలా చూస్తూనే వున్నాడు.

మరో రోజు గడిచింది. షాడోకి నిస్పృహ ఎక్కువైంది. సరి అయిన నిద్ర, తిండి లేక శోష వస్తూంది.

మూడోరోజు మధ్యాహ్నం జరిగిందది.

షాడో మామూలుగానే చూస్తున్నాడు. ఒక వ్యక్తి, మధ్య వయస్కుడూ, సన్నగా వున్నాడు-- అతడి దృష్టి గోడ మీద పడింది. అతది మొహంలో మార్పు స్పష్టంగా కనపడింది. క్యూలోంచి చప్పున విడివడి గోడవైపు నడిచి, పరీక్షగా దాన్ని దగ్గరికి వెళ్ళి చూశాడు.

షాడో వంట్లో రక్త ప్రసరణం హెచ్చింది.

అతడి మొహాన్ని మనసులోనే చిత్రీకరించుకున్నాడు.

పది నిమిషాల తరువాత ఏదో పని వున్నట్టు అతడి పక్కగా నడుస్తూ, కేవలం అతడికి మాత్రమే వినపడేటట్టు “ఉస్సోక్” అన్నాడు.

అసిఫంజరంలా సన్నగా వున్న ఆ వ్యక్తి ఉలికిపడాడు. షాడో అక్కడి నుంచి

తప్పుకున్నాడు. అయిదు నిమిషాల తరువాత చూస్తే ఆ జనం నుంచి విడివడి అతడు తన వెనుకే రావటం కనపడింది. ఇద్దరూ నిర్మానుష్యమైన ప్రదేశం చేరుకున్నారు.

“చెప్పు మిత్రమా!” అన్నాడు అతడు.

షాడోకి ఏం చెప్పాలో తెలియక మళ్ళీ “ఉస్సోక్” అన్నాడు.

“ఏమిటి? మళ్ళీ ఏదైనా మీటింగా?”

షాడోకి లింకు దొరికినట్టయ్యింది “ఆ(అదే!!! ఎప్పుడో తెలియటం లేదు. దాని గురించే ఆలోచిస్తున్నాను” అన్నాడు. ఆ ప్రదేశమంతా చీకటిగా వుంది. దూరంగా మనుష్యులు మసగ్గా కనిపిస్తున్నారు.

“వెళ్ళి అవతార్ బాబాని అడిగి వస్తాను” అన్నాడు.

షాడో గుండె వేగంగా కొట్టుకోసాగింది. “వెళ్ళిరా. తొందరగా రా” అన్నాడు.

“వెంటనే వస్తాను” అంటూ అతడు వెనుదిరిగి వెళ్ళాడు. అయిదు నిమిషాల తరువాత తిరిగి వచ్చి, ఇప్పుడేమీ మీటింగ్ లేదట” అన్నాడు.

“అలాగా” అన్నాడు షాడో.

“అన్నట్లు నువ్వు బ్లాక్ స్కెలిటన్ వేనా?”

“కాదు.”

“మరి” అనుమానంగా చూస్తూ అడిగాడు.

“ఉస్సోక్ లో చేరదామనుకుంటున్నాను. ఎలా చేరాలో తెలియటం లేదు” సందిగ్ధంగా అన్నాడు.

“నీకు ఉస్సోక్ గురించి చెప్పిన దెవరు?”

“నా స్నేహితుడు నన్ను చేర్చిస్తా అన్నాడు. ఈ లోపులో చచ్చిపోయాడు.”

“మొత్తం అంతా అయిపోయిందా?”

“ఆ(ముందు పరీక్షలన్నీ అయిపోయాయి. ఇక చేర్పించటం ఒక్కటే మిగిలింది. ఈ లోపులో ఇది జరిగింది.”

“నీ స్నేహితుడి పేరు?”

“రామ్ సింగ్.”

అది భవానీశంకరం నౌఖరి పేరు. . . . షాడోకి తను చీకట్లో బాణాలు వేస్తున్నానని తెలుసు. అవి సరీగ్గా గుచ్చుకుంటున్నాయని మాత్రమే తెలీదు.

“మిత్రమా! నువ్వు చాలా అదృష్టవంతుడివి. అష్టావక్రుడు మరో కొద్ది రోజులలో జన్మించబోతున్నాడు. కాస్సోరాని నమ్మని వాళ్ళందరూ ఉచకోత కోయబడతారు. ఆఖరి

క్షణాల్లో నువ్వు ఇందులో చేరుతున్నావు. అందుకే అదృష్టవంతుడివి అంటున్నాను. అష్టావక్రుడు పుట్టాక ఆధీనంలోకి వచ్చేవారందరూ మన క్రింద వుంటారు.”

షాడో వినటంలేదు. “మరో కొద్దిరోజుల్లో అష్టావక్రుడు జన్మించబోతున్నాడు” అన్న వాక్యం దగ్గరే అతడి ఆలోచనలు ఆగిపోయాయి.

ఇంతమంది ఇన్ని కోణాల్లో చెప్పిన ఒకేమాట. . . ఇందులో. . . నిజముందా. . . ? ఉంటే. . . ఉంటే తన చిన్నారి చెల్లి మరణిస్తుందా?”

నో. . . . అలా జరగటానికి వీలేదు!

“మిత్రమా నేను వెళ్ళొస్తాను.”

షాడో తలెత్తాడు.

“రేపు ఇదే సమయానికి ఇక్కడే వేచివుండు. ఎవరికీ చెప్పకు. ప్రాణాల్తో పని సుమా--”

షాడో తలూపాడు.

* * * *

“నువ్వలా చెయ్యకుండా వుండవలసింది గౌరీ.”

గౌరీ సిద్ధార్థ దగ్గరగా వచ్చింది. “ఎలా చెయ్యకుండా వుండవలసింది.”

“నీకు వెటకారంగా వుందా?”

ఆమె అతడి చేతిమీద చేయివేసి, లాలనగా, “చూడండీ! చిన్నప్పటినుంచీ నాలో ఈ దుర్గుణం ఒకటి వుంది. ఎంత దిద్దుకోవాలన్నా దిద్దుకోలేకపోయాను. లాజిక్ గా అందని ఏ విషయాన్నైనా నేను వప్పుకోలేను. ఈ ఒక్క విషయంలోనూ నన్ను దయచేసి క్షమించండి. తొమ్మిది నెలల ముందే మీరు ఇక్కణ్ణుంచి వెళ్ళిపోదామంటే తప్పక వప్పుకొని వుండేదాన్ని” అని ఆగి నెమ్మదిగా,

“ఈ విషయం మీరూ ఆలోచించగలరండీ! నా వాదనలో నిజం వుందని వప్పుకుంటారు. పోతే సమస్య మనవరకూ వచ్చింది కాబట్టి మీరు కాస్త బెదురుతున్నారు. అంతే. తాపీగా ఆలోచించండి ప్లీజ్. . . . నా కోసం. . . . మనం ఇలా భయపడుతూ వుంటే చివరికి వీధినపోయే బిచ్చగాడు కూడా ఇంటిముందు ఆగి, “మోరా - కాష్యోరా” అంటూ భయపెడతాడండీ.”

ఆమె మాట పూర్తికాలేదు. అతడు చివుక్కున తలెత్తి “కాష్యోరా ఏమిటి?” అని అడిగాడు.

“అబ్బే, ఏమీలేదండీ”

అతడు ఆమె చేతి రెక్కపట్టుకుని దగ్గరకి లాగుతూ “కాజ్మోరా ఏమిటి? అసలు దాని ప్రసక్తి ఇప్పుడెందుకు వచ్చిందీ?” అని అరిచాడు. అతని కంఠం ఆ గదిలో వికృతంగా, భయంగా ధ్వనించింది. అతడలా వున్నట్టుండి మార్పు చెందడంతో ఆమె బెదిరిపోయింది. అంత సడెన్ గా ఆ మార్పెలా వచ్చిందో అర్థంకాలేదు.

“ఏదో చెప్పాడండీ. అది కాజ్మోరానో కాదో నాకు సరీగ్గా వినపడలేదు” అంటూ ఆ రోజు జరిగినదంతా చెప్పింది.

వింటూ అతడి మొహం పాలిపోయింది.

“ఎక్కడ? ఎక్కడున్నాడు అతడు?”

ఆమె తలవంచుకొని, “రోజుకి మూడుచోట్ల తప్ప ఎక్కువ ఇళ్ళల్లో యాయవారం అడగనని అన్నాడు! ఒక రాత్రి గడిపిన ఊరిలో మరు రాత్రి గడపనని అన్నట్టు జ్ఞాపకం” అంది. తన మాటలు భర్తని కన్విన్స్ చేయవని ఆమెకి తెలుసు. ఆమె అనుకున్నట్టే అతడు అక్కణ్ణుంచి గాలిలా వేగంగా వెళ్ళిపోయాడు.

* * * *

“అతడికోసం ఎంతో వెతికాను. ఇంక సమయంకూడా ఎక్కువ లేదు. అసలేం జరగబోతోంది? నాకంతా అయోమయంగా వుంది. ఈ పరిస్థితుల్లో మీరే సహాయం చెయ్యాలి” అర్థిస్తున్నట్టు అన్నాడు సిద్ధార్థ.

జయదేవ్ మాట్లాడలేదు. ఆలోచిస్తూ వుండిపోయాడు.

జయదేవ్ కి రంజిత ద్వారా సిద్ధార్థ కుటుంబం పరిచయం అయింది. పూర్వపు అనుభవాల్ని కథలుగా చెప్పింది ఆ అమ్మాయి. జయదేవ్ అన్నాడు. “చాలాకాలం క్రితం నా మిత్రుడు శ్రీధర్ తన కూతుర్ని రక్షించుకోవటానికి కాద్రా అనే మాంత్రికుడిని చంపాడు. కానీ తులసి అనారోగ్యానికి అసలు కారణం అదికాదని నేను నమ్మాను. అలాగే తులసి హెల్తాసినేషన్స్ కి కారణం కాజ్మోరా కాదని, శ్రీనివాసపిళ్ళై చేసిన ‘బ్రెయిన్ వాష్’ అనీ నేను భావిస్తున్నాను. ఇప్పుడు కూడా. . . .”

“జయదేవ్ బాబూ. . . .” మధ్యలో మాటల్ని ఆపుచేస్తూ అన్నాడు సిద్ధార్థ.

“ఇలా అంటున్నానని ఏమీ అనుకోకండి. ఇక్కడ సమస్య నాది. . . . మీ కిదంతా హాస్యాస్పదంగా కనపడవచ్చు. కానీ ఆ రోజు శ్రీధరే గానీ మీరన్నట్టు కాద్రా యజ్ఞానికి భంగం గావించకుండా వుంటే తులసి బ్రతికేది కాదేమో! తులసి మరణించివుంటే మీరేమని వుండేవారు? ఆమె మరణానికి మరొక కారణాన్ని వెతకటంలో నిమగ్నమయి

వుండేవారు. అవునా? కానీ ఇక్కడ కావలసింది నా భార్యబిడ్డల జీవితం!! దీనికి పరిష్కారం చెప్పండి.”

జయదేవ్ అతడి మొహంవైపు కన్నార్పకుండా చూశాడు. ఒకప్పుడు శ్రీధర్ కూడా విలవిలలాడిపోయాడు.

అతడికి జాలేసింది. (అయితే ఆ జాలికి కారణం వేరు) తన మనసులో భావం బయటకు తెలుపకుండా “నాకు దీని గురించి ఎక్కువ తెలీదు. వయసు పై బడ్డాక నేను ఇల్లు కదలడంలేదు కూడా! మీరీ విద్య గురించి తెలుసుకోవాలంటే నేనొక పుస్తకం ఇవ్వగలను” అన్నాడు.

సిద్ధార్థలో ఆశ చిగురించింది. చివుక్కున తలెత్తి “ఏమిటదీ?” అడిగాడు.

“పురాతన విద్యల గురించి గ్రంథాలయంలో ఒక పుస్తకం వుంది. దాని పేరు ‘తంత్ర’. అందులో మీకు వివరాలు దొరకవచ్చు” అంటూ తీసుకొచ్చి ఇచ్చాడు.

అతడు ఆ బౌండు పుస్తకం తీసుకుని కూర్చున్నాడు. అతడి గుండె ఆత్రుతతో వేగంగా కొట్టుకుంటూంది. వణుకుతూన్న వేళ్ళతో ఒక్కో పేజీ తిప్పగసాగాడు. అతడి చూపు చివరికి ఒక పేజీ దగ్గర ఆగింది.

కాజ్మోరా. . . .

అతడు చదవసాగాడు. వివరణ ఇలావుంది.

“ . . . . కాజ్మోరా. . . .

క్షుద్ర గణాధిపతి. కుట్టిసైతాన్ అంశ.”

అంతే వుంది!

అతడు హతాశుడయ్యాడు. ఎంతో ఆశ పెట్టుకుని వస్తే నీళ్ళు చిలకరించినట్లు అయింది. వివరణ దొరకలేదు. అతడు నిస్పృహగా లేచాడు. అంతలో లీలగా స్మరించింది.

మళ్ళీ వెనక్కి వెళ్ళి తిరిగి ఆ పుస్తకాన్ని తీసుకున్నాడు. పేజీలు గబగబా వెనక్కి తిప్పాడు. ఈ. . . . ఇ. . . . ఆ. . . . ఆ

అష్టావక్ర. . . .

అతడి గుండె ఆగినట్టయింది. కుర్చీలో కూర్చోటానికి కూడా సమయం వృధాపర్చకుండా చదవసాగాడు.

అష్టావక్ర:- క్షుద్ర గణాధిపతి కాజ్మోరా మూడో సారి లేచిన నిద్రలో, రెండుసార్లు మంజుకున్, శక్తితో అసావక్రగా జనిస్తాడు. గర్భంనుంచి వెలువడటం ద్వారా తలినీ.

పుట్టినరోజే తండ్రిని చంపి, కుక్కలు, తోడేళ్ళ సాయంతో పెరిగి పెద్దవాడై భూమ్మీద సైతాను రాజ్యాన్ని స్థాపిస్తాడు. అతడి ఆగమనానికి ముందుగా అదే గ్రామంలో వరుసగా వికృత శిశువులు జన్మిస్తారు. ప్రమథ గణాధిపతులు అష్టావక్రుణ్ణీ పెంచి పెద్దజేస్తారు. క్రూరుడై, రక్తం తాగుతూ, మాంసాన్ని భుజిస్తూ అష్టావక్రుడు పెరిగి పెద్ద వాడవుతాడు. కేవలం దెయ్యాన్ని నమ్మినవాళ్ళు మాత్రమే అతడి రాజ్యంలో సర్వసౌఖ్యాలు అనుభవిస్తారు.”

సిద్ధార్థ మొహంలో రక్తం ఇంకిపోయింది.

గోడలు కృంగి మీదపడుతున్నట్టు భావన కలిగింది. స్పృహ తప్పుతున్నట్టు అనిపించింది.

డాక్టర్ రంగప్రసాద్ చాలాసేపు తన కుర్చీలో అలానే కూర్చుండిపోయాడు.

. . . .ఎటూ తేల్చుకోలేకపోతున్నాడు అతడు.

అంతలో ఒక ఆలోచన స్ఫురించింది!

గ్రామంలో తనపట్ల అవిశ్వాసం జనించి, అప్పటివరకూ తన దగ్గర ట్రీట్ మెంట్ తీసుకుంటూ వెళ్ళిపోయిన వాళ్ళలో ముగ్గురు నిండు గర్భవతులు వున్నారు. అందులో ఇద్దరు బాబాతో తాయెత్తు కట్టించుకున్నారు. మూడో స్త్రీకి బాబా తాయెత్తు కట్టనన్నాడు. ఆమె దేముడికి అపచారం చేసింది కాబట్టి అనర్హురాలు అన్నాడు. ఆమె ఒక కూలీ స్త్రీ. భర్త ఎంత ప్రాధేయపడినా లాభంలేకపోయింది. నిరాశతో వాళ్ళు పురిటికోసం పక్కపట్నపు ఆస్పత్రికి వెళ్ళారు.

ఏం జరిగిందీ అక్కడికి వెళ్ళి చూస్తే. . . .?

ఈ ఆలోచన వచ్చాక అతడు ఆగలేదు. పట్నంలో హాస్పిటల్ కి వెళ్ళాడు. డాక్టర్ తో “నేను లేబర్ రూమ్ లోకి వెళ్ళవచ్చా?” అని అడిగాడు.

“అదేమిటి ప్రసాద్! మీరూ డాక్టరేగా!! మీకు అభ్యంతరం ఏముంటుంది? రండి” అంటూ తనతో పాటు తీసుకువెళ్ళాడు ఆ డాక్టరు.

అన్ని ప్రభుత్వ ఆస్పత్రుల గదుల్లానే వుంది ఆ రూము కూడా. పట్టించుకున్న నాథుడు లేడు. ఎవరు మాత్రం ఏం చేస్తారు. గవర్నమెంటు పని కాబట్టి పనివాళ్ళ నిర్లక్ష్యం డాక్టర్లుగానీ, సూపర్ వైజరుగానీ ఏమీ చేయలేరు. పైగా నిధుల కొరత.

రంగప్రసాద్ మధ్యనున్న ‘కాట్’ దగ్గరికి నడిచాడు. అక్కడ డాక్టర్ వనజాక్షి

నిలబడివుంది.

రంగప్రసాద్ ఆమెకి తెలుసు. ఆ మాటకొస్తే చాలామంది డాక్టర్లకు అతడు తెలుసు. చాలామంది డాక్టర్లు చెయ్యాలనుకున్నదీ- కేవలం ఊహల్లోనే ఊహించుకుని చాలామంది సంతృప్తి పడేదీ - అతడు పల్లెలో చేసి చూపిస్తున్నాడు. అందుకే అతడంటే అందరికీ భక్తి - గౌరవం! ఆ నిస్వార్థత చాలామంది ఆశయాల్లోనే కప్పబడిపోతూ వుంటుంది.

ఎంత సేపట్నుంచీ ప్రయత్నం చేసినా మూవ్ అవటంలేదు” అంటూ ఆమె ఇంగ్లీషులో వివరించబోయింది. అంతలో పక్కమీద పేషెంటు చిన్న జర్క్ ఇవ్వటంతో ముగ్గురి దృష్టి ఆ కాబోయే తల్లిమీద పడింది. నర్సు చటుక్కున వంగి, అడ్డెస్టు చేసింది.

ముందు కాళ్ళు దర్శనం అయ్యాయి.

రంగప్రసాద్ ఊపిరి బిగపట్టాడు. పుట్టనుంచి ఒక సర్పం, గతరాత్రి తాలూకు ఆహారం జీర్ణంకాని అవస్థలో మెల్లమెల్లగా బయటకు వచ్చినట్టూ. . . . ఒక ఇబ్బందికరమైన భావన! అంతలో పూర్ణ శిశువు బయటకు వచ్చింది.

రంగప్రసాద్ అప్రయత్నంగా అడుగు వెనక్కి వేశాడు. అంత అనుభవం వున్న వనజాక్షి కూడా కళ్ళు అప్పగించి లిప్తపాటు ఏమీ తోచనట్టు చూసింది. శిశువు కాళ్ళతోపాటు నడుముకూడా వచ్చింది. మూడో డాక్టర్‌కి డెలివరీ కేసుల్లో అంత అనుభవంలేదు. కాబట్టి అతడు మామూలుగా వున్నాడు గానీ - మిగతా ఇద్దరికీ ఆ అపసవ్యత తెలుస్తోంది.

అంతలో కాళ్ళం మధ్యనుంచి శిశువు శరీరం మొత్తం బయటకి వచ్చింది.

గర్భిణీ స్త్రీ మొహం దగ్గర వున్న నర్సు కంగారుపడుతూంది. చప్పున ఈ లోకంలో వచ్చినట్టు వనజాక్షిలో డాక్టరు మేల్కొని, ఆమె అటు వెళ్ళింది. రంగప్రసాద్ మాత్రం కదలేదు. స్థాణువులా అలా నిలబడి వున్నాడు.

తల్లి మరణించిందని తెలుస్తూనే వుంది. అయినా అతడు కదలేదు. తను చేసేదేమీలేదని అతడికి తెలుసు. అయినా అతడు ఆలోచిస్తున్నది అదికాదు. కన్నార్పకుండా శిశువునే చూస్తున్నాడు.

ప్రపంచ చరిత్రలో ఏనాడూ అలా జరిగి వుండదు. పుట్టిన ఏ శిశువూ ఎక్కడా లేని విధంగా- కూర్చుని వున్నాడు. కాళ్ళు ‘మూడు’ అంకెలా వున్నాయి. మరో నర్సు చిన్న గుడ్డతో సర్దుతోంది. ఆమె కూడా కొత్తదే కావచ్చు. తలని ముట్టుకోవటానికి భయపడుతోంది.

శిశువు కళ్ళు తెరుచుకుని వున్నాయి!!!

పుట్టి రెండు నెలలయిందా? కడుపులోంచే ప్రపంచాన్ని చూస్తున్నాడా - అనిపించేటట్టు వున్నాయి ఆ కళ్ళు. గుండె లోతుల్లో రహస్యాన్ని పరికిస్తున్నట్టు రంగప్రసాద్ వైపు తీక్షణంగా చూశాయి! అంతలోనే నవ్వేయి!! ఎనిమిదోవాడు వస్తున్నాడు సుమా - అని ఏడోవాడు చెప్తున్నట్టు సందేశం అందింది. తన సందేశపు రియాక్షన్ ఎలా వుంటుందా అన్న కుతూహలంతో చూస్తున్నట్టు వున్నాయి ఆ కళ్ళు!

సమాధి మీద గడ్డి దుబ్బులా అతడి తల వూగుతూంది.

రంగప్రసాద్‌లో అప్రయత్నంగా చలి మొదలై వెన్ను అంతా పాకింది. వళ్ళు జలదరించింది. క్షుద్రగణాధిపతులు అందరూ తన చుట్టూ చేరి, నిశ్శబ్ద స్వరాలతో ‘హా హా హేహో’ అని అరుస్తూ నాట్యం చేస్తున్న భావన కలిగింది. అష్టావక్రుడు జననాన్ని ఇంకెవరూ ఆపలేరు అన్నట్టుగా, ధీమాగా - ఆ శిశువు అతడివైపే చూస్తోంది.

రంగప్రసాద్ మనసులో భావాలు అనూహ్యంగా కదలాడసాగాయి. జీవితంలో మొట్టమొదటిసారి భయం వేసింది. బాబా మాటలు నిజమేనా? అష్టావక్రుడు ఆవిర్భవించబోతున్నాడా? దానికి ఆఖరి నిదర్శనం ఇదేనా?

కేదారగౌరి గర్భమే అందుకు నెలవు అవుతుందా? . . . అన్నీ ఆలోచిస్తే.

ఇంతలో లోపల తల్లి విషయం బయటకు తెలిసినట్టుంది- జనం ఏడుపులు వినిపిస్తున్నాయి. రంగప్రసాద్ కదలేదు, శిశువు వంక మరొక మారు చూశాడు.

ఈ భూమ్మీదకు వచ్చినపని అయిపోయినట్టు ఇవ్వవలసిన సందేశం అందజేసినట్టు, ఆ శిశువు శరీరం క్రమక్రమంగా మామూలుగా అయిపోయింది. వెనక్కి పడిపోయింది. కళ్ళు మూతలు పడిపోయాయి. శిశువు ప్రాణం కూడా పోయింది.

అయిదు నిమిషాల తరువాత డాక్టర్ రంగప్రసాద్ ఆ ఆసుపత్రి నుంచి బయటకు వచ్చాడు. శ్మశానం నుంచి ఇంటికి వెళ్తున్నవాడిలా అతడి మొహం కళావిహీనంగా వుంది. నిస్సత్తువుగా నడవసాగాడు.

తన చేతుల్తో గౌరి పురుడు పోయాలంటే భయంగా అనిపించ సాగింది. తన వెనుక ఏడుగురు శిశువులు వికటాష్టహాసం చేస్తున్న ధ్వని - క్రమంగా దగ్గిరై చెవిలో వికృతంగా అరుస్తున్న భావం కలిగింది.

“నాకు భయంగా వుంది” అంది రంజిత.

షాడో మాట్లాడలేదు.

“అంత పకడ్బందీగా వాళ్ళు వున్నారంటే ఎటువంటి పరిస్థితుల్లోనూ తమ రహస్యం బయట పడదని వాళ్ళకి నమ్మకం వుంటుంది. అటువంటప్పుడు నువ్వు వెళ్ళటం దుస్సాహసమే అవుతుంది!”

షాడో లేచి “వెళ్ళొస్తాను రంజితా” అన్నాడు.

తను అప్పటివరకూ చెప్పినదేమీ అతడు వినలేదు అని గ్రహించి “తప్పదా” అని

అడిగింది.

“తప్పదు రంజితా” అన్నాడు రవి. “నేను చేస్తున్నది రిస్కుతో కూడిన పని అనీ, పులుల బోనులో తల పెడుతున్నాననీ నాకు తెలుసు. కానీ తప్పదు. ఈ సమస్యేగాని నా చెల్లెలికి సంబంధించినది కాకపోయి వుంటే నే నింత రిస్కు తీసుకుని వుండేవాణ్ణి కాను” అంటూ ఆమెవైపు చూశాడు. తరువాత నెమ్మదిగా అన్నాడు -

“ఒకవేళ నాకేమైనా అయితే- వెధవ సెంటిమెంట్లతో కృంగిపోకు. షాడోతో పరిచయం ఒక అందమైన స్మృతిలా మిగుల్చుకుని, భవిష్యత్తుని ఆనందంగా గడుపు. ఇదే నా ఆఖరి బహుమతి” అంటూ మళ్ళీ ఇంకోసారి ముద్దు పెట్టుకున్నాడు. ఆమెకు ఆ మాటల్లో మరింత వ్యధ ఎక్కువైంది.

అతి కష్టంమీద దాన్ని కప్పిపుచ్చుకుంది.

తన చేతి వాచి తీసి అతడికి తొడిగింది. నవ్వుతూ, “నీకు నేను గుర్తు వుండటానికి” అంది. అతడూ నవ్వేడు. కానీ ఆమె నవ్వులో జీవం లేదు. అతడు ఎంత రిస్కు తీసుకుంటున్నాడో ఆమెకి తెలుసు. మనసు మారుమూలల్లో రహస్యాల్ని కూడా క్షుద్రగణాల సాయంతో తెలుసుకోగలిగే నరరూప రాక్షసుల మధ్యకు వెళుతున్నాడు. అతడు బహుశా తిరిగి రా(లే)క పోవచ్చు. అత్యంత భయానకమైన ఆ సన్నివేశాన్ని అతి తేలిగ్గా తీసుకోవటానికి ప్రయత్నిస్తున్నట్టు అవతలివారిని నమ్మించటానికి ప్రయత్నం చేస్తున్నారిద్దరూ!

అంతలో గడియారం గంటలు కొట్టడం ప్రారంభించింది. ‘వెళ్తాను. టైమైంది’ అన్నాడు. ఆమె తలూపింది.

అతడు బయటకు నడిచాడు.

ఆమె అలాగే చూస్తూ నిలబడింది. క్రమక్రమంగా అతడు అదృశ్యమయ్యాడు.

* * * *

నిర్జీత సమయానికి, నిర్జీత ప్రదేశంలో అతడికోసం బ్లాక్ స్కెలిటన్ ఎదురు చూస్తున్నాడు. షాడో రాగానే “వెళ్తామా” అన్నాడు. షాడో తలూపాడు.

అదే ఇరుకుసందు, అదే చీకటి.

ఇద్దరూ ఒక ఇంటిముందు ఆగారు. చాలా చిన్న ద్వారం.

బ్లాక్ స్కెలిటన్ తలుపు కొట్టాడు. లోపలెక్కడో గంట మ్రోగుతున్న ధ్వని.

అంతలో తలుపు తెరుచుకుంది. ఇద్దరూ లోపలికి ప్రవేశిస్తూ వుంటే “మనసు నిర్మలంగా వుంచుకో ఆడిగిన ప్రశ్నకి సరి అయిన సమాధానం చెప్పు. నువ్వూ ఆబద్ధం

చెప్పాలనుకున్నా చెప్పలేవు” అన్నాడు.

హాలు మధ్యలో ఒక చప్టాలా వుంది. దానిమీద ఇనుప చట్రం బిగించబడి వుంది. పైన ఒక పదునైన కత్తి వుంది. మెడలు పెట్టడానికి రంధ్రాలున్నాయి.

గెలిటన్!!

ఇద్దరి చేతులూ వెనక్కి కట్టబడ్డాయి.

“ఉస్సోక్ ని మోసం చేసే అభిప్రాయంగానీ నీకుంటే, నీ శిరస్సూ. . . . నిన్ను తీసుకొచ్చినందుకు నా తలా తెగిపడతాయి.”

షాడో మాట్లాడలేదు. ఏదో అదృశ్యశక్తి తన మనసుని ఆక్రమించుకుంటున్న భావన కలిగింది. మనసుని కంట్రోలు చేసుకోవాలనుకున్నాడు. సాధ్యం కాలేదు. అంతలో మెడమీద చట్రం బిగుసుకుంది. మెడకి ఆరంగుళాల ఎత్తులో కత్తి వేలాడుతూ వుంది. దూరంగా శబ్దం ప్రారంభమైంది.

దానితోపాటే ప్రశ్నలు కూడా.

“మిత్రుడా! నీ పేరు?”

‘కృష్ణ’ అని చెబుదామనుకున్నాడు. మనసు ఎదురు తిరుగుతూంది. క్షుద్రశక్తులు తన అశక్తతని చూసి వికటాట్టహాసం చేస్తున్నట్టు భ్రాంతి కలుగుతూంది. “క్. . . . కు. . . . కృ. . . . కర్. . . . ర్. . . . ర. . . . రవి” అన్నాడు. అతడు నుదుటిమీద చెమట ధారాపాతంగా కారుతూంది. తను ఓడిపోతున్నానన్న విషయం స్పష్టంగా తెలుస్తోంది. ఈ అదృశ్య శక్తితో ఎలా పోరాడటం? నిజంగా క్షుద్రదేవతలు వున్నాయా? ఉస్సోక్ వెనుక అండగా నిలబడి సాయం చేస్తున్నాయా? ఇంతకాలపు తన తాత్వికజ్ఞానం కేవలం ఆత్మ సంతృప్తికేనా?

అంతలో అతనికి రంజిత ఇచ్చిన వాచి సంగతి గుర్తువచ్చింది. “-ఒక ముఖ్యమైన అవయవం నీ శరీరం నుంచి మాయమైపోతుంది.” అని సూచన ఇచ్చినప్పుడు తన మెదడు ఇదే విధమైన నిర్వీర్యానికిలోనైంది. దాని కోణాన్ని వివరిస్తూ రంజిత వాచి నుంచి వచ్చే సానిక్ సౌండ్స్ గురించి చెప్పింది.

అవే తరంగాల్ని ఇప్పుడు ఈ క్షుద్రశక్తులమీద ప్రయోగిస్తే?

..... అతడు మరి అలస్యం చేయదల్చుకోలేదు. చేతులు వెనుక నుంచి కదల్చడం మొదలు పెట్టాడు. బంధించి వుండడవల్ల అవి పైకి రావడం కష్టం అవుతోంది. అయినా ఇది జీవన్మరణ సమస్య! మోచేతులు దగ్గర నొప్పి విపరీతంగా వుంది. అతడు ఆపలేదు.

వెనుకవెను మెడవరకూ చేతులు వచ్చాయి. అప్పుడు ‘రాడ్’ ని నొక్కాడు. వినిపించి

వినిపించనట్లు శబ్దం మొదలై క్రమేణా అదృశ్యమైంది. చెవులకు సంబంధించినంతవరకూ మాత్రమే అది అదృశ్యమైందనీ, మెదడు దాని తరంగాల్ని గ్రహిస్తోందనీ అతడికి సరీగ్గా పదిక్షణాల్లో అర్థమైంది.

అప్పటివరకూ ఆ గదిలోవున్న ‘ఇబ్బందికరమైన’ వాతావరణం తొలగిపోయిన అనుభూతి కలిగింది. మెదడుని నొక్కి పట్టివుంచిన ‘శబ్దం’ మాయమైన భావం కలిగింది. సినిమాల్లో ఒక బాణానికి వ్యతిరేకంగా మరో బాణం వచ్చి రెండూ ఢీకొని మసి అయిపోయినట్లు క్షణాల్లో మామూలు పరిస్థితి నెలకొంది.

“ధాంక్యూ రంజితా” అనుకున్నాడు! ఉస్సోక్లో చేరబోయే సభ్యులచేత ఆ సంస్థ ఎలాగైనా నిజం చెప్పిస్తూంది అని తను చెప్పగానే ఇంతదూరం ఆలోచించి.....ఇదేదో ప్రకంపనాలకి సంబంధించిన విషయం అని గ్రహించి, ప్రజెంటేషన్ మిషమీద తన చేతికి ఈ వాచి కట్టి పంపిన గర్లప్రెండ్ - తన కాబోయే భార్య - ఈ విధంగా తన జీవితాన్ని రక్షించింది.

అతడి మనసుంతా కృతజ్ఞతతో నిండిపోయింది. అయితే ఆ కృతజ్ఞతతోపాటూ ఆనందం కూడా వుంది. ఇంత తెలివైనది తన భార్య కాబోతున్నందుకు కలిగిన ఆనందం అది! ఇంతకాలమూ తను మ్యాజిక్ చేస్తే కళ్ళు విప్పారితం చేసుకునే అమాయకపాడపిల్లల్ని మాత్రమే చూసేడు. ఆడవాళ్ళు తెలివితేటల మీద అతనికి అంత గొప్ప అభిప్రాయం లేదు. కానీ అతడి అభిప్రాయాల్ని తలక్రిందలు చేస్తూ ఇన్నాళ్ళకి ఒక అమ్మాయి ప్రేక్షకుల్ని మ్యాజిక్ చేసి మ్యూజ్ గా ఆ మ్యూజ్ చేసే సాధారణమైన వాచీని మెజిస్టిక్ గా వుపయోగించి తన తల మ్యూజిటీలేట్ అపకుండా కాపడింది.

ఆ తరువాత అతడు విజృంభించాడు.

ప్రశ్న లన్నిటికీ సమాధానాలు చెప్పాడు. దాదాపు నాలుగు గంటలు పాటు అతడిని ప్రశ్నించిన తరువాత అతడు సభ్యుడుగా స్వీకరించబడ్డాడు. గెలిటిన్లోంచి బయటకు వచ్చాక అతడిని తీసుకు వచ్చిన బ్లాక్ స్కెలిటన్ ఆ విషయాన్ని చెప్పాడు. అంతలో వృద్ధుడు వచ్చి అతడిని పక్కగదిలోకి తీసుకువెళ్ళాడు.

..... దట్టంగా ఆలముకొన్న పొగమేఘాల్లోంచి ఎవరో హరికేన్ లాంతరు పట్టుకొస్తున్నట్టుగా సన్నటి వెలుగు దగ్గరకొచ్చింది. ఒక పళ్ళెంలో రబ్బరు ముద్రలాంటి పుర్రె మండుతూండటం చూశాడు. సేవకుడు పళ్ళెన్ని పెట్టేసి, మౌనంగా అక్కడనుంచి నిష్క్రమించాడు.

“ఏమిటిది?” అడిగాడు పాడో.

“ ఉస్సోక్ ముద్ర సభ్యుడా - ఈ క్షణం నుంచీ ప్రపంచంలో ఎక్కడున్నాసరే -- నీ తోటి ఉస్సోక్ సభ్యుల్ని గుర్తుపట్టడానికి ఈ ముద్ర సాయపడుతుంది. అలాగే నీకు వారి ముద్రలు కనబడతాయి. వారిని గుర్తించగలవు.”

షాడో చేతి వేళ్ళు వాచీ రాడ్‌ని నొక్కాయి.

వృద్ధుడు మైకంలో పడటానికి మరో రెండు నిమిషాలు పడుతుంది. అంతవరకూ ఆపటానికి సంభాషణ కొనసాగించాడు.

“మీరెవరు?”

“నేను రెడ్ స్కెలిటన్‌ని. మిత్రుడా! చేరగానే నువ్వు బ్లూ స్కెలిటన్‌వి అవుతావు! నీ పనులనుబట్టి నీకు ఉన్నతి లభిస్తుంది. అంచెలంచెలుగా పైకి వస్తావు. అన్నిటికన్నా అత్యుత్తమ స్థానం రెడ్ స్కెలిటన్ ! వీరు మాత్రమే మహాద్రష్ట అనుంగు సహచరులు”

మహాద్రష్ట.....మహాద్రష్ట.....

నాలుగైదుసార్లు అనుకున్నాడు.

అంతలో ఆ వృద్ధుడు పటకారు తో పుర్రె ఆకారంలో వున్న స్టాంపుని పట్టుకుని ‘సిద్ధంకా’ అన్నాడూ.

“అదేమిటి స్వామి! ఇప్పుడేగా ముద్రవేసింది” అన్నాడు షాడో. అన్నాడేగానీ అతడి గుండె వేగంగా కొట్టుకుంటూంది. తనకి ఇది మరో సమస్య.

“వేసేశానా?”

“అవును - చూడండి” అంటూ దగ్గరగా వెళ్ళాడు. ఆ వెళ్ళటంలో వాచిని అతడికి మరింత దగ్గరగా తీసుకువెళ్ళాడు.

“ఆ ..... అవును కదూ” అన్నాడూ వృద్ధుడు. షాడో తేలిగ్గా ఊపిరి పీల్చుకున్నాడు. ఈసారి కూడా తాంత్రిక శక్తి మీద యంత్రమే గెల్చింది.

సిద్ధార్థ భవానీశంకరం బంగళాకి వెళ్ళాడు. నిర్మానుష్యంగా వుంది అది. ఒకరిద్దరు నౌకర్లు వున్నారంతే. సిద్ధార్థని చూసి సెల్యూట్ చేశాడు నౌకరు.

“రవి వున్నాడా?”

“లేడు సాబ్. కృష్ణాపురం బోయిండు.”

సిద్ధార్థకి కొంచెం ఆశ్చర్యం వేశింది. ఈ సమయంలో ఆతడు కృష్ణాపురం ఎందుకు వెళ్ళాడా -- అని. కానీ దాని గురించి అంత పట్టించుకోకుండా, “కారు వుందా”

అడిగాడు.

“ఉంది సాబ్”.

సిద్ధార్థ షెడ్‌లోంచి కారు బయటకు తిశాడు.

అయిదు నిమిషాలు తరువాత అతడి కారు తాపీగా కృష్ణాపురం వైపు సాగిపోతూంది. అతడిని చూసిన వారెవరూ అతడు అరగంట క్రితం అమితమైన క్షోభ అనుభవించినవాడని అనుకోరు. అష్టావక్రుడు తన భార్య కడుపున పుట్టబోతున్నాడన్న విషయం తెలిసినప్పుడు అతడు కదిలిపోయాడు. అష్టావక్రుడి వివరణ లైబ్రరీలో చదివినప్పుడుకంపించి పోయాడు. అయితే కొద్ది నిమిషాలు మాత్రమే! వెంటనే సర్దుకుని మామూలు మనిషి అయిపోయాడు.

అయిపోయినదానికి క్షోభపడటం అతడికి అలవాటులేదు. అనవలసినదెలాగా అని ఆలోచించటమే అతడికి తెలిసింది. ఒకసారి విషయం తెలిసిపోయాక అతడి మనసంతా కర్తవ్యం మీదే లగ్నమైంది.

సిద్ధార్థ మ్యాప్‌లో కృష్ణాపురం ప్రక్కగావున్న గ్రామాలు చూశాడు. అంత పరిధిలో రెండు గ్రామాలు వున్నాయి. కాబట్టి ఆ మరుసటిరోజు సిద్ధుడు ఆ గ్రామాల్లో ఏదో ఒక గ్రామంలో గడిపి వుండాలి. ఆక్కణ్ణుంచి ఆ తరువాతి రోజు మళ్ళీ ఇంకోవైపుకి వెళ్ళిపోయి వుండాలి. ఇలా లెక్క కట్టుకుంటూ వెళ్తే మొత్తం పదహారు గ్రామాలు తగిలాయి. ఇన్నీ వెతకలి. అదృష్టం ఏమిటంటే ఇవన్నీ ఒకదాని కొకటి పక్కపక్కనే, మూడు నాలుగు కిలోమీటర్ల దూరం లో వున్నాయి. పోతే ఒక కష్టం వుంది. గ్రామంలో ప్రతివీధి వెతకాలి. సత్రాలు వెతకాలి. గుళ్ళ గోపురాలు వెతకాలి. బిచ్చగాళ్ళు ఉండే ప్రతి దేశమూ వెతకాలి. ఇది సామాన్యమైన విషయం కాదు.

కారు వేగంగా వెళుతోంది. అయిదు నిమిషాల తరువాత కృష్ణాపురపు పక్క గ్రామపు పొలిమేరల్ని ప్రవేశించింది.

ఇన్స్టిట్యూట్ ఆఫ్ జనెటిక్స్!

అతడు విశాలమైన మెట్లు ఎక్కి రిసెప్షన్ కౌంటర్ దగ్గరికి ప్రవేశించాడు. “డాక్టర్ వంశీకృష్ణ వున్నారా?” అని అడిగాడు.

“ఉన్నారు. మీరు?”

“....రంగప్రసాద్.”

రిసెప్షనిస్టు ఇంటర్కమ్ లో మాట్లాడి, “వెళ్లండి. అక్కడున్నారు ఆ గదిలో” అంది. రంగప్రసాద్ మరో విశాలమైన ద్వారంలోకి ప్రవేశిస్తూ వుండగా లోపల్నుంచి ఒకామె వేగంగా వస్తూ, అదే వేగంతో అతడిని చూసుకోక, ఢీకొట్టింది. ఇద్దరూ ఒకేసారి ‘సారీ’ అన్నారు. రంగప్రసాద్ అంతలో ఆమెని చూశాడు.

ఒక్క క్షణం ఊపిరి పీల్చడం మర్చిపోయాడు.

ఆమె వయసు ఇరవై ఎనిమిది వుంటుంది. వయసు పెరిగేకొద్దీ ఆ గాంభీర్యాన్ని సంతరించకపోతే ఆడవాళ్ళ అందం తరిగిపోతుంది. ఈ రహస్యం తెలిసిన ఆడవాళ్ళు చాలా తక్కువ. ఆ తక్కువమందిలో ఆమె ఒకరు.

రంగప్రసాద్ కి జీవితంలో మొట్టమొదటసారి తనేం కోల్పోయాడో ఇంతకాలానికి - తెలిసింది! ఆమె వక్షం తగిలిన ఛాతి, మెత్తగా శరీరాన్ని అద్దిన శరీరం. ఆ క్షణమాత్ర కాలంలో ఒద్దికగా వంటిమీద నుంచి వచ్చి చుట్టుముట్టిన పరిమళపు గాలి. అతడి మతి పోగొట్టాయి. వెన్నెముక విల్లయితే, జడ తాడయితే, ఆ రెండూ కలిసే చోట కూర్చున్న మన్మథుడు టపటపా బాణాలు వదిలేశాడు. అంతకు ముందేవరైనా చరిత్రకారుడుగాని, నవలాకారుడుగానీ ప్రేమా, కోరికా బలంగా పెరగటానికి చిన్న కారణం. అతి చిన్న సంఘటన చాలు అనీ వ్రాస్తే చదివి నవ్వుకునేవాడే అతడు కానీ ఇప్పుడు నమ్మవలసి వస్తోంది.

అయితే ఇదంతా క్షణకాలమే. క్షణంలో రంగప్రసాద్ డాక్టర్ రంగప్రసాద్ అయిపోయాడు.

మళ్ళీ ఇంకొకసారి ‘సారీ’ అన్నాడు.

“ఫర్వాలేదు.”

“నా పేరు ప్రసాద్ - రంగప్రసాద్.”

“నాకు మీరు తెలుసు. నేను మీకు జూనియర్ని. నా పేరు నివేదిత. డాక్టర్ నివేదిత.”

“గాడ్ టు మీట్ యు--”

“సేమ్ టు యు--” అని ఆమె నవ్వి, “వంశీకృష్ణ మీకోసం ఎదురు చూస్తున్నారు” అంది.

“వస్తాను” అంటూ అతడు లోపలికి వెళ్ళాడు.

వంశీకృష్ణ అతడిని చూసి, కుర్చీలోంచి లేచి సాదరంగా ఆహ్వానించాడు. మామూలు సంభాషణ కొంచెంసేపు పాటు జరిగాక రంగప్రసాద్ వచ్చిన పని చెప్పాడు.

“ఇప్పటివరకూ కృష్ణాపురపు దంపతులని మాత్రమే ప్రశ్నించి వారి అలవాట్లు, అభిరుచులు ఏవైనా ఈ వికృత జననాలకి కారణభూతమవుతున్నాయా అని ఆలోచించాను. ఏ ఇద్దరు దంపతులు అలవాట్లూ ఒకలా లేవు. అందుకని మరో వికృత శిశువు గురించిన చరిత్ర సేకరిద్దామని బయల్దేరాను. ఇదంతా మీకు చీకట్లో బాణం వెయ్యటంలా కనిపించవచ్చు. . . .”

“లేదు లేదు. చెప్పండి.”

“మీ దగ్గర ఇంకెవరివైనా ఇలాటి వికృత జననాల గురించిన వివరాలు వుంటే చెప్పండి.”

“మా దగ్గరా--లేవే--”

రంగప్రసాద్ హతాశుడయ్యాడు. అయినా వదిలిపెట్టకుండా, “మీది జెనెటిక్స్ ఇన్స్టిట్యూట్ కదా! ఈ వివరాలు సేకరించి పెట్టుకోరా” అని అడిగాడు.

“లేదు డాక్టర్. వాటి అవసరం మాకు లేదు. మరీ ఏదైనా కొత్త విషయం వుంటే మాత్రం ఆ అనాలిసిస్ నోట్ చేసుకుంటాం. ఉదాహరణకి కృష్ణాపురం తాలూకు జననాల రికార్డంతా మా దగ్గర వుంది.”

“అది నా దగ్గరా వుంది. నాక్కావలసింది మిగతా ఏమైనా వుంటే?”

“సారీ డాక్టర్.”

రంగప్రసాద్ లేచి “వెళ్ళొస్తాను” అన్నాడు.

వంశీకృష్ణ ఉత్సుకతతో, “ఏమైంది? మీ ఊరి రహస్యం ఏమైనా బయటపడిందా” అని అడిగాడు.

“లేదు ఇంకొక్క జననం తరువాత అబ్బిరైదు కూడా” అని బయటకొచ్చేసేడు.

అతడిని చూసి నివేదిత పలకరింపుగా నవ్వింది. రంగప్రసాద్ ఆలోచనలు ఇక్కడ లేవు. ఎంతో ఆశతో వచ్చిన పనికి చుక్కెదురైంది.

“ఏమిటంత దీర్ఘంగా ఆలోచిస్తున్నారు” ఆమె గదిలో కూర్చున్నాక అడిగింది. రంగప్రసాద్ తను వచ్చిన పని చెప్పి “అసలు నేను వూహించినదే చాలా

సత్యదూరమైనది. దానికి తోడు ఇప్పుడు ఇక్కడ పూర్తిగా వివరాలు దొరక్కపోవటంతో ఇక ఈ ఆలోచనకి పూర్తి ఫుల్ స్టాప్ పెట్టేయాలిందే.”

“అలాంటి వివరాలు నా దగ్గరున్నట్టున్నాయి.”

రంగప్రసాద్ ఒక్కసారిగా చైతన్యవంతుడయ్యాడు. “మీ దగ్గరున్నాయ్యా” అని అడిగాడు ఎగ్జయిటింగ్గా.

“చిన్న పిల్లలకి స్టాంప్ కలెక్షన్ ఎలా హాబీనో అలాగే ఈ పైన్సు నా అభిమాన విషయం. మొన్న మొన్నటివరకూ ఇలాంటి విషయాలన్నీ నోట్సు వ్రాసి పెట్టుకొనేదాన్ని.”

“ఎక్కడుంది ఆ నోట్సు?”

“బొంబాయిలో.”

కృంగిపోయాడు ఆ జవాబుకి. ఆమె గుర్తించి నవ్వుతూ, “ఫర్వాలేదులెండి. ఈ రోజు నేను బొంబాయి వెళుతున్నాను. నా సామాన్లు తెచ్చుకోవటానికి” అంది. “నేనీ ఇన్స్టిట్యూట్లో చేరి కొద్ది రోజులే అయింది.”

“మళ్ళీ ఎప్పుడు తిరిగి వస్తున్నారు?”

“వారం రోజులు పట్టవచ్చు. మీ ఫోన్ నెంబర్ ఇవ్వండి. వెళ్ళగానే ఫోన్ చేస్తాను. మీకు కావాల్సింది పేర్లేగా!”

“ఉట్టి పేర్లతో లాభంలేదు. కన్జెనిటల్ మాల్ఫార్మేషన్స్కి కారణాలు ఏమైనా వున్నాయా-- ఆ శిశువు తల్లిదండ్రుల వివరాలు-- వెనీరియల్స్ చరిత్ర, ఇలాంటివన్నీ కనుక్కోవాలి. ముందసలు మీరు పేరూ, అడ్రసూ చెప్పండి. మిగతావి నేను సేకరిస్తాను.” అంటూ లేచి, చిన్న కాగితం మీద తన ఫోన్ నెంబరు వ్రాసి ఇచ్చాడు.

ఆమె అతడి దగ్గర్నుంచి ఫోన్ నెంబరున్న కాగితం అందుకుంటూ, “మరిన్ని వివరాలు ఇచ్చినందుకు నా ప్రెజెంటేషను?” అని అడిగింది.

అప్పటివరకూ గంభీరంగా వున్న డాక్టరు, మెడికో అయి “ఏం కావాలి” అని అడిగాడు.

“హాలికాస్టర్.”

“మైగాడ్ ఎక్కువలో ఎక్కువ ఐస్క్రీమ్స్ ఇప్పించగలను.”

“నాకు బట్టర్ స్కాచ్ అంటే ఇష్టం.”

“ఓకే” అన్నాడు మెట్లు దిగుతూ.

అతను కుప్పాపురం వెళ్ళిన రెండురోజుల వరకూ ఫోన్ కోసం చూపేడు. రాలేదు.

వస్తుందని వూహించలేదు కూడా దగ్గరున్నప్పుడు మాటల ప్రవర్తన వేరు. దాన్ని ఆచరణలో పెట్టటం వేరు. నివేదిత కూడా అలాటి అమ్మాయే అనుకోవడం కాస్త బాధ అనిపించింది. కనీసం ఆమె ఫోన్ చేస్తే, ఆ తరువాత ఆమెని ఇంకొకసారి కలుసుకోవచ్చని చిన్న ఆశ! ఆమె ఈ పరిచయాన్ని ఏమాత్రం గుర్తుంచుకోలేదని, దీనికి ఏ మాత్రం ప్రాముఖ్యత ఇవ్వలేదనీ గుండెల్లో బాధ అంతే.

అప్పటికింకా పూర్తిగా తెల్లవారలేదు. రంగప్రసాద్ పక్కమీద నుంచి లేవలేదు. ఫోన్ మ్రోగింది. రిసీవర్ తీసుకొని ‘హలో’ అన్నాడు.

దూరంగా ఎక్కడినుంచో వస్తూన్న శబ్దం “నేనూ. . . నివేదితని.”

కప్పుకున్న రగ్గు విసిరేసి, పక్కమీద కూర్చుంటూ “ఏం? ఇంత ఆలస్యమైందేం” అని అడిగాడు. అతది కంఠంలో ఉత్సుకతతో పాటు సంతోషం కూడా వుంది.

“అలాటి డెలివరీ కేసు ఒకటి కనుక్కున్నాను.”

“ఎవరు?”

“అగర్వాల్. . . . మిసెస్ ప్రతిమా అగర్వాల్. . . . బొంబాయిలో ఓషన్వూయ నర్సింగ్ హోంలో ప్రసవం జరిగింది. రెండు సంవత్సరాల క్రితం. . . .”

“ఇది చెప్పటానికి మూడు రోజులు పట్టిందా!”

“ఆగండాగండి! ఇది ఇక్కడితో ఆగలేదు. మీరన్నారుగా-- ఆ శిశువు తల్లిదండ్రుల వివరాలు - వెనీరియల్స్ - చరిత్ర - అన్నీ కనుక్కోవాలనీ. . . . ఎలాగూ ఈ కేసు బొంబాయిలో జరిగిన డెలివరీయే కాబట్టి ఆ పని నేనే ఎందుకు చెయ్యకూడదా అనిపించింది. నిన్నంతా అదే పనిమీద వున్నాను. అగర్వాల్ సేట్ని కలుసుకున్నాను.”

వింటున్న రంగప్రసాద్ ఈ లోకంలో లేడు. అంత ఎగ్జయిటింగ్గా వుంది అతడికి!! తన కోసం ఆ అమ్మాయి ఇంత ఇంటరెస్టు తీసుకుని పనిచెయ్యటం. . . .

“ఏం జరిగింది?” అని అడిగాడు. దానికి జవాబుగా అట్నుంచి నివేదిత గొంతు తీగెలమీదుగా వినిపించింది. “అగర్వాల్ భార్యకి అంటే మిసెస్ ప్రతిమా అగర్వాల్కి ఈ ప్రసవం జరిగిన మూడు నెలలకి పిచ్చెక్కింది.”

ఎవరో చెర్నాకోలాతో కొట్టినట్టయింది.

“వ్యాట్” అని అరిచాడు.

“అవును. ఆమెని కపాడియా మెంటల్ ఆస్పత్రిలో చేర్పించారు. అక్కడ ఆమె కొద్దికొద్దిగా బాగుపడుతున్న తరుణంలో రెండు కుక్కలు ఆమె మీదపడి మెడకొరికి చంపేశాయి.”

“ఏమిటి?”

“అవును. వినటానికి నాకూ చిత్రంగానే అనిపించింది. కుక్కలు కరుస్తాయి. కానీ కొరికి చంపవు. ఈ కేసులో క్లియర్గా అలాగే వుంది. నిన్న సాయంత్రమంతా పోలీస్ స్టేషన్లో పాత రికార్డులు వెతికి ఫోటోల్తో సహా చూశాను.”

“పోలీస్ స్టేషన్కి కూడా వెళ్ళావా?”

“మరొక విషయాన్ని చేపట్టాక చెయ్యాల్సి కదా. అందులోనూ డాక్టర్ రంగప్రసాద్తో కలిసి బట్టర్స్కాచ్ తినటం కోసం. . . .” ఆమె కంఠంలో ముందున్న సీరియస్ నెస్ పోయింది.

రంగప్రసాద్ మాత్రం ఆలోచిస్తూనే వున్నాడు. అతడి ఆలోచనలు ఒకచోటే ఆగిపోయాయి. . . . కుక్కలు. . . . కుక్కలు.

ప్రతిమా అగర్వాల్నికూడా కుక్కలే చంపాయి!

ప్రక్కనున్న స్కెలిటన్తోపాటు నడుస్తున్నాడేగానీ, షాడో మనసులో ఆలోచనలు తూనీగల్గా ముసురుకుంటున్నాయి. ఎన్నో అనుమానాలు.

ఉస్సోక్ సభ్యులు అవతార్ బాబాని కలుసుకోవటానికి మిగతా జనంలా క్యూలో వెళ్లనక్కరలేదు. ఆ విషయం షాడోకి ముందే చెప్పబడింది. షాడో గృహాంతర్భాగంవైపు వెళ్ళి, అటుంచి మెయిన్ హాలులోకి వచ్చాడు. పట్టుబాలీసులకి ఆనుకొని అటువైపు తిరిగి కూర్చుని వున్నాడు బాబా. అది ఉచిత దర్శనకాలం అవడంతో క్యూలో ఒక్కొక్కరే వచ్చి కానుకలు సమర్పించి ముందు సాగిపోతున్నారు.”

బాబా చెయ్యెత్తాడు. క్యూ ఆగిపోయింది. ఆయన తల తిప్పకుండానే “రా షాడో రా” అన్నాడు.

షాడో శిలా ప్రతిమే అయ్యాడు.

వెనక్కి చూడకుండానే పిలిచినందుకు కాదు. తనని అసలు పేరుతో గుర్తించినందుకు!

ఇక తన పని ఆఖరు అనుకున్నాడు. అంతమంది అనుచరులతో పోరాడి తప్పించుకొని పోవటానికి తనేమీ సినిమా హీరో కాదు. అయినా అనుచరులవరకూ అక్కర్లేదు. బాబా చిన్న పైగచేస్తే ఈ జనమే విరుచుకుపడి, ఏ కాలు కా కీలు విరిచేస్తారు. “జోన్స్” తాలూకు ప్రజల్లా వున్నారు ఈ ప్రజలు. “భక్తి” అన్న

మత్తులోపడి.

మనసులో భావాలు మొహంలో ప్రతిబింబించకుండా జాగ్రత్త పడుతూ దగ్గిరకి వెళ్లాడు.

“తెలుసుగా! నీ చెల్లికి అష్టావక్రుడు జన్మిస్తున్నాడు” అన్నాడు బాబా.

షాడోకి ఆశ్చర్యం వేసింది. తన దగ్గర అతడామాట చెప్పటం.

“పుట్టగానే తల్లినీ, తండ్రినీ చంపుతాడు.”

షాడో మాట్లాడలేదు. జాగ్రత్తగా చూస్తే అతది పిడికిళ్ళు మూసుకోవటం తెలుస్తుంది.

అంతలో తిరిగి బాబా అన్నాడు-- “అయినా సరే - నువ్వు ఉస్సోక్లో చేరావూ అంటే అది నీ దూరదృష్టిని తెలుపుతూంది. భవిష్యత్తులో సర్వ సౌఖ్యాలూ అనుభవించబోతున్నావు. చెల్లీ, బంధువులూ -- ఇవన్నీ చాలా చిన్న విషయాలు. ‘కాష్మోరా’ ఒక్కటే చివరికి మనల్ని రక్షించేది. నువ్వు తెలుసుకున్నందుకు నాకు సంతోషంగా వుంది.”

షాడోకి ఒక విషయం అర్థమైంది. తను ఉస్సోక్లో చేరినట్టు బాబాకి వార్త వచ్చేసింది. తనని చూడగానే తను కేదారగౌరి అన్నయ్య అని గుర్తుపట్టాడు. . . . అయినా తనని ఏమీ చెయ్యకపోవటానికి కారణం- ఉస్సోక్ మీద బాబాకి వున్న నమ్మకం!!! ఉస్సోక్ లో చేరబోయే ప్రతివాడూ తప్పక మనసులో విషయాలన్నీ చెపుతాడని వీళ్ళకి చాలా బలమైన నమ్మకం వున్నట్టుంది. అందుకే తను చెల్లెల్ని కూడా వదులుకొని నిజంగానే ఉస్సోక్లో చేరినట్టే నమ్ముతున్నారు వాళ్ళు తమవాడు అనుకుంటున్నారు. ఆ నమ్మకంతోనే వీళ్ళు వుండటం మంచిది.

నెమ్మదిగా మోకాళ్ళమీద కూర్చుని “ఎల్లుండి ఉస్సోక్ సమావేశం వుంది. ఆ కబురు మీకు తెలియజేయటానికి పంపేరు నన్ను. . . .” అన్నాడు.

“మంచిది.”

“వెళ్ళొస్తాను” అంటూ లేచాడు. బాబా చేతి సైగతో క్యూ మళ్ళీ మొదలైంది.

వెనుదిరగబోయిన షాడో షాక్ తగిలినట్టు ఆగిపోయాడు. ఎక్కడో ఏదో చిన్న మెరుపు!!!

కొన్నాళ్ళ క్రితం తన కళ్ళముందే బాబా స్వహస్తాలతో బాగుచెయ్యబడిన ‘గూనిపిల్ల’. . . . క్యూలో నెమ్మదిగా ముందుకు వస్తూంది.

ఆమెకు గూనిలేదు.

అయితే ఆమె ఈ సారి గుడ్డిదానిలా తడుముకుంటూ ముందుకు వస్తూంది.

* * * *

“హల్లో”

అప్పటివరకూ ఆ ఫోన్ కోసమే ఎదురు చూస్తున్నట్టు వున్న రంగప్రసాద్, వెంటనే “చెప్పండి. ఏమైనా ప్రోగ్రెస్ వుందా?” అని అడిగాడు.

“కాస్త వున్నది కాస్త లేదు. ఉన్నది ముందు చెప్పనా - లేనిది ముందు చెప్పనా?”

“విషాదవార్త ముందు చెప్పి, వున్నదేదో చివర చెప్పండి. కనీసం ఆ సంతృప్తి అన్నా వుంటుంది.”

“ప్రతిమా అగర్వాల్ భర్త అయిన సేట్ అగర్వాల్ మనం అడిగిన ఏ ఒక్క ప్రశ్నకీ సరి అయిన సమాధానం చెప్పలేకపోయాడు. అది అతడి తప్పు కాదు. అతనికి బిజినెస్ తప్ప మరో విషయం తెలీదు. కాబట్టి ఆ విషయం అక్కడ ఆగిపోయింది.”

“మంచివార్త ఏమిటి. అది చెప్పండి” అన్నాడు రంగప్రసాద్ హతాశుడై.

“ప్రతిమా అగర్వాల్ తెలుగమ్మాయి. అగర్వాల్ని పెళ్ళి చేసుకున్నాక ప్రతిమా అగర్వాల్ అయింది.”

రంగప్రసాద్ చెయ్యి రిసీవర్ మీద బిగుసుకుంది. “ఆమెది. . . . ఆమెది కృష్ణాపురమా?” అన్నాడు వణికే గొంతుతో.

“కాదు” అని అట్నుంచి వినిపించింది తాపీగా.

రంగప్రసాద్ నిస్పృహతో ముందుకు వంగిపోయి, “మరేమిటి వార్త వార్త అని వూరించింది ఇదేనా?” అని అడిగాడు.

“ఆ అమ్మాయి తెలుగు అమ్మాయి అవటం వార్త అనుకున్నాను.”

“నా మొహంలా వుంది” అనబోయి, మళ్ళీ ఆమె చిన్నబుచ్చుకుంటుందని “ఇంకేమైనా ప్రోగ్రెస్ వుందా” అని అడిగాడు.

“మళ్ళీ ఇంకొకసారి అగర్వాల్ దగ్గరికి ఈ రోజు వెళుతున్నాను. ఏదైనా దొరుకుతుందేమో ఆఖరసారి ప్రయత్నిస్తాను. అయినా నేనొక విషయం చెప్పనా?”

“ఏమిటి?”

“ఎక్కడో కృష్ణాపురంలో జననాలకి-- ఎప్పుడో ఒక వికృత శిశువుని కన్న ప్రతిమా అగర్వాల్ కి సంబంధం వుండి వుండదు. మనం మరీ చీకట్లో వెతుకుతున్నామేమోనని నా అభిప్రాయం.”

“అవును మరీ ఎక్కువగా వెతకొద్దు. మీ పని అయిపోగానే బాంబే నుంచి వచ్చేయండి. దీని గురించి ఆగవద్దు.”

కసిగా ఫోన్ పెట్టేశాడు.

* * * *

అవతార్ బాబా దగ్గిర్నూంచి ఉస్సోక్ కార్యాలయానికి వస్తూ షాడో ఆలోచించసాగాడు. అతది మనస్సు ఇప్పుడు సగం క్లియర్ గా వుంది. బాబా దగ్గరికి వచ్చే భక్తుల్లో సగం మంది అక్కడి వాళ్ళే అని అర్థమయ్యాక ఒక రహస్యం విడిపోయింది. ఇక ఉస్సోక్ విషయం తెలియాలి.

ఆలోచనతోనే ఉస్సోక్ మెట్టెక్కాడు. అతడికి ఆశ్చర్యం కలిగింది. బయటకి ఇంత నిర్జీవంగా నిర్మానుష్యంగా కనపడే ఈ భవనం యొక్క మూసివున్న తలుపుల వెనుక మొత్తం ప్రపంచాన్నే గడగడ లాడించే వ్యక్తి పుట్టుక కోసం అవిరామ కృషి జరుగుతుందని ఎవరూ కలలో కూడా వూహించలేరు.

అతడు లోపలికి వెళ్ళాడు.

అతడిని ఉస్సోక్ లో చేర్చినప్పుడు ప్రశ్నలడిగిన వృద్ధుడు అక్కడున్నాడు- అతడి కోసమే వేచివున్నట్టు “ఏం చెప్పావా బాబాకి?” అని అడిగాడు, షాడో తలూపాడు.

“నాతోరా” అంటూ వృద్ధుడు ముందుకు సాగాడు. షాడో అతడిని అనుసరించాడు. ఇద్దరూ చిన్న హాలులో ప్రవేశించారు. హాలులో అప్పటికే ఇరవై ముప్పై మంది సభ్యులు ఆసీనులై వున్నారు. ముందు ఒక వ్యక్తి నిలబడి వున్నాడు. అతడి నీడ స్టేజిమీద పొడవుగా సాగిపోయింది. చూడగానే భయం కొలిపేలా వున్నాడు.

“అతడే మహాద్రష్ట” వెనుక వరసలో కూర్చున్నాక, నెమ్మదైన స్వరంతో అన్నాడు వృద్ధుడు. షాడో అతడినే చూస్తున్నాడు. మహాద్రష్ట చెప్పేసకుపోతున్నాడు.

“అష్టావక్రుడి జన్మ గురించి అతడి తండ్రి అయిన సిద్ధార్థకి ఒక సాధువు ద్వారా తెలిసింది. ఈ సాధువు స్వామి శివానంద శిష్యుడు. భిక్షాటన చేసుకుంటూ తిరిగేవాడు. అష్టావక్రుడి జననాన్ని ఆపుచేయటం కోసం శివానంద తనకు సాయం చేయగలడనే వుద్దేశ్యంతో సిద్ధార్థ హిమాలయాలకు బయల్దేరాడు. అయితే స్వామి శివానందని నేను చాలా రోజుల క్రితమే చంపేశానని సిద్ధార్థకి తెలీదు. ఆ మాటకొస్తే, హిమాలయా గుహాంతర్భాగాల చీకట్లో శివానంద మరణించిన సంగతి ప్రపంచానికి తెలీదు. సిద్ధార్థ తిరిగి వెనక్కి నిరాశతో తిరిగిరాక తప్పదు. రాకేష్. . . .”

వింటున్న షాడో ఉలిక్కిపడ్డాడు.

ముందు వరసలో ఒక వ్యక్తి లేచి నిలబడ్డాడు.

“నువ్వు వెంటనే బయల్దేరు. సిద్ధార్థని కలుసుకో. అతను ప్రస్తుతం హరిద్వార్ నుండి హృషీకేష్ వెళ్ళే దారిలో వున్నాడు. నువ్వు చేయవలసిన పనల్లా, దగ్గరుండి సిద్ధార్థకి శివానంద ఆశ్రమం చూపించి, శివానంద మరణించిన విషయం తెలియబర్చడమే. ఆ తరువాత అతడికి మంచి మాటలు చెప్పి తిరిగి ఇక్కడకు తీసుకురా! అష్టావక్రుడి జనన సమయానికి సిద్ధార్థ మరణం ఇక్కడే జరగాలి.”

ముందు వరసలో వ్యక్తి తలూపాడు.

“వెంటనే బయల్దేరు.”

ఆ వ్యక్తి ద్వారం దగ్గర కొచ్చేసరికి వెలుతురు అతడిమీద పడింది. షాడో అతడిని గుర్తించాడు.

తన బావ రాకేష్!!!

షాడో దిగ్భ్రాంతుడైపోయాడు.

ఆ క్షణమే కుర్చీల మీదుగా దూక్కుంటూ వెళ్ళి అతడి ప్రాణాలు తీద్దామా అన్న ఆవేశం వచ్చింది. ‘నమ్మకద్రోహి’ అనుకున్నాడు. మనుష్యుల్లో రాక్షసుల్ని ప్రత్యక్షంగా చూస్తున్నాడు. ఇంతకాలం తమ మధ్య వున్న రాకేష్ ఇలాంటివాడా?

“రాకేష్” అని ఇంతలో మహాద్రష్ట అన్నాడు.

“ఒకవేళ నువ్వు సరి అయిన సమయానికి సిద్ధార్థని ఇక్కడికి తీసుకురాలేకపోతే, అతడిని పర్వతాల మధ్యే చంపేయి. ఇక్కడ అష్టావక్రుడు పుట్టగానే ఆ విషయం నీకు తెలియబర్చబడుతుంది. వెంటనే అక్కడ అతడిని చంపాలి. అర్థమైందా?”

రాకేష్ తలూపి బయటకు నడిచాడు.

షాడో కరవహీనుడయ్యాడు.

తను బయటపడే సమయం ఇది కాదు.

అక్కడ సిద్ధార్థ ప్రాణం అపాయంలో పడుతోంది.

మహాద్రష్ట దూరంగా స్టేజిమీద ఉపన్యాసం కొనసాగించటానికి ఆయత్తమవుతున్నాడు. ఒక్కో నిమిషం గడిచేకొద్దీ ప్రమాదం మరింత దగ్గరవుతోంది. ఇక ఏదైతే అది అయిందని షాడో లేచి నిలబడ్డాడు. మహాద్రష్ట దృష్టి అతడి మీద పడింది. ప్రశ్నార్థకంగా చూశాడు. దాంతో షాడో ముందున్న సభ్యుల తలలన్నీ వెనుదిరిగాయి.

“ఏమిటి” అని ప్రశ్నించాడు మహాద్రష్ట ఈసారి ప్రకాశంగా.

“రాకేష్ తో కలసి నేనూ వెళతాను.”

“ఎందుకు?”

షాడో గొంతు సవరించుకున్నాడు. “సిద్ధార్థమీద పగ తీర్చుకోవాలని నా కెప్పటినుంచో వుంది. ఈ విధంగా అది తీరుతుంది.”

“ఎందుకు నీకు పగ?”

“కేదారగౌరి నా చెల్లెలు కాబట్టి.”

సభ్యులందరూ ఒక్కసారిగా తమలో తాము మాట్లాడుకోవటం ప్రారంభించటంవల్ల ఆ హాళంతా గుసగుస శబ్దంతో నిండిపోయింది! మహాద్రష్ట చెయ్యి ఎత్తాడు. సభ్యులు నిశ్శబ్దం వహించారు.

“నాకూ నా కుటుంబానికి అసలు సంబంధం లేదు. చిన్నప్పుడే నేను నా కుటుంబంనుంచి విడిపోయాను. నా తండ్రి మరణం గురించి పేపర్లో చదివి, కేవలం ఆస్థి తీసుకోవటం కోసం వచ్చాను. అప్పటికే నా చెల్లికి వివాహం అయింది. సిద్ధార్థ నా ఆస్థి నాకు వప్పగించటానికి చాలా గొడవ చేశాడు-” షాడో చెప్పటం ఆపి సభ కలియచూసాడు. తరువాత అన్నాడు - “నాకు డబ్బు అంటే చాలా ఇష్టం. డబ్బుకోసం ఏదైనా చేస్తాన్నేను చివరికి చెల్లెల్లైనా చంపుతాను. ఉస్సోక్ కోసం నా ప్రాణాలనయిన వదులుకుంటాను.”

మహాద్రష్ట చెయ్యి ఎత్తగానే సభ్యుల హర్షధ్వనాలు ఆగిపోయాయి.

అంతలో మహాద్రష్ట అన్నాడు. . . . “సిద్ధార్థని చంపటానికి నువ్వు వెళ్ళనవసరంలేదు రవీ! సిద్ధార్థ అష్టావక్రుడి జన్మ ముహూర్తానికి ఇక్కడికే వస్తాడు. తనే స్వయంగా అష్టావక్రుడి చేతుల్లో చస్తాడు.”

ఇక ఆ ప్రసక్తి అక్కడితో అయిపోయినట్లు మహాద్రష్ట సభ్యుల వైపు తిరిగి సూచన్లు ఇవ్వసాగాడు--

“హరినామ్!”

రెండో వరుసలో వున్న సభ్యుడు లేచి నిలబడ్డాడు.

“అష్టావక్రుడు పుట్టే సమయం ఆసన్నమయింది. అందుకు ప్రతి బంధకంగా వున్న ఒక అడ్డుని నువ్వు తొలగించాలి.”

హరినామ్ ఆజ్ఞకోసం ఎదురు చుస్తున్నాడు.

“పట్టణపు నడిబొడ్డున పెద్ద గుడి వుంది. ఆంజనేయస్వామి గుడి అది! దానిని సమూలంగా నాశనం చేయాలి! ఈ పరిధిలో ఆ దేముడి గుడి వుండడానికి వీలేదు. నీతోపాటు మరో నలుగురిని తీసుకువెళ్ళు. ఈ రాత్రికిగాని రేపు రాత్రికిగాని ఈ పని జరిగిపోవాలి.”

హరినామ్ తలూపాడు.

వింటున్న షాడో రక్తం ఉడికిపోయింది. గుడి గురించి కాదు. గుడి ప్రాంగణంలో ఏం జరిగినా హిందువులు వూరుకోరు. వారి అనుమానం ముస్లిముల మీదకే వెళుతుంది. అందులో -- సమూలంగా!

ఇంతలో మహాద్రష్ట ఆజ్ఞ ననుసరించి మరొక నలుగురు సభ్యులు లేచి నిలబడ్డారు.

“శ్రీలంకనుంచి సమర్థనే అనే అతను మనదేశం వస్తున్నాడు. అతడి ప్రోగ్రాం ప్రకారం మద్రాసులో దిగుతాడు రేపు” - మహాద్రష్ట ఆగి చెప్పటం మొదలుపెట్టాడు-

“... విమానంలోంచి దిగి, బయటకు వస్తాన్న సమర్థనేని మీరు అక్కడే చంపెయ్యబోతున్నారు” అన్నాడు.

వాళ్ళు తలూపారు.

షాడోకి మతిపోయింది. ఏమిటి వీళ్ళ సాహసం అనుకున్నాడు. వర్తనే మరణంతో ఏర్పడే జాతీయ, అంతర్జాతీయ పరిణామాల గురించి ఆలోచించటం లేదు అతడు. అవి ఎలాగూ నాశనమవుతాయి. కానీ ఈ ముగ్గురి ధైర్యం. . . . నిండు ఎయిర్పోర్టులో. . . . జనం మధ్యనుంచి. . . .

“మీరు ముగ్గురూ మరణిస్తారు” మహాద్రష్ట కంఠం అకస్మాత్తుగా పలికింది. “. . . . బహుశా గార్డులు అక్కడికక్కడే మిమ్మల్ని కాల్చి చంపవచ్చు. లేదా పోలీసులు నానా హింసలూ పెట్టి మీదగ్గిర్నుంచి విషయం రాబట్టటానికి ప్రయత్నించవచ్చు. కానీ మీరు సమాధానం చెప్పరు. ఉస్సోక్ కోసం మీరు ప్రాణాలు అర్పిస్తారు! మీ శవాల్ని బయటికి తీసి తిరిగి ప్రాణం పోయటానికి అష్టావక్రుడ్ని అర్థిస్తాను. ఒకవేళ అది జరగక పోయినా, వచ్చే జన్మలో ఉస్సోక్ కోసం తిరిగి జన్మించి ఆత్మసంతృప్తి పొనాల్సిందొస్తారు మీరు.”

వాళ్ళ మొహాలు అదోలాంటి క్షుద్రభక్తితో ఉప్పొంగటం చూశాడు షాడో. వాళ్ళని చూస్తూంటే అతడికి కోపం రావటం లేదు జాలేస్తూంది. ఈ మత్తులో పడిన తరువాత వారికి జ్ఞాపకం వుండేవి రెండే పదాలు. ‘ఆవేశం’, ‘త్యాగం’!!

ఉస్సోక్ మీదా, అష్టావక్రుడి మీదా ఇంత భక్తి వున్న ఈ అనుచరులకి, చాలా జాగ్రత్తగా పోస్ట్ హిప్పాటిక్ సజెషన్స్ ఇస్తున్నాడు మహాద్రష్ట! ఆ భక్తిని కాష్ చేసుకుంటున్నాడు!! ఎయిర్పోర్ట్లో వీళ్ల ప్రాణాలు పోవటం కూడా ఖాయం! అయినా లెక్క చేయరు వాళ్ళు.

సభ్యులందరూ లేచి నిలబడటంతో సమావేశం ముగిసిందని గ్రహించాడు అప్పుడే ఆలోచననుంచి తేరుకున్న షాడో.

ఒక్కరోక్కరే వెళ్ళిపోతున్నారు.

షాడో కూడా బయల్దేరాడు. చెయ్యవలసింది చాలా వుంది. ముఖ్యంగా ఆంజనేయుడి గుడి విషయం చూడాలి. రెండ్రోజుల్లో ముస్లిముల పండగ వస్తోంది రక్తపాతం జరగబోతుంది.

హాలు ఖాళీ అయ్యింది. అతడే ఆఖరివాడు. అతడు గుమ్మం దాటబోతూ వుంటే వెనుకనుంచి వినబడింది- ‘షాడో’ అని. అతడు ఆగాడు. స్టేజిమీద అక్కడే అదే స్థానంలో నిలబడి వున్నాడు మహాద్రష్ట. ‘ఇలారా’ అని పిలిచాడు. షాడోకి ఆశ్చర్యం వేసింది. అతడు తనని ఎందుకు రమ్మంటున్నాడో అర్థంకాలేదు. అయినా మాట్లాడకుండా అనుసరించాడు. ఇద్దరూ వెనుకవైపు చీకటి వరండాలో హాలువైపు నడవసాగారు.

ఆ హాల్లో వెలుతురు దేదీప్యమానంగా వుంది. చాలా విశాలమైన హాలు అది. అంత హాలులోనూ మధ్యలో ఒకే కుర్చీ వుంది. ఆ కుర్చీలో వున్న మనిషిని చూసి, షాడో అప్రయత్నంగా అడుగు వెనక్కి వేసి, “రంజితా” అన్నాడు కంపిస్తున్న గొంతుతో.

రంజిత తలెత్తలేదు. డీప్షాక్లో వున్నట్టుంది. రక్తం తోడేసినట్టు ఆమె మొహం తెల్లగా పాలిపోయి వుంది. ఏ క్షుద్రగణాల స్వరాలయితే ఉస్సోక్ సభ్యుల అంతరంగాల్ని క్షుణ్ణంగా పరిశీలించి రహస్యాల్ని వెలికి తీస్తాయో, ఆ గణాలే ఆమెనించి రహస్యాలు రాబట్టినట్టున్నాయి. నిస్సహాయురాలిలాగా, తనతో పాటూ తన ప్రియుడినీ ప్రమాదంలో ఇరికించినందుకు కృంగిపోతూన్నట్టు ఆమె అచేతనావస్థలో వుంది.

షాడో శిలాప్రతిమలా నిలబడి వున్నాడు. వెనుకనుంచి మహాద్రష్ట కంఠం తాపీగా వినబడింది.

“రాకేష్ టేవ్రికార్ సంగతి చెప్పాడు. ఉస్సోక్ రహస్యం ఏ సభ్యుడూ బయటికి

చెప్పలేదు. కానీ మితిమీరిన అతది ఆవేశం అతదిని హద్దులు దాటించింది. రంజిత ఈ విషయాన్ని మర్చిపోయిందనీ, అందువల్లే ఆమెని చంపకుండా వదిలేననీ రాకేష్ అన్నప్పుడే అంత సులభంగా ఆమె ఎలా మర్చిపోతుందని నాకు అనుమానం కలిగింది. రంజితని ఇక్కడికి తీసుకురమ్మని మా వాళ్ళని పంపాను. పాపం చిన్నపిల్ల గణాల పర్యవేక్షణలో రెండు నిమిషాల్లో అంతా చెప్పేసింది. ఆ తరువాత నేను సమావేశానికి వచ్చాను. అక్కడ నువ్వు అమాయకత్వం నటిస్తూ అడిగే కోర్కెల్ని చూస్తూంటే నవ్వొచ్చింది” అంటూ నవ్వేడు.

షాడో తననితానే తిట్టుకున్నాడు. రంజిత విషయం ఎవరూ పట్టించు కోరనుకున్నాడు. ఉస్సోక్ని తక్కువ అంచనా వేశాడు.

ఇంతలో మహాద్రష్ట అతది దగ్గరికి వచ్చి చేయి సాచి అన్నాడు. ‘డియర్ షాడో! చేతి వాచీ ఇలా ఇస్తావా దయచేసి?’ మహాద్రష్ట కంఠం కఠినంగా మారింది. “ఉస్సోక్ని ఇంతవరకూ ఎవరూ మోసం చేయలేదు. మొట్టమొదటిసారి మాయం చేసిన మనిషి మీద తీసుకోవలసిన దారుణాతి దారుణమైన శిక్ష, చిత్రహింస ఎలా వుండాలో నేను ఆలోచిస్తాను. అంతవరకూ మా అతిథులుగా వుండండి.”

వాచీ పట్టుకుని మహాద్రష్ట వెళ్ళిపోయాడు. విశాలమైన హాలులో ఇద్దరే మిగిలారు.

షాడో ఆమె దగ్గరకు వెళ్ళి “రంజితా” అన్నాడు.

అప్పటివరకూ నిశ్శబ్దంగా వున్నదల్లా బావురుమంటూ “ఇదంతా నా వల్లే - నా వల్లే” అని అతది చేతుల్లో తల దాచుకుని రోదించసాగింది.

“ఊరుకో రంజితా ఊరుకో” అని ఓదార్చసాగాడు.

హాలులో ఒక మూలగా గెలిటన్ ఆహ్వానిస్తూన్నట్టు వుంది.

రెచ్చిపోయిన క్షుద్ర మాంత్రికులు పెట్టే బాధ అనుభవించటం కన్నా ఒకేసారి దానిలో తలపెట్టి చనిపోవటం మేలు. అతడు అలా అనుకుంటున్న సమయంలో డాక్టర్ రంగప్రసాద్ ఇంట్లో టెలిఫోన్ మ్రోగింది. రిసీవర్ తీసుకుని “హలో” అన్నాడు.

అటుంచి నివేదిత కంఠం ఎగ్జయిటింగ్గా వినిపించింది. “మనకొక గొప్ప క్లూ దొరికింది అనుకుంటున్నాను” అంది.

రంగప్రసాద్ ఆసక్తిగా ముందుకు వంగి, “ఏమిటి?” అన్నాడు.

“అగర్వాల్ నవుంసకుడు!”

“వ్యాట్!”

“అవును ప్రతిమ డెర్రీలో స్పష్టంగా వుంది ఆ నిషయం.”

రంగప్రసాద్ రిసీవర్ పట్టుకొని అలాగే కొంచెంసేపు వుండిపోయాడు. తరువాత తన మూర్ఖత్వానికి తనే నవ్వుకుంటున్నట్లు “ఇదేనా క్లూ” అన్నాడు.

“ఇదే.”

“దీనివల్ల మనం సాధించేదేమీ లేదు. కృష్ణాపురంలో పుట్టిన ఏడుగురు శిశువుల తండ్రిలూ నపుంసకులు కాదు గదా? అదీగాక భర్త నపుంసకుడైతే భార్యకి వికృత శిశువు పుడతాడని ఏ జెనెటిక్స్ శాస్త్రం లోనూ చెప్పలేదు” నిస్పృహగా అన్నాడు.

“అంతేనా?”

“అంతే నివేదితా! ఎక్కడ వేసిన గొంగళి అక్కడే వుండటం అంటే ఇదే.”

“నేనింకా ఆ డైరీలు పూర్తిగా చదవలేదు. ఈ విషయం చదవగానే మీకు ఫోన్ చేసి చెప్పాలనిపించింది. సరే ఈ విషయం ఇక వదలిపెట్టండి. ఎలా వున్నారు మీరు?” ఆమె కంఠంలో స్నేహం ధ్వనించింది.

“సిక్” అన్నాడు.

“ఏం? ఎందుకని?”

“గౌరి ప్రసవకాలం చాలా దగ్గరకొచ్చింది. సిద్ధార్థ, రవీ ఏమయ్యారో, ఎక్కడున్నారో తెలీదు. ఊరంతా ఎందుకో ఉద్రిక్తంగా వుంది. జనం నా వైపు దోషిని చూసినట్టు చూస్తున్నారు. సిక్ కాక మరేమిటి?”

“ఒక చిన్న గేయం చెప్పనా?”

“గేయమా? ఏమిటి?”

“మనిద్దరి మధ్యే వుండాలి సుమా!”

“ఏమిటి నివేదితా?”

"DON'T FEEL "SICK"

TAKE THE LAST LETTER

KICK THE THIRD LETTER

KEEP THE SECOND LETTER

DOUBLE THE FIRST LETTER"

“నాకేమీ అర్థం కాలేదే?”

“ఆలోచించండి అర్థమవుతుంది. ఎవరికీ చెప్పకండేం. సాయంత్రం వస్తున్నాను” అంటూ ఫోన్ పెట్టేసింది.

ప్రతిమా అగర్వాల్ డైరీ ఆధారంగా నివేదిత తయారుచేసిన రిపోర్టు
చదువుతున్నాడు రంగప్రసాద్.

"IT IS VERY DIFFICULT TO LOVE
BUT VERY EASY TO FALL IN LOVE"

ఎంత చిన్న వాక్యం ఇది! కానీ ఆలోచించేకొద్దీ ఎన్నో అర్థాలు స్ఫురించే వాక్యం!!
 ఎంత గొప్ప అర్థం వున్నదీ వాక్యంలో. . . . పై వాక్యమే నిజమైన పక్షంలో ఈ
 ప్రపంచంలో నూటికి ఏ ఒకరో ఇద్దరో నిజమైన ప్రేమని ఆస్వాదించి వుంటారేమో!
 జగదీష్ ని ప్రతిమ ప్రేమించింది. . . .!!

అతడు పేజీ తిప్పాడు.

* * * *

“కానీ సరోజ్ కుమార్ అగర్వాల్ ప్రతిమని వివాహం చేసుకున్నాడు. అతడు
 బొంబాయిలో తన తల్లి పేరిట ఒక బ్రష్టు ఏర్పరచి, మతి స్థిమితం లేని రోగుల కోసం ఒక
 ఆసుపత్రి కట్టించే నిమిత్తమై వచ్చి, ఇక్కడ హాస్పిటల్ పరిశీలిస్తున్న తరుణంలో ప్రతిమని
 చూడటం తటస్థించింది. అప్పటికి ఆమెకి పూర్తిగా స్వస్థత చేకూరి, విడుదలకి సిద్ధంగా
 వున్నది. జగదీష్ తో ప్రేమ విఫలమయ్యాక ప్రతిమ ఆరోగ్యం పాడయింది.

ప్రతిమది కన్ను తిప్పుకోనివ్వని అందం. దానికి తోడు ఆమెలో ఏదో ఆకర్షణ
 వుంది.

అగర్వాల్ తో వివాహమై ప్రతిమ బొంబాయి వెళ్ళిన నెల రోజులకి తెలిసింది-
 అతడు మొగవాడు కాదని. . . . అయినా ఆమె ఏమీ బాధ పడలేదు. (ఈ విషయం
 స్పష్టంగా డైరీలో వ్రాసుకుంది) కానీ ఆమె బాధపడే సత్యం మరొకటి లేదని తెలిసింది.
 సరోజ్ కుమార్ అగర్వాల్ ఆమెని వివాహం చేసుకున్నది కేవలం సొపైటీలో తన పక్కన
 ఒక అద్భుత సౌందర్యరాశి కనబడటానికి మాత్రమే! వివాహానికి ముందే అతడు ఆమె
 గురించి ఎంక్వయరీ చేసి, సంతృప్తి పొందాడు.

తనెలాగూ మొగవాడు కాదు కాబట్టి, ‘శీలం’ పట్ల పెద్దగా నమ్మకం లేని ఆమెని
 చేసుకుంటే, పెద్ద పెద్ద స్కిల్స్ లో తన పనులు ‘నెరవేరటానికి’ ఆమె
 ఉపయోగపడుతుంది అనుకున్నాడు. కానీ ఆమె దానికి ససేమిరా వప్పుకోలేదు.
 ఒకప్పుడంటే జీవనం కోసం, చదువులనే లక్ష్యం నెరవేరటం కోసం ఆమె కుర్రవాళ్ళతో
 తిరిగింది. కానీ ఇప్పుడు ఒక కోటీశ్వరుడి భార్యగా తిరిగి ఆ పని చేయటానికి
 వప్పుకోలేదు. భార్యాభర్తలిద్దరి మధ్య ఘర్షణ జరిగింది.

ప్రతిమది గొప్ప వ్యక్తిత్వం. అంతకుముందు చెప్పినట్టు శారీరకంగా
 చెడిపోవటానికీ, మానసికంగా స్వచ్ఛంగా వుండటానికీ ఆమె మంచి ఉదాహరణ. డబ్బు
 అవసరం తీరేక ఆమె ఒకపారి కూడా మొగవాడిని ఆహ్వానించలేదు. భర దగిర నుంచి

సుఖం లేకపోయిన స్థితిలో కూడా అలాగే వుండిపోతానంది. కానీ వేరే మొగుడిని కోరుకోలేదు. కానీ భర్తే ఆమెని ఆ పనికి ప్రోత్సహించేసరికి కలత చెందింది. కావాలంటే విడాకులు ఇచ్చి, తనకున్న డిగ్రీతో ఏదైనా ఉద్యోగం చూసుకుంటానని అంది. దీనికి అగర్వాల్ ఒప్పుకోలేదు. అతడి ప్రిస్టేజి అడ్డం వచ్చింది.

ఈ విధంగా ఇద్దరూ దాదాపు ఆరేళ్లు పాటూ గొడవపడ్డరు. చివరికి అగర్వాల్ జెనెటిక్స్ ఇన్స్టిట్యూట్‌ని కన్సల్ట్ చేశాడు. పురుషుడితో శారీరక సంబంధం లేకపోయినా స్త్రీని గర్భవతిని చేసే విధానం గురించి తెలుసుకున్నాడు. అదే ఆర్టిఫిషియల్ ఇన్ సెమినేషన్!

అసలు విషయం చెప్పకుండా అగర్వాల్ ఆమెని ఇన్స్టిట్యూట్‌కి తీసుకొచ్చాడు. కానీ ఆమెని అంధకారంలో వుంచి, ఆర్టిఫిషియల్ ఇన్ సెమినేషన్ జరపటానికి డాక్టర్ వంశీకృష్ణ ఒప్పుకోలేదు. వీలైనంతలో ఒక తెలివైన, దృఢమైన పురుషుడి వీర్యాన్ని ఎక్కిస్తానని మాత్రం హామీ ఇచ్చాడు. అసలు విషయం అక్కడ తెలిసిన ప్రతిమా అగర్వాల్ కోపంతో రెచ్చిపోయింది. తనకి తెలియకుండా తన వెనుక ఈ ఏర్పాట్లు చేసిన భర్తని డాక్టర్లముందే దులిపేసింది. అవమానంతో కృంగిపోయిన అగర్వాల్, ఆ రోజే భార్యని తీసుకుని బొంబాయి వెళ్ళిపోయాడు.

ఆ తరువాత ఆరు నెలలకి ప్రతిమా అగర్వాల్ గర్భవతి అయింది--

చదువుతున్న రంగప్రసాద్ ఉలిక్కిపడ్డాడు.

“ఏమైంది” అని అడిగింది నివేదిత. ప్రతిమా అగర్వాల్ డైరీలన్నీ చదివి ఆ రిపోర్టు తయారు చేసింది ఆమె. దానివల్ల పెద్దగా ఉపయోగం వుండదని తెలిసినా-- ఇదిగో ఈ ఆఖరి వాక్యమే ఆమెలో కుతూహలం రేపింది. వంశీకృష్ణ కూడా అక్కడే ఆగాడు.

“ఇది. . . . ఇదెలా జరిగింది?” అని అడిగాడు.

“నాకూ అదే అనుమానం వచ్చింది.”

“ఈ విషయమై ప్రతిమా అగర్వాల్ ఏమీ వ్రాసుకోలేదా?”

“వివాహం జరిగేక ప్రతిమ ఇంతకు ముందంత జాగ్రత్తగా డైరీ వ్రాసుకోలేదు. అక్కడక్కడా వ్రాసుకుంది అంతే. బొంబాయి నుంచి రాగానే నేను మా ఇన్స్టిట్యూట్‌కి వెళ్ళాను. మా రిజిస్టర్లలో మూడు సంవత్సరాల క్రితం అగర్వాల్ దంపతులు వచ్చినట్టు ఉంది. అయితే వచ్చిన ప్రతివారికి ఆ ఆర్టిఫిషియల్ ఇన్ సెమినేషన్ గురించి ముందు

పూర్తిగా వివరించి, ఆ ఇద్దరిలో ఏ ఒక్కరికీ ఇష్టం లేకపోయినా దీనిని అమలు జరపకూడదని మా రూలు. అందువల్ల అది చేయకుండానే వారు తిరిగి వెళ్ళిపోయారు.”

“కానీ ఆ తర్వాత ప్రతిమా అగర్వాల్ గర్భవతి అయింది.”

“ఔను.”

“అంటే అగర్వాల్ ఆమెని ఆ తరువాత దీనికి వప్పించి వుండాలి.”

“లేదు.”

“లేకపోతే బలవంతంగా ఎవడితోనైనా రేప్ చేయించి వుండాలి.”

“ఆదీ జరగలేదు. ఎందుకంటే ఆ తరువాత ప్రతిమా అగర్వాల్ చాలా ఆనందంగా వుంది. డైరీలో **“ఈ రోజే డాక్టరు పరీక్షించి నేను గర్భవతి న్నారు. ఎంతో సంతోషం వేసింది. ఈ విధంగానైనా జీవితపు అంధకారంలో కాస్త వెలుగు ప్రవేశించింది”** అని వ్రాసుకుంది. ఆ తొమ్మిది నెలలూ ఆమె చాలా ఉత్సాహంగా వున్నది. వికృత శిశువు జన్మించగానే మతి స్థిమితం తప్పింది-- ఆ రకంగా చూస్తే ఆమె ఇష్టానికి వ్యతిరేకంగా ఏమీ జరగలేదని తెలుస్తూంది.”

“చాలా అయోమయంగా వుంది.”

“అవును.”

“దీని గురించి అగర్వాల్ ఏమంటాడు?”

“ఏమీ అనడు. అసలు ఈ డైరీలో మనం సంపాదించిన విషయమే అతనికి తెలీదు. అతనిని మరోసారి కలుసుకోవటానికి ప్రయత్నిస్తే అక్కడికక్కడే షూట్ చేసి పారేస్తాడు. తను మొగవాడు కాదన్న విషయం బయటపడటానికి ఎవరు వప్పుకుంటారు?”

రంగప్రసాద్ ఆలోచనలోపడ్డాడు. కొంచెం సేపయ్యాక అడిగాడు. “ప్రతిమకి రెండోసారి ఎందుకు మతిస్థిమితం తప్పింది?”

“నేనింత దూరం ఆలోచించలేదు. మెంటల్ హాస్పిటల్లో ప్రతిమ అన్న మాటలకీ, అగర్వాల్కీ ఏదైనా సంబంధం వుందేమో అన్న అనుమానం వచ్చింది. ఎదురుగా వెళ్ళి అడగటానికి భయంవేసి ఫోన్ చేశాను చేసి, “ఎస్సెస్సె గురించి మీకేం తెలుసు?” అని అడిగాను అంది.

“ఏమిటీ?” ఆశ్చర్యపోతూ అన్నాడు రంగప్రసాద్.

“అవును” అంది నివేదిత నవ్వుతూ. “చాలా వెధవాలోచన. కానీ ఎందుకో అడగాలనిపించింది.”

“ఏమన్నాడు అతడు?”

“ఫోన్ కట్ చేశాడు. కాబట్టి ఇందులో నిశ్చయంగా ఏదో మెలిక వుండే వుంటుంది.”

“మళ్ళీ ఇంకొకసారి అగర్వాల్ కి ఫోన్ చేద్దామా?”

“ట్రంక్ కాలా?”

“కాదు. ఎస్.టి.డి.”

అతడు అగర్వాల్ నెంబరు తిప్పాడు. పదిహేను నిమిషాల తరువాత బొంబాయి లైను కలిసింది.

“హలో అగర్వాల్” అన్నాడు.

“స్పీకింగ్.”

“యస్సెస్సే.”

“ఏమిటి?”

ఇంకో మాట తెలీక, “యస్సెస్సే” అన్నాడు. లైన్లు చాలా ఘోరంగా వున్నాయి. అవతల్నుంచి కంఠం ఎక్కడో నూతిలోంచి వచ్చినట్టు వస్తోంది. అదో విధంగా సాయం చేసింది.

“మొన్న ఫోన్ చేసింది మీరేనా?”

అతడు అడుగుతున్నది నివేదిత చేసిన ఫోన్ గురించి అని అర్థం చేసుకుని, “అవును మావాళ్ళే” అన్నాడు.

“చెప్పండి. ఏం కావాలి” అవతల్నుంచి విసుగ్గా వినిపించింది. ఆ కంఠంలో ‘భయం’ లేకపోవటాన్ని గుర్తించాడు రంగప్రసాద్. ఇంకేం అడగాలో అర్థంకాలేదు. “మీతో మాట్లాడాలి” అన్నాడు.

“మిస్టర్ మీరెవరో నాకు తెలీదు. ఎప్పుడో రెండు సంవత్సరాల క్రితం కాంట్రాక్టు అది. మీరు చేసిన మోసానికి ఇంకెవరైనా అయితే కటకటాల వెనుక పెట్టించి వుండేవారు. కేవలం పరువు ప్రతిష్టల దృష్ట్యా నేను వూరుకున్నాను! మీకేమాత్రం నీతి నిజాయితీ వున్నా నా రెండు లక్షలూ నాకు తిరిగి ఇవ్వండి--”

“రెండు లక్షలా”

“అవును! కేవలం నా భార్య జగదీష్ చంద్ర మీద మనసు పడిందన్న విషయాన్ని మీరింత బాగా కేష్ చేసుకుని మోసం చేస్తారనుకోలేదు. అసలు నా కిప్పుడు అనుమానం వస్తోంది.”

“ఏమిటి?”

“అది తన స్పెర్మే అని జగదీష్ చంద్ర ఇచ్చిన ‘బాండ్’ నిజమైనదా కాదా అని! నా ఉద్దేశ్యం దాన్ని కూడా మీరు ఫోర్జరీ చేసి వుంటారని. . . .” కోపంగా అట్నుంచి ఫోన్ కట్ చేసిన చప్పుడు వినిపించింది.

రంగప్రసాద్ నిశ్చేష్టుడయ్యాడు.

పక్కనే వున్న నివేదిత వైపు తిరిగి “నివేదితా, నీకు తెలిసిన నమ్మకమైన స్నేహితులు బొంబాయిలో ఎవరైనా వున్నారా?” అని అడిగాడు.

ఆమె అర్థంకానట్టూ “ఎందుకు?” అంది.

“చెప్తున్నాను. మనకి కొంచెం సాయం చేసిపెట్టలి. క్విక్ గా ఆలోచించు” అన్నాడు.

నేలమీద దూది అద్దినట్లు చుట్టూ మంచు పర్వతాలు కనుచూపు మేరలో ఎక్కడా తెలుపు తప్ప మరో రంగు లేదు. మధ్యలో రోడ్డు మాత్రం తను వున్నానన్నట్టు అక్కడక్కడా మరకలుగా నల్లగా కనపడుతూంది.

బస్సు ఆగింది.

వాళ్ళు ముగ్గురూ దిగారు. నిజానికి అది బస్సు ఆగవలసిన స్టేజీ కాదు. బదరీనాథ్ వెళ్ళే బస్సు అది. వాళ్ళ కోరిక మీద అక్కడ ఆపాడు. తిరిగి వచ్చేసరికి మళ్ళీ అక్కడే ఎదురు చూస్తూ వుంటామని అతడికి కొంత డబ్బు బహుమతిగా ఇస్తే, అప్పుడు వప్పుకున్నాడు డ్రైవరు. అక్కడ నుంచి బదరీనాథ్ మరో పన్నెండు గంటలు ప్రయాణం. వెళ్ళి తిరిగి రావటానికి మూడు రోజులు పడుతుంది. ఈ లోపులో శివానంద ఆశ్రమానికి వెళ్ళి రావాలని వీళ్ళ ప్రయత్నం. అలా వెళ్ళి ఆయన దగ్గర ఏం చెయ్యాలో తెలుసుకుని తిరిగి వచ్చి బస్సు అందుకుంటే, కృష్ణాపురం చేరేసరికి సరిగ్గా కేదారగౌరి ప్రసవం జరిగే సమయం ఆసన్నమవుతుంది. అష్టావక్రని చంపే మార్గమే ఉపదేశిస్తాడో, అష్టావక్రడు పుట్టే మార్గమే నిరోధిస్తాడో ఆయన్నే అడగాలి.

శబ్దం చేసుకుంటూ, బస్సు వెళ్ళిపోయింది. ఎటూ దారిలేకుండా, మంచుకొండల మధ్య దిగిన ఆ ముగ్గురివైపుా మిగతా ప్రయాణీకులు చిత్రంగా చూస్తూ వుండగా బస్సు కొండల మధ్య మలుపు తిరిగింది. గుండెల్నిండా ఊపిరి పీల్చుకున్నాడు సిద్ధార్థ. అతడికి పర్వతాల గురించి కాస్త తెలుసు మౌంటనీరింగ్ గురించి ఎప్పుడో చదువుకున్నాడు. రాకేష్ కి అసలేమీ తెలీదు.

తూర్పు నుంచి వస్తూన్న చలిగాలి ఎముకలు కొరికేస్తోంది. వేసుకున్న స్వెట్టర్లు

చలిని ఆపలేకపోతున్నాయి. ఒకసారి తలెత్తి ఎదురుగా వున్న శిఖరాన్ని చూసి, ముందుకు నడవడం ప్రారంభించారు ముగ్గురూ. ముందు షెర్పా 'యాక్స్'తో మంచులో గుచ్చుకుంటూ నడుస్తున్నాడు. కాలు బూటు వరకూ లోపలికి దిగిపోతోంది. అడుగు తీసి అడుగు వేయటానికి అర నిమిషం పడుతుంది.

కొండల మీద పడుతున్న తెల్లటి వెలుగుని చూపించి, “మనం అటు కదా వెళ్లవలసింది” అని అడిగాడు సిద్ధార్థ. షెర్పా నవ్వి, “మంచులో తూర్పు వెలుగు పడే దిక్కుకి వ్యతిరేకంగా వుంటుంది” అన్నాడు. సిద్ధార్థకి గుర్తొచ్చింది. నిజమే సూర్యుడు మంచు పర్వతాల్లో పడమటి కొండల వెనుకనుంచి వస్తున్నట్టు కనబడి యాత్రికుల్ని మోసం చేస్తాడు.

దాదాపు మూడు గంటలు నడిచాక వాళ్ళూ ఆ చిన్న శిఖరం వెనుకవైపుకి చేరుకున్నారు. నాగరిక ప్రపంచానికి చాలా దూరం వచ్చేసిన భావం కలిగింది. అక్కడ అరిచి గీపెట్టినా ఎవరికీ తెలీదు. మరణించినా శవాన్ని కాలేవారు వుండరు. మంచు కాబట్టి శవం శిథిలమవటం అన్న ప్రశ్నేలేదు. ఈ ఆలోచన రాగానే రాకేష్ శరీరం ఆప్రయత్నంగా కంపించింది.

షెర్పా అక్కడ ఆగుతూ “మరో మూడు గంటలు అంతే” అన్నాడు. సిద్ధార్థ సంతోషంగా వున్నాడు. అనుకున్న దానికన్నా ముందు అయిపోతోంది. ప్రయాణం. ఈ లెక్కన ఒక రోజు ముందే చేరుకోవచ్చు.

తూర్పు నుంచి వస్తున్న గాలి మరింత ఎక్కువైంది.దాని తాకిడికి మంచు ఎగరటంతో, అంతా తెల్లగా మారి, కనీసం ఒక అడుగు దూరంలో వున్న వస్తువు కూడా కనపడటం లేదు. చెవుల చుట్టూ హోరు.

‘అవలాంచీ’ అనుకున్నాడు సిద్ధార్థ. పర్వతాల మధ్యవచ్చే మంచు తుఫానుని అవలాంచీ అంటారు. అదృష్టవశాత్తు పెద్దది కాదది. రెండు నిమిషాల్లో ఉదృతం తగ్గింది. ఎంత తొందరగా వచ్చిందో అంత తొందరగా పోయింది.

కానీ ఆ రెండు నిమిషాల్లోనే అక్కడి పరిస్థితి ఘోరంగా మారింది. అవలాంచీ సమయంలో ఏమాత్రం అజాగ్రత్తగా వున్నా కళ్ళకి చాలా ప్రమాదం. ఆ విషయం రాకేష్ కి తెలియదు. అవలాంచీకి ఎప్పుడూ వాలుగా నిలబడాలి. అతడి కెవరూ చెప్పలేదు. తను శాశ్వతంగా గుడ్డివాడి నయ్యాననే అనుకున్నాడు. వెన్నులో నుంచి భయం పాములా వళ్ళంతా పాకింది. సూదుల్తో కళ్ళని గుచ్చుతున్న భావన. చిన్న చిన్న ఇసుక రేణువులు కనుగుడని తొలుచుకుంటూ లోపలికి వెల్లిపోతున్నట్టు ఆపరిమితమైన

బాధ కలిగింది. రెండు చేతుల్తోనూ కళ్ళని నులుముకోబోయాడు. అతడే గానీ ఆ పని చేసివుంటే శాశ్వతంగా అంధుడయ్యేవాడే. అంతలో ‘ఆగు’ అని వినిపించింది. అది సిద్ధార్థ కంఠం.

పర్వతారోహకులకి చెప్పే మొట్టమొదటి పాఠం అది. చలివల్ల స్పర్శజ్ఞానం కోల్పోయిన కనుగుడ్ల మీద గట్టిగా వత్తితే, ఇసుక రేణువులు వాటిని నిలుపుగా చీల్చేసినా, రక్తం బయటపడి వచ్చేదాకా ఆ సంగతి తెలీదు. చలివల్ల రక్తం అంత తొందరగా బయటకి రాదు కూడా. మొత్తం మీద కళ్ళు పూర్తిగా పోవటం ఖాయం. అందుకే సిద్ధార్థ ‘ఆగు’ అని అరిచాడు. రాకేష్ కి అతడు ఎందుకు అరిచాడో తెలియక అలాగే వుండి పోయాడు! అంతలో అతడి కనురెప్పలమీద ఏదో పొడి రాయబడటాన్ని గమనించాడు అతడు.

“ఏమిటది” అని అడిగాడు.

“చెక్క తాలూకు బూడిద” సిద్ధార్థ కంఠం వినిపించింది. “ఎస్కీమోలు అవలాంచీ సమయంలో ఇలాగే చేస్తారట. ఎక్కడో చదివాను చెక్క మసి కళ్ళని మంచుకు దూరంగా వుంచుతుందని.”

పక్కనుంచి నవ్వు వినిపించింది. షెర్పా నవ్వుతూ “మీకు చాలా తెలుసే” అంటున్నాడు హిందీలో. అతడి నవ్వులో ఏదో కృత్రిమత్వం కనపడింది. సిద్ధార్థ గమనించాడు గానీ రాకేష్ గమనించలేదు.

“ఇంకా ఎంత దూరం?”

“ఇంకో రెండు గంటలు.”

“మరి దగ్గరే అన్నావ్!”

“మంచులో ఎంతో దూరం ప్రయాణం చేసినట్టు వుంటుంది. కానీ దూరం తరగదు.”

ఈ లోపులో రాకేష్ దృష్టి కాస్త సరి అయింది. “కొంచెం టీ తాగుదామా” అని అడిగాడు.

షెర్పా అడుగులోతు గొయ్యితీసి అందులో మంట చేశాడు. ఆ చలిలో నీళ్ళు వెచ్చబడటానికి దాదాపు అరగంట పట్టింది. గొయ్యి తీసి మంట చెయ్యటం వల్ల బయటగాలి దాన్ని ఆర్పే ప్రమాదం వుండదని సిద్ధార్థ గ్రహించాడు. అతడి మనసులో ఎక్కడో ఏదో అపశృతి తోస్తోంది. షెర్పా ప్రవర్తన. . . . అతడు ముందు చెప్పిన ప్రకారం ఆయితే. బస్సు ఆగిన చోటునించి చిన్న కాలిబాట కొండ పక్కనుంచి వెనక్కి

వెళుతుంది. కొండ వెనుకవైపు శివానంద ఆశ్రమం వుంటుంది. జన సంచారం వుంటుంది.
అదీ అతడు చెప్పిన దృశ్యం.

కానీ ఇక్కడ అలాంటిదేమీ లేదు.

చుట్టూ మంచు, మంచు, మంచు అంతే.

అంతలో దూరంగా ఒక కొండ శిఖరం అంచు కదలటం కనిపించింది. చూస్తూ వుండగానే పెళ్ళి విరిగి జారింది. ఒక చిన్న పల్లెని పూర్తిగా కప్పేసేటంత పెద్ద పెళ్ళి అది. సూర్యకిరణం మరీ తీక్షణం ఐనప్పుడు ఎక్కడో లోపలి మంచు పొర కరిగి, మొత్తం అంతా క్రిందకి జారుతుంది. అడవులకి అడవులు నాశనమైన దృష్టాంతాలున్నాయి.

అప్రయత్నంగా సిద్ధార్థ వళ్ళు జలదరించింది. మొట్టమొదటిసారి అనిపించింది- 'ఇలా వచ్చి తప్పు చేశామా' అని.

వాళ్ళు నడుస్తూనే వున్నారు. ముందు షెర్పా, వెనుకే ఇద్దరూ.

“ఇంకా ఎంత దూరం?” అని అడిగాడు. రాకేష్. షెర్పా మాట్లాడలేదు.

రాకేష్ తలతిప్పి అతడి వైపు చూసి స్థాణువయ్యాడు. అతడి చేతిలో రివాల్వర్ మెరుస్తోంది. బిగ్గరగా నవ్వేడు.

“రాకేష్! ఉస్సోక్కి నువ్వు చేయగల సహాయం అయిపోయింది. నిన్ను చంపమని ఆజ్ఞ వచ్చింది. సిద్ధంగా వుండు” అని అరిచాడు.

మొదట కొంచెంసేపుపాటు రాకేష్కి అర్థం కాలేదు. హోరుమని వీచే ఆ గాలిలో -- ఆ చీకట్లో 'ఉస్సోక్' పేరు సిద్ధార్థ ముందు వినబడటంతో అతడు నిర్విణ్ణుడై చూశాడు. అతడు తడబాటు గుర్తించినట్టు షెర్పా మళ్ళీ బిగ్గరగా నవ్వేడు.

“అక్కడ అష్టావక్ర పుట్టే సమయం ఆసన్నమైంది - ఇక్కడ నిన్ను చంపే సమయం ఆసన్నమైంది. రాకేష్! ఉస్సోక్ సభ్యుడిని చంపేటప్పుడు పంచభూతముల ఛాయలూ వుండాలి. కానీ అవి ప్రత్యక్షంగా వుండకూడదు. భూమి ఛాయ వుండాలి. భూమి వుండకూడదు. అందుకే మంచుమీదకు తీసుకొచ్చాను. ఆకాశం వుంది. కానీ మేఘావృతమై వుంది. అగ్ని మెరుపునందు, గాలి మంచునందు, జలం ఘనీభవించటం ద్వారానూ కేవలం ఛాయా మాత్రంగానే వున్నాయి. ఉస్సోక్ ఆజ్ఞ ననుసరించి నిన్ను చంపబోతున్నాను.”

అతడు అంత స్పష్టమైన తెలుగులో మాట్లాడుతున్నందుకు కాదు రాకేష్ ఆశ్చర్యపోతున్నది. అతడు చెప్పినది విని రాకేష్ మెదడు ఆలోచించటానికి కూడా వీలులేనంతగా మొద్దుబారిపోయింది, మహాద్రష్టతో ఆడిన చదరంగంలో అతడు ఆఖరి ఎత్తువేసి, తనని గుక్క తిప్పుకోనివ్వనంతగా దెబ్బకొట్టాడని అర్థమైంది.

“ను. . . . నువ్వెవరు?”

షెర్పా నవ్వి “చూడు” అన్నాడు.

రాకేష్ అతడివైపు చూసి ఆశ్చర్యపడ్డాడు.

అతడు తన సమానస్థాయి రెడ్ స్కెలిటన్!!!

రాకేష్ అప్రయత్నంగా అడుగు వెనక్కి వేశాడు. అది చూసి షెర్పా మళ్ళీ నవ్వాడు.

“ఎక్కడికి వెడతావ్ రాకేష్? మైళ్ళు పరుగెత్తినా ఈ మంచులో నీకు మనుష్య సంచారం కనబడదు. అంతదూరం తీసుకొచ్చాను మిమ్మల్ని. అష్టావక్రుడు పుట్టటం కోసం కేదారగౌరి చేత అన్ని తంతులూ చేయించి నందుకు ఉస్సోక్ తరపున కృతజ్ఞతలు స్వీకరించు. పోతే మహాద్రష్టకే అపచారం తలపెట్టినందుకు ఈ శిక్షను కూడా స్వీకరించు” అంటూ పిస్తోలు గురిపెడుతూ, సిద్ధార్థ వైపు తిరిగి,

“కేవలం నిన్ను ఇక్కడికి తీసుకురావటం కోసమే మహాద్రష్ట నీ ఇంటికి వచ్చి సిద్ధుడి రూపంలో బిచ్చమడిగాడు. మా వలలో పడి నువ్వు ఇంతదూరం వచ్చావు. సిద్ధార్థా! నిన్ను రక్షించగలిగే శివానంద ఎప్పుడో మరణించాడు. అష్టావక్రుడి జననాన్ని ఇంకెవరూ ఆపలేరు. నువ్వు మరణాన్ని ఆహ్వానించటానికి సిద్ధంగా వుండు” అంటూ పిస్తోలు గురిపెట్టాడు.

సిద్ధార్థ రాకేష్ వైపు చూశాడు.

ఈ షాక్ నుంచి ఇంకా తేరుకోనట్టు అతడి మొహం తెల్లగా పాలిపోయి వుంది. ముఖ్యంగా తనింతకాలం చేసింది సిద్ధార్థకి తెలిసి పోయిందన్న భావమేమో అది.

సిద్ధార్థ కళ్ళు మూసుకున్నాడు.

అతడి కళ్ళముందు కేదారగౌరి కదలాడింది. ఎందుకో తెలియదు కానీ పళ్ల భారంతో వంగిన అరటిచెట్టు గుర్తొచ్చింది.

ఉన్నట్టుండి గాలి ఉధృతం మరింత ఎక్కువైంది. మూసుకున్న కంటినుంచి కూడా ఆ గాలి వేగానికి నీటిచుక్క మొహంమీదకి జారుతోంది. అతడు చేయి ఎత్తబోయాడు.

థామ్మని రివాల్వర్ పేలిన చప్పుడు వినిపించింది.

అంతలో కాళ్ళక్రింద నేల కదులుతున్న భావన కలిగింది. అతడు కళ్ళు విప్పాడు.

అవలాంచి!!!

ఆ దృశ్యాన్ని చూసి సిద్ధార్థ దిగ్భ్రమ చెందాడు. ఎన్నడూ ఊహించని దృశ్యం అది. భూమి రెండుగా చీలిపోతున్నట్టు మంచు మద్యగా విడిపోతోంది. ఆ వీడిన

కందకంలోకి రెండు వైపుల్నుంచీ పెళ్ళలుగా జారిపోతూంది.

అంతలో మళ్ళీ రివాల్యర్ పేలిన చప్పుడు వినిపించింది. ఆ శబ్దానికి సిద్ధార్థ తల తిప్పాడు.

షెర్పా చెయ్యి మాత్రమే కనపడుతోంది. ఆ చేతిలో నల్లటి రివాల్యర్. తెల్లటి మంచు మధ్యలో మరింత నల్లగా కనపడుతోంది. కానీ అప్పటికే అతడు మొహం వరకూ కప్పబడిపోయాడు. మరణం అనివార్యం అని తెలిసిన స్థితిలో అతడి చూపుడువేలు-స్థిమితం తప్పినట్టు ట్రిగ్గర్ని నొక్కుతూంది. ఆరుసార్లు మ్రోగి రివాల్యర్ ఆగిపోయింది.

ఈ లోపులో మంచు అతడి చేతిని కూడా కప్పేసింది.

ప్రాణం పోతున్నప్పుడు పాము కొట్టుకున్నట్టు అతడి చెయ్యి మంచుక్రింద కొంచెం కదిలి ఆగిపోయింది. మరింత మంచు జారింది. అతడున్న స్థలంపైకి.

సిద్ధార్థ ఇంకా కోలుకోలేదు.

తనకి రెండు అడుగుల దూరంలో ఒక మనిషి సజీవ సమాధి కాబడ్డాడంటే అతడికి తన కళ్లనే నమ్మశక్యం కావటంలేదు.

అంతలో కాళ్ళక్రింద భూమి తిరిగి కంపించింది.

దూరంగా ఆకాశం, భూమి కలిసేచోట ఒక ఎత్తయిన శిఖరంమీద నుంచి మంచు పెళ్ళ జారుతూంది.

సిద్ధార్థ చుట్టూ చూశాడు.

అప్పుడు కనబడ్డాడు రాకేష్. మంచులో గుచ్చుకుని వున్న యాక్స్ని పట్టుకుని గాలిలో వేలాడుతూ వున్నాడు!!

అతడి బరువుకి ఒకవైపు ఊగే భూమి కదలికకి ఒకవైపు ఆ 'యాక్స్' ఏ క్షణమైనా పడిపోయేట్టు వుంది. అది ఏమాత్రం సడలినా అతడు కొన్ని వేల అడుగుల లోతులోకి పడిపోవటం ఖాయం.

సిద్ధార్థ దృష్టి కాళ్ళ దగ్గరున్న తాడుమీద పడింది.

వీపుకి తగిలించుకునే రెండు సంచులూ, తాడూ. . . . ఇవే మిగిలినవి వంగి వాటిని అందుకోబోయాడు.

అప్పుడు వినిపించింది సన్నటికేక రాకేష్ది!

ఎక్కడో నూతిలోంచి వచ్చినట్టు వుంది అది. సిద్ధార్థ తలతిప్పి అటు చూశాడు. రాకేష్ మరోసారి కేక పెట్టాడు. చావబోతూ ప్రాణ భయంతో ఏ జంతువో పెట్టినట్టుంది ఆ కేక!

సిద్ధార్థ పది అడుగులు వేసి కందకంలోకి తొంగి చూశాడు. యాక్స్ పట్టుకుని వేలాడుతున్నాడు అతడు. ఏ క్షణమయినా పట్టు వదిలేసేటట్టూ వుంది ఆ యాక్స్.

సిద్ధార్థ మళ్ళీ వెనక్కి వచ్చి తాడు అందుకున్నాడు.

గాలి రివ్యూన వీస్తోంది. ఏ క్షణమైనా మళ్ళీ ఇంకొక కుదుపు వచ్చేట్టూ వుంది సంచిలోంచి మేకు తీసి మంచులో కొట్టాడు. ఒక కొస దానికి కట్టి, నెమ్మదిగా లోపలికి జారవిడిచి, రెండో కొస పట్టుకున్నాడు. అంతా సరిగ్గా వున్నట్టు ‘పట్టుకొమ్మని’ పైగ చేశాడు.

తాడు పక్కగా వచ్చిపడటంతో రాకేష్ తలెత్తి చూసేడు. ఇద్దరి కళ్ళు కలుసుకున్నాయి. రాకేష్ కళ్ళల్లో కృతజ్ఞత కనబడింది. “నీతోపాటూ యాక్స్ తీసుకురా” అని అరిచాడు సిద్ధార్థ! ఆ పది అడుగులు పైకి రావడానికి అరగంట పట్టింది. చేతికి గ్లోవ్స్ వున్నా వేళ్ళు కొంకర్లు పోతున్నాయి. రాపిడికి చర్మం అక్కడక్కడా లేచిపోయింది. పైకివస్తూన్న రాకేష్ కి చేయి అందించి పైకి లాగాడు సిద్ధార్థ. రొప్పుతూ నిలబడ్డాడు అతడు. అతడికి సిద్ధార్థ వైపు చూడాలంటేనే భయంగా వుంది షెర్పా మాట్లాడిన ప్రతి మాటా సిద్ధార్థకి అర్థమైందని అతడికి తెలుసు. అసలు అలా సిద్ధార్థ చెయ్యి అందించటమే అతడికి ఆశ్చర్యంగా వుంది.

కానీ సిద్ధార్థ ఇది పట్టించుకోలేదు. ఒకసారి రాకేష్ పైకి రాగానే తాడు కట్టిన యాక్స్ ని కందకం అవతలివైపుకి విసిరాడు. నాలుగైదుసార్లు అలా విసిరాక అది ఒకచోట స్థిరంగా ఇరుక్కుంది అని నిశ్చయించుకుని తాడుతో అవతలి పక్కకు ఉయ్యాలలాగా వెళ్ళాడు. అత్యంత ప్రమాదకరమైన ఫీట్ అది. కానీ దాని అవసరం సరిగ్గా నాలుగు నిమిషాల తరువాత తెలిసింది. తరను వెళ్ళగానే రాకేష్ వైపు తాడు విసిరాడు.

రాకేష్ ఆలోచించాడు.

విడిపోవడానికి అదే సరి అయిన సమయం! అంతా తెలిసిన సిద్ధార్థ నుంచి పారిపోవాలనుకుంటే అదే అవకాశం!!!

“యూ ఫూల్. తొందరగా” అని అటుంచి వినిపించింది. అనాలోచితంగా అతడూ దాన్ని పట్టుకొని అటు వెళ్ళాడు. అతది చేతిలో బ్యాగ్ పెడుతూ “పరుగెత్తు-క్విక్” అని అరిచాడు.

రెండు నిమిషాల పాటు ఇద్దరూ వింటినుంచి వెలువడిన బాణాల్లా వెనక్కి చూడకుండా పరుగెత్తారు. ఆ తరువాత వినిపించింది ఫెళ ఫెళా రావం.

దాదాపు ఆయిదు శాటిచెట్ల ఎత్తున్న శిఖరం నిలువునా విరిగి, అంతకుముందు

వాళ్ళున్న ప్రదేశం మీదుగా జారి, కందకాన్ని నింపేసింది.

వాళ్ల కళ్ళని వాళ్ళే నమ్మలేక పోయారు. పది నిమిషాల సమయంలో ఒక కందకం ఏర్పడటం - ఒక శిఖరం విరిగిపడి దాన్ని పూడ్చి అంతా మైదానంగా మార్చటం. . . . అంతా చూస్తూ వుండగానే జరిగిపోయింది.

పైన వున్న నల్లటి ఆకాశాన్నీ, క్రింద వున్న తెలటి మంచునీ చూస్తూ అచేతనులై వాళ్ళు చాలాసేపు అలానే వుండిపోయారు. ఇద్దరి లోనూ ఒకటే ప్రశ్న ఎటు వెళ్ళాలి అని, మేఘాల మధ్య ఏది తూర్పు తెలియటం లేదు.

దాదాపు అయిదు నిమిషాల తర్వాత మేఘాల మధ్య నుంచి వెలుగు రేఖ ఉదయించింది. అస్పష్టంగా సూర్యుడు దర్శనమిచ్చాడు. వాళ్ళలో రవ్వంత సంతోషం కనబడింది. దక్షిణ దిక్కుగా బయల్దేరారు. రోడ్డుకనబడినా, కనీసం **గ్లాసియర్**(నెమ్మదిగా కదిలే మంచు నదిని గ్లాసియర్ అంటారు. అదే చివరికి అలకనంద, గంగ అవుతుంది.) కనబడినా అక్కణ్ణుంచి సులభంగా మనుష్య ప్రపంచాన్ని చేరుకోవచ్చు.

దాదాపు నాలుగు గంటలపాటు నడక సాగించారు. ఎక్కువగా మాట్లాడుకోలేదు. ఇద్దరిలోనూ ఒకటే ఆలోచన. ఎంత తొందరగా వెనక్కి వెళతామా అని రాకేష్ ఇంకా ఆశ్చర్యం నుంచి తేరుకోలేదు. అతడి కిప్పుడిప్పుడే మరొక అనుమానం కలుగుతూంది. షెర్పా మాటలు ఆ గాలిలో సిద్ధార్థ వినలేదేమో అని తొందర్లోనే అది బలపడింది.

“ఇంకా తొందరగా నడవాలి. సాయంత్రం అయ్యేలోపులో ఆ శిఖరం దాటి అవతలివైపుకి వెళ్ళిపోవాలి లేకపోతే ఈ మంచులో రాత్రి గడపటం కష్టం” అన్నాడు సిద్ధార్థ.

రాకేష్ అంతదూరం ఆలోచించలేదు. సాయంత్రం అయ్యేసరికి రోడ్డు చేరుకుంటామనీ, వేడి వేడి టీ తాగుతూ బస్ లో వెనక్కి వెళ్ళిపోవచ్చుననీ ఆలోచిస్తున్నాడు. ఎదురుగా మరో శిఖరం కనబడేసరికి నిస్సత్తువ ఆవరించింది. చేసేదేమీ లేనట్టు సిద్ధార్థతో పాటు దాన్ని ఎక్కటం ప్రారంభించాడు.

అతడికి సిద్ధార్థని చూస్తే ఆశ్చర్యంగా వుంది. ప్రమాదానికి వెంట్రుకవాసి దూరంలోకి వచ్చి కూడా అతడి మొహంలో ఏ తొందర పాటూ కనిపించలేదు. అంతేకాదు, రాబోయే ప్రమాదాన్ని క్షణాలముందే పసిగట్టగలగటం అతడిలో మరో విశేషం.

ఎందుకో తెలీదు కానీ రాకేష్ వళ్ళు జలదరించింది. నిశ్చయంగా అది చలివల్ల మాత్రం కాదు.

అంతలో నడుసూన్న అతడు ఆగిపోవలసి వచ్చింది. కాళ్ళు కదలటానికి

నిరాకరించాయి.

“ఒక అయిదు నిమిషాలపాటు రెస్ట్ తీసుకుని వెళ్దాం” అన్నాడు. ముందుకు నడుస్తూన్న సిద్ధార్థ ఆగి ‘ఎందుకు’ అన్నట్టు చూశాడు.

“కాళ్ళు తిమ్మిరెక్కినయ్.”

సిద్ధార్థ మొహంలో అనూహ్యమైన మార్పు కనబడింది. వేగంగా వెనక్కి వచ్చి పక్కనే కూర్చుంటూ “బూట్లు విప్పు, క్విక్” అన్నాడు.

అతడి అనుమానం నిజమే అయింది.

రాకేష్ పాదాలు తెల్లగా పాలిపోయి వున్నాయి. వేళ్లయితే చివర ఎముక బయటకు వచ్చినంత తెల్లగా వున్నాయి.

“**ఫ్రాస్ట్ బైట్**” అన్నాడు సిద్ధార్థ. “. . . . రుద్దు. బాగా రుద్దు” అంటూ ఒకపాదాన్ని తన చేతుల్లోకి తీసుకుని ‘రబ్’ చేయసాగాడు అరగంట తరువాత రక్తం ప్రవహించసాగింది. చచ్చుబడిన వేళ్ళ చివర్లలోకి రక్తం ప్రవహించటం ప్రారంభించగానే వేయి సూదులు ఒక్కసారిగా గుచ్చినట్టు నొప్పి పెట్టి బాధతో దాదాపు ఆర్తనాదం చేశాడు.

సిద్ధార్థ దాన్ని పట్టించుకోలేదు. వేగంగా చేతుల్తో అతడి కాళ్ళని రుద్దుతూనే వున్నాడు. ఇక ఫర్వాలేదని అనిపించాక, లేస్తూ అన్నాడు -- “పాదాలతో నడవకు. ఈ విషయం చెప్పటం మర్చిపోయాను. మంచులో నడిచేటప్పుడు వేళ్లతో నడవాలి. వేళ్ళు, ముక్కు చివర్లూ, చెవి కొసలు వీటిని జాగ్రత్తగా చూసుకోవాలి. లేకపోతే మనం బయటపడేసరికి ఇవి పూర్తిగా చచ్చుబడిపోతాయి. మాంసం చెడిపోయినా ఈ చలిలో ఆ విషయం మనకి తెలీదు.”

రాకేష్ బూట్లు తొడుక్కున్నాక తిరిగి నడవటం ప్రారంభించారు ఇద్దరూ. మళ్ళీ అంతులేని ప్రయాణం సాయంత్రమైనట్టుంది. మేఘాల వెనుక సూర్యుడు కనపడటంలేదు. అయినా దాన్ని వాళ్ళు పట్టించుకోలేదు. అక్కడ నుంచి దిగి గమ్యం చేరుకోవటం చాలా సులభం.

మరింత చీకటి పడింది.

మరో పది గజాల్లో శిఖరం వుందనగా ఆత్మత ఆపుకోలేక సిద్ధార్థని దాటి రాకేష్ ముందుగా అక్కడికి చేరుకున్నాడు. ఆ తరువాత మరో పది నిమిషాలకి సిద్ధార్థ కూడా వెళ్ళాడు. అదే సమయానికి కృంగిపోతూన్న సూర్యుడు ఆఖరిసారి దర్శనమిచ్చాడు.

చుట్టూ వున్న పరిసరాల్నీ, క్రింద కనబడుతున్న దృశ్యాల్ని చూసి, ఇదరి మొహాలోనూ

కత్తివేటుకి నెత్తురు చుక్కలేదు.

కృంగిపోతూన్న సూర్యుణ్ణి చూస్తే అర్థమయింది తాము చేసిన తప్పు. మంచు పర్వతాల్లో వెలుతురు వ్యతిరేక దిక్కున పడుతుంది. అందువల్ల పడమరని తూర్పు అనుకున్నారు. దక్షిణం అనుకుని ఉత్తరం దిక్కుగా మరికొన్ని కొండలవైపు పయనించారు!

చుట్టూ కొండలు, మంచుపర్వత శిఖరాలు.

ఎటు వెళ్ళాలో తోచని విధంగా దారి తిప్పారు. అన్నిటికన్నా ముఖ్యంగా ముంచుకొచ్చే చీకటి. దానితో పాటే చ. . . .లి!

వాళ్ళు చూస్తూ వుండగానే చీకటి పడింది. నిశ్శబ్దం. భయంకరంగా అక్కడ సంతరించుకుంది. మంచుకొండల్లో నివసించే జంతువేదో అరవటం ప్రారంభించింది.

ఆ అరుపు ముఖద్వారం దగ్గర మృత్యువు నిలబడి తలుపు తడుతున్నట్టు వుంది.

* * * *

వెనుక అలికిడి అవటంతో స్థంభానికి ఆనుకుని నిలబడ్డ రంగప్రసాద్ తలతిప్పి చూశాడు. పార్వతమ్మ. . . .! సిద్ధార్థ తల్లి.

“ఇంతరాత్రి ఎక్కడికి వెళుతున్నారమ్మా?” అని అడిగాడు. ఆగి, చీకట్లోకి చూస్తూ “నువ్వా బాబూ” అంది. “బట్టలు మర్చిపోయాను. ఇంటికి వెళ్ళి తీసుకువస్తాను” అంటూ. అతడూ మెట్లు దిగటం చూసి, “ఇంత రాత్రి నువ్వు ఎందుకు బాబూ” అంది.

“ఫర్లేదండీ. బాగా చీకటిగా వుంది కదా” అంటూ ఆమెతో పాటూ నడవసాగాడు.

అయిదు నిమిషాల్లో వాళ్ళ ఇల్లు వచ్చింది.

“అలా కూర్చో బాబూ రెండు నిమిషాల్లో వచ్చేస్తాను” అంటూ ఆమె లోపలికి వెళ్ళింది. అతడు కూర్చోకుండా గుమ్మం దగ్గర పైకిపాకిన లతల్ని. వెన్నెల్లో మెరిసే చెట్లన్నీ చూస్తూ వుండిపోయాడు.

“కాస్త మజ్జిగ తాగుతావా నాయనా” లోపల్నుంచి వినిపించింది. ఆ మాటలకి వెనుదిరిగి--

“అబ్బే వద్దండీ” అన్నాడు. అంతలో అతడి దృష్టి గుమ్మంమీద వున్న పెద్ద ఫోటో మీద పడింది. ముందు చిన్న అనుమానం క్షణాల్లో అది పెరిగి, దగ్గరగా వెళ్లి పరీక్షగా చూసి ఉలిక్కిపడ్డాడు.

ఆ ఫోటో. . . .

. . . . విలియమ్స్!ది!

బహుశా అతడు తన జీవితంలో అంత ఆశ్చర్యం ఎప్పుడూ అనుభవించి వుండడు. అతడి దృష్టిపథంలో చేతికర్ర సాయంతో తన దగ్గిరకి కుంటుకుంటూ వచ్చి. ‘నేనే నీ తండ్రిని’ అని చెప్పిన విలియమ్స్ కదలాడాడు. అవే పోలికలు. అదే ఫోటో. . . . ఇక్కడికెలా వచ్చింది ఆ ఫోటో?

ఈ లోపులో, లోపల్నుంచి బట్టలతో పార్వతమ్మ బయటకు వచ్చింది. అతడామెకు ఆ ఫోటోని చూపిస్తూ, “ఇది-ఇదెవరి ఫోటో?” అని అడిగాడు.

“అమ్మాయివాళ్ళ నాన్నగారిది బాబూ! మొన్నే పోయారు. భవానీశంకరం అని. .”

‘ఇంపాజిబుల్’ అనుకున్నాడు మనసులో. భవానీశంకరం కుంటి వాడు కాదు. కనీసం డాక్టర్ కూడా కాదు.

అతడి మెదడునంతా ఎవరో నొక్కిపెట్టినట్లయింది. ఆస్పత్రికి వెళ్తునే గౌరి వున్న గదిలోకి వెళ్ళాడు.

అప్పటికే ఆమె నిద్రపోతూ వుంది. ఆమెని లేపి అడగటం బావోదు అనిపించింది. కానీ ఉత్సుకత ప్రొద్దున్నవరకూ అతడిని ఆగనిచ్చేలాలేదు.

అంతలో, అతడి మనసులో మాట తెలుసుకున్నట్టు ఆమె కాస్త కదిలి కనులు విప్పింది. గుమ్మం దగ్గర నిలబడిన రంగప్రసాద్ ని ఆ చీకటిలో గుర్తు పట్టలేక ‘ఎవరదీ’ అంది.

‘నేనే’.

ఆమె పక్కమీద లేచు కూర్చోబోతూ వుంటే అతడు వారిస్తూ ‘నిద్రాభంగం చేశానా?’ అని అడిగాడు.

‘లేదు చెప్పండి’ ఆమె కంఠంలో విస్మయం కొట్టొచ్చినట్టు కనపడింది--అతడు ఇలా రావటంతో.

“ఏమీలేదు. ఇప్పుడే మీ అత్తగారితో కలిసి మీ ఇంటికి వెళ్ళాను. అక్కడ మీ నాన్నగారి ఫోటో చూశాను. మా నాన్నగారి దగ్గర అసిస్టెంటుగా ఒక డాక్టర్ పని చేసేవాడు. పేరు విలియమ్స్. ఆయనకీ, మీ నాన్నగారికీ దగ్గర పోలికలున్నాయి. ఎంత దగ్గర పోలిక లున్నాయంటే, అసలిద్దరూ ఒకరేనా అని కూడా అనుకున్నాను. ఇదేలా సంభవమో నాకు అర్థం కావటంలేదు.”

“... విలియమ్స్?”

“అవును.”

కేదారగౌరి “. . . . ఆయన మా పెదనాన్న” అన్నది.

రంగప్రసాద్ నిశ్చేష్టుడయ్యాడు. అంతలోనే అనుమానం వచ్చి “మీరు క్రిస్టియన్సా. . . .” అని అడిగాడు.

“కాదు.”

“మరి?”

“మా తాతగారికి వేపకాయంత వెర్రి వుండేది. బాగా డబ్బున్న కమ్యూనిస్టు ఆయన. ఆచరణ మాత్రం శూన్యం-- డబ్బు విషయంలో. . . . మా పెదనాన్న విలియమ్స్ అనీ, మా నాన్నగారికి శంకరశాస్త్రి అనీ పేరు పెట్టడం ద్వారా మాత్రం కమ్యూనిజం వల్ల తన గౌరవాన్ని ప్రకటించుకున్నారు. కానీ ఆ తరువాత ఇబ్బందులు వచ్చి మా నాన్నగారు ‘భవానీ శంకరం’గా మార్చుకున్నారు” చెప్పటం ఆపింది.

రంగప్రసాద్ వినటంలేదు!

గౌరివైపే చూస్తున్నాడు!

ఆమె తన చెల్లి!! చిన్నాన్న కూతురు.

ఎంత మధురమైన భావన. కానీ పైకి చెప్పుకోవటానికి వీల్లేని సత్యం!

ఎవరో చేసిన మోసానికి స్త్రీకి అక్రమ సంతానం కలగటం. . . . ఆడది దాన్ని చెప్పుకోలేక తనలో తానే కుమిలిపోవటం. . . . ఇవన్నీ చరిత్రలో జరిగే మామూలు విషయాలు కానీ ఒక పురుషుడు తన తండ్రి ఎవరో పైకి చెప్పుకోలేక బాధపడటం బహుశా తన విషయంలోనే మొదటిసారి అవుతుందేమో. . . .! ఆర్థిఫిషియల్ ఇన్ సెమినేషన్. . . . ది హెల్ విత్ ఇట్!

“ఏమిటలా వున్నారు?”

“ఏమీలేదు.”

అతడి మౌనాన్ని మరోలా అర్థం చేసుకున్న ఆమె “నాన్నగారి ఫోటో చిన్నప్పటిది ఆయన పోయాక దాన్నే పెద్దది చేయించాను. అందుకే మీరు పొరపాటు పడి వుంటారు. నాన్నగారికీ పెదనాన్నకీ బాగా పోలికలుండేవి” అంది.

“మీ పెదనాన్నగారికి కాలు లేదు కదూ?”

“ఆవును. యాక్సిడెంట్లో పోయింది. వెన్నెముకకి కూడా దెబ్బ తగిలింది. అప్పట్నుంచి ఆయన ఏదో పోగొట్టుకునవాడిలా వుండేవాడు. చనిపోయేవరకూ మా ఇంట్లోనే వుండేవారు.”

“చనిపోయారా. . . .?”

రంగప్రసాద్ కంఠంలో- ఎంత కాదనుకున్నా- అదోలాటి విషాదం తొంగిచూసింది.

“అవును. పిచ్చికుక్క కరిచి.”

వెళ్లటానికి ఉద్యుక్తుడయిన రంగప్రసాద్ విద్యుద్ధాతం తగిలిన వాడిలా ఆగిపోయాడు.

పిచ్చికుక్క కరిచి!

ఒక చెమట చుక్క అప్రయత్నంగా అతడి నుదుటిమీద నుంచి క్రిందికి జారింది.

డాక్టర్ విలియమ్స్ కూడా కుక్క కాటువల్లే మరణించాడు.

వాళ్ళని చూస్తే ఎవరూ మనుష్యులు అనుకోరు. కదులుతూన్న అస్థిపంజరాలూ వున్నారు. తలమీద పడిన మంచుని తుడుచుకోవటానికి కూడా శక్తిలేనట్టు కాళ్ళూ సాగిస్తున్నారు. చలిరాత్రులు వాళ్ళలో శక్తిని పీల్చేశాయి. ఆహారం అయిపోయింది. వాళ్ళూ, యాక్స్-మిగిలేయి.

దూరంగా చిన్న శిఖరం లాటిది కనబడేది. అది దాటితే అవతలి వైపు ఏదైనా సంచారం కనిపిస్తుందేమో అన్న ఆశ అక్కడవరకూ నడిపించేది. అక్కడివరకూ మినుక్కు మినుక్కుమనే ఆశతో వెళ్లేవారు. శిఖరం ఎక్కేవారు. అవతలివైపు తిరిగి తెల్లటి మంచు, అంతులేని మంచు కనబడేది. నిరాశతో దుఃఖం వచ్చేది. మళ్ళీ నడక. చిన్న చిన్న గుట్టలు- దూది గుట్టల్లా వున్నాయి. కొన్ని దాదాపు పది అడుగుల ఎత్తువున్న మంచు గుట్టలు. వాటి మధ్య నుంచి నడుస్తూ ఒక పెద్ద గుట్ట దాటి అకస్మాత్తుగా ఒకచోట ఆగిపోయారు.

దాన్ని మనోహర దృశ్యం అనాలో, భయానకం అనాలో గానీ, వాళ్ళ శరీరం కంపించింది. అంత పెద్ద గ్లాసియర్ని వాళ్ళు ఊహించలేదు. ఒక అగ్నిపర్వతం నుంచి కరిగి కరగని లావా ప్రయాణం చేసినట్టు, నెమ్మదిగా మంచు ముందుకు సాగిపోతూంది. ఒక ఘనపదార్థం అలా వుండలు, వుండలుగా సాగిపోవటం మత్తుగా తిన్న కొండచిలువ పాకుతున్నట్టు వుంది. సరీగ్గా చూస్తే తప్ప అక్కడ ఒక ప్రవాహం వుందని తెలీదు. అంతా మంచు అనుకుంటారు. అది మరింత ముందుకు సాగి, ఒక జలపాతంలా క్రిందికి దూకుతుంది. ఆ వేగానికి మంచు నీరుగామారి నది అవుతుంది. అదే బహుశా “అలక్నంద్” అనుకున్నారు. దానితో పాటే ప్రయాణం చేస్తే ఎప్పటికయినా నాగరిక

ప్రపంచంలో పడవచ్చు. కానీ, జలపాతం వున్న చోట దిగటం ఎలా? దాదాపు రెండు వందల అడుగులు క్రిందికి దిగాలి. ఎత్తయిన శిఖరం అది.

“నది దాటితేనే మంచిదేమో”-- తటపటాయిస్తూ అడిగాడు రాకేష్. అతడికి ఇంత మంచి అవకాశం వదులుకోవటం మూర్ఖత్వంలా కనబడతోంది. సిద్ధార్థ రాకపోతే తను వెళ్ళిపోదామని అతని ఉద్దేశ్యం. అంతలో సిద్ధార్థ వంగి తన కాలి బూటు తీయసాగాడు. రాకేష్ కి అర్థం కాలేదు. సిద్ధార్థ తాడుకి దాన్ని కట్టి మంచె మీద నుంచి విసిరినట్టు విసిరాడు. బూటు వెళ్ళి కదులుతున్న మంచుమీద పడింది. ఒక క్షణం అది మంచుమీదే నిలబడి అంతలోనే క్రమంగా దిగిపోయింది. అంతే! ఆ తరువాత అది ఎంత వేగంగా లోపల ప్రయాణం చేస్తూ వుందో కాళ్ళ దగ్గర వున్న తాడు చెప్పింది. మెరుపులా వంగి దాన్ని పట్టుకోకపోతే అది కూడా ప్రవాహంలోకి వెళ్ళిపోయేది.

రాకేష్ నిర్విణ్ణుడై చూడసాగాడు. తాను ఎంత ప్రమాదంలో ఇరుక్కోబోయేవాడో తెలిసింది.

“ఈ రకపు గ్లాసియర్స్ గురించి ఎక్కడో చదివేను” అన్నాడు సిద్ధార్థ తాడుని వెనక్కి లాగుతూ. బూటు మళ్ళీ చేతికి రావటానికి రెండు నిమిషాలు పట్టింది.

“ఇప్పుడేం చేద్దాం?”

“ఒకసారి లోయ దగ్గరికి వెళ్ళి చూద్దాం. అక్కణ్ణుంచి దిగటానికి ఏమాత్రం వీలున్నా అదృష్టవంతులమే” యాక్స్ పట్టుకుంటూ అన్నాడు సిద్ధార్థ. రాకేష్ తాడు చేతిలోకి తీసుకున్నాడు. ఆ రెండే మిగిలినయ్ చివరికి.

ఇద్దరూ పది అడుగులు వేశాక సిద్ధార్థ ఆగాడు.

అంతలోనే ప్రమాదం జరిగిపోయింది.

ముందు రాకేష్ కాలు జారింది. నిలదొక్కుకోలేకపోయాడు. అసలే ఫ్రాస్ట్ బైట్ (మంచు కొరుకుడు) వల్ల స్పర్శ కోల్పోయిన కాలు-దానికి తోడు వ్రేళ్ళు సహకరించలేదు. చూస్తూ వుండగానే కొండ అంచువరకూ జారి అక్కణ్ణుంచి లోయలోకి ముద్దలా కూలిపోయాడు.

సిద్ధార్థకి ఏం జరిగిందీ అర్థమయ్యే లోపులోనే ఇద్దరి మధ్యా కట్టిన తాడు అతడిని కూడా లోయలోకి లాగేసింది.

గాలిలోంచి క్రిందికి పడిపోతున్న రాకేష్ శరీరపు బరువు అకస్మాత్తుగా తాడువల్ల తననీ లాగేయటంతో సిద్ధార్థ నడుము కలుక్కుమంది. వెనక్కి వంగేడు అప్రయత్నంగా అదే అతడు చేసిన తప్పు. దాంతో కాళ్ళు జారి, తాడుతో సహా శిఖరం అంచువైపు

రివ్వున వెళ్ళిపోసాగాడు. తాడుకి అవతలివైపున వున్న రాకేష్ తాలూకు నూట అరవై పౌండ్ల బరువుగల శరీరం సిద్ధార్థని ఊహించని వేగంతో క్రిందికి లాగెయ్యసాగింది.

దాదాపు వెయ్యి అడుగుల క్రింద నేల అతడిని అహ్వానిస్తూన్నట్టు వుంది.

* * * *

తనని ఎక్కడికి తీసుకు వెళుతున్నారో రంజితకి తెలియలేదు.

అంతలో వాళ్ళు హాలు దాటారు. చిన్న గదిలో ప్రవేశించారు.

అక్కడున్నాడు మహాద్రష్ట.

ఆమెని చూసి నవ్వేడు! ఎటూ తప్పించుకోలేక బెదురుగా చూస్తూన్న కుందేల్ని చంపబోయే ముందు పులి చూసినట్టుంది ఆ చూపు.

“నిన్ను నిన్నటిరోజే చంపాలి. కానీ అవతార్ బాబా కోర్కె వల్ల ఈ రోజువరకూ ఆపు చేయవలసి వచ్చింది. నిజం చెప్పు. నీ ప్రియుడు షాడో మా సంస్థలో దొంగతనంగా చేరటానికి వేసిన ఈ ప్లాన్ సంగతి మీ ఇద్దరికే కాక మరెవరికి తెలుసు?”

ఆమె మాట్లాడలేదు.

“రంజితా! అసలు నిన్నటి రోజే నిన్ను చంపివేయవలసింది. కానీ కేవలం అవతార్ బాబా కోరటంవల్ల ఆపుచేశాం. అతడికి నీ మీద కోరిక వున్నట్టుంది. అది తీర్చి, ఉస్సోక్లో చేరిపోవటం ఒక్కటే నువ్వు బ్రతకాలంటే మార్గం. అలా అని అబద్ధం చెప్పటానికి ప్రయత్నించకు. అలా చెపితే మాకు తెలుస్తుంది.”

“అవతలి వాళ్ళ మనసుల్లో ఏముందో తెలుసుకోగలవు కదా. ఇదీ తెలుసుకో” అంది హేళనగా.

మహాద్రష్ట మొహం మళ్ళీ కఠినంగా మారింది. “సరే అయితే, ఆ విషయం నువ్వు అవతార్ బాబా తేల్చుకోండి. ఉస్సోక్ ప్రమథగణ ప్రథమ సభ్యుడనయిన నేను మీ వ్యక్తిగత విషయాల్లో జోక్యం చేసుకోను” అంటూ అనుచరులవైపు తిరిగి, “ఈమెని బాబా దగ్గరికి తీసుకు వెళ్ళండి. బ్రతికి వుంచాలా చంపాలా అన్నది తేల్చి అరగంటలో చెప్పమనండి. ఇలాంటి చిన్న విషయాల గురించీ సమయం వృధా పరచటం నా కిష్టం లేదు” అన్నాడు.

ఆమెని ఇద్దరు అనుచరులు తిరిగి మళ్ళీ ఒక విశాలమైన వరండా గుండా మరో గదిలోకి తీసుకువెళ్ళారు. అక్కడ అలంకరణంతా ఆధునికంగా వుంది. డ్రెస్సింగ్ టేబిల్, మంచం, ఖరీదైన వస్తువులు.

అంతలో తలుపు తెరుచుకుని అవతార్ బాబా ప్రవేశిస్తూ\డు “హలో రంజితా!

చాలా కాలానికి కలుసుకున్నట్టున్నాం కదూ” అన్నాడు నవ్వుతూ.

ఆమె మాట్లాడలేదు.

“మహాద్రష్ట అంతా చెప్పాడు అనుకుంటాను. నీ నిర్ణయం ఏమిటి?”

“నిన్ను నేను కాదు-- ఏ ఆడదైనా కోరుకుంటుందని నేను అనుకోను” కసిగా అంది ఆమె. అతడి మొహంలో నవ్వు చెరగలేదు. అద్దం ముందు కూర్చుని తన గెడ్డాన్ని రుద్దటం ప్రారంభించాడు. తరువాత మీసాల్ని తోసేస్తూ మాటలు కొనసాగించాడు.

“ఉస్సోక్లో ప్రతి ఒక్కరికీ తెలుసు-- నేను బాబాని కాదని. బాబాని సైతాను చంపేసింది!! అంతకుముందు రాత్రే నాకు బాబా స్థానంలో చేరమని అశరీరవాణి చెప్పింది. ఆ రోజునుంచే నేను బాబా అయ్యాను.

“మరి నువ్వెవరివి?”

“నిజంగా తెలుసుకోవాలని వుందా రంజితా?”

అతడి కంఠంలో సడెన్గా మార్పు వచ్చింది. అప్పటివరకూ మాట్లాడిన కంఠానికీ దీనికీ సంబంధం లేదు. అది బాబా మాట్లాడినట్టు వుంది.

చటుక్కున ఆమెవైపు తిరిగి “ఇప్పుడు చెప్పు - నన్ను గుర్తు పట్టావా?” అని అడిగాడు.

ఆమె వూపిరి పీల్చటం కూడా మర్చిపోయింది. గొంతులోంచి మాట కూడా బయటకు రాలేదు. “నువ్వ్యా” అని మాత్రం అనగలిగింది.

అతడు నవ్వేడు “నేనే రంజితా! ఇప్పుడు చెప్పు, అష్టావక్రుడు పుట్టటంలో ఏదైనా సంశయం వుందా?”

ఆమె ఇంకా షాక్నుంచి తేరుకోలేదు. ఆమెకి భయం వేసింది. అక్కణ్ణుంచి పరుగెత్తాలన్న భావన ఆమె మనసంతా ఆక్రమించింది.

మొత్తం విషయమంతా అర్థమైనట్టు అనిపించింది.

“నువ్వే బాబా వన్న సంగతి రాకేష్‌కిగానీ, రంగప్రసాద్‌కిగానీ తెలుసా?” అని అడిగింది.

“తెలిసే అవకాశం లేదు రంజితా! అంతే కాదు, ఒకటి రెండు రోజుల్లో షాడో కూడా గతాన్ని పూర్తిగా మర్చిపోతాడు. ఉస్సోక్ నిన్ను చంపేయ్యకుండా రక్షించగలిగేవాణ్ణి నేనొక్కణ్ణే. మూర్ఖంగా ఆలోచించకు, ఉస్సోక్లో చేరిపో. నీలాంటి తెలివైన అమ్మాయి అవసరం ఉస్సోక్‌కి చాలా వుంది.”

“ఇప్పుడు నేను ఉస్సోక్లో చేరితే షాడోని వదిలేసారా?” ఆశగా అడిగింది.

అతడు నవ్వేడు. “షాడో ఉస్సోక్లో ఎప్పుడో చేరిపోయాడు. ఒకటి రెండు ఇంజక్షన్లు అంతే. . . .!”

“మరి నన్ను కూడా చేర్చుకోవచ్చుగా ఇంతగా బ్రతిమిలాడటం దేనికి?”

“బ్రెయిన్ వాష్ చేసిన మనిషి ఒక మరబొమ్మలా మేము చెప్పిన మాట వింటాడే తప్ప స్వతహాగా ఆలోచించడు. . . . నాకు నువ్వు కావాలి నీలాంటి మరబొమ్మ కాదు. ఉస్సోక్ వద్దంటున్నా నేను నిన్ను బ్రతికిస్తున్నది అందుకే--”

ఆమె అతడివైపు అసహ్యంగా చూసింది. షాడో, తను కలిసి అవతార్ బాబా రూపంలో వున్న ఇతడి దగ్గిరకి వెళ్ళినప్పుడే ఇతడే అసలు రూపం తెలిసి వుంటే అక్కడే బయటపెట్టి వుండేవారు. ఇప్పుడనుకొని ఏం లాభం?”

అతడు అసహనంగా వాచీ చూసుకుని, “చెప్పు రంజితా! నాకు టైమయిపోతున్నది” అన్నాడు.

“నా కిష్టమే” అందామె. అతడు ఆశ్చర్యంగా ఆమెవైపు చూశాడు. “అవును ప్రాణంపోయే పరిస్థితుల్లో ఏం చెయ్యను” అంది తల వంచుకుని.

“గుడ్” అన్నాడతను.

కుడిచేత్తో మంచుని తడుముతూ ఎడమచేత్తో యాక్స్ని బలంగా భూమిలోకి దింపటానికి ప్రయత్నిస్తూ సిద్ధార్థ అంచువైపు జారిపోతూ వుండగా, చివరి క్షణంలో యాక్స్ ఒకచోట ఇరుక్కున్నట్టు ఆగిపోయింది. గునపంతో భూమిని తవ్వుతూ వుంటే ఎప్పటిదో పురాతనకాలం నాటి వృక్షపు బోదె మట్టిలోంచి పైకి లేచినట్టు, యాక్స్కి మంచు అడుగున ఏదో తగిలింది. ఆ మాత్రం ఆధారం దొరికేసరికి సిద్ధార్థ ఆలస్యం చేయకుండా అడుగు నిలదొక్కుకుని పాదాలకి మంచు గుంటల్లో ఆధారం కల్పించాడు. అయినా క్రింది నుంచి రాకేష్ బరువు అతడిని లాగేస్తూంది.

క్రింది నుంచి సన్నటి మూలుగు వినపడింది.

“రాకేష్! ఆర్యూ ఆల్ రైట్?”

“ఆ,” అన్నాడు సన్నటి కంఠంతో.

“క్రిందకి చూడకు. వెర్రిగో (కళ్ళకి సంబంధించిన) భయంకరమైన మానసిక వ్యాధి వస్తుంది” హెచ్చరించాడు పైనుంచి. శిఖరం అంచులో రాపిడికి తాడు పెకిలిపోకుండా మరో కొనతో ముడివేసి, దాన్ని పట్టుకుని జాగ్రత్తగా వంగి క్రిందికి చూశాడు.

క్రింద గాలిలో వూగుతున్నాడు రాకేష్.

బలంగా తాడుని పైకి లాగటం ప్రారంభించాడు. చలికి కొంకర్లు పోయిన వేళ్ళు ఆ పనికి నిరాకరిస్తూంటే, సత్తువంతా చేతుల్లోకి తీసుకుని పని కొనసాగించాడు. అరచేతులు గీరుకుపోయి రక్తం స్రవించసాగింది.

రాకేష్ పైకి రావటానికి దాదాపు పదిహేను నిమిషాలు పట్టింది. దాదాపు అచేతనావస్థలో అతడు ఉపరితలం మీదకు రాగానే అపస్మారక స్థితిలోకి వెళ్ళిపోయాడు.

నుదుటిమీద నుంచి కారే చెమట చుక్క చెంపమీదకు జారే లోపులో ఘనీభవించి మంచుగా మారుతోంది. అంతలా వుంది శీతల గాలి, అంత చలిలోనూ చెమట పడుతోంది.

రెండు నిమిషాల తరువాత రాకేష్ కళ్ళు విప్పాడు.

“ఎలా వుంది?”

రాకేష్ బలహీనంగా తల వూపాడు. ఇంకా అతడు షాక్ నుంచి తేరుకోలేదు.

“మనం వెంటనే ప్రయాణం సాగించాలి. ఇంకో మంచు తుఫాను వచ్చే సూచన్లు కనపడుతున్నాయి” అన్నాడు సిద్ధార్థ దక్షిణ దిక్కుగా చూస్తూ. (మంచు పర్వతాల్లో తుఫాను వచ్చే సూచన్లు వున్నప్పుడు కొండ శిఖరాన్నే ‘గొడుగు’గా అవతలివైపుకు చేరుకోవటం మంచిది. లేకపోతే శిఖరంతో సహా అయిదు పది నిమిషాల్లో మంచులో కప్పబడిపోయే ప్రమాదం వుంది.)

“నేనింక లేవలేను” అన్నాడు రాకేష్. “. . . . ఇక్కడే మరణిస్తాను.”

“రాకేష్!” కంఠం స్థిరంగా వినపడింది. “ఇలాంటి ఒంటరి పరిస్థితుల్లో మానసికంగా ఎప్పుడూ బలహీనమవకూడదు. కొద్దిగా ‘వీక్’ అవుతే పిచ్చెక్కిపోతాం. చుట్టూ చూడు ఈ తెలుపు. . . . ఇంత తెలుపు రంగు. . . . ఇంత నిశ్శబ్దం-- కొద్దిగా భయపడితే చాలు-- హిస్టీరియా వచ్చేస్తుంది. మనసు దిటవు పర్చుకో.”

రాకేష్ ఆశ్చర్యంతో సిద్ధార్థవైపు చూసేడు. మామూలుగా వున్నాడు సిద్ధార్థ. అప్పుడు ఆనందంలోనూ, ఇప్పుడు ప్రాణంపోయే పరిస్థితుల్లోనూ ఒకేలా వున్నాడు. అంతలో రాకేష్ దృష్టి అతడి అరచేతుల మీద పడింది. ఎర్రటి రంగులో ముంచినట్లున్నాయి ఆ చేతులు. తాడు అతడి అరచేతులపై చర్మాన్ని లోతుగా కోసేసింది.

దాన్ని చూడలేక రాకేష్ మొహం తిప్పేసుకున్నాడు.

“పద టైమ్ లేదు” లేచాడు సిద్ధార్థ.

“ఇదే మనకు బహుశా ఆఖరి రాత్రి” అన్నాడు సిద్ధార్థ. “రేపు సాయంత్రం

లోపులో మనం ఇక్కడనుంచి బయట పడకపోతే రేపు రాత్రికి మరణించబోతున్నాం.”

రాకేష్ కి ఈ మాటల్లో సగం వినబడ్డాయి. సగం వినపడలేదు. అతని కళ్ళు మూతలు పడిపోతున్నాయి. “అదృష్టవశాత్తు అప్పటికే శిఖరం పక్కకి రావటం వల్ల తుఫాను ఉదృతం అంత రాలేదు. చలి మాత్రం ఎముకలు కొరికేస్తోంది. ఏదైనా గుహలాటిది కనబడుతుందేమో అని చూసేడు సిద్ధార్థ. కానీ అటువంటిదేమీ లేదు. యాక్స్ తో దాదాపు అరగంట కష్టపడితే చిన్న గుహలాటిది తయారయింది.

“అరగంట కన్నా ఎక్కువసేపు నిద్రపోకూడదు. వంతుల ప్రకారం మేలుకోవాలి. కాలివేళ్ళు, చెవుల చివర్లు రుద్దుకుంటూ కొంచెంసేపు గడిపి తిరిగి పడుకోవాలి రాత్రంతా. . . . లేకపోతే ప్రొద్దున్న లేచేసరికి మాంసం కుళ్ళిపోవటం మొదలుపెడుతుంది” నవ్వుతూ అన్నాడు.

అంతలో యాక్స్ కి ఏదో తగిలినట్టయి ఆగాడు. ఇద్దరూ మొహ మొహాలు చూసుకున్నారు. రాకేష్ వంగి, మంచులోంచి ఆ వస్తువుని బయటకు తీయటానికి ప్రయత్నించాడు. అంత తొందరగా రాలేదు. మరింత లోపలికి చేతులు పోనిచ్చి బయటకు లాగాడు. ఒక్కసారిగా లోపల్నుంచి వచ్చిన ఆ వస్తువు చూసి రాకేష్ గుండెలు అదిరేలా కెవ్వన అరిచాడు.

అది ఒక చెయ్యి!

సిద్ధార్థ కూడా నిశ్చేష్టుడయ్యాడు అంత నిర్మానుష్యమైన ప్రదేశంలో, ఆ పర్వత శిఖరాల మధ్య, తెల్లటి మంచు మధ్యనుంచి బయటకు వచ్చిన చెయ్యి- ఎంత ధైర్యవంతులైనా భయకంపితుల్ని చేస్తుంది.

అయితే సిద్ధార్థ తొందర్లోనే తేరుకున్నాడు.

చుట్టూ వున్న మంచుని తొలగించి శరీరాన్ని బయటకు నెమ్మదిగా తీశారు. ఇద్దరి మొహాల్లోనూ రక్తం ఇంకిపోయింది.

ఆ మృత శరీరం పెర్పాది! వాళ్ళతో పాటూ వచ్చి ‘అవలాంచీ’లో ఇరుక్కుపోయి మరణించిన పెర్పాది.

మంచులో కప్పబడి వుండటం వల్ల ఏ మార్పూ లేకుండా అలాగే వుంది. కనుగుడ్లలో జీవం కూడా పోలేదు. శరీరం మాత్రం ఇనుపకడ్డీలా వుందంతే.

అది కాదు వాళ్ళ మనసులో ప్రస్తుతం కదుల్తున్న ఆలోచన!

తాము ఎక్కడ నుంచి బయల్దేరాలో- తిరిగి తిరిగి అక్కడికే వచ్చారు! అంటే. . .

అంటే. . . మళ్ళీ నాగరిక ప్రపంచంలో ఉడల్లం దాదాపు ఆసంభవం.

ఈ వాస్తవం తెలియటంతో రాకేష్ దాదాపు పిచ్చివాడై- మోకాళ్ల మీద కూలిపోయాడు. సిద్ధార్థ మాత్రం వంగి, షెర్పా తాలూకు బట్టలు వదులు చేయసాగాడు. అయిదు నిమిషాల్లో అతడి బట్టలు తీసి రాకేష్ మీద కప్పి, తిరిగి వెదకసాగాడు. షెర్పా వేసుకున్న బట్టలు ఆచ్ఛాదన కాగానే కొత్త వేడి పుట్టుకొచ్చింది రాకేష్ కి. సిద్ధార్థ వైపు కృతజ్ఞతా పూర్వకంగా చూశాడు.

ఈ ప్రపంచంలో, పైకి ఎంతో ధైర్యవంతులుగా కనబడేవారితో సహా, తొంభై శాతం పైగా ఇటువంటి పరిస్థితుల్లో మతిస్థిమితం కోల్పోవటం ఖాయం. అంతవరకూ ఎందుకు? సిద్ధార్థ పక్కన లేకపోతే మృత్యువుతో పోరాటం ఆపి తనే ఎప్పుడో మంచులో సజీవ సమాధి కాబడేవాడు.

సిద్ధార్థ ఇంకా మంచులో వెతకటం చూసి “ఏమిటి” అని అడగబోయాడు రాకేష్. అతడి ప్రశ్నకు సమాధానమా అన్నట్టు మంచులోంచి బ్యాగ్ బయటకు తీశాడు సిద్ధార్థ. షెర్పా తాలూకు వస్తువులు వున్న సంచీ అది. టీ తయారుచేసే సామాగ్రి, లైటరు, మిగిలిన పరికరాలున్నాయి.

“కొంతలో కొంత అదృష్టవంతులం” అన్నాడు సిద్ధార్థ లైటరుతో వెలిగిస్తూ. పది నిమిషాల్లో టీ తయారైంది. అప్పటికే దాదాపు ముప్పై ఆరు గంటల నుంచి ఏమీ లేకపోవటంతో అది అమృతం కన్నా ఎక్కువగా తోచింది.

“టైమెంతయింది?”

“పదకొండున్నర”

సూర్యోదయానికి ఇంకా ఆరు గంటలు. ఆరు సు. . . దీ. . . ర్థ. . . మై. . . న. . . గంటలు.

కానీ ఆ తరువాత మాత్రం ఏముంది? దిక్కుతోచకుండా కొండల్లో పడి తిరగడమేగా!

బయట గాలి శబ్దం వికృతంగా వినిపిస్తోంది.

రాకేష్ కళ్ళమీద నిద్ర ముంచుకువస్తోంది. అందులో, షెర్పా తాలూకు బట్టలు కూడా సిద్ధార్థ అతడికి ఇచ్చి వున్నాడేమో - కాస్త వెచ్చగా వుంది. అతడు నిద్రలోకి జోగుతూ వుండగా గుండెలదిరేలా పెద్ద శబ్దం వినిపించింది. ఒక ఫెళ ఫెళారవం. వారున్న గుహ కంపించింది. కాళ్ళ క్రింద నేల కదిలింది.

రాకేష్ వణికిపోయి బయటకు పరుగెత్తాడు.

‘నో. . . నో’ అని అరిచాడు సిద్ధార్థ. అప్పటికే రాకేష్ కాస బయటకు వెళ్లి,

సిద్ధార్థ భుజం పట్టుకోవడంతో తిరిగి వెనక్కివడ్డాడు.

అంతలో మంచు, వాళ్ళ గుహ మీదుగా క్రిందికి జారిపోసాగింది.

అవలాంబీ

దాదాపు అయిదు నిమిషాల పాటు పైనుంచి పెద్ద మంచు శిఖరం విరిగి ముక్కలు ముక్కలుగా పడుతూనే వుంది. ప్రాణాలు అరచేతిలో పెట్టుకుని వాళ్ళు చూస్తూ వుండిపోయారు. అదృష్టవశాత్తు వాళ్ళ గుహ కప్పబడిపోలేదు. మంచు క్రిందికి జారిపోయింది. అందులోంచి బయటకు వచ్చి వుంటే మాత్రం వాళ్ళు సజీవ సమాధి అయి వుండేవారు.

చేతుల్లో మొహం దాచుకుని రాకేష్ మోకాళ్ళమీద కూర్చుండి పోయాడు. గుండె కొట్టుకుంటున్న శబ్దం స్పష్టంగా వినిపిస్తోంది.

‘అరె - అదేమిటి’ అన్నాడు సిద్ధార్థ రాకేష్ కాలివైపు చూస్తూ.

రాకేష్ కాలి నుంచి రక్తం స్రవిస్తోంది. బయటనుంచి లోపలికి రావటంతో తగిలిన గాయం అది.

రాకేష్ కూడా దానివైపు అప్పుడే చూసుకున్నాడు.

“ఇంత గాయం తగిలినా నొప్పి తెలియటం లేదా?”

లేదన్నట్టు రాకేష్ అడ్డాంగా తలూపాడు.

సిద్ధార్థకి ఏదో అనుమానం వచ్చింది. వంగొని, కత్తితో రాకేష్ మోకాలిపైన నొక్కి “నొప్పిగా వుందా?” అని అడిగాడు. లేదన్నాడు రాకేష్.

రెండు నిమిషాలు పరీక్షించాడు.

“ఏమైంది” రాకేష్ ఆత్మతగా అడిగాడు. సిద్ధార్థ జవాబు చెప్పలేదు.

“నాకు తెలుసు. నాకు తెలుసు” పిచ్చెత్తినట్టు అరిచాడు. “అది. . . . అది. . . . ప్రాస్ట్ బైట్.”

సిద్ధార్థ కాదనలేదు. అబద్ధం చెప్పి లాభంలేదు. ఒకవేళ తిరిగి నాగరిక ప్రపంచంలో పడితే - పడిన వెంటనే ఆలస్యం చేయకుండా అతడి కాలు తొడవరకూ కత్తిరించేయాలి. మంచువల్ల అతడి కాలు ప్రాంతంలో మాంసం చచ్చిపోయింది. (దీన్నే ప్రాస్ట్-బైట్ అంటారు.

పైకి పాక్కుంటూ వెళ్ళింది-వెళుతూంది. అది నడుము వరకూ వెళ్ళకుండానే కత్తిరించేయాలి.

ఆ విషయం రాకేష్ కి తెలుసు.

అతడు ఏడుస్తున్నాడు.

సిద్ధార్థ అతడిని దగ్గరికి తీసుకున్నాడు అంతే. చిన్న పిల్లాడిలా బావురుమన్నాడు రాకేష్. యుగయుగాలుగా పేరుకుపోయింది. ఒక్కసారి కరిగినట్టు దుఃఖం అతడి గుండెల్లోంచి ప్రవహించింది. తల్లి వడిలో చేరి ఏడ్చే శిశువులా ఒదిగిపోయాడు.

ఆపు చెయ్యలేదు సిద్ధార్థ. పూర్తిగా ఏడవనిచ్చాడు. అతడి ఆవేశం, వ్యధ తగ్గాయని నిశ్చయించుకున్నాక, వెన్ను నిమిరుతూ “భయపడకు, మనం బయటపడతామన్న నమ్మకం నాకుంది” అన్నాడు.

రాకేష్ మాట్లాడలేదు.

“ఇక కాలు సంగతంటావా--”

“కాదు. కాదు. . . .” అరిచాడు రాకేష్. అతడి మొహంలో ఎన్నడూ కనబడని ఆవేశం కనపడింది. “నీకు. . . . నీకు తెలుసా సిద్ధార్థా- నేను. . . . ఎంత దుర్మార్గుణ్ణో - కేదారగౌరి - కడుపులో అష్టావక్రుడు పుట్టటానికి - నన్ను కాదని నిన్ను చేసుకున్నందుకు ఆమె మీద కసి తీర్చుకోవటానికి. . . .”

“తెలుసు” నెమ్మదిగా అన్నాడు సిద్ధార్థ. అతడి మొహం నిర్వికారంగా వుంది. కంఠంలో ఏ విధమైన ఆవేశమూ లేదు.

“మా పెళ్ళిరోజు మంగళసూత్రానికి అంటిన రక్తం అప్పుడే తెగిన చేతివేలూ, కేదారగౌరికి నువ్వు తొడిగిన ఉంగరం, నల్లగొప్పి ఉసిరి ఆకు. వీటితో అనుమానం వచ్చింది రాకేష్ నాకు! పురాతన గ్రంథాలు అన్నీ వెతికాను. ఒకదానికి ఒకటి సరిపోయాయి. దాని తరువాత జరిగిన సంఘటనలన్నీ నా అనుమానాన్ని బలపర్చాయి. అయితే ఇవన్నీ అష్టావక్రుడి కోసం అన్నది మాత్రం అప్పుడు నాకు తెలీదు. కేదారగౌరికి చేతబడి చేయిస్తున్నావనుకున్నాను. కొన్ని రోజుల క్రితమే మొత్తం విషయమంతా తెలిసింది.

“అష్టావక్రుడు పుట్టి తల్లిదండ్రు లిద్దర్నీ చంపుతాడనీ-- నువ్వు మరికొంతమందీ అతడి ఆగమనానికి కృషి చేస్తున్నారనీ-- నువ్వు నాతో హిమాలయాలకు వస్తున్నా కాదనలేదు. గౌరి నుంచి నువ్వు దూరంగా వుండటమే కావల్సింది. నా శక్తి మీద నాకు నమ్మకం వుంది. అందుకే నాతో నిన్ను తీసుకువచ్చాను.”

రాకేష్ నిశ్చేష్టుడయ్యాడు. తను వింటున్నది కలో నిజమో అర్థం కాలేదు. ఆ కొండ శిఖరాల పైనున్న మంచు అంతా జారి అతడిని కప్పేస్తున్నట్టు అనుభూతి చెందాడు.

“నాకు తెలుసు. . . . నాకు ముందే తెలుసు” అంటూన్న సిద్ధార్థ కంఠం కొండల

మధ్య ప్రతిధ్వనించసాగింది.

సిద్ధార్థకి ముందే అంతా తెలుసు! అయినా ప్రేమతో, కరుణతో, మానవత్వంతో తనను ఆదుకున్నాడు. రక్షించాడు. ఎందుకూ? ఆ ప్రశ్నే అడిగాడు. ఆ ప్రశ్న అడుగుతూంటే అతడి కంఠం వణికింది.

సిద్ధార్థ నవ్వేడు.

“నాకీ విషయం అంతా తెలిసేసరికి, నీ మీద అనుమానం బలపడే సరికి - కేదారగారికి ఆరో నెల. నాకు కావల్సింది ఆమె రక్షించబడటం. అంతేకానీ నిన్ను శిక్షించటం కాదు. ‘ఎవడి కర్మకు వాడే పోతాడు?’ అన్న నమ్మకం నాది. అందుకే నా శత్రువుల్ని, నన్ను విమర్శించేవాళ్లని, హాని తలపెట్టేవళ్లని నేను పట్టించుకోను. నా సమస్య అంతా కేదారగారిని ఎలా రక్షించుకోవాలనే! దురదృష్టవశాత్తు గారికి ఇటువంటి వాటిమీద నమ్మకం లేదు. చేతికి తాయెత్తు కూడా కట్టించుకోదు.”

రాకేష్ సగం విన్నాడు - సగం వినలేదు. డీప్ షాక్ లో వున్నాడు అతడు.

ఒక మేరు పర్వతం ముందు నిలబడిన అల్ప ప్రాణిలా సిద్ధార్థ వ్యక్తిత్వం ముందు అతడు కుదించుకుపోయాడు. సిద్ధార్థ కాళ్ళు స్పృశించాలనే బలమైన కోరికని అతి కష్టం మీద ఆపుకున్నాడు. అతడికి మళ్ళీ రోదించాలని వుంది. చిన్నతనంలో తల్లి ప్రేమ దొరికి వుంటే- కష్టమొచ్చినప్పుడు ఆ తల్లి ఒడిలో రోదించి వుండేవాడు. అప్పటినుంచి కరడుకట్టుకుపోయిన దుఃఖం ఇన్నేళ్ళుగా మనసులో పేరుకుపోయింది- ఒకేసారి అంత సులభంగా బయటపడదు.

అతడు మాట్లాడటం ప్రారంభించాడు. ఉస్సోక్ గురించి చెప్పసాగాడు. ఏ దుష్ట శక్తి అతడి కంఠాన్ని ఆపుచేయలేకపోయింది. ఏ క్షుద్రగణాధిపతీ అతడి ‘కన్ ఫెషన్’ని నొక్కెయ్యలేకపోయింది.

అంత తాపీగా విన్నాడు సిద్ధార్థ.

చివర్లో ఒకే ప్రశ్న వేశాడు.

“రాకేష్! దేముడు అనే వాడుంటే- దానికి వ్యతిరేకశక్తి దెయ్యం కూడా వుంటుందని నమ్మినవాడిని నేను. ఎల్లుండి తెల్లవారే లోపులో నేను కాజ్మోరాని అడ్డుకోకపోతే కేదారగారికి అష్టావక్రడు పుట్టి, ఆమెకి పురిట్లోనే మరణం సంభవించవచ్చు. ఆ సమయానికి ఏ దుష్టదేవతతో నిన్ను ఆవహించి, నన్ను హత్య చేయించవచ్చు. కానీ. . . . కానీ. . . . మనోరూప విద్యలంటూ నిజంగా వుంటే, ఉస్సోక్ సభ్యులకు ఆ విద్య వచ్చి వుంటే నాకీ విషయమంతా తెలుసునన్న సంగతి నీవు ముందే ఎందుకు గ్రహించ

లేకపోయావు? సరే నా సంగతి వదిలిపెట్టు. నీ తోటి ఉస్సోక్ సభ్యుడైన ఈ షెర్పా మనల్ని చంపటానికి వచ్చాడని ఎందుకు తెలుసుకోలేక పోయావు” అని అడిగాడు. రాకేష్ జవాబు చెప్పలేదు.

కరిగిన మంచు, గుహ పైభాగం నుంచి ఒక్కో చుక్కా క్రిందికి రాలుతోంది.

“రేపీపాటికి. . .” అనుకున్నాడు రంగప్రసాద్ చేతిలో రిపోర్టు పరిశీలిస్తూ.

గౌరి కన్నా ఎక్కువగా అతడిని భయపెడుతోంది సిద్ధార్థ తాలూకు ఆలోచన. ఏమయ్యాడు అతడు? అర్థంతరంగా ఎక్కడ మాయమయ్యాడు. . . .?

. . . . బయట కారు శబ్దం వినిపించేసరికి రంగప్రసాద్ కిటికీలోంచి బయటకు చూశాడు. ఖరీదైన ఒక పొడవాటి కారు ఇంటిముందు ఆగివుంది. ఒకప్పుడయితే అలాంటి కారు గ్రామంలోకి ప్రవేశిస్తే కుర్రవాళ్ళు బిలబిలమంటూ మూగేవారే. కానీ ఇప్పుడు అవతార్ బాబా ఆ గ్రామంలో వెలిశాక అలాంటి కార్లు రావటం అలవాటయిపోయింది.

రంగప్రసాద్ లేచి, బయటకి రాబోతూ వుండగా ఆ కార్లోంచి దిగిన వ్యక్తే లోపలికి వచ్చేశాడు. అతడు ఎర్రగా, పొట్టిగా వున్నాడు. అవసరమైన దానికంటే ఎక్కువగ వున్న ఎరుపు అంత ఆకర్షణీయంగా లేదు. అతడి చేతికి వున్న ఖరీదైన వజ్రాల వాచి అతడి ‘అంతస్తు’ని తెలుపుతూంది.

“మీరేనా రంగప్రసాద్?” పరీక్షగా చూస్తూ అడిగాడు.

“అవును.”

“నా పేరు అగర్వాల్. సరోజ్ కుమార్ అగర్వాల్.”

రంగప్రసాద్ మొహంలో క్షణకాలం పాటు విస్మయం కనబడింది. అగర్వాల్ ఇంతదూరం తనని వెతుక్కుంటూ రావటం ఆశ్చర్యం కలిగించింది. తన భావాల్ని అణచుకుంటూ “కూర్చోండి” అన్నాడు.

“మీరు పంపిన వార్త అందింది. నేను కూడా పోలీసులకీ, కోర్టులకీ దూరంగానే ఈ విషయాన్ని సెటిల్ చేసుకుందామనుకుంటున్నాను.”

ఈ సారి రంగప్రసాద్ నిజంగానే ఆశ్చర్యాన్ని అణచుకోలేక పోయాడు. “పోలీసు లేమిటి” అన్నాడు.

“ఇంక మీరు నటించనక్కర్లేదు డాక్టర్. మీరు డాక్టర్ వేషంలో వున్న సి.బి.ఐ. ఆఫీసర్ అని నాకు తెలిసింది. మనం డైరెక్టుగా మాట్లాడుకోవచ్చు.”

రంగప్రసాద్ కి ఒక్కొక్క మాటా వింటూంటే మతిపోతూంది. ఇక మరి అతడితో ఆడుకోవటం ఇష్టం లేనట్టుగా ఫోన్ మ్రోగింది.

“నేను నివేదితని. . .” అట్నుంచి వినబడింది. “ఎంత సేపట్నుంచో ప్రయత్నిస్తూ వుంటే ఇప్పటికి దొరికారు. అన్నట్టూ అగర్వాల్ అక్కడికి వచ్చాడా?”

“వచ్చాడు. నాకంతా గందరగోళంగా వుంది.”

అట్నుంచి నవ్వు వినపడింది. “చీకట్లో చిన్న బాణం వేశాను. సరిగ్గా తగిలించన్నమాట.”

“ఏమిటది?”

సరోజ్ కుమార్ వింటున్నాడు. తెలుగులో జరుగుతున్న ఆ సంభాషణ అతడికి అర్థం కావటంలేదు.

నివేదిత అంది- “మనకి తెలిసిన పదం ఒక్కటే. ‘ఎస్సెస్సే!’ దానికి సరోజ్ కుమార్ అగర్వాల్ రెండు లక్షలకి పైగా డబ్బు ఇచ్చాడని తెలుసు. అంత డబ్బు ఎవడూ ‘వైట్ మనీ’ ఇవ్వడు. అందుకే అతడికి ఫోన్ చేసి ‘ఎస్సెస్సే’ని సి.బి.ఐ. వాళ్ళు పట్టుకున్నారనీ, అందులో దొరికిన కొన్ని రసీదు పుస్తకాల్లో అగర్వాల్ పేరుందని చెప్పేసరికి కంగారుపడ్డాడు. నేనింతకన్నా ఎక్కువ మాట్లాడలేను. మిగతా విషయాలన్నీ సి.బి.ఐ. వాళ్ళే మాట్లాడతారని చెప్పాను. . . . కృష్ణాపురంలో ఒక సి.బి.ఐ ఆఫీసరు డాక్టరు వేషంలో వుంటారు- అతడిని కలుసుకుంటే ఏమన్నా పని జరుగుతుందేమో చూడమని చెప్పాను. ఇంగ్లీషు పిక్చర్లు చూసిన ప్రభావం. ఇంతకీ వచ్చాడా?”

“వచ్చాడు. నా ఎదురుగానే వున్నాడు. నువ్వు ఫోన్ చేయటంగానీ ఇంకో అయిదు నిమిషాలు ఆలస్యం అయివుంటే మాత్రం మా ఇద్దరిలో ఒకరికి పిచ్చెక్కి వుండేది.”

“బెస్ట్ ఆఫ్ లక్!”

“థాంక్యూ” ఫోన్ పెట్టేశాడు.

“ఎవరూ?” అని అడిగాడు అగర్వాల్ ఫోన్ వైపు చుస్తూ అనుమానంగా.

“థిల్లీ నుంచి మా పై అధికారి.”

అగర్వాల్ మొహం వాడిపోయింది. “నేను చేసింది ఏమంత పెద్ద నేరం? కావాలంటే మా చార్జర్లు అకౌంటంటు. . . .”

“మిస్టర్ అగర్వాల్. అసలు విషయం చెప్పండి.”

“నేను ఎస్సెస్సేకి రెండు లక్షలకి పైగా ఇచ్చిన మాట నిజమే.”

“ఎందుకు?”

అగర్వాల్ ఇబ్బందిగా చూశాడు. అతడిని మరింత భయపెట్టటం ఇష్టం లేనట్లు రంగప్రసాద్ అనునయంగా అన్నాడు. “చూడండి మిస్టర్ అగర్వాల్ మేము ఎస్సెస్సే భవనాన్ని సోదా చేసినపుడు పెద్ద ఎత్తులో ధనం, డాక్యుమెంట్లు పట్టుబడ్డాయి. చాలామంది పెద్ద పెద్ద వాళ్ళు అందులో వున్నారు. మీరన్నట్టు మీరు చేసింది పెద్ద నేరమేమీకాదు. మీ పేరు ఎక్కడా బయటికి పొక్కుకుండా చూడగలనని నేను హామీ ఇస్తున్నాను. సరేనా? మీరెందుకు అంత డబ్బు ఇచ్చారో చెప్పండి. . . .”

“నా భార్యకోసం. . . .” తల వంచుకుని అన్నాడు సరోజ్ కుమార్.

“ఎందుకు?”

అతడు తలవంచుకునే “మాకు సంతానప్రాప్తిలేదు” అన్నాడు.

“ఆ విషయం మాకు తెలుసు.”

అగర్వాల్ ఆశ్చర్యంగా రంగప్రసాద్ వైపు చూశాడు. రంగప్రసాద్ సర్దుకుంటూ, “మాకు కొన్ని పత్రాలు దొరికాయి” అన్నాడు.

“నా భార్య ప్రతిమది ఒక ప్రత్యేకమైన మనస్తత్వం. చిన్నప్పటి నుంచీ కష్టాల్లో పెరిగి పైకి వచ్చింది. అందువల్ల ఆమెకి కొన్ని నిర్దుష్టమైన అభిప్రాయాలు జీవితం పట్ల వున్నాయి” హిందీలో అన్నాడు అగర్వాల్. రంగప్రసాద్ ‘చెప్పండి’ అన్నట్టు తలూపాడు.

“ఆమెని చూసినప్పుడు నేను చాలా ఆకర్షితుణ్ణియ్యాను. వివాహం చేసుకుంటానని అనగానే, ఆమెకూడా ఒప్పుకుంది. తొందర్లోనే మా వివాహం జరిగిపోయింది. కానీ ఆ తరువాత ఎంత కాలానికీ మాకు పిల్లలు కలగలేదు. కారణం నాకు తెలీదు. ఎంతమంది డాక్టర్లని కలిసినా లాభం లేకపోయింది. అప్పుడే ఎస్సెస్సే రంగంలోకి వచ్చింది.

ప్రతిమకి గర్భం కలగగానే డబ్బు ఇచ్చే ప్రాతిపదిక మీద ఆమెకి గర్భం కలిగేలా చేస్తామని ఎస్సెస్సేవాళ్ళు చెప్పారు. అప్పటికే డాక్టర్ల చుట్టూ తిరిగిన నేను దానికి వప్పుకొన్నాను. నాకు నష్టమేముంది? రెండు లక్షలు నాకొక లెక్కలోది కాదు. ఆ తరువాత ఎస్సెస్సేవాళ్ళు ప్రతిమని ట్రీట్ చేశారు. ఆమెకి గర్భంరాగానే సంతోషంగా, అనుకున్న డబ్బు వాళ్ళకి ఇచ్చేశాను. అంతకన్నా నేనేం చెయ్యలేదు. కేవలం ‘బ్లాక్ మనీ’ ఇవ్వడం తప్ప ఇంకే నేరమూ చెయ్యలేదు.”

రంగప్రసాద్ వెంటనే మాట్లాడలేదు. కుర్చీ వెనక్కివాలి తాపీగా అన్నాడు. “మీరు చాలా అబద్ధాలు చెబుతున్నారు అగర్వాల్.”

“నేనా ? ఏమిటి?”

“మీకు పిల్లలు పుట్టరని మీ వివాహం ముందే మీకు తెలుసు. ప్రతిమ కేరక్టర్ మంచిదికాదని కూడా మీకు తెలుసు. ఒకానొక స్టేజిలో ఇంకెవరి ద్వారానైనా ప్రతిమ గర్భం దాల్చినా మీకు అభ్యంతరం లేకపోయింది. కానీ దానికి ఆమె వప్పుకోలేదు. ఆమెకి తెలియకుండా మీరు ఇన్ సెమినేషన్ ఇన్స్టిట్యూట్కి తీసుకు వెళ్ళినప్పుడు ఆమె చాలా గొడవచేసింది. మీ వ్యవహారమంతా బయట పెడతానని బెదిరించింది.”

అగర్వాల్ మొహం కత్తివేటుకి రక్తం చుక్క లేనంతగా పాలిపోయింది. “ఇదంతా - ఇదంతా మీకెలా తెలుసు?” అని అడిగాడు.

“సి.ఐ.బి. ని తక్కువ అంచనా వేస్తున్నారు మీరు.”

“నిజమే” వప్పుకుంటున్నట్టు అన్నాడు అగర్వాల్. “ప్రతిమ చాలా ప్రిన్సిపుల్స్, శీలం పట్ల నాకు పెద్దగా నమ్మకంలేదు. అందుకే ప్రతిమ ఇంకెవరితోనైనా గర్భం ధరిస్తే బావుణ్ణు అని సూచించాను. ఆమె దానికి సుతారమూ వప్పుకోలేదు. నాకు సహజంగానే కోపం వచ్చింది. పెళ్ళికి ముందు తిరిగితే తప్పులేదా అన్నాను. కేవలం చదువుకోవటమే ఆ రోజుల్లో తన జీవితేచ్ఛ అనీ అంతవరకే తను ‘శీలం’ మీద సంపాదించిందనీ ఆ పైన ఒక్క మొగవాడితో కూడా అనవసరంగా పోలేదనీ అన్నది. ఆమె నిజంగా పిచ్చిది అనుకున్నాను.”

“లేకపోతే నీలాటి సామాన్యులకు అర్థంకాని గొప్ప వ్యక్తి అయినా అయివుండాలి” మనసులో అనుకున్నాడు రంగప్రసాద్.

అగర్వాల్ కొనసాగించాడు.

“ప్రతిమ ఎవరితోనూ మాట్లాడేది కాదు. పార్టీలకు తీసుకెళ్ళితే ఎంతోమంది మొగాళ్ళు ఆమె అందం చూసి, ఆమెతో మాట్లాడాలని వచ్చేవారు. ఆమె ఉత్సాహం చూపించేది కాదు. ఏ మాట కామాటే చెప్పుకోవాలి. భర్తగా నన్నెంతో గౌరవించేది. బలహీనత వున్నా సరే. . . .” ఆగాడు.

“నాకు ఆమె విషయం అర్థంకాలేదు. పెళ్ళికి ముందే శీలం కోల్పోయిన అమ్మాయి, భర్త అనుమతి ఇచ్చినా పరాయి పురుషునితో గడపకపోవటం. . . . కనీసం నా ఆనందం కోసమైనా గర్భం దాల్చమని చెప్పాను. వప్పుకోలేదు. చదువుకోసం ఇంకొకరితో గడిపితే లేని తప్పు భర్త సంతృప్తి కోసం పిల్లల్ని కంటే తప్పేమిటి అని వాదించాను. వప్పుకోలేదు.

అట్లువంటున్నప్పుడు అనాదాశముం నుంచే ఎవరైనా తెచ్చుకోవచ్చుకదా అని

అంది. మూడో కంటికి తెలియకుండా పిల్లవాడిని కనేస్తే రహస్యం మనలోనే వుండిపోతుంది అన్నది నా వాదన. చివరికి నాకో ఆలోచన వచ్చింది. ఆర్టిఫిషియల్ ఇన్ సెమినేషన్ చేయిస్తే అని! విషయం చెప్పకుండా ఆమెని ఇన్స్టిట్యూట్ కి తీసుకొచ్చాను. అక్కడ కూడా ఆమె గొడవ చేసింది.”

చెప్పటం కొనసాగించమన్నట్టు అగర్వాల్ వైపు చూశాడు. అగర్వాల్ గొంతు సవరించుకున్నాడు.

“ఇక ఈమెతో లాభంలేదని అనుకున్నాను విడాకులు తీసుకుందామంటే నా గురించి ప్రపంచానికి తెలిసిపోతుందని భయం. ఏం చెయ్యాలో తోచని పరిస్థితి! సరిగ్గా ఆ సమయంలోనే ఎస్సెస్సే నాకు సాయపడింది. తను ప్రేమించిన ఒక సినిమా యాక్టర్ ద్వారా గర్భం దాల్చటానికి ప్రతిమ వప్పుకుంది. సమస్య అలా పరిష్కారం అయింది.”

“కాని అప్పటికే జగదీష్ చంద్ర మరణించాడు కదా?”

“అవును. కానీ ఆ యాక్టర్ తాలూకు వీర్యాన్ని భద్రపర్చి వుంచినట్టు ఎస్సెస్సే తగిన ఋజువు చూపించింది. అయినా నేను దాని గురించి అంతగా పట్టించుకోలేదు. నాక్కావల్సింది నా భార్య గర్భవతి అవటం! అది ఎవరి స్పెర్మ్ ద్వారా అయినా ఫర్వాలేదు. ప్రతిమ కూడా సంతృప్తి చెంది అంగీకరించింది. బోంబేలో ఒక పెద్ద నర్సింగ్ హోమ్ లో ప్రతిమకి ఆర్టిఫిషియల్ ఇన్ సెమినేషన్ జరిగింది.

ఆ తరువాత రెండు నెలలకి ఆమె గర్భం ధృవీకరించబడింది. ఆ పైనే నేను ఎస్సెస్సేకి రెండు లక్షలూ ఇచ్చాను. నిజంగా ప్రతిమ అంత మూర్ఖంగా పట్టుబట్టకపోతే రెండు వేలతో అయిపోయేది. అనవసరంగా రెండు లక్షలు అయింది. సూది మొనలో సగం కూడా లేని ఒక చిన్న కణం కోసం రెండు లక్షలు. . . .” పేలవంగా నవ్వుతూ అన్నాడు.

“ఇంతకీ ఎస్సెస్సే అంటే ఏమిటో చెప్పలేదు మీరు.”

అగర్వాల్ మొహంలో నవ్వు మాయమైంది. ఎస్సెస్సే అంటే ఏమిటో తెలియకుండానే దాన్ని ‘రెయిడ్’ చేశారా అన్నట్టు అనుమానంగా చూశాడు. తరువాత నెమ్మదిగా అన్నాడు.

“ఎస్సెస్సే అంటే **Sperm Selling Agency.**”

దక్షిణం వైపు నుంచి వస్తూన్న గాలి హఠాత్తుగా స్థంభించినట్టుయింది ఒక శరన్నేఘం అకస్మాత్తుగా ఉరిమి గరించినట్టుయింది. సబంగా వుండే భూమి అనుకోకుండా

కంపించినట్టు, చరచరాలన్నీ కదిలిపోయి భయకంపితాలయినట్టూ వణుకు.

స్పెర్మ్ సెల్లింగ్ ఏజెన్సీ. . . . స్పెర్మ్ సెల్లింగ్ ఏజెన్సీ. . . . అనుకున్నాడు చాలాసార్లు మనసులో.

* * * *

“తన పని అయిపోయింది ఇదే ఆఖరు” అనుకుంది రంజిత. పైకి లేచిన తలుపుల వెనక- చీకటి గుహల్లోంచి భయంకరంగా కాళ్ళు బయట పెట్టి, రాబోతూన్న జాగిలాల్ని చూస్తూనే ఆ అమ్మాయి ప్రాణాలు సగం పైకి పోయాయి. వాటి నోటివెంట వచ్చే గురక తప్ప అక్కడంతా నిశ్శబ్దంగా వుంది. ఆమె తలెత్తి చూసింది. ఎన్నో జతల కళ్ళు ఆమె మరణాన్ని నిర్వికారంగా చూస్తున్నాయి. ఆమె అప్రయత్నంగా అరిచింది “నేనూ ఉస్సోక్లో జేరతాను.”

అవతార్ బాబా చెయ్యెత్తాడు. మంత్రించినట్టు జాగిలాలు వెనక్కి వెళ్ళిపోయాయి. రెండు నిమిషాల్లో ఎవరో వచ్చి, ఆమెని బాబా దగ్గరికి తీసుకు వెళ్ళాడు. ఆమె అతడికి నాలుగు అడుగుల దూరంలో నిలబడింది.

అతడు తాపీగా-- “జాగిలాల వల్ల చీల్చి చంపబడటం అదృష్టం రంజితా! ఒకవేళ ఆ మరణాన్ని తప్పించుకోవటానికీ, మరణాన్ని కొద్ది సేపైనా వాయిదా వేయటానికీ ఇలా ఉస్సోక్లో చేరుతున్నట్టు ఎత్తు వేద్దామనుకుంటే చాలా నష్టపోతావు. ఈసారి నీ ప్రాణాల్ని ‘బ్లడ్ డ్రెయిన్’ ద్వారా తీస్తాను” అని హెచ్చరించాడు.

రంజిత వొణికి పోయింది. ఒక్కోచుక్క రక్తం తోడెయ్యడం ద్వారా దాదాపు రెండు రోజులపాటు చిత్రహింస పెట్టి చంపే పద్ధతిని ‘బ్లడ్ డ్రెయిన్’ అంటారు. సూదుల్లో పొడిచినట్టు బాధా-- గుండెల్లో బాధ-- పరాయివాళ్ళకు కూడా రాకూడని చిత్రహింస.

“ఏం? సరేనా?”

ఆమె అప్రయత్నంగా తలూపింది. బాబా తన వాళ్ళకి సైగ చేశాడు. వాళ్ళు ఆమెని తీసుకుని వెళ్తుంటే అతడు వెనకనుంచి అన్నాడు. లై-డిటెక్టర్ గానీ ఆమె అబద్ధం చెబుతూ వుందని నిశ్చయించినట్టయితే; తిరిగి నా దగ్గరికి తీసుకురానక్కర్లేదు. నేను చెప్పిన చర్య అమలు జరపండి.”

వాళ్ళు తలూపి ఆమెని తోడ్కొని వెళ్ళారు.

* * * *

వరండా దగ్గర తలుపు తెరుచుకుంటున్న శబ్దం అవడంతో షాడో తన గదిలోకి తిరిగి పరుగెత్తాడు. అయితే వాళ్ళు అతడి దగ్గరికి రాలేదు. వరండాలోంచి ముందుకు

సాగిపోయారు. అతడికి స్పృహ వచ్చి అయిదు నిమిషాలు అయింది. తిరిగి గుమ్మం దగ్గరకి వచ్చి చూశాడు. అతడి గుండె ఆగిపోయినట్టయింది.

వాళ్ళ ముందు రంజిత నడుస్తోంది. ఏదో స్వాప్నికావస్థలో వున్నట్టు ఆమె నడుస్తోంది.

చప్పున ఆ తలుపు దగ్గరకి పరుగెత్తాడు.

అప్పటికే అది మూసుకుపోయింది. బలమైన ఉక్కు తలుపులు. కేవలం ఎలక్ట్రానిక్ బటన్స్ ద్వారానే తెరుచుకునే అధునాతనమైన పరికరం!

లోపలున్న లై-డిటెక్టర్ కూడా అధునాతనమైన పరికరమే. మనిషి అబద్ధం చెపుతున్నాడో, నిజం చెపుతున్నాడో తెలుసుకోగలగటం ఆ (రక్త ప్రసరణాన్ని గుర్తించే) పరికరం ద్వారా సాధ్యమవుతుంది. అయితే ఈ పరికరం ఒక మనిషి నిజం చెపుతున్నా (ఆ మనిషికున్న టెన్షన్ వల్ల) రక్త ప్రసరణ హెచ్చి, అబద్ధం చెపుతున్నట్టు చెప్పే అవకాశం వుండటం వల్ల న్యాయస్థానాలు ఇంకా ఈ పరికరాల్ని వప్పుకోలేదు. అబద్ధం చెపితే ఎలాగూ తెలుస్తుంది. నిజం చెబితే అపాయం కాస్తలో తప్పిపోతుంది.

తనెలాగూ నిజం చెప్పటం లేదు కాబట్టి మరణం ఖాయం. అందులోనూ ఇది పల్సెస్ ద్వారా ప్రసరణాన్ని కనుక్కునే యంత్రం.

ఆమె ఆ పరికరం మీద చెయ్యిపెట్టి “నేను ఉస్సోక్లో చేరదామని మనస్ఫూర్తిగా అనుకుంటున్నాను” అంది. పైకి అయితే అనగలిగిందిగాని మనసులో అంతరాత్మని ఎలా ఆపగలదు? అది ‘కాదు - కాదు’ అంటూనే వుంది.

అందరి చూపులూ ఆ పరికరం మీదే నిలిచి వున్నాయి.

ఆమె అబద్ధం చెపుతున్నట్టు పాదరస మట్టం పెరగసాగింది.

* * * *

షాడో పరుగెత్తుకుంటూ ఆ స్త్రీలు తలుపు దగ్గరకి వచ్చాడు. పది బటన్స్ వున్నాయి అక్కడ. అతడికి ఆ విధమైన తాళం సంగతి తెలుసు. ఆ పదిలోనూ మూడు నొక్కుతే తలుపు తెరుచుకుంటుంది కానీ ఏ మూడు?

లోపల ఏం జరుగుతూందో అతడికి తెలీదు. ఏదో ఘోరం జరుగుతూ వుందని మాత్రం తెలుస్తోంది.

అంతలో అతడి మెదడులో ఒక ఆలోచన తళుక్కున మెరిసింది. ఒక మూలకి వెళ్ళి కాస్త దుమ్ము తీసుకునివచ్చి ఆ బటన్స్ మీద వూదేడు. మూడిటి మీద కాస్త ఎక్కువ మట్టి అంటుకుంది. అంతకుముందు వెళ్ళిన వాళ్ళలో ఆ బటన్స్ నొక్కిన వాడి చూపుడు వేలి

తాలూకు చెమట ఇంకా ఆ బటన్స్ మీద పూర్తిగా ఆరలేదు.

తను తీసుకుంటున్నది పూర్తిగా రిస్క్ అని, ఏ మాత్రం తప్పు బటన్స్ నొక్కినా, లేక తప్పు వరుసలో తాకినా అలారం మ్రోగుతుందనీ తెలుసు. అయినా అక్కడ రంజిత ప్రాణం అపాయంలో వుందన్న భావం అతడిని ఆలోచించనివ్వలేదు.

మట్టి ఎక్కువగా అంటుకున్న బటన్స్ మూడు నొక్కాడు.

తలుపు నెమ్మదిగా తెరుచుకోవటం ప్రారంభించింది.

అదృష్టవశాత్తు లోపలవాళ్ళు షాడోని గమనించలేదు. వారి దృష్టి అంతా రంజిత మీద వుంది.

షాడో పిల్లిలా పరుగెత్తాడు. మిషన్ల వెనుకవైపు చేరుకున్నాడు. అక్కణ్ణుంచి రంజిత అతడికి స్పష్టంగా కనిపిస్తోంది. అప్పుడే ఆమెని వాళ్ళు ప్రశ్న అడగటం. లై-డిటెక్టర్ ద్వారా ఆమె నిజం చెపుతూందో, అబద్ధం చెపుతూందో కనుక్కోవటం జరుగుతూంది.

షాడో దృష్టి లై-డిటెక్టర్ కి అమర్చబడివున్న వైరుమీద పడింది. దానికొన గోడకి వున్న ఫ్లగ్ లో దూర్చబడివుంది. అతడు మరి ఆలోచించకుండా దాన్ని పీకి పారేశాడు.

రంజితనే చూస్తున్న ఉస్సోక్ మనుష్యులు, మిషను అడుగుభాగాన వున్న ఎర్రలైటు ఆరిపోవటాన్ని గమనించలేదు.

ఆమెనుంచి పల్సెస్ గ్రహించటం మానేసింది. మిషను పాదరసం మట్టం పెరగటం ఆగిపోయింది.

రంజితని మరో రెండు మూడు ప్రశ్నలు అడిగి, సంతృప్తి చెంది, ఆమెని తిరిగి బాబా దగ్గరకి తీసుకువెళ్లటానికి వెనుతిరిగారు అనుచరులు.

తలమునకలయ్యేటంత ఆశ్చర్యంతో కళ్ళు తెరిచింది రంజిత! ఎటువంటి పరిస్థితుల్లోనైనా ఆ పరికరం అబద్ధంచెపితే వెంటనే పట్టుకుంటుందనీ, నూటికీ నూరుపాళ్ళు అది తప్పు చెయ్యదనీ ఆమెకు తెలుసు. తనకి మరణం ఖాయం అని కూడా అనుకుంది. అలాంటిది వాళ్ళు తనపట్ల సంతృప్తి చెందటం చూసి విస్మయం చెందింది.

గదిలోంచి బయటికి వెళ్తూ వెనుదిరిగి చూసింది. ఆమెకింకా నమ్మకం కుదరలేదు. మూసుకుపోతూన్న తలుపుల సందులోంచి, మిషను వెనుకగా లేస్తూ ఒక ఆకారం కనబడింది. ఆ నీడనైనా ఆమె గుర్తుపట్టగలదు. . . . షాడో!!!

అకస్మాత్తుగా ఏదో మైకంలో నుంచి మెలకువ వచ్చినట్టు కళ్ళు విప్పాడు సిద్ధార్థ. కొన్ని క్షణాలపాటు ఎక్కడున్నదీ అర్థంకాలేదు. ఒక వెచ్చవైన డ్రాయింగ్ రూమ్లో వున్నట్టు వుంది. హాయిగా వుంది. మూడు రోజులపాటు వంటిని సూదుల్తో పొడిచిన చలి ఇప్పుడు లేదు.

అతడు తల తిప్పాడు. ప్రక్కనే రాకేష్ గాఢనిద్రలో వళ్ళూ పాట తెలియకుండా పడివున్నాడు. ఎందుకింత వెచ్చగా వుందో అతడికి అర్థమయింది. గుహ పైభాగం నుంచి కారిన నీరు క్రిందికి పూర్తిగా జారకుండానే ముందుభాగాన ఘనీభవించింది. అది తలుపులా బయటనుంచి గాలి లోపలికి రాకుండా ఆపుతూంది. అతడికి ఆ స్థితి విచిత్రంగా అనిపించింది. పక్క గోడలు మంచు, పైన కప్పు మంచు, అయినా లోపల వెచ్చగా వుంది. గాలి లేనంత సేపూ మంచుకూడా చల్లదనాన్ని ఇవ్వదు. కేవలం మంచుమీద నుంచి వచ్చే గాలే శరీరాన్ని వణికిస్తుంది.

అతడు బయటకు కదలి, తల బాగా వంచి, గుహలోంచి బయటకు చూశాడు. బయట దృశ్యం ఎంతో మనోహరంగా కనబడింది. అది వెన్నెల కాదు. కానీ వేలవేలమైళ్ళు దూదిపరిచినట్టు తెల్లదనం. . . . స్వచ్ఛంగా మెరుస్తోంది.

కొన్ని రోజుల్నుంచీ తిండిలేకపోవటంవల్ల వచ్చిన నీరసం, దాదాపు మరణం అనివార్యం అని తెలియటంవల్ల వచ్చిన నిస్పృహ, నిరాశ - అన్నీ ఆ క్షణం అతడు మర్చిపోయాడు. దూరంగా ఎక్కడో - సన్నగా గాలి వచ్చినప్పుడల్లా కొద్దిగా మంచు పైకి లేస్తోంది. ఒక తెల్లటి లేడి పైకిలేచి దూకినట్టు - మళ్ళీ గడ్డిలో వత్తిగిలి పడుకున్నట్టు. . . .

‘రాకేష్’ అని పిల్చాడు టైమ్ చూసుకుంటూ.

దాదాపు గంటసేపు పడుకున్నారు ఇద్దరూ. నిజానికి అది రాకేష్ మెలకువగా వుండవలసిన టైము కానీ ఆ వెచ్చదనానికి అతడూ నిద్ర ఆపుకోలేకపోయాడన్నమాట.

తనే మెలకువగా వుండాల్సింది! తప్పుచేశాడు.

అతడు తన అరచేతుల్నీ, కాలివేళ్ళనీ, చెవిదొప్పల్నీ బాగ రుద్దుకున్నాడు. [ఈ పనికోసమే నిద్రపోకుండా ఒకరు మెలకువగా వుండాలన్నది]

“రాకేష్” మళ్ళీ పిల్చాడు. రాకేష్ లేవలేదు. సిద్ధార్థ తనే అతడి చేతుల్ని తన చేతుల్లోకి తీసుకుని బాగా రుద్దసాగాడు. రాకేష్ నిద్రలోనే కాస్త కదిలి వూరుకున్నాడు. ఎన్నో రోజుల్నుంచి నిద్ర లేకపోవటంతో - ప్రాణంపోయినా ఫర్వాలేదన్నట్టు పడుకుని వున్నాడు.

అతడి మొహం నిర్మలంగా వుంది.

ఒక మనిషితో--తన మనసులోని కల్మషం అంతా చెప్పుకొని ప్రక్షాళనం అవడంవల్ల వచ్చిన నిర్మలత అది.

సిద్ధార్థ అతడి చేతులు, చేతివ్రేళ్ళనూ రుద్దిన తరువాత కాళ్ళ దగ్గరికి వచ్చాడు. కాలు చేతుల్లోకి తీసుకోబోతూవుంటే అప్రయత్నంగా కళ్ళలో నీళ్ళు తిరిగాయి. ఒక

కాలుని రుద్దే అవసరంలేదు. రక్త ప్రసరణం ఆగిపోయి, అది ఎప్పుడో చచ్చుపడి పోయింది. రెండోకాలుకే అవసరం.

బొటనవేలు దగ్గిర్నంచే రుద్దటం మొదలుపెట్టి ఏదో అనుమానం వచ్చినట్టు, రెండోకాలిని మోకాలిదగ్గర కొట్టి చూశాడు. ఆ కాలూ ప్రాస్ట్ బైటికి శిథిలమవుతూ వున్నది.

రాకేష్ లో చలనం లేదు.

పిన్నుతో మోకాలి దగ్గర గుచ్చాడు. . . . రాకేష్ బాధగా అట్నుంచి ఇటు తిరిగాడు. . . . కొద్దిగా క్రింది భాగంలో తిరిగి గుచ్చాడు. రాకేష్ కి స్పర్శ తెలియలేదు.

“మైగాడ్” అనుకున్నాడు సిద్ధార్థ మనసులో.

“రాకేష్. . . . రాకేష్” అంటూ బలంగా తట్టి లేపాడు. నిద్రలోంచి లేచి రాకేష్ మత్తుగా “ఏమిటి” అని అడిగాడు.

“మనం వెంటనే బయల్దేరాలి”

“టైమెంతయింది?”

“అర్థరాత్రి అయిందనుకుంటాను. అదికాదు ముఖ్యం. మనం వెంటనే వెళ్ళిపోవాలి. . . .”

“ఎందుకు?”

“తరువాత చెపుతాను - బయల్దేరు”

ఒంగొని దాదాపు దేకుతున్నట్టు ఇద్దరూ బయటకు వచ్చారు.

ఒక్కసారిగా చల్లటిగాలి వాళ్ళని చుట్టుముట్టింది. “నేను చెప్పానా” అన్నట్టు చూశాడు రాకేష్. సిద్ధార్థ మొహం తిప్పుకుని క్లుప్తంగా ‘నడుద్దాం’ అంటూ భుజానికి సంచిని తగిలించుకున్నాడు.

రాకేష్ తన వంటివైపు చూసుకున్నాడు. షెర్పా తాలూకు బట్టలు కూడా తన వంటిమీద వుండటాన్ని గమనించి, పూర్వం కన్నా వెచ్చగా ఎందుకుందో గ్రహించాడు. సిద్ధార్థ వైపు కృతజ్ఞతతో చూస్తూ “నువ్వొకటి తీసుకో” అన్నాడు.

“వద్దు” క్లుప్తంగా అన్నాడు సిద్ధార్థ. అతడు అంత సీరియస్ గా ఎందుకున్నాడో అర్థంకాక అడుగు ముందుకు వేశాడు రాకేష్.

అంతే! పాదం దగ్గర బ్యాలెన్స్ కుదరక ముందుకు తూలాడు. సిద్ధార్థ చప్పున వంగి అతడిని పట్టుకుంటూ, “నేనేం జరుగుతుందని భయపడుతున్నానో అదే జరిగిందన్నమాట” అని గొణుక్కున్నాడు తనలో తనే. రాకేష్ కి సగం వినిపించింది - సగం వినిపించలేదు.

“ఏమిటీ” అన్నాడు.

సిద్ధార్థ జవాబు చెప్పకుండా, “జాగ్రత్తగా నడవటానికి ప్రయత్నించు రాకేష్” అన్నాడు.

“భయం - అన్నావేమిటి?” రెట్టించాడు రాకేష్. సిద్ధార్థకి చెప్పక తప్పలేదు.

“నీ పాదం దగ్గర ప్రారంభమయిన ప్రాస్టబైట్ నెమ్మది నెమ్మదిగా పైకి పాకుతోంది రాకేష్. ఇప్పుడు నిన్ను నిద్ర లేపేటప్పుడు అదే గమనించాను. అందుకే వెంటనే బయల్దేరదామనుకున్నాను” అన్నాడు కారణం వివరిస్తున్నట్టు. ఇదంతా చెప్పటం అతనికి ఇష్టంలేదు. కానీ తప్పలేదు.

రాకేష్ కూడా తెలివితక్కువవాడేమీకాదు. “అంటే. . . . అంటే. . . .” అన్నాడు తనలో తనే అనుకుంటున్నట్టు! “. . . . నిన్న పాదం దగ్గర మాంసం చచ్చుపడిపోవటం ప్రారంభమయింది. ఈ రోజుకల్లా మోకాలి వరకూ పాకింది. నాలుగైదు రోజుల్లో గనుక కాలు తీసెయ్యకపోతే తొడలు. . . . న. . . . డు. . . . ము. . . .”

సిద్ధార్థ మాట్లాడలేదు. అంతలో రాకేష్ ఏదో స్ఫురించినట్టు “ఇంకో నాలుగైదు గంటల్లో మోకాలు వరకూ వ్యాపిస్తుంది. అప్పుడు నేను నడవగలనా?” అని అడిగాడు.

“రాకేష్!”

“అందుకే కదూ ఈ అర్థరాత్రి బయల్దేరదామన్నావ్. నా కోసం నువ్వు ఈ చలిలో-”

“రాకేష్” గట్టిగా అన్నాడు సిద్ధార్థ. “ఆలోచన్లు మాని నడువు. మనం చాలా దూరం వెళ్ళాలి. . . .”

ప్రాస్టబైట్ మోకాలి వరకూ వచ్చేసింది. ఆ కాలు పనిచేయటం మానేసింది. మోకాలి దగ్గర జాయింటు తోటకూర కాడలాగా వేలాడటం ప్రారంభించింది. మంచులో కూర్చుండిపోయాడు.

“అయిపోయింది సిద్ధార్థా? ఇక నువ్వెళ్ళు. గుడ్ బై” చేతుల్లో మొహం దాచుకుంటూ అన్నాడు. సిద్ధార్థ ఆగి రాకేష్ వైపు చూశాడు. మాట్లాడలేదు. సంచి సర్దుకుని వంగేడు. ఆలస్యం చేయకుండా, యుద్ధరంగంలో గాయపడిన సైనికుణ్ణి మరొక సైనికుడు ఎత్తుకున్నట్టు భుజం వెనుగ్గా వేసుకుని లేచాడు. నడవటం ప్రారంభించాడు.

“ఏమిటిది సిద్ధార్థా, వదులు. . . .”

“మాటల ద్వారా - వాదనల ద్వారా నన్ను మరింత త్వరగా అలసిపోయేలా చేయకు రాకేష్” మంచులో బలంగా అడుగుతీసి అడుగువేస్తూ కుప్పంగా అన్నాడు

సిద్ధార్థ! అలా ఒక మనిషి బరువు మీద వేసుకుని పాదాలవరకూ కూరుకుపోయే మంచులో ఎంతో దూరం నడవలేదని అతడికి తెలుసు. పెర్సా మరణించిన చోటునుంచి, (అంటే ఈ ప్రదేశం నుంచి) గమ్యం దాకా కనీసం రెండురోజుల నడక తప్పకుండా వుండి వుంటుంది. అంతదూరం నడవగలడా?

నడవగలడు!

“నేను నడవగలను. . . ఎందుకు నడవలేను? నా భుజాలమీద ఏ బరువూలేదు. ఇదిగో కూడికాలు తీసి ముందుకు వేస్తున్నాను. తరువాత ఎడమకాలు. . . నాలో కొత్త శక్తి వుట్టుకొస్తోంది. గమ్యం వరకూ నడవగలను.”

ఒక రకమైన సెల్ఫ్ హిప్పాసిస్ లో అతడు కర్తవ్యాన్ని మననం చేసుకుంటూ నడవసాగాడు. మధ్యలో ఆగటం - మళ్ళీ నడవటం. . . .

గంట. . . . రెండు గంటలు. . . . మూడు గంటలు. . . . అంత వరకూ అతడి శక్తి నిలిచింది. మరొకరైతే పది అడుగులు వేసి పడిపోయేవారే. వాళ్ళని చూసిన వారెవరూ వాళ్ళని మనుష్యులు అనుకోరు. జుట్టు సూదుల్లా లేచి వుంది. గెడ్డం తెల్లబడిపోయింది. కదిలే అస్థిపంజరల్లా వున్నారు. కళ్ళు నీరసతో, ఆకలితో లోపలికి పోయాయి. పెదాలు మంచువల్ల పగిలి తెల్లబడ్డాయి. స్పర్శపోయింది. బూట్ల దగ్గర పాంటు పీలికలైపోతోంది. బూటు పైనా కిందా మంచు అట్టల్లా తేలింది. కాలుతీసి కాలువేయటానికి ఈడ్చవలసి వస్తోంది.

శరీరాన్ని సూదుల్లా పొడిచే గాలి ఒకవైపు, దారి తోచని తెల్లదనం మరోవైపు మూడుగంటల నడక తరువాత అతడు అలసిపోయి, రాకేష్ ని క్రిందికి దింపాడు. అతడి బట్టలు చెమటతో తడిచిపోయాయి. రొప్పుతున్నాడు. అయిదు నిమిషాల తరువాత అతడు తిరిగి మాట్లాడగలిగాడు.

“మొట్ట మొదటిసారి మనం తప్పు చేశాం. మంచు పర్వతాల్లో సూర్యోదయం దిశ తప్పుగా కనబడటంతో అటు వెళ్ళాం. ఈసారి ఆ తప్పు చేయలేదనే అనుకుంటున్నాను.”

“ఒకవేళ మనం సరి అయిన దిశలోనే ప్రయాణం చేశామనుకున్నా, బస్సు దిగిన చోటు చేరుకోవటానికి రెండురోజుల ప్రయాణం వుంది.”

“ఇటూ అటూ చూడు. రెండు శిఖరాలున్నాయి. మధ్యలో అనంతమైన ఈ లోయ. దీంట్లో ఎంత ప్రయాణం చేసినా మనం గమ్యం చేరుకోలేం.”

“అందుకని ఏం చెయ్యాలి?” రాకేష్ సందేహంగా అడిగాడు.

“ఇటో అటో ఒక శిఖరం ఎక్కాలి.”

“ఎక్కి--”

“మనం వున్న వాస్తవాన్ని వున్నట్టు మాట్లాడుకోవటం మంచిది” అన్నాడు సిద్ధార్థ.
“... ఈ చలిలో, ఈ పరిస్థితుల్లో, కడుపులో ఆకలితో మనం ఇంకొక రోజుకన్నా ఎక్కువ బ్రతకగలమని అనుకోను. ఆ పైన మహా అయితే ఇంకో నాల్గయిదు గంటలు.”

రాకేష్ నవ్వేడు. ఆ నవ్వులో జీవంలేదు. నవ్వుతూ, “నేను ఇంకో ఆరేడు గంటలు ఎక్కువ బ్రతగలను. నా వంటిమీద ఒక జత ఎక్కువ బట్టలు వున్నాయి కాబట్టి. . . .” అన్నాడు.

సిద్ధార్థ తమకు ఇరువైపులా వున్న శిఖరాల్ని పరికించి చూస్తూ, “వీటిలో దేన్ని ఎక్కాలన్నా మనకి పూర్తిగా ఒకరోజు పట్టవచ్చు” అన్నాడు.

“ఒకరికైతేనే ఆ లెక్క? నన్ను మోయవలసివస్తే దానికి రెట్టింపు.”

సిద్ధార్థ ఆ మాటల్ని పట్టించుకోకుండా- “నేను అనుకునేదేమిటంటే- మనం ఇప్పుడు మన అదృష్టాన్ని పరిశీలించుకోవాలి. మనం బ్రతకాలా మరణించాలా అన్నది, ఈ రెండు శిఖరాలూ తేలుస్తాయి. . . .” అన్నాడు.

“ఎలా?”

“ఈ రెండింటిలో ఒక శిఖరం ఎక్కితే, అవతలివైపు ప్రాంతం కొన్ని మైళ్ల వరకూ కనపడుతుంది. అక్కడ మనుష్య సంచారం ఏదైనా వున్నట్టుయితే, మనం అదృష్టవంతులమన్నమాట. . . . దిగి వెళ్ళటం అంత కష్టం కాదు కాబట్టి.”

“అటువైపేమీ లేకపోతే?”

సిద్ధార్థ ఆగి నెమ్మదిగా అన్నాడు- “మళ్ళీ మనం వెనక్కి వచ్చి, ఇటువైపు శిఖరం ఎక్కాలి. కానీ ఎక్కేవరకూ మనం బ్రతకం. అందుకే లాటరీ వేయాలి.”

ఇటూ అటూ వూగే ముల్లు మధ్యలో నిలబడ్డట్టు ఇద్దరూ ఆ రెండు శిఖరాల మధ్య నిలబడ్డారు. మధ్యలో సరళరేఖలా అనంతమైన లోయ.

“ఏం చేద్దాం?” సిద్ధార్థ అడిగాడు - ఏ శిఖరం ఎక్కుదాం అన్నట్టు.

“నిద్రపోదాం.”

సిద్ధార్థ ఉలిక్కిపడి రాకేష్ వైపు చూశాడు. రాకేష్ లేచి మోకాలి మీద చేయి ఆన్చి, బాధని అణుచుకుంటూ అతి కష్టం మీద అడుగులు వేసుకుంటూ సిద్ధార్థ దగ్గరికి వచ్చాడు.

“ఈ పరిస్థితిలో మనం ప్రయాణం చేయటం అంత మంచిదికాదు. కానీ అసలు ఓపిక లేదు. ఒక రెండు మూడు గంటల్లో ఎలాగూ తెల్లవారుతుంది. ఈ రెండు గంటల నిద్రతో మరింత శక్తి వస్తుంది.”

సిద్ధార్థకి అతడి వాదనలో నిజం వుందనిపించింది. తెల్లవారితే తూర్పు ఎటు వుందో తెలుస్తుంది. అది తెలిస్తే దక్షిణంవైపు శిఖరం ఎక్కుతే ఛాన్సు కొద్దిగా ఎక్కువ వుంటుంది. అది ఆలోచించి, “సరే” అన్నాడు.

ఆ నిర్ణయాని కొచ్చాక మరి ఆలస్యం చేయకుండా ఒక చిన్న కప్పులా వున్న దాని క్రింద విశ్రాంతికి ఉపక్రమించారు ఇద్దరూ. నిజానికి సిద్ధార్థ చాలా అలసిపోయి వున్నాడు. అలా పడుకుని కళ్ళు మూసుకోగానే నిద్రపట్టేసింది. వళ్ళు తెలియకుండా నిద్రపోయాడు. శారీరక బాధలు, చలి బారినుంచి తీసుకోవలసిన చర్యలు, భయం - అన్నీ మరిచిపోయి సుషుప్తి లోకి జారుకున్నాడు.

సూర్యకిరణం వాలుగా వచ్చి మొహాన్ని చురుక్కు మనిపించటంతో హఠాత్తుగా మెలకువ వచ్చింది సిద్ధార్థకి. ఉలిక్కిపడి టైమ్ చూసుకున్నాడు. . . . పదకొండున్నర. . . .! ఎన్నాళ్ళనుంచో నిద్రలేనట్టు - అలసిపోయిన శరీరాన్ని ఆక్రమించేసుకున్నట్టుంది. అనుకున్న దానికంటే ఐదుగంటలు ఆలస్యమైంది. ఉష్ణోగ్రత అలాగే వుంది. శీతల పవనాలు వస్తూనే వున్నాయి. సూర్యకాంతి వల్ల ఆ ప్రదేశం మాత్రం మరింత తెల్లగా ప్రతిబింబిస్తూ వుంది.

కళ్ళు విపరీతంగా లాగుతున్నాయి. నడుము నొప్పివల్ల లేచి కూర్చోలేకపోయాడు. అలాగే పడుకుని, పై ఆకాశం కేసి చూస్తూ అనుకున్నాడు- **“లేవకపోతే ఏమవుతుంది? ఇంకొన్ని గంటల్లో ప్రాణం పోతుంది. పూర్తిగా ప్రాణం కూడా పోనక్కరలేదు. మంచులో నివసించే జంతువో, పక్షో గమనించినదంటే చాలు. సొమ్ముసిల్లి పడి వుండగానే చీరుకు తినేస్తుంది. ఈ శిథిలమైన కాళ్ళతో, ఈ సత్తువలేని శరీరంతో డేక్కుంటూ, పాక్కుంటూ శిఖరాన్ని అధిరోహించటం కంటే ఇదే మేలు హాయిగా చచ్చిపోవచ్చు. . .”**

కానీ ఆ ఆలోచన క్షణం సేపే!

లేచి కూర్చున్నాడు. అప్పటికే ఆలస్యమైపోయింది. బయల్దేరాలి! చెవి కొసలు రుద్దుకుంటూ పక్కకి చూశాడు.

ఒక భయం - ఒక చలి - సుడి తెమ్మెరలా అతడిని నిలువెల్లా వణికించింది.

పక్కన రాకేష్ లేడు!

అతడు అట్లా ఇట్లా చూశాడు. చుట్టూ కొండలు. . . . మంచు పర్రాణాలు. . . .

నిశ్శబ్దం. . . . తప్ప రాకేష్ లేడు!

‘రాకేష్’ అని పిల్చాడు. కొండల మధ్య అతడి స్వరం కూరుకుపోయింది. కంగారుగా లేచి నిలబడ్డాడు.

“రా. . . కే. . . ష్!!”

జవాబు లేదు.

“రాకేష్”

ఎలుగెత్తి అరిచాడు. పర్వతాల నడుమ నించి అదే పిలుపు తిరిగి ప్రతిధ్వనించింది. అంతే తప్ప సమాధానం లేదు. సిద్ధార్థ అడుగు ముందుకు వేయబోయి కాలికేదో తగలడంతో ఆగిపోయాడు.

బట్టలు!

పెర్పావి. అంతేకాదు, రాకేష్ వి కూడా వున్నాయి. అవన్నీ తన మీద కప్పబడి వుండబట్టే అంత వెచ్చగా నిద్రపట్టింది!

సిద్ధార్థ నిశ్చేష్టుడయ్యాడు.

అంతలో అతడి చేతికి ఒక కాగితం తగిలింది. రాకేష్ చేతివ్రాతతో వున్నది! ఆశ్చర్యంతో విప్పి చదివాడు.

“సిద్ధార్థా!

నువ్వు ఈ ఉత్తరం చదివే సమయానికి నేను నీకు కుడివైపున వున్న శిఖరం ఎక్కుతూ వుంటాను. “ఎక్కటం” అన్న పదం సరి అయినది కాదేమో! పాకుతూ వుంటాను. ఒక కాలుతో ఈ శిఖరమంతా పైకి పాకటానికి నాకు చాలాసేపు పట్టవచ్చు. నువ్వు క్రిందే వుండి శక్తి సమకూర్చుకో! పైకి వెళ్ళాక ఇదే దారి అవునో కాదో చెబుతాను.

మళ్ళీ మనం కలుసుకుంటామో లేదో, నీకో మాట చెప్పనీ, నేను చెడ్డవాణ్ణి కాదు. ఈ ప్రపంచంలో ఎవడూ చెడ్డవాడు కాదు. పరిస్థితులే మనిషిని రాక్షసుడిని చేస్తాయి. ఈ మంచు పర్వతాల మధ్య నీ శత్రువునని తెలిసీ, నువ్వు నామీద చూపిన కరుణ, దయ, ప్రేమల్లో కనీసం వెయ్యవ వంతు నా తండ్రిగానీ, తల్లిగానీ, పినతల్లిగానీ నామీద చూపించి వుంటే నేనీ రకంగా తయారవకపోయే వాణ్నేమో!

నీకు తెలుసా? మావయ్యని చంపింది నేను! డాక్టర్ రంగప్రసాద్ మీద హత్యా ప్రయత్నం చేసింది నేను! ఈ నరరూప రాక్షసుడిని చూస్తుంటే నీకు అసహ్యం వేయటం లేదూ. . . . నా జీవితపు మరికొన్ని చీకటి రహస్యాలు చెపితే మొహం మీద ఉమ్మేస్తావు. కానీ లేలేత చెట్టు మొలకెత్తేటప్పుడు పై పెళుసు రాలిపోయినట్టు నీ స్థిరత్వం ముందు నా “చెడు” వీగిపోయింది. ఇంత తెలిసినా, నీ భార్యని రక్షించుకోవటానికి ప్రయత్నించావే తప్ప నన్ను ఎలా సాధించాలా అని ఆలోచించలేదు. పైగా రక్షించ ప్రయత్నించావు. నీ మంచితనంతో నా హృదయాన్ని పరపరా కోశావు. ఇంత మంచితనాన్ని నేను భరించలేక పోతున్నాను సిద్ధార్థా ఏం చెయ్యను?

నువ్వు నిద్రలోకి జారుకున్నాక నేను ఆలోచించాను. ప్రొద్దున్న లేచి నన్ను భుజాన వేసుకుని నువ్వు కొండ ఎక్కటం ప్రారంభిస్తావు. అది దాదాపు దుర్లభం. తీరా ఎక్కాక మనని దురదృష్టం వెక్కిరిస్తే, శిఖరానికి అటువైపు ఏమీ లేకపోతే!! మనిద్దరికీ మరణమే శరణ్యం.

అందుకే ఆ రిస్కు నేనే తీసుకోదల్చాను. ఇప్పటికే మోకాలి పైకి పాకిన ఫ్రాస్ట్ బైట్-నేను నడవటానికి నిన్నటినుంచే సహకరించటం లేదు. అందుకే పాకుకుంటూ బయల్దేరాను. ఈ శరీరం మంచుమీద మరింత రాపిడి పొందితే, మాసం మరింత తొందరగా చచ్చుబడి పోతుందని నాకు తెలుసు. కానీ నా మనసే కుత్సితమైనది. దానిచుట్టూ వున్న మాంసం కుళ్ళిపోతే మాత్రం నష్టం ఏమున్నది?

బయల్దేరే ముందు మరో ఆలోచన వచ్చింది. నా వంటిమీద ఇన్ని బట్టలెందుకు? నావి కూడా నీకే ఇచ్చేస్తే? (ఉస్సోక్ సభ్యులు మరణించేటప్పుడు దిగంబరంగా వుండాలని వ్రాసిపెట్టి వుండేమో.) నాకు కూడా ఇంత మంచి ఆలోచన వచ్చినందుకు నన్ను నేనే అభినందించుకున్నాను. షెర్పా బట్టలతో పాటు వాటిపైన నావి కూడా వేసుకో సిద్ధార్థా! నా బట్టల వల్ల నువ్వు మరో నాలుగు గంటలు ఎక్కువ బ్రతకగలిగేతే అంతకన్నా కావల్సింది ఏముంది? నగ్నంగా కొండపైకి డేకుతున్న ఈ దిగంబరుణ్ణి చూసి, నిర్మానుష్యమైన ఈ మంచు పర్వతాల మీద నవ్వేదెవరు? సోతే చలి నన్ను

చంపుతుందంటావా? చంపదు సిద్ధార్థా! ఏ శక్తి నన్ను నీ భుజాలమీద వేసుకుని ముందుకు నడిపిందో, అదే శక్తి నన్ను ముందుకు నడుపుతుంది. నేను జీవితంలో చేస్తున్న మొదటి మంచి పని ఇది! నీకు సాయపడటం కోసం కనీసం శిఖరాగ్రం చేరేవరకన్నా నేను బ్రతుకుతాను.

శిఖరాగ్రం చేరేక పిస్తోలు పేలుస్తాను. (పిస్తోలు నిన్ను చంపటం కోసం ఉస్సోక్ నాకిచ్చింది. ఈ విధంగా ఉపయోగపడుతోంది) నేను పిస్తోలు ఒకసారి పేలిస్తే ఇటువైపే నాగరిక ప్రపంచం వుందన్న మాట. నువ్వు రావొచ్చు. లేక పిస్తోలు చప్పుడు మూడుసార్లు వినపడితే నువ్వు ఇటు రానక్కర్లేదు. అటువైపు శిఖరం ఎక్కి నీ అదృష్టం పరీక్షించుకో! మరో ముఖ్యమైన సంగతి. . . .

అష్టావక్రుడి జననం గురించిన కొన్ని వివరాలతో మరో కాగితం నా బట్టల జేబులో వుంది. తీసుకో త్వరపడు!

వీలైనంత త్వరగా నేను పాకటానికి ప్రయత్నిస్తాను. నువ్వు మాత్రం ఇటు రావటానికీ, నన్ను రక్షించటానికీ ప్రయత్నించకు. నన్ను మోస్తూ ఈ శిఖరం ఎక్కటం దాదాపు అసాధ్యం కొంచెం ఆలస్యమయినా ఇదే మంచి పద్ధతి. పిస్తోలు ఒకేసారి పేలి నువ్వు ఇటువైపు వస్తే, అప్పటివరకూ ఈ శిఖరం మీద మరో ఆరుగంటలు నీ రాకకోసం ఎదురు చూస్తూ నేను బ్రతికి వుంటే, సరే సరి లేకపోతే మాత్రం మి. . . .త్ర. . . .మా. . . . ఇదే ఆఖరి వీడ్కోలు. చివరగా ఒక్క కోర్కె. . . నీకూ నీ కుటుంబానికీ నేను చేసిన ద్రోహానికి క్షమించు నన్ను!!!!

మరొక్క విషయం సిద్ధార్థా! ఈ విషయాలు ఏవీ కేదారగారికి చెప్పకు. నేను మరణించానని మాత్రం చెప్పు. ఈ ప్రపంచంలో నాకోసం కనీసం ఒక కన్నీటి చుక్క విడవడినదంటే అంతకన్నా ఆత్మసంతృప్తి నాకు మరొకటి ఏముంతుంది? ఈ ఒక్క టైనా నాకు దక్కనీ.

ఈ ప్రపంచంలో కనీసం ఒక్కరైనా, నేను మంచివాడిననే ఉద్దేశ్యంతో వుండనియ్యి! నవ్వొస్తోంది. నాకు ప్రపంచాన్ని ఏలదామనుకున్నవాడు ఎంత చిన్న చివరి కోర్కెతో మరణించవలసి వస్తుందో చూడు. మిత్రమా! తూర్పున బాగా వెలుతురై, నన్ను రమ్మని పిలుస్తోంది. బ్రతికి వుంటే మళ్ళీ కలుసుకుందాం. లేకపోతే సె. . . .ల. . . వు. . .

వణికే వేళ్లతో - చెమర్చిన కళ్ళతో ఎదురుగా వున్న ఎత్తైన శిఖరం వైపు చూశాడు సిద్ధార్థ. రాకేష్ చేసిన త్యాగంలా ఎదిగిపోయి వుంది ఆ కొండ! అతడు ఎంత దుర్మార్గుడన్నా కానీ. . . . ఈ క్షణం చేసినది మాత్రము మానవమాత్రులు కలలో కూడా ఊహించలేనిది. ఎంతదూరం ఆలోచించాడు అతడు! నిజమే- అతడిని భుజాన వేసుకుని ఈ శిఖరం ఎక్కలేకపోయి వుండేవాడు! అయితే మాత్రం. . . . బట్టలు కూడా త్యాగం చేసి తనని బ్రతికించాడు! కుళ్ళిపోతున్న కాలితో, శుష్కించిపోతున్న శరీరంతో గమ్యం వెతుక్కుంటూ సాగిపోతున్నాడు. తనకి దారి చూపించటం కోసం బ్రతుకు బలి పెట్టుకుంటున్నాడు.

అయినా సరే ఛస్తే ఇద్దరూ చావాలి. ఏమాత్రం వీలున్నా అతడిని కూడా బ్రతికించాలి. ఒకవేళ అటేగానీ ప్రపంచం వుంటే తన భుజాలమీద వేసుకుని పరుగెత్తాలి! ఈ ఆలోచనతో సిద్ధార్థ ఆయత్తమయ్యాడు.

అంతలో వినిపించింది పిస్తోలు చప్పుడు!

సిద్ధార్థ ఆనందంతో క్షణంపాటు అచేతనుడయ్యాడు. ఒక్కసారిగా మొహం విప్పిరింది. అన్ని శక్తులూ కూడగట్టుకున్నాడు. రాకేష్ పథాలుగు గంటలు ప్రయాణం చేసింది. తను ఆరుగంటల్లో కవర్ చేయగలడు! అప్పటివరకూ తమ ఇద్దరి ప్రాణాలు పోకుండా వుంటే- నిస్తానని తను పడిపోకుండా వుంటే. . . . దిగటం ఎంతసేపు? రాకేష్ తో సహా దిగిపోగలడు. దిగిపో. . . .

మళ్ళీ పిస్తోలు పేలిన శబ్దం.

సిద్ధార్థ షాక్ కొట్టినట్టు నిలబడిపోయాడు. అది కలో నిజమో, సరీగా విన్నాడో లేదో అర్థంకాలేదు. కలే అయితే ఎంత బావుణ్ణు. అది ఇంక దేని తాలూకు శబ్దమో అయి వుంటుంది అంతే. అంతే.

అతడలా అనుకుంటూ వుండగా మూడోసారి పిస్తోలు పేలిన ధ్వని వినపడింది. ఆ తరువాత గాఢమైన నిశ్శబ్దం.

కారు స్పీడుగా వెళుతుంది.

ఇక ఈ సస్పెన్సు భరించలేనట్టు అగర్వాల్ రంగప్రసాద్ వైపు తిరిగి, “మనం ఎక్కడికి వెళుతున్నాం?” అని అడిగాడు.

“క్షమించండి. మీరనుకున్నట్టు నేను సి.బి.ఐ. ఆఫీసర్ని కాను. మామూలు డాక్టర్నే” అన్నాడు రంగప్రసాద్.

అగర్వాల్ ఉలిక్కిపడి రంగప్రసాద్ వైపు చూశాడు.

“మీరు నన్ను క్షమించాలి. ఒక గొప్ప రహస్యాన్ని బయటకు లాగటానికి ఈ విధంగా నాటకమాడవలసి వచ్చింది” అంటూ-- కృష్ణాపురంలో వికృత శిశువులు పుట్టడం, తాము పరిశోధన చేయడం- అంతా చెప్పాడు. చివరికి నివేదిత ఆడిన నాటకం గురించి కూడా చెప్పాడు.

వింటూంటే అగర్వాల్ మొహం జేవురించింది. ఆ కోపం చూస్తూ వుంటే అప్పటికప్పుడే పోలీసులకి ఫిర్యాదు చేసి తనని అరెస్టు చేయిస్తాడేమో అనుకున్నాడు కానీ పూర్తిగా విని, అతడు భారంగా విశ్వసించాడు. అగర్వాల్ గొప్ప వ్యాపారవేత్త! అతడు బలహీనతలు అతనికి వుండొచ్చు గాక! కానీ క్లుప్తంగా చెప్పినా, విషయాన్ని సరీగ్గా అర్థం చేసుకున్నాడు. అంతా వింటూన్న కొద్దీ అతని మొహంలో రకరకాల భావాలు కదలాడాయి. అంతా విని నమ్మలేనట్టు--

“ఎక్కడో బొంబాయిలో రెండు సంవత్సరాల క్రితం నా భార్యకి పుట్టిన వికృత శిశువుకీ, ఇక్కడ కృష్ణాపురంలో పుట్టిన ఏడుగురు శిశువులకీ సంబంధం వుంటుందని నేననుకోను. ఎందుకంటే ఈ మధ్యకాలంలో కూడా దేశంలో అక్కడక్కడా వికృత శిశువులు పుట్టారు కదా!” అన్నాడు.

“వాళ్ళతో కూడా ఎస్సెస్సెకి సంబంధం వుండి వుండవచ్చు” అన్నాడు రంగప్రసాద్ అన్నాడేగానీ, తన వాదనలో అంత బలంలేదన్న సంగతి అతడికే అర్థమవుతూంది.

అంతలో అగర్వాల్ “లేదు. ఆ విషయం నేను నిర్ధారణగా చెప్పగలను” అన్నాడు.

“ఎలా?”

“నేను ఆ కార్యాలయానికి అతి రహస్యంగా వెళ్ళిన మాట నిజమే! రహస్యం అంటే ప్రభుత్వం, చట్టం- ఇలాటి వాటికి భయపడి కాదు. ఇలాటి విషయాలు అందరికీ తెలియడం ఇష్టంలేక ఆ మాటకొస్తే స్పెర్మ్ సెల్లింగ్ ఏజెన్సీ మరీ అంత రహస్యంగా నడుస్తున్న సంస్థ ఏమీకాదు. హైక్లాస్ సొసైటీలో దాని గురించి మాట్లాడుకుంటూనే వుంటారు. ఇప్పుడు వీధివీధికి బ్యూటీ పార్లర్లు ఎలా వెలసినాయో, కొంతకాలానికి నగరానికొక ఎస్సెస్సె వెలసినా ఆశ్చర్య పోనక్కర్లేదు.”

“అంతమంది గొండాళ్ళుగానీ, వందలాది వున్న మొగవారుగాని

వున్నారంటారా?”

అగర్వాల్ నవ్వాడు. ఆ నవ్వులో జీవం లేదు. “అందరూ మాలా నిజంగా అవసరం వున్న దంపతులే అయి వుండనవసరం లేదు డాక్టర్. కేవలం ఫాషన్ కోసం ఒక గొప్పవాడి పిల్లాడిని కనడం సర్వసాధారణం అయిపోతుంది అని ఎందుకనుకోరు?”

‘మైగాడ్’ అనుకున్నాడు రంగప్రసాద్ మనసులో! అతది మనసులో భావాల్ని గుర్తించినట్టు అగర్వాల్, తన అభిప్రాయాల్ని మరింత సహేతుకంగా వివరించాడు.

“ఇందులో విచిత్రం ఏమీలేదు ప్రసాద్! యాభై ఏళ్లనుంచీ మనిషి ప్రవృత్తిలో వస్తూన్న మానసిక పరిణామాన్ని గుర్తిస్తే ఇది విమృతగా కనపడదు. యాభై ఏళ్ళ క్రితం - అంటే 1950 ప్రాంతాల్లో పెళ్ళి కాని అమ్మాయిలు పర పురుషుడి వంక చూడటానికే భయపడేవారట! పాతికేళ్ళ క్రితం - అంటే 1985 ప్రాంతాల్లో కాలేజీ స్టూడెంట్స్ తమ పుస్తకల మధ్య సినిమా యాక్టర్ల ఫోటోలు పెట్టుకుని ముద్దు పెట్టుకునే వారట. అటువంటప్పుడు ప్రస్తుత పరిస్థితుల్లో, వెర్రితలలు వేసిన తన అభిమానానికి గుర్తుగా, ఒక కోటీశ్వరుని భార్య తన అభిమాన నటుడిదో, క్రికెట్ ఆటగాడిదో ‘అంశని’ తనద్వారా రూపొందించాలనుకుంటే అందులో విచిత్రం ఏమీలేదు. అంతవరకూ ఎందుకు? ప్రస్తుతం హిందీలో రాజ్యం ఏలుతూన్న రోమన్ కపూర్ తన సెమన్ ని పదిహేను లక్షలకి అమ్మానని ఒక పార్టీలో నాకు స్వయంగా చెప్పాడు.”

రంగప్రసాద్ ఇక వినలేనట్టు కళ్ళు మూసుకుని తల కారు సీటు మీదకు వాలాడు.

బాగా కొవ్వొక్కిన ఒక మోడరన్ స్త్రీ- ఒక కోటీశ్వరుడి భార్య. . . . భర్తతో పడుకుని తను అభిమనించే సినిమా నటుడితో మానసిక వ్యభిచారం చేసే బదులు, అతడి అంశని కొనుక్కుంటుంది - తన కోర్కెని ఆ విధంగా తీర్చుకుంటుంది.

‘ఎస్సెస్సే’ రహస్యంగా చేస్తున్నది ఈ పనే! మార్జువానా, హాషిష్ లాంటి మత్తు పదార్థాలు ఎలా స్మగిల్ చేయబడుతున్నాయో, ఈ వీర్యం కూడా అలాగే స్మగిల్ చేయబడుతుందన్న మాట!

రంగప్రసాద్ వళ్ళు జలదరించింది. పత్రికల్లో దాదాపు నగ్నంగా ఫోజులిచ్చే రోమన్ కపూర్ (హి-మాన్) మొహం కళ్ళముందు కదలాడింది. డబ్బుకోసం ఏ పనైనా చేసే క్రికెట్ ఆటగాడు సునీల్ సావేద్యర్ గుర్తొచ్చాడు.

వీళ్లందరూ ఎస్సెస్సేకి బహుశా అమ్ముడుపోయి వుండవచ్చు. కానీ నైతిక విలువల పట్ల ఇంకా నమ్మకం వున్న గొప్పవారు చాలామంది వున్నారు. ఒక గొప్ప కారణం వుంటే తప్ప, కేవలం డబ్బుకి తమ ‘అంశ’ని అమ్మురు. మరి నీరి పెమన్ ని

ఎస్సెస్సే ఎలా సంపాదించ గలుగుతుంది? ఒకవేళ సంపాదించగలిగినా కొనేవాళ్ళకి నమ్మకం కుదరడం కోసం ఆ స్పెర్మ్ తమదే అన్న హామీ పత్రాన్ని ఎలా సంపాదిస్తుంది?

రంగప్రసాద్ ఆలోచనలో వుండగానే కారు మలుపు తిరిగి విశాలమైన కాంపౌండ్లోకి ప్రవేశించింది! అప్పటికే ఆకాశం మేఘావృతమై వుంది. ఆ రాత్రి కాళరాత్రిగా మారబోతున్న సూచనలు కనబడుతున్నాయి.

“నాకు తెలిసినంతలో ఈ సమస్యకి పరిష్కారం చెప్పగలిగేవాడు డాక్టర్ వంశీకృష్ణ ఒక్కడే- అతడి దగ్గరకి వెళుతున్నా” అని రంగప్రసాద్ అంటూ వుండగా కారు ఇన్స్టిట్యూట్ ముందు ఆగింది.

“ఆయన తెలుసుగా మీకు-” దిగుతూ అన్నాడు.

“తెలుసు. నేనూ నా భార్య వచ్చాముగా. కానీ నా అనుమానం ఏమిటంటే ఇక్కడ కృష్ణాపురంలో వుడుతున్న వికృత శిశువులకీ-- అక్కడ బోంబేలో ఎప్పుడో రెండు సంవత్సరాల క్రితం నా భార్యకి పుట్టిన వాడికీ సంబంధం ఏమీ వుంటుందని?”

* * * *

“నేను అగర్వాల్ అభిప్రాయంతో ఏకీభవిస్తున్నాను” అన్నాడు వంశీకృష్ణ కుర్చీలో వెనక్కి వాలుతూ.

“అంతేనంటారా?” నిరాశగా అడిగాడు రంగప్రసాద్.

“పోనీ మీ అభిప్రాయం చెప్పండి” వంశీకృష్ణ అడిగాడు.

“నాకంటూ ఒక నిర్దుష్టమైన అభిప్రాయం లేదు” అన్నాడు రంగప్రసాద్. “. . మనం ఈ విషయంలో లోతుగా పరిశీలించాలంటే-- ఈ రెండు సంవత్సరాల కాలంలో దేశంలో పుట్టిన అందరు వికృత శిశువులనీ పరిశీలించాలి. వాళ్ళ తల్లుల్ని ఇంటర్వ్యూ చెయ్యాలి.”

“చేస్తే ఏం తెలుస్తుంది.”

“ఎస్సెస్సేకి వాళ్ళకీ ఏమన్నా సంబంధం వుందేమో తెలుస్తుంది.”

వంశీకృష్ణకి నవ్వు రాబోయింది. రంగప్రసాద్ ఏమన్నా అనుకుంటాడేమోనని ఆపుకున్నాడు. “. . . . కొన్ని కోట్లతో వ్యాపారం చేసే ఎస్సెస్సే- ఎక్కడో కృష్ణాపురం వచ్చి ఏడుగురు స్త్రీలమీద ఎందుకు సెమన్స్ని ఉపయోగిస్తుంది డాక్టర్?”

“నేనూ అదే అన్నాను” అన్నాడు అగర్వాల్ మధ్యలో కల్పించుకుంటూ! “నా కళ్లముందే ఒక సొసైటీ స్త్రీకి ఆమె అభిమాన నటుడి ద్వారా కొడుకు కలిగాడు. అదీ రెండు సంవత్సరాల క్రితమే.”

వంశీకృష్ణ అన్నాడు, “ఎస్సెస్సే మీద కూడా మనం చట్టరీత్యా ఏమీ చర్య తీసుకోలేము అనుకుంటాను. . . . పార్లమెంటులో వీర్యం అమ్మకాన్ని నిషేధిస్తూ ఆర్డినెన్స్ వస్తే తప్ప. . . .

రంగప్రసాద్ వినటం లేదు. ఆలోచిస్తున్నాడు. అతడి మనసు చెపుతూంది-- ఇక్కడే. . . . ఇక్కడే ఏదో మెలిక వుందని.

అగర్వాల్ లేచి “నేను వెళ్ళిరానా, నా విమానానికి టైమవుతూంది. . . .” అన్నాడు.

రంగప్రసాద్ లేచి అతనికి కరచాలనం ఇస్తూ “థాంక్స్. . . . అంతే కాదు మీరు క్షమించాలి కూడా. చిన్న విషయం కోసం చాలా పెద్ద నాటకం ఆడవలసి వచ్చింది. మీకు సమయం, డబ్బూ రెండూ ఖర్చే. . . .” అన్నాడు.

“ఫర్వాలేదు నేను కోరేది కూడా ఒక్కటే. ఒకవేళ ఈ కేసు బయటకు వచ్చినా మా స్వవిషయాలు ఎక్కడా బయటకు రానివ్వకండి. ప్రెస్ అంటే చాలా భయం నాకు.”

కరచాలనం చేసి బయటకు నడిచాడు.

సరిగ్గా పావుగంటలో అగర్వాల్ కారు విమానాశ్రయం చేరుకుంది. కౌంటర్ అప్పుడే మూసేస్తున్నారు. అతడు హడావుడిగా తన స్లిప్ తీసుకుని విమానంవైపు నడిచాడు. అతడే ఆఖరి ప్రయాణీకుడు.

బొంబాయి వెళ్ళే ‘ఎయిర్ బస్’ అది.

ప్రక్కనే మరో చిన్న విమానం బయల్దేరుతూంది. లైట్ మెన్ దానికి సిగ్నల్స్ ఇస్తున్నాడు.

రాత్రి ఎనిమిదయింది. అంతా ఖాళీప్రదేశం అవడంతో చల్లటి గాలి రివ్వున వీస్తూంది. అతడే ఆఖరి ప్రయాణీకుడవటంతో విమానాశ్రయపు మెట్లనుంచి, విమానం వరకూ దాదాపు వెయ్యి గజాల ప్రదేశం నిర్మానుష్యంగా వుంది. విమానం దగ్గర నలుగురైదుగురు సిబ్బంది నిలబడి వున్నారు.

అంతా ఖాళీ ప్రదేశం అవడంతో చల్లటిగాలి రివ్వున వీస్తూంది. రన్వే మీద లైట్లు వరుసగా కనిపిస్తున్నాయి. సన్నటి తుంపర మొదలైంది.

అప్పటివరకూ ఒకే దిక్కుగా వీస్తున్న గాలి సుడిగా మారటంతో, ఎగురుతూన్న దుమ్ము మొహానికి తగలకుండా బ్రీఫ్ కేస్ అడ్డుపెట్టుకున్నాడు అగర్వాల్. గాలి ఉధృతం మరింత హెచ్చడంతో అలాగే నడవసాగాడు. విమానం తాలూకు ప్రొఫెల్లర్ శబ్దం చెమలని బుద్బుద్ కొడుతోంది.

అదే సమయానికి కదుల్తాన్న విమానానికి సిగ్నల్స్ ఇస్తున్న మనిషి అకస్మాత్తుగా ఆ విమాన గమనంలో ఏదో మార్పు గమనించాడు. డెడ్లైన్ దాటి ముందుకు దూసుకు వచ్చింది అది. మొహం చిట్టించి చూశాడు. దూరంగా ఎక్కడో వురిమింది ఆ శబ్దానికా అన్నట్లు విమానం రెక్కల దగ్గరుండే లైట్లు ఆరిపోయాయి.

అగర్వాల్ని ఒక గాలి కెరటం పక్కకి తోసింది. చెవులనిండా హోరు, కళ్ళు కనిపించడం లేదు. గాలి పంతం పట్టినట్టు అతడి చుట్టూ తిరుగుతూ వుంది. దిగుతూన్న మరో విమానపు లైటు కళ్ళలోకి కొట్టింది. కదిలే చిన్న విమానం మరింత దగ్గరైంది.

ముందు గమనించింది ఎయిర్ బస్ దగ్గరున్న సిబ్బందిలో ఒకడు. “హేయ్ యిటు” అని అరిచాడు. గాలిలో ఆ మాటలు ‘తొందరగా’ అన్నట్టు పిలిచాయి. ప్రొఫెల్లర్ శబ్దం మరింత దగ్గరైంది. గాలి మరింత ఉధృతమై వర్షపు చినుకులు మొదలయ్యాయి. మరో నాలుగు అడుగులు వేశాడు.

అతడి నోటివెంట ఆర్తనాదం కూడా రాలేదు. భుజం మొదట గాలిలోకి ఎగిరిపోయింది. ఆ తరువాత శిరస్సు ఛిద్రమై ఖండఖండాలుగా పైకి లేచింది. నడుము మాంసపు ముద్దలా క్రిందికి జారిపోయింది.

తప్పు పైలెట్ దా, అగర్వాల్దా అని సాక్ష్యం చెప్పవలసిన లైన్మాన్ అంత రక్తాన్ని చూసి స్పృహతప్పి పడిపోయాడు.

చిన్న విమానపు పైలెట్కి ఉస్సోక్ ఇచ్చిన ఆజ్ఞా అది! లేక పంచభూతముల్లో ఒకటైన వాయువునకు క్షుద్ర గణాధిపతి కాజ్మోరా ఇచ్చిన సూచనా?

“**ప్రియమైన** ఉస్సోక్ సభ్యులారా?” మహాద్రష్ట కంఠం ఆ హాలులో ప్రతిధ్వనించింది. “ఏ రోజు కోసమయితే ఉస్సోక్లో ప్రతీ సభ్యుడూ కలలు కన్నాడో, ఆ క్షణం ఆసన్నమయింది. అష్టావక్రుడు ఆవిర్భవించబోతున్నాడు. కాజ్మోరా అంశతో కుట్టి సైతాను ఈ ప్రపంచాన్ని ఏలటానికి వస్తున్నాడు. ఈ రోజే! ఈ రాత్రే!! ఈ రాత్రి పన్నెండింటికి!!!”

సభలో హర్షధ్వనాలు చెలరేగాయి.

“మనం ఇంతకాలం నమ్మకంగా చేసిన సేవలకి ప్రతిఫలంగ సాతాను మనకి అద్భుత శక్తులని ప్రసాదిస్తాడు. తనను నమ్మనివారినీ, దేముని పూజించే వారినీ ఊచకోత కోస్తాడు. మన బంగారు భవిష్యత్తు వాస్తవం అయ్యే రోజు వచ్చింది” అతడు

ఆగి నెమ్మదిగా అన్నాడు.

“ఇంకా నాలుగు గంటలే! ఈ లోపులో కొన్ని పనులు చేయాలి. వాటి గురించి అవతార్ బాబా చెబుతాడు.”

అవతార్ బాబా రంజిత వైపు ‘కూర్చుని వుండమ’న్నట్టు చూసి తాను స్టేజి మీదకు వెళ్ళాడు. అతడు ఇప్పుడు తన మామూలు దుస్తుల్లో కాకుండా బాబా వేషంలో వుండబట్టి షాడో అతడిని గుర్తుపట్టలేకపోయాడు. గుర్తుపట్టి వుంటే అతడు కూడా దిగ్భ్రమలో మునిగిపోయి వుండేవాడే! ఈ లోపులో రంజిత వెనుక వరుసలో కూర్చుని వున్న షాడోని చూసింది. బాబా ఎవరో తనకు తెలుసన్న వార్తని అతనికి ఎలా అందజేయాలన్నది ఆమెకి అర్థం కాలేదు. ఈ లోపులో బాబా ఉపన్యాసం మొదలైంది.

“మిత్రులారా! కాజ్మీరా ఇచ్చిన సూచనలని తూ.చ. తప్పకుండా మనం అనుసరిస్తూ వుండటం వల్ల సంతుష్టుడైన గణాధి దేవత మనకి తన అంశ అయిన అష్టావక్రుణ్ణి మరో నాలుగు గంటల్లో ప్రసాదించబోతున్నాడు. సింహళ ప్రధానిని చంపడంలో మన ఉస్సోక్ సభ్యులు యిద్దరు చనిపోయారు. వారిని తిరిగి బ్రతికించటం కోసం అష్టావక్రుణ్ణి వేడుకున్నది ఉస్సోక్ సంస్థ! మన విన్నపాలకి కాజ్మీరా అంగీకారం లభించింది.”

సభలో మళ్ళీ చప్పట్లు. . . .!

బాబా కొనసాగించాడు. “నేను రాష్ట్రపు ఆస్థాన యోగిగా నియమించబడిన సంగతి మీకు తెలుసు! భారతదేశం నుంచి ఆంధ్రరాష్ట్రం విడిపోతే దానికి ఉజ్వల భవిష్యత్తు వుంటుందని నేను ముఖ్యమంత్రికి చెప్పాను. దాని ఫలితం మీరు చూస్తూనే వున్నారు. . . .”

సభ ముందు వరుసలో కూర్చున్న రంజిత, చివర్లో కూర్చున్న షాడో-- ఇద్దరూ దిగ్భ్రాంతితో చూస్తూ వుండిపోయారు.

“భారతదేశపు సర్వ సైన్యాధికారి, కడుపులో అల్సర్ తో నా దగ్గరకి వచ్చిన సంగతి మీకు తెలుసు! అది నయం చేసినందుకు ఆయన మనకు కృతజ్ఞుడై వున్నాడు. అవసరం అయినప్పుడు కొంత సైన్యం మనకు సాయపడుతుంది--”

రంజిత నిర్విణ్ణుడైంది!

సింహళ ప్రధానిని హత్య చేయించింది ఉస్సోక్ అన్నమాట! ఆ కారణంగానే అంతర్జాతీయ పరిస్థితులు తారుమారయ్యాయి. దేశం అపఖ్యాతి పాలైంది. దీనికితోడు ముఖ్యమంత్రి, పెన్షన్ లో చీలిక సాయంతో రాష్ట్రాన్ని సైతం ప్రతిపక్షిగల దేశంగా

ప్రకటన చేయగానే అంతర్యుద్ధం మొదలవుతుంది. అమెరికానో, చైనానో రాష్ట్రపు నడిబొడ్డులో తన విమానాల్ని దింపుతుంది!

షాడో కూడా సరీగ్గా ఇదే ఆలోచిస్తున్నాడు! సింహళపు ప్రధానికి కాష్మీరాకీ వ్యతిరేకత వుందనీ అందువల్ల అష్టావక్రుడి జననానికి ముందే ఆ ప్రధానిని చంపేయాలనీ అనగానే, ఇద్దరు ఉస్సోక్ సభ్యులు నడివీధిలో అతడిని కాలేస్తేరు. తమ ప్రాణాల్ని కాష్మీరా కోసం త్యాగం చేసేటంత మూఢ నమ్మకం వారిలో పెరిగిపోయింది!

ఒక్కసారి సామీప్యానికి వస్తే చాలు- ‘ఉస్సోక్’ చదువుకున్న వారినీ, చదువుకోని వారినీ అందర్నీ మూర్ఖుల్ని చేస్తుంది. (ఆ మాటకొస్తే చదువుకున్న వారిలోనే మూఢనమ్మకాలు ఎక్కువ) ఉస్సోక్ దీన్ని బాగా ‘కాష్’ చేసుకుంటుంది. కానీ. . . . కానీ. . . . నిజంగా క్షుద్రశక్తులు ఉన్నాయా?

దానికి సమాధానంగా బాబా స్వరం వినిపించింది.

“ఈ అర్థరాత్రి అష్టావక్రుడి జననం జరుగుతుంది. సరీగ్గా అదే సమయానికి అక్కడ వుండి తంతు నిర్వహించేవాడు అష్టావక్రుడికి కుడి భుజం అవుతాడని బిస్టాలో మనకి దొరికిన తాళపత్ర గ్రంథంలో వ్రాసి వుంది. కాబట్టి మహాద్రష్ట ఆ సమయానికి అక్కడికి చేరుకుంటాడు. . . . సిద్ధార్థ హిమాలయాల్లో మరణించాడు. కేదారగౌరి ప్రసవంలో మరణిస్తుంది. . . . అష్టావక్రుణ్ణి మహాద్రష్ట ఇక్కడికి తీసుకొస్తాడు. ఉస్సోక్ ప్రాపకంలో భవిష్యత్ రారాజు పెరిగి పెద్దవాడవుతాడు. ఇదీ ఈ రాత్రి జరగవలసిన కార్యక్రమం.”

సిద్ధార్థ మరణవార్త విని షాడో అప్రతిభుడయ్యాడు.

కళ్ళు ఆర్ద్రమయ్యాయి. ఇదంతా నిజమయి, నిజంగా క్షుద్రశక్తులున్న పక్షంలో తన చెల్లి కూడా మరణిస్తుంది! ఈ విషవలయం నుంచి తప్పించుకుని అక్కడికి వెళ్లడం ఎలా? వెళ్ళినా ఏం చేయగలడు తను?

. . . . మహాద్రష్ట వెనుకే నడుస్తే? నడిచి బయట పడగలిగితే. . . .?

ద్వారం దగ్గర ఎవరన్నా పసిగడతారా?

ఆలోచనతో సమయం వృధాచేస్తే లాభం లేదు. అతడు లేచాడు.

అంతలో ఒక వ్యక్తి హడావిడిగా ప్రవేశించాడు ఆయాసంతో అతడు రొప్పుతున్నాడు. అతడి మొహం ఆనందంతో ప్రజ్వరిల్లుతూ వుంది. అతడెవరో షాడోకి తెలుసు.

ప్రొఫెసర్ పుట్టన్న.

అతడు రాగానే బాబా కాళ్ళని స్పృశించాడు. “కుతజితలు బాబా! నా ఆబీషం

నెరవేరింది.”

బాబా చిరునవ్వుతో “ఏం జరిగింది?” అని అడిగాడు.

“ఈ రాత్రికే, అష్టావక్రడు కేదారగౌరి కడుపున పుట్టబోతున్నాడు- అని జనం మధ్య మీరు సాయంత్రం వదిలిన వార్త దావానలం అయి రాత్రికల్లా ఊరంతా వ్యాపించింది! జనం రెచ్చిపోయారు. కాగడాల్తో, సరీగ్గా గంట క్రితమే డాక్టర్ రంగప్రసాద్ నర్సింగ్ హోమ్ ని చుట్టుముట్టారు. అడ్డొచ్చిన నర్సుని, కాంపౌండర్ని చంపేశారు. ఇల్లు తగలపెట్టారు. ఫర్నిచరు ధ్వంసం చేశారు.”

బాబా అదే చిరునవ్వుతో “గుడ్! మరి కేదారగౌరిని?” అని అడిగాడు. పుట్టన్న జవాబు చెపుతున్నాడు.

వింటూన్న షాడో పిడికిళ్ళు బిగుసుకున్నాయి.

* * * *

అసలా సంఘటనే అనూహ్యంగా జరిగిపోయింది.

అప్పుడే కేదారగౌరికి మాగన్నుగా నిద్రపడుతూ వుంది.

బయట కలకలం వినిపించింది. కళ్ళు విప్పి కిటికీలోంచి బయటకు చూసింది. ఆమె వళ్ళు అప్రయత్నంగా జలదరించింది. జనం. . . . నేల ఈనినట్టు జనం!!! దీపాల్తో, కర్రల్తో, కాగడాల్తో ప్రవాహంలా వస్తున్నారు. కొందరు “బాబాకీ జై” అంటున్నారు. ఎవరో ఆంజనేయ స్వామి దండకం గట్టిగా చదువుతున్నారు. కొందరు పూనకం వచ్చినట్టుగా వూగుతున్నారు. ఆమెకి ముందు అర్థం కాలేదు. లేచి బయటకు వచ్చింది. చీకట్లో జనానికి ఆమె కనపడలేదు. కానీ కాంపౌండరు మాటలు ఆమెకి వినపడ్డాయి అస్పష్టంగా! వాళ్ళని అడ్డుకోవడానికి ప్రయత్నిస్తూ అతడు ఏదో అంటున్నాడు. ‘వీల్లేదు’ అంటున్నాడు వాళ్ళలో ఒకడు. “అష్టావక్రడు పుట్టడానికి వీల్లేదు.”

అప్పటి కామెకి విషయం పూర్తిగా అర్థమయింది.

“మరేం చెయ్యాలట?” కాంపౌండరు అడుగుతున్నాడు.

“ఆవిడని మాకు అప్పగించాలి”

“డాక్టరుగారు లేరు.”

“మేం అడుగుతున్నది డాక్టర్ గురించి కాదు. ఆవిడని మర్యాదగా మాకు అప్పగించు” అంతలో ఎవరో వెనక నుంచి. “వీడితో వాదన లేమిట్రా--తోసి పడెయ్యక” అన్నారు. కేదారగౌరి తలవంచి ఈ సారి జనం వంక పరీక్షగా చూసింది. తిరణాలలాగా వుంది ఆక్కడ. ఒకరు కాలీకాదేవి విగ్రహాన్ని బాగా పెకెతి పట్టుకుని పూనకం వచ్చినట్టు

నాట్యం చేస్తున్నారు. మరొకరు వేప మండలు గాలిలో వూపుతున్నారు. కొంత మంది భక్తులు అప్పుడే స్నానం చేసినట్టు, తడి బట్టల్తో వచ్చారు.

“ఏమిటి? ఆమెని ఏం చేస్తారు?” కాంపౌండరు కంఠంలో భయం తొంగిచూసింది. అంతమంది జనాన్ని చూసి, ఇంకొకరైతే ఈ పాటికే వాదనలు మాని, దారి వదిలేసేవారు. ఈ కాంపౌండరు యువకుడు ధైర్యం వున్నవాడు.

“ఏదన్నా చేసుకుంటాం. నీ కెందుకయ్యా? మర్యాదగా దారి వదుల్తావా లేదా?” అంటూ ముందుకొచ్చాడు ఒకడు.

“ఇంకా నయం! ఇప్పుడన్నా తెలిసింది. వాడుగానీ పుట్టి వుంటే మొత్తం ప్రపంచానికే అరిష్టం సంభవించి వుండేది.”

“ఇంతకాలం వర్షాలు ఎడతెరిపి లేకుండా కురుస్తూ వుంటే నా కప్పుడే అనుమానం వచ్చింది. ఇదేదో ప్రళయ సూచనే. . . .”

“బ్రహ్మం గారు చెప్పలేదూ! ఇది ఇలాగే జరుగుతుందట. సైతాను రాజవుతాడట. . . .”

వింటూన్న కేదారగారికి కోపం రాలేదు దుఃఖం రాలేదు. ఆ ప్రజల్ని చూసి జాలేసింది. ఎలా మారతారు వీళ్ళు? కడుపులో హాయిగా నిద్రపోతున్న ఆ పసికందుని-- ఇంకా బయటకు రానివాణ్ని-- అభం, శుభం తెలియని వాణ్ని-- తమ మూర్ఖత్వానికీ, తమ అజ్ఞానానికీ బలి పెట్టబోతున్న వాళ్ళు- వీళ్ళు ఎలా మారతారు. ఏ హేతువాది? ఏ సంస్కారవంతుడు- ఏ సాహితీకారుడు వీరిని మార్చగలడు? పక్కింటావిడ భర్త చనిపోతే తమ మంగళసూత్రానికి పసుపుకొమ్ము కట్టుకునే ఆడవాళ్ళు, తుమ్మితే వెనక్కొచ్చే వాళ్ళు, బల్లిపడితే భయపడే వాళ్ళూ-- ఎలా మారతారు వీళ్ళు?- ఏ హైడ్రోజన్ బాంబో నాశనం చేస్తే తప్ప బాగుపడరు. . . .

. . . . ఆపైన మరి ఆలోచించలేకపోయింది ఆమె. బయట జనం వత్తిడి ఎక్కువైంది. నర్సు భయంగా అరుస్తోంది. ఏదో విరిగిన చప్పుడు కాంపౌండరు మూలుగు వినిపించింది. బలహీనమైన మృగాన్ని అడవిలో తరిమే జంతువుల్లా జనం వస్తున్నారు.

ఈ శిశువుని రక్షించాలి!

ఎలాగైనా తన బిడ్డని రక్షించుకోవాలి!!

అతడు వికృత రూపుడైనా, అష్టావక్రుడైనా, తన మరణానికి కారణభూతుడైనా- ఏమైనా సరే రక్షించుకోవాలి.

ఆమె ఇంటి వెనుకవైపు తలుపు తెరిచింది. బయట కన్ను పొడుచుకున్నా కానరాని చీకటి. ఒకటి రెండు చినుకులు పడుతున్నాయి. ఆకాశం నిండా దట్టంగా మబ్బులు పట్టి వున్నాయి.

ఆమె చీకట్లోకి నడిచింది! వెనుక నుంచి దూరంగా కోలాహలం వినిపిస్తోంది. అలా నడిచిపోతూనే వుంది. నిండిన గర్భాన్నీ వస్తూన్న ఆయాసాన్నీ గమనించడం లేదు. వెనుక పెద్ద మంట తాలూకు వెలుగు కనిపించింది. ఆమె స్థబ్ధురాలైంది. ఏదో ఇల్లు తగలబడిపోతున్నట్టు వుంది ఆ వెలుగు! ఆమెకి ఒక క్షణం కాళ్ళు ముందుకు సాగలేదు. నర్సింగ్‌హోం తగలబడిపోతూ వుంది!! ఏ ఆస్పత్రి అయితే ఇంతకాలం బీదా బిక్కికి ఆశ్రితమై నిల్చిందో, ఏ గృహమైతే రోగులకి ఇంతకాలం వసతిగా నిల్చిందో, దాన్నే ఆ ప్రజలే ఆగ్రహవేశాల్తో పిచ్చివాళ్ళై తగలబెట్టుకుంటున్నారు.

ఆమెకు నవ్వు, దుఃఖమూ వచ్చాయి.

ఆవేశమూ, ఆవేదనా కలిగాయి.

ఆమె రొప్పుతూ చుట్టూ చూసింది.

అప్పుడు గమనించింది తనెక్కడ వున్నదో. . . . సగం కాలిన చితి. . . . పొగ. . . . దూరంగా కాసంత మంట. . . . స్మశానం మధ్యలో వున్నది తను. ఆమెకి భయం కలగలేదు. శవాల్లాటి మనుష్యుల కన్నా శవాలైన మనుష్యుల మధ్య బ్రతకటం మంచిది. తెల్లవారేవరకూ అక్కడే వుండడం మంచిది.

కానీ అంతవరకూ ఆగటం ఇష్టం లేనట్టు కడుపులో శిశువు లోపల కదిలాడు. ఆమె నొప్పితో క్రిందికి వంగుతూ ఆసరాగా ఒక రాతిని పట్టుకుంది. అంతలో ఆకాశంలో ఒక మెరుపు మెరిసి ఆ ప్రదేశం ప్రకాశవంతమయింది. అప్పుడు గమనించింది. ఆమె తను పట్టుకున్నది ఒక సమాధి తాలూకు రాతిని అని ఆ సమాధి మీద వున్న ఒక పుర్రెకూడా ఆ వెలుగులో ఆమె కంటపడింది. వళ్ళంతా ఒక్కసారి జలదరించగా ఆమె తన చేతిని చప్పున వెనక్కి లాక్కోబోయింది.

కానీ తను బయటకు వచ్చే సమయం ఆసన్నమయినట్టు లోపల శిశువు మరొక్కసారి కదిలాడు. నొప్పులు ప్రారంభమయ్యాయి. ఆమె ఆ సమాధుల మధ్య అలాగే కూలిపోయింది. ఆమె శరీరం క్రింద కాలిన ఎముక చిట్టిన ధ్వని. . . . ఆకాశాన్ని చీల్చుకుంటూ, మేఘం కరిగి, ఒక వర్షపు చుక్క ఆమెని తడిపింది రాబోయే ప్రళయానికి సూచనగా వుంది ఆ రాత్రి.

“బిస్తా గ్రామపు తవ్వకాల్లో, విషాచి అనే మహాద్రష్ట మాంత్రికుడి గృహ ప్రాంగణంలో అష్టావక్రుడి ఆగమనానికి కావల్సిన అయిదు సూత్రాలు లభించాయి. ఆ సూత్రాలు ఒక తాళపత్రం మీద లిఖించబడి వున్నాయి. వాటిని చదివిన తరువాత, పొరపాటున ఆ పత్రం నీటిలోకి జారినట్లు నటించి, దాన్ని నాశనం చేశాను. అష్టావక్రుడికి కుడిభుజం అవుదామన్న స్వార్థంతో నేను చేసిన పని ఇది కాబట్టి ఆ అయిదు సూత్రాలు నా ఒక్కడికే తెలుసు. ఉస్ఫోక్‌లో మరెవరికీ తెలియవు. అవి ఇవి:--

1. పెళ్ళి శుభముహూర్తాన్ని, నీచ గణాధిపతులు ఉచ్చదశలో వున్నప్పటికీ మార్చటం. (లగ్నపత్రికలో ఈ మార్పు నేనే చేశాను)

2. సూత్రధారణ సమయంలో మంగళసూత్రానికి మనిషి రక్తం అంటించటం. (దీన్ని నువ్వు చూశావు)

3. భార్యభర్తల మొదటి కలయిక అమావాస్య రోజున ఆరుబయట జరగాలి. (దీన్ని ఏర్పాటు చేసింది కూడా నేనే. పిల్లిని చంపి పక్కమీద వేసి, మీ మొదటి రోజుకి విఘ్నం కలిగించాను)

4. ....

5. పై మూడు తంతులూ ఎవరు దగ్గరుండి నిర్వహిస్తారో వారు అష్టావక్రుడికి కుడిభుజం అవుతారు.

బిస్తాలో మాకు దొరికిన తాళపత్రంలో మొదటి మూడూ అష్టావక్రుడు పుట్టడానికి మేము చేయవలసిన పనులను వివరించేవి. నాలుగోది చిన్న వాక్యం. అప్పుడు దానికి అంతగా ప్రాముఖ్యత ఇవ్వలేదు మేము. మాకు దానితో అవసరము లేదు. ఆ నాల్గవ అంశం ఇది. . . .

4. కాఞ్శోరా భయపడేది సూఫీ మంత్రాక్షరాలకు. ఇవి వ్రాయబడవు. వీటికి ఫలకమూ, పత్రమూ వుండదు.

ఇంతే వ్రాసి వుంది. చదివిన మొదట్లో వదిలేశాను గానీ, తరువాత ఈ **“సూఫీ”** అంటే ఏమిటో తెలుసుకోవాలని అనిపించింది. చార్మినార్ అవతల వున్న చీకటి బజార్లలో. . . . కొన్ని వీధుల్లోకైతే మమూలు మనిషి ప్రవేశించలేడు. నిశ్శబ్దమూ, అంధకారమూ, దుర్గంధమూ నిండిన ఆ సన్నటి వీధుల్లోకి కొత్తవాడు ప్రవేశిస్తే, మృత్యుముఖంలోకి ప్రవేశించినట్లే! దాని అవతల వున్నది ‘బార్కాస్’, షేక్‌లూ, పర్షియన్లు, అరబ్బులు ఇక్కడ గోచరిస్తారు. అక్కడ వున్న ‘దర్గా’ ప్రాంగణంలో ఒక ముసలిది వున్నది. బిచ్చగతెలా కనబడే ఆ వృద్ధురాలు, ఒక **“మురిద్”**. ‘మురిద్’ అంటే

మాష్టర్. స్త్రీలకు నిషేధింపబడిన ముర్షిదాయరీ. ప్రపంచంలో ఆమెకి ఒక్కదానికే
ఆపాదించబడింది నాకు తెలిసినంతలో. ఆమె నుంచి 'బరకా' (ఆశీర్వాదము) పొందు
మంత్రాక్షరాలు సంపాదించు.

“సూఫీ ముర్షిద్ని నేను కలుసుకున్నాను. అష్టావక్రడు పుట్టకుండా ఆపే అవకాశాలన్నిటినీ నాశనం చెయ్యాలన్న ఉద్దేశ్యంతో ఆమెని చంపేయాలనుకున్నాను. కానీ ఆ ప్రాంగణంలో బిచ్చగాళ్ళుగా కనిపించే వాళ్ళు. మామూలు జనం, వీరిలో అత్యంత ప్రతిభావంతమైన ఆషిక్ (Devotee) లూ, ముహిబ్‌లూ, బాబాలూ, ఖాలీఫా (PRIOR) వుండటంతో, నా ప్రాణాలకే ప్రమాదం అని భావించి అక్కణ్ణుంచి వచ్చేశాను. ఆమెని నువ్వు కలుసుకో. తరువాత నీ అదృష్టం - గౌరీ అదృష్టం. . . .”

కుదుపులకి అతడి శరీరం కదులుతూంది. తల వెనుక అంచుకి కొట్టుకుంటూంది. గతుకుల్లో పడ్డప్పుడల్లా బండి ఎగిరెగిరి పడుతూంది. సిద్ధార్థ వంటిమీద బట్టలు ఎక్కువ లేవు. దాన్ని పట్టించుకునే స్థితిలో లేడు అతడు. రాకేష్ వ్రాసిన కాగితంలో ప్రతి వాక్యమూ అతనికి కంఠతా వచ్చేసింది పర్వత శిఖరం ఎక్కుతున్నప్పుడు ఎన్నోసార్లు చదివాడు! దిగుతూ అటువైపున్న రోడ్డుని చూసి ఆనందంతో కేకపెడుతూన్న క్షణం కూడా దాన్ని మర్చిపోలేదు!! రోడ్డు కడ్డంగా స్పృహ తప్పి పడిపోతున్నప్పుడు కూడా అదే ఆలోచన!!! సమయం దాటక ముందే చేరుకోగలనా అన్నది. . . . ఆశ్చర్యంతో మాట్లాడుకుంటున్న బస్సు ప్రయాణీకుల్ని, డెహ్రాడూన్‌లో హెలికాప్టర్ చోదకుణ్ణి పట్టించుకోలేదు.

అంతకాలం ఆ చోదకుడు తనకోసం వేచి వుండడం మాత్రం అదృష్టం అనుకున్నాడు. అప్పటివరకూ అణిగివున్న ఆకలి, నిస్త్రాణ, మంచు పర్వతాల మధ్య చలి, శరీరం మీద అప్పుడు విజృంభించాయి. ఇంకొక రైతే శోషతో నాలుగైదు రోజులు పడిపోయేవారే. కానీ నాలుగు గంటల కన్నా ఎక్కువ సమయం లేదన్నది అతడా సమయంలో మర్చిపోలేదు. వేయి మైళ్ళని రెండు గంటల్లో ప్రయాణం చేశాడు. ‘బార్కాస్’ చేరుకునే సరికి పదిన్నర అయింది. అతడి కోసం ‘దర్గా’ మొదట్లో నిల్చుని వున్నాడు ఒక ‘ముహిబ్’.

టర్కీ దేశపు జానీస్సారీలు ఏర్పరచిన బక్‌టేషీ నియమం ప్రకారం సూఫీ సభ్యులు ఆషిక్‌గా (భక్తుడు)గా ప్రారంభమయి, ‘ముహిబ్’గా మారి, ‘బాబా’, తరువాత ‘ఖాలీఫా’ లవుతారు. * వారిమధ్య సంభాషణ కూడా ఎక్కువగా జరగలేదు. “నీ భార్య ఇంకొంచెం సేపట్లో ప్రసవించబోతూ వున్నదా” అని మాత్రమే అడిగాడు. చకితుడైన

సిద్ధార్థ తలూపాడు. అప్పటివరకూ అతడి మొహాన్ని ఆవరించి వున్న ఒక మేఘం తొలగిపోయి, దాని స్థానే ఆత్మత చోటు చేసుకుంది. ‘పద మరెంతో సమయం లేదు’ అన్నాడు. ఒక పాత గుర్రపు బగ్గీ పక్కనే వున్నది. ఇద్దరూ కూర్చోగానే చెర్నాకోలా ఛెళ్ళుమంది. చూడటానికి పాత గుర్రపు బగ్గీలా కనబడుతున్నా అది ఉత్తమాశ్వం కన్నా వేగంగా వెళుతుంది. సిద్ధార్థకి అయోమయంగా వుంది. మనమెక్కడికి వెళుతున్నామని అడిగాడు “ముర్షీద్ దగ్గరికి”. సిద్ధార్థ మరింత ఆశ్చర్యంగా, “నేను వస్తానని తెలుసా” అని అడిగాడు.

ఆ యువకుడు గుర్రాన్ని మరింత వేగంగా తోలుతూ “మా(తల్లి)కి తెలుసు” అన్నాడు.

* Source A HISTORY OF SECRET SOCIETIES BY ARKON DARAU - CHAPTER 5 THE PATH OF THE SUFI.

“ ‘మా’ అంటే ముర్షీదేనా?”

“అవును.”

“ఇప్పుడు మనం ఎక్కడికే వెళుతున్నామా?”

“అవును.”

సిద్ధార్థ మరి ప్రశ్నలు అడగలేదు. తల వెనక్కి వాల్చి కళ్ళు మూసుకున్నాడు. తుఫానులో యాత్రికుడిలా ఎక్కడినుండి ఎక్కడకు వచ్చాడు? మంచు పర్వతాల మీద అనంతమైన కలి యాత్రనుండి, గాలిలో ఎగిరి చివరికి ఈ వాహనం మీదకి, ఇక్కణ్ణుంచి పాదయాత్రమో.

అంతలో బండి ఆగింది.

“ఎక్కడికి వచ్చాం?”

“నక్స్ బందీకి”

ఇద్దరూ గుర్రపు బగ్గీ దిగి లోపలికి ప్రవేశించారు. ఆ ప్రదేశం చూస్తూంటే సిద్ధార్థకి రాకేష్ మాటలు గుర్తొచ్చాయి. కాజ్మీరాకు పంచభూతములూ సాయపడి ‘సూఫీ’ ని అంతరింపజేయకుండా తగు జాగ్రత్తలు తీసుకున్నట్టూ వుంది. అక్కడ వెలుగుతున్నది. సూర్యుడు లేడు స్థానమున్నది. భూమిలేదు తడివున్నది. నీరు లేదు. వేడి వువ్వది. అగ్ని లేదు. ఊపిరి మాత్రమున్నది. వాయువు లేదు. హైందవ సాంప్రదాయం ప్రకారం చక్రమున్నది. మధ్యలో ముర్షీద్ వుంది. ఊలు బట్టలు దరించింది ఆమె. శతాదిక

వృద్ధురాలు.

“యాహాఫీజ్! (రక్షించువాడా) యాముగ్నీ!! (పెంపొందించువాడా) ఇష్క్కి యాహూ! యాహాదీ!!”

“బర్కాబాషాద్ (నా ఆశీర్వాదం నీకు)”

ఆ తర్వాత ఆ యువకుడికి ఆమెకి మధ్య, అరబ్బీలో కొంత సంభాషణ జరిగింది. సిద్ధార్థకి అర్థం కాలేదు. ఆమె అతడివైపు తిరిగి “ఈ చక్రము నుంచి నేను బయటకు రావటానికి వీలేదు” అంది.

“అష్టావక్రుడు నా భార్య గర్భాన ప్రవేశించకుండా చేయడం ఎలా?”

“సూఫీ మంత్రాక్షరాల్లో”

సిద్ధార్థ ఆత్మతగా “వ్రాసిస్తే తొందరగా వెళ్తాను. ఎక్కువ సమయం లేదు” అన్నాడు.

“ఆ అక్షరాలకి లిపిలేదు. వాటిని నేలమీద గానీ, పత్రంమీద గానీ, ఫలకం మీదగానీ వ్రాయకూడదు. కలముతో గానీ వేలితో గానీ దానికి శాశ్వత స్థానము కల్పించరాదు.”

సిద్ధార్థ స్థాణువు అయ్యాడు. రాకేష్ వ్రాసింది గుర్తొచ్చింది.

కాజోరా భయపడేది సూఫీ మంత్రాక్షరాలకు, ఇవి వ్రాయబడవు. ఫలకమూ పత్రమూ వుండదు.

అతడు ఏమీ తోచనట్టు వారివైపు చూస్తూ వుండిపోయాడు.

* * * *

షాడోకి ఏమి చేయాలో తోచలేదు. తనను బంధించిన చోటుకి గానీ ఎవరైనా వెళ్ళితే, మరుక్షణం తను అక్కడ లేడన్న సంగతి బయట పడుతుంది. వెంటనే ఏదో ఒకటి చేయాలి. ముఖ్యంగా రంజిత విషయంలో, తనకన్నా ఆమె ప్రాణం ఎక్కువ ప్రమాదంలో వున్నది.

అతడికి అన్నిటికన్నా ఎక్కువ ఆశ్చర్యం కొలుపుతున్నది. ఆ భవనం ఫోటోగ్రఫీ ముఖ్యంగా కిటికీలు లేకపోవటం. ఎంత తిరిగినా అంతులేనట్టు ఒక వలయాకృతిలో, వచ్చిన గదే తిరిగి రావడం మధ్యలో పెద్ద హాలు, హోమం వున్న గది. మీటింగు జరుపుతున్న వరండా- అన్నీ ‘కవర్’ చేయబడి వున్నాయి.

ఉన్నట్టుండి వాతావరణంలో మార్పు గమనించాడు. ఎక్కడినుంచో చల్లటిగాలి వీస్తోంది. తలెత్తి చూశాడు.

వెంటిలేటరు కనబడింది. బలమైన సిమెంట్ కిటికీ. బయట బాగా వరం పడుతూ

వుండటమో లేక మేఘావృతమై వుండటమో అయివుంటుంది అనుకున్నాడు. అదొకటే కాదు మార్పు. పరిసరాల్లో కూడా మార్పు వచ్చింది. ఇక్కడ కొంత ‘నాగరికత’ కనబడుతూంది. ఏవో అట్టపెట్టెలో ప్లాస్టిక్ బ్యాగులు వున్నాయి.

ముందుకు సాగుతున్న షాడో మళ్ళీ ఆగవలసి వచ్చింది. ఎదురుగా వెలుతురు మళ్ళీ కనబడుతోంది. నాలుగిళ్ళ మధ్య చావిడిలా వుంది అది. అక్కడో ముగ్గురు మనుష్యులు కూర్చుని ప్లాస్టిక్ బ్యాగుల్లో ఏదో సర్దుతున్నారు. బాబా వారిని దాటుకుని ఆ నాలుగు గదుల్లో ఒక దానిలోకి వెళ్ళాడు. ఆ గదిముందు ‘నో అడ్మిషన్’ అని వ్రాసి వుండటం గమనించాడు షాడో.

అతడి దృష్టి ఆ గదిలో వున్న ముగ్గురిమీదా పడింది. ఆ ముగ్గుర్నీ ఒకేసారి ఎదుర్కోవటానికి తనేమీ జేమ్స్ బాండ్ కాదు. అదీగాక లోపల అవతార్ బాబా ఎవరితోనైనా మాట్లాడుతూ వున్న పక్షంలో ఆ చప్పుడుకి బయటకు రావోచ్చు. అయినా సరే రిస్కు తీసుకోవాలి. ఇక్కడనుండి బయట పడాలంటే ఇదొక్కటే మార్గంలా కనపడుతూ వుంది. బహుశా అట్నుంచి బయటకు దారి వుండవచ్చు. ఏది ఏమైనా ముందీ ముగ్గుర్నీ ఎదుర్కోవాలి. అందుకు అతడు ‘కైనెసిక్స్’ అనే సైన్సుని ఆధారంగా తీసుకోదల్చాడు.

.....

గత ముప్పై సంవత్సరాలుగా అంటే దాదాపు 1975-80 ప్రాంతాల నుంచీ మానసిక శాస్త్రంలో కైనెసిక్స్ యొక్క ప్రభావం ఎక్కువవుతూ వచ్చింది. మనిషి మొహానికి ఎన్ని చిరునవ్వుల ముసుగులైనా కప్పుకోవచ్చు, ఎదురుగా ఎంత మర్యాదగా అన్నా మాట్లాడవచ్చు. కానీ అతడి చేతి కదలిక బట్టి అతడికి “మనమీద వున్న” అభిప్రాయాన్నీ, అతడి నడిచే తీరుని బట్టి, నడుస్తున్నప్పుడు చేతి వేళ్ళ భంగిమని బట్టి, జుట్టు దువ్వే విధానం బట్టి అతడి మనస్తత్వాన్ని చెప్పవచ్చు.

“మనిషి మాట్లాడే మాటలకన్నా అతడి భంగిమలే ఎక్కువగా అతడి మనసు అసలు స్వరూపాన్ని తెలుపుతాయి” అన్న వాస్తవం ఆధారంగా నిర్మింపబడిన సైన్స్ కైనెసిక్స్. బహుశా ఈ పదం ‘కైనెమాటిక్స్’ అన్న ఫిజిక్స్ పదం నుంచి ఉద్భవించి వుండవచ్చు.

ఈ విపత్కర పరిస్థితిలో- ఎప్పుడో సరదాగా చదివిన ఆ శాస్త్రం ఇలా ఉషయోగపడుతుంది అని అతడు అనుకోలేదు. శాస్త్రీయపరమైన ఆ విజ్ఞానానికి

శాస్త్రీయమైన మరో అంశాన్ని అతడు కలపదల్చుకున్నాడు. ఆ రెండో శాస్త్రం పేరు ఫిజియానమీ. సైన్స్-టు-డే పత్రికలో పనిచేస్తూ వుండగా ఆ రెండు శాస్త్రాలకి సంబంధించిన పుస్తకాలు చాలా వుండేవి. సరదాగా చదివేవాడు. ఎదుటివాళ్ళని పరిశీలించేవాడు.

చాలావరకూ సరీగ్గా సరిపోయేవి. ఆధునిక ప్రపంచంలో ఇప్పుడిప్పుడే ఎంతో ప్రభావం చూపిస్తున్న ఈ రెండు శాస్త్రాలకి సంబంధించిన పుస్తకాలు చాలా వుండేవి. సరదాగా చదివేవాడు. ఎదుటివాళ్ళని పరిశీలించేవాడు. చాలావరకూ సరీగ్గా సరిపోయేవి. ఆధునిక ప్రపంచంలో ఇప్పుడిప్పుడే ఎంతో ప్రభావం చూపిస్తున్న ఈ రెండు శాస్త్రాలనీ మిళితం చేసి అతడు తన ప్రత్యర్థుల్ని ఎదుర్కోవడానికి నిశ్చయం చేసుకున్నాడు.

మనుషుల్ని మూడు రకాలుగా విభజింపవచ్చు. 1. మోటివ్ 2. మెంటల్ 3. వైటల్.

తను వాళ్ళ ముందుకు వెళ్ళగానే వాళ్ళు ఎటువంటి వారైనా సరే ఒక క్షణమో, రెండు క్షణాలో ఆశ్చర్యపోతారు. అది 'ఎంత సేపు' అన్నది వాళ్ళ మనస్తత్వం, ధీశాలితనం మొదలైన లక్షణాల మీద ఆధారపడి వుంటుంది. ఎదుటి మనిషికి పాక్ కొడుతూ వుంటే, వెళ్ళి వాడిని పట్టుకోకుండా, మెయిన్ దగ్గరికి వెళ్ళి దాన్ని ఆపుజేయాలని అరక్షణంలో ఆలోచించి ఆయత్తమవగలిగే వారిని మోటివ్స్ అంటారు. పొడవాటి మొహం, బలమైన దవడ, గెడ్డం ఎముకలు, చేతులమీద రోమాలు, చిన్నకళ్ళు- ఇలాంటి లక్షణాలు-- మోటివ్స్ కి వుంటాయి.

ఆ ముగ్గురిలో అలాటి 'మోటివ్స్' ఒకరికన్నా ఎక్కువ వుంటే తనకి కష్టం.

షాడో వారిని జాగ్రత్తగా పరిశీలించాడు. అదృష్టవశాత్తూ అలాటి వాడు ఒకడే కనబడ్డాడు. మిగతా ఇద్దరూ లావుగా వున్నారు. లావు పరాక్రమానికి చిహ్నంగా కాదు. వాళ్ళిద్దర్నీ జాగ్రత్తగా పరిశీలిస్తే ఒకరికి ఎముకల కన్నా మాంసం ఎక్కువ ప్రాముఖ్యత వహించినట్టు తోస్తోంది. గుండ్రటి మొహం, వెడల్పాటి నోరు- బాగా గట్టిగా ఊపిరితీసే విధానం- పనికన్నా విశ్రాంతి పట్టే ఎక్కువ ఇష్టాన్ని సూచిస్తోంది, వీళ్ళిద్దరూ 'వైటల్' తరగతికి చెందిన మనుషులు.

ఆ ఇద్దరిలో ఒకరికి విశాలమైన నుదురుంది. జుట్టు బాగా వెనక్కి దువ్వాడు. చేతులు పొట్టిగా వున్నాయి. 'వైటల్' లోనే కాస్త 'మెంటల్ టైప్' కలిసి వుంది. సున్నితతలేమూ. ఎక్కువగా గొడవలు పెట్టుకోకూడదనే మనస్తాతమూ ఆ మూడో

వ్యక్తిలో కనబడుతోంది.

వెళ్ళగానే ముందు మొదటి వ్యక్తిని ఎదుర్కోవాలి. తనని చూసిన షాక్ నుంచి మిగతా ఇద్దరూ తేరుకోవటానికి ఆలస్యమవుతుంది. ఆ కొద్ది సమయంలోనే మిగతా ఇద్దరి అంతూ తేల్చాలి. సినిమాల్లో లాగా ముందు ఒకడిని కొట్టి, ఆ తరువాత రెండోవాడిని కొట్టి, మూడోవాడిని కొడుతూ వుండగా మొదటివాడు వచ్చి ఎదుర్కొని. . . ఇలా సాగకూడదు. నిజమైన కరాటే, కుంగ్ ఫూల్లో కూడా మొదటి దెబ్బకే ప్రాధాన్యం! వీలైనంత మందిని మొదటి దెబ్బలోనే నిర్వీర్యం చేయాలి.

షాడో మిగిలిన ఇద్దరినీ చూశాడు. తను చాలా రిస్కు తీసుకోబోతున్నాడన్న సంగతి అతనికి తెలుసు. తన అంచనా ఏమాత్రం తప్పేనా ఆ ముగ్గురిలో ఎవరు ఏ మాత్రం గట్టిగా కేకపెట్టినా, అటునుంచి బాబా గానీ, ఇటునుంచి మిగతా ఉస్సోక్ సభ్యులు కానీ వచ్చేయొచ్చు. ఇంత కష్టపడిందీ లాభం వుండదు.

ఆ ఇద్దరిలో ఎవరిని గాయపర్చాలి? రెండోవాడిగా ఎవరిని ఎన్నుకోవాలి? ఎవరెక్కువ ప్రమాదకరం? ఎవరు పరిస్థితిని “తొందరగా” అర్థం చేసుకుని రియాక్ట్ అవగలరు? ఫిజియానమీ ప్రకారం ఇద్దరూ ఒకేలా వున్నారు. ఈ సమస్య తేల్చడానికి అతడు కైనెసిక్స్ (బాడీ లాంగ్వేజ్) సాయం తీసుకోదల్చుకున్నాడు.

ఆ ఇద్దరిలో ఒకడు కాలిమీద కాలు వేసుకుని కూర్చున్నాడు. మాటిమాటికీ జుట్టు వెనక్కి తోసుకుంటున్నాడు నడవవలసి వచ్చినప్పుడు చేతివేళ్ళు అరచేతి వైపు సగం మూసి నడుస్తున్నాడు. సో. . . . స్వతహాగా అతడు భయస్తుడు.

ఈ విధంగా ఒక నిర్ణయానికి వచ్చాక షాడో మరి ఆలస్యం చేయలేదు. గాలికన్నా వేగంగా లోపలికి దూసుకువెళ్ళాడు. మ్యాజిక్ లో నేర్చుకునే మొదటి పాఠం ఏమిటంటే; అవతలి వాడి కంటిచూపు వేగంకన్నా మెజిషియన్ చెయ్యి వేగంగా తిరగాలని! అదే టెక్నిక్ షాడో ఉపయోగించాడు. మొదటివాడి కణతమీద బలంగా చరిచాడూ. మిగతా ఇద్దరూ దిగ్భ్రమనుంచి తేరుకునే లోపులో రెండోవాడి పొత్తికడుపులో మోకాలితో కొట్టాడు. అతడి చెయ్యి ఎలక్ట్రిక్ షాక్ లాగా మూడోవాడి కళ్ళని తాకింది. అరిచే లోపులో నోటిని. . . .

అతడా సమయంలో మంచి, మానవత్వం- ఏమీ ఆలోచించలేదు తన తండ్రిని చంపినవాళ్ళు వీళ్ళు తన చెల్లి చివరి రక్తం బొట్టు కూడా బాధతో విలవిలలాడుతున్నట్టు చేస్తున్న వాళ్ళు వీళ్ళు. వీళ్ళ చర్మం వలిచేసినా, ఎముకలు నుగ్గు చేసినా పాపంలేదు. అంతే అతడు భావించింది.

అరక్షణంలో అక్కడి దృశ్యం మారిపోయింది. అతడు వూహించింది కరెక్టుగా జరిగింది. మొదటి ఇద్దరూ కళ్ళముందే చనిపోతున్నా మూడోవాడు మాట రానట్టు నిలబడిపోయాడు. అతడిని మట్టి కరిపించడం పెద్ద కష్టం కాలేదు.

బలంగా శ్వాస పీల్చుకుంటూ “థాంక్స్ టు కైనెసిక్స్ అండ్ ఫిజియానమీ” అనుకున్నాడు. వాళ్ళని గదిలోంచి ఒకమూల చీకటిలోకి లాగి, బాబా వెళ్ళినవైపు నడిచాడు. ఆగదిలో ఏమీ వస్తువులు లేవు. చిన్న బీరువా మాత్రం వుందంతే. అంతటి దానికి, ‘ప్రవేశము లేదు’ అని బోర్డుపెట్టే అవసరం ఏముంది. ఇంతకీ బాబా ఎక్కడికి వెళ్ళాడు?. . . . . షాడో చుట్టూ చూశాడు. ఆ గదికి మరో ద్వారం లేదు. బీరువా తలుపు పట్టుకు లాగి చూశాడు. తాళం వేసివుంది. చేతికి సంకెళ్ళు వేసివుండగా, పెట్టెకి బయట తాళంవేసి వుండగా పెట్టె లోపల్నుంచి క్షణాల్లో బయట పడడం మెజీషియన్లు చేసే ఒక అపురూపమైన విద్య. షాడోకి ఆ బీరువా తాళం తెరవటానికి సరీగ్గా అరనిమిషం పట్టింది.

బీరువా తలుపు తెరుస్తూనే ఆశ్చర్యపోయాడు. బీరువాలో వస్తువుల్ని చూసి కాదు! అందులో రెండు మూడు పిస్తోళ్ళు, ఒక అట్ట పెట్టెలాటిది వున్నాయంతే!

కానీ బీరువా తలుపు తెరుస్తూవుండగా ఆ చెక్కకి **CONTINUATION** గా ప్రక్కనింకో తలుపు తెరుచుకుంది. గోడ లోపలికి వున్న ఆ చెక్కా, బీరువా చెక్కా ఒకటే అవడంతో అలా జరిగింది అని గ్రహించాడు. ఆ చిన్ని ద్వారం లోపలికి వెళ్ళేకొద్దీ చీకటిగా, సన్నగా వుంది. ఎనిమిది అడుగుల పైగా చిన్న చిన్న వెంటిలేటర్లున్నాయి. అక్కణ్ణుంచి లోపలికి వస్తున్న గాలిని బట్టి అదే బయటకు దారీ అని గ్రహించాడు. కానీ అంతలో మహాద్రష్ట అట్నుంచి వెళ్ళలేదని గుర్తొచ్చింది. అదీగాక ఆ సన్నటి బాట దారిలా కనబడటం లేదు.

అతడు మళ్ళీ వెనక్కి, బీరువా దగ్గరికి వచ్చాడు. కుర్చీ వేసుకుని వెంటిలేటరు ద్వారా బయట ఏముందో చూడాలని అతని ఉద్దేశ్యం. అంతలో అతడి దృష్టి బీరువాలోని పెట్టెమీద పడింది. కుతూహలంతో దాన్ని తెరవబోయాడు. ఆశ్చర్యం వేసింది. పైకి అట్టలాగా కనబడుతున్నా అది అట్ట కాదు. పైకి ప్లాస్టిక్లా వున్నా అది ఇనుముకన్నాగట్టిగా వుంది. లోపలున్న అక్షరాలు- ‘డేంజర్’ - అన్నవి అతడిలో కుతూహలాన్ని రేపాయి. కారు బ్యాటరీ సైజులో సగం వున్న రెండు ‘సెల్స్’ లోపలున్నాయి. వాటిలో ఒక దానిని బయటకు తీశాడు. ముందు కనబడలేదు. జాగ్రత్తగా పరీక్షిస్తే చిన్న గోరుతో గీసినట్లు పింట్లు చేయబడ్డా ఆకరాలు కనిపించాయి.

235   **u** ಅನಿ.

92

ఏదో అనుమానం వచ్చి, రెండోదాన్ని తీసి చూశాడు. అతది అనుమానం నిజమైంది.

239 Pu అని వుంది.

94

అతడు వెనక్కి విరుచుకుపడ్డాడు. అకస్మాత్తుగా భయంతో శరీరం కంపించడంవల్ల వచ్చిన జలదరింపుతో మోకాళ్ళు బాలెన్స్ తప్పాయి. చేతిలో వున్న వస్తువులు పెట్టెలో పడటం వల్ల చప్పుడు వచ్చింది. ఆ తరువాత మళ్ళీ నిశ్శబ్దం. అతడికి కాళ్ళూ చేతులూ ఆడలేదు. నిర్జీవ ప్రతిమలా దాన్ని చూస్తూ వుండిపోయాడు. ముందుకు సాగాలంటే ధైర్యం చాలలేదు. వెనక్కి వెళ్ళాలంటే శక్తిలేదు. ఎంతో ధైర్యవంతుడూ, సాహసీ అయిన అతడే ఏమీ తోచనట్టు వుండిపోయాడు. సరీగ్గా అడుగు దూరంలో భయంకర ప్రళయరాకాసిలా వుంది. ఆ పెట్టె మృత్యువు నోరు తెరుచుకుని చూస్తున్నట్టు అందులో రెండు సెల్స్.

ఒకదానిలో యురేనియం, మరొకదానిలో ప్లూటోనియం. అది సరిపోదన్నట్టు ఆ ఫిషన్-ఫ్యూజన్ చేయటం కోసం దానిచుట్టూ ఒక పొర. . . . లీథియమ్ డియోటైరైట్ ది! హైడ్రోజన్ ని హీలియమ్ న్యూక్లీ చేసి అగ్నిపర్వతంలా విస్ఫోటకారకం అవటం కోసం రెండు వైర్లు. . . . మొత్తం అంతా కలిపితే ఆ ప్రళయరాకాసి పేరు. . . .

థెర్మో న్యూక్లియర్ బాంబ్!

మామూలు ఆటంబాంబ్ కన్నా వందరెట్లు పెద్దది.

పది నిమిషాలపాటూ కాళ్ళూ చేతులూ ఆడనట్టు అతడు అచేతనుడై వాటివైపే చూస్తూ వుండిపోయాడు. పెట్టెలో వున్న పదార్థాల మిశ్రమం నుంచి వెలువడే రేడియో ఆక్టివ్ కిరణాలుగానీ తన శరీరాన్ని తాకితే (ఒకవేళ ఈ పాటికే తాకివుంటే) తన చర్మం “కొన్ని రోజుల పాటు” కొద్దిగా కాలిపోవటం ప్రారంభిస్తుంది. ఎముకల మీద నుంచి కండరాలు ముద్దలు ముద్దలుగా రాలిపోవటం ప్రారంభిస్తాయి.

అంతలో అతడు సర్దుతున్నాడు చాలా అధునాతనమైన బాంబ్ అది. అంత సులభంగా ప్రమాదం జరిగేది అయితే అలా నిర్లక్ష్యంగా పెట్టరు. డెటనేట్ చేస్తే తప్ప పేలదు. ఒకవేళ ప్రమాదం జరిగేది అయితే తనకి ఈ పాటికే జరిగి వుంటుంది. ఆ విధమైన మొండి ధైర్యంతో దాన్ని మరింత జాగ్రత్తగా పరిశీలించాడు. ఒక మూల చిన్న నక్షత్రం. క్రింద గీత వున్నాయి. అదన్నమాట సంగతి. సి.ఐ.ఎ. లాటి గూఢచారి సంస్థ గుర్తు ఇది. దేనిదో గుర్తులేదు.

అతడా ప్లాస్టిక్ సంచిని చేతుల్లోకి తీసుకుని చూశాడు. చిన్న అక్షరాలు ప్రింటు చేసి వున్నాయి.

TROPOSPHERIC FALL -- OUT TOTALLY RESTRICTED.

LOCAL FALL OUT MINIMISED TO 1/100.

అని వుంది. అతడికి సరిగ్గా అర్థం కాలేదు. దాన్ని యధాస్థానంలో పెట్టేశాడు. దీని గురించి ప్రభుత్వానికి చెప్పాలన్నా, ఉస్సోక్ ని బంధింపజేయాలన్నా ముందిక్కడ నుండి బయటపడాలి.

అతడు లేచి కుర్చీతో సహా లోపలి చీకటి వరండాదాటి దారిలోకి వెళ్ళాడు. కుర్చీ ఎక్కి చిన్న వెంటిలేటర్ గుండా బయటకు చూశాడు. చలికి అతది మొహం సూదులు గుచ్చినట్టూ అయింది. బయట కన్ను పొడుచుకున్నా కనపడని చీకటి. అప్పుడప్పుడూ మెరిసిన మెరుపు వెలుగులో కులిపోవడానికి సిద్ధంగా వున్నావా అన్నంత వేగంతో ఊగుతున్న వృక్షాలు కనబడుతున్నాయి. లోపలికి వస్తూన్న గాలి వేగాన్ని బట్టి అది హాక్రికేన్ అని గ్రహించాడు (సెకనుకి 24 మీటర్ల వేగంతో గాలివేస్తే తుఫాను అంటారు. 33 మీటర్ల కన్నా ఎక్కువయితే హాక్రికేన్ అంటారు.)

ఆ రాత్రి కాళరాత్రి కాబోతోంది ప్రపంచానికి కాదు తమ జీవితాలకి కూడా. బయటపడాలి అక్కణ్ణుంచి ఎలాగైనా బయటపడాలి. కానీ ఆ వైపు నుంచి లాభంలేదు. చాలా బలంగా వుంది గోడ.

అతడు కుర్చీ దిగి మళ్ళీ ఆ సందులోంచి ప్రయాణం చేశాడు. అక్కడ దుర్భరమైన వాసన వేస్తోంది. ఎంతోకాలం నుంచీ నీరు నిలిచినట్టు దుర్గంధం. ఆ దారి ఎప్పుడూ ఎవరూ ఉపయోగించనట్టూ వుంది. కానీ నిశ్చయంగా బాబా ఆ దారిగుండానే వెళ్ళాడు. అదృష్టం బావుంటే ఆ దారిగుండానే తనూ బయట పడవచ్చు.

అయితే అతడి ఆశ నెరవేరలేదు. ఆ బాట అకస్మాత్తుగా ఆగిపోయింది ఒకచోట.

అతడు తడిమి చూశాడు చెక్క తగిలింది. రెండువైపులా గోడ. ఒకవైపు చెక్క, అంటే బహుశా అది ద్వారం అయివుంటుంది. ఆ తలుపుకి గొళ్ళెం వుందేమో అని చూశాడు. అటువంటిదేమీ లేదు. అంతలో అవతలివైపు ఎవరో మాట్లాడుతూన్న ధ్వని వినిపించింది. షాడో చెక్కని పరిశీలనగా చూశాడు. రంధ్రాల్లోంచి వెలుతురు కనపడుతూంది. ఒక కన్నానికి కన్ను ఆని, అవతలివైపుకి చూడటానికి ప్రయత్నించాడు.

ఇప్పటివరకూ తను వున్నదానికీ, చూచిన దానికీ వ్యతిరేక వాతావరణం అవతలివైపు కనబడింది. రాక్స్ నిండా పుస్తకాలు, అద్దాల బీరువా. . . . గదిలో ఒక మూల టేబులు, దానికిరువైపులా రెండు కుర్చీలు!! ఒక కుర్చీలో పావుగంట క్రితం తన ముందు నుంచి వెళ్ళిన ‘బాబా’ కొద్ది ఆకారం మార్పుతో కూర్చుని వున్నాడు. వెనుకనుంచి స్పష్టంగా తెలుస్తూంది. అంతలో ఏదో పనిమీద అతడు లేచి బీరువాలోంచి పుస్తకం తీసి అవతల వ్యక్తికి వివరణ ఇచ్చాడు. వివరణ ఇచ్చాక తిరిగి పుస్తకం పెట్టెయ్యటానికి ఇటు తిరిగాడు.

చూస్తూన్న షాడో మొహం మీద ఎవరో చరిచినట్టయింది.

అతడు డాక్టర్ వంశీకృష్ణ.

అవతార్ బాబా!

* * * *

దీనికి అరగంట ముందు--

* * * *

“ఇంత వర్షంలో మీరు కృష్ణాపురం వెళ్ళగలరా?” అని అడిగాడు వంశీకృష్ణ.

“వెళ్ళాలి ఈ రాత్రికి గౌరి డెలివరీ వుంది.”

“అంత పల్లెలో ఎందుకు? ఈ ఊరు తీసుకురావాల్సింది.”

“నేనూ అదే అనుకున్నాను. కానీ గౌరి వప్పుకోలేదు. చాలా పట్టుదలగా వుంది.”

“దేనిమీద.”

“వికృత శిశువుల జననం ఏదో క్షుద్రదేవతవల్ల కలుగుతుందన్న ప్రజల నమ్మకం మీద. ఆమెకి హేతువు మీద చాలా నమ్మకం.”

వంశీకృష్ణ నవ్వాడు. “ప్రతీ దానికి హేతువు వెతకాలనుకోవటం కొన్నిసార్లు ప్రాణం మీదకే రావచ్చు.”

గడియారం గంటలు కొట్టాడం ప్రారంభించింది. రంగప్రసాద్ బయటకు చూస్తూ “బాగా రాత్రయింది ఈ తుఫాను తగ్గేట్టు లేదు. నేను బయల్దేరతాను” అన్నాడు.

“కారు రావాలి కదా! అయినా విమానాశ్రయానికి వెళ్ళింది. ఇంత ఆలస్యం ఎందుకయిందో- అదిగో. . . . వస్తూన్నట్టుంది.”

దాదాపు పది ఎకరాల విశాలమాట్న స్థలంలో వుంది ఆ ఇన్స్టిట్యూట్. దూరం నుండి వస్తూన్న కారు లైట్లు మినుక్కు మినుక్కుమని కనబడుతున్నాయి. అంతలో కారు వచ్చి ఆగింది. డ్రైవరు పరుగుతో లోపలికి వచ్చాడు. వగరుస్తూ “అగర్వాల్ సాబ్ చచ్చిపోయిండు సార్” అన్నాడు.

రంగప్రసాద్ ఉలిక్కిపడ్డాడు. డ్రైవర్ చెప్పుకుపోతున్నాడు. “పొరపాటున వేరే విమానం వైపు వెళ్ళినాడంట సాబ్. చక్రాల మధ్య ఇరుక్కుపోయాడు వొళ్ళు ముక్కలైపోయింది. ఇప్పటివరకూ పోలీసుల కాడ ఆలీసమైంది. . . .” వింటున్న రంగప్రసాద్ నిశ్చేష్టుడయ్యాడు. డ్రైవర్ అక్కడ జరిగిందంతా చెబుతున్నాడు.

రంగప్రసాద్ వినడం లేదు. అతడి మనసు పరి పరి విధాల ఆలోచిస్తోంది. అగర్వాల్ మరణించాడన్న వార్త పిడుగుపాటులా వుంది. రెండు గంటల క్రితం తమతో నవ్వుతూ మాట్లాడినవాడు ఇప్పుడు ఈ లోకంలో లేడు.

“ఆక్సిడెంట్లు ఎలా అవుతాయో ఎవరూ చెప్పలేరు. లేకపోతే ఎవరూ ఊహించని రీతిలో ఇలా జరగడం ఏమిటి?” అంటున్నాడు వంశీకృష్ణ.

రంగప్రసాద్ కుర్చీలోంచి ఆవేశంగా లేచాడు. “ఇది ఆక్సిడెంట్ కాదు హత్య. . . . మూడో కంటికి అనుమానం రాకుండా చేసిన హత్య.”

వంశీకృష్ణ, డ్రైవరు అతడివైపు ఆశ్చర్యంగా చూశారు. రంగప్రసాద్ తమాయించుకుంటూ అన్నాడు. “మీకు తెలీదు వంశీకృష్ణా! ఒక ప్లాన్ ప్రకారం జరుగుతున్నాయి ఈ హత్యలు. మొన్న నామీద జరిగింది! ప్రతిమని అంతకుముందు ఇలాగే చంపేశారు!! కేదారగౌరి పినతండ్రి డాక్టర్ విలియమ్స్ని కూడా వీళ్ళే చంపారు!!!”

వంశీకృష్ణ మొహంలో అదోలాంటి భావం కదలాడింది. “మీరు చాలా తెలుసుకున్నారే” అన్నాడు.

“లేదు. ఇప్పుడే అగర్వాల్ మరణంతో నా అనుమానం దృఢ పడుతోంది. ఈ వికృత శిశువుల జననానికి ఎస్సెస్సేకి ఏదో సంబంధం వుందనిపిస్తోంది.”

“ఎలా చెప్పగలరు?”

రంగప్రసాద్ వెంటనే సమాధానం చెప్పలేదు. ఉవ్వెత్తున ఎగసిపడే భావాలన్నీ ఒకరూపు దాల్చుకోవటానికా అన్నట్టు కొంచెంసేపు ఆగాడు. కుర్చీలో కూర్చున్నాడు. తనలో తనే ఆలోచించుకున్నాడు. తరువాత నెమ్మదిగా ఎక్కణ్ణుంచో మొదలుపెడితే తప్ప సంఘటన లన్నింటికీ ఒక లింకు దొరకదన్న భావంతో అన్నాడు. “జెనెటిక్స్ చదివే కుర్రవాళ్ళకి మాస్టార్లు ఒక కథలాటిది చెబుతారు. ఒక క్రోమోజోమ్లో 500 జీన్లు వున్నాయనుకుందాం. . . . జీన్ నెం. 23 కంటి రంగుకు సంబంధించింది. . . . జీన్ నెం.336 చెవి షేపుకి సంబంధించింది. . . . జీన్ నెం. 460 కుడిచెయ్యి చూపుడువేలుకి సంబంధించింది. ఇలా వుంటుంది అమరిక! పురుషుడి క్రోమోజోములో కూడా ఇలాటివి

500 జీన్లు వుంటాయి. అందువల్లే తండ్రికి తేనెరంగు కళ్ళువుంటే కొడుక్కు కూడా అలాటి కళ్ళే వస్తూ వుంటాయి అప్పుడప్పుడు! తండ్రిలో వున్న ప్రతీ అంశాన్ని ఈ విధంగా తల్లిలోకి తీసుకువెళుతుంది జీన్.”

“చిన్న పిల్లవాడికి చెప్పినట్లు ఎందుకింత వివరంగా చెపుతున్నారు?”

“సరీగ్గా అక్కడికే వస్తున్నా! భార్య కంటిరంగు నీలం, భర్త కంటిరంగు నలుపు అనుకోండి. అప్పుడు పురుషుడి జీన్ నెం.23 స్త్రీ జీన్ నెం.23తో కలిస్తే, పిల్లవాడు నల్ల కళ్లతో పుడతాడా, నీలం కళ్లతో పుడతాడా, అన్నది ఇద్దరిలో ఎవరి జీన్ ఎక్కువ బలమయినదీ - అన్న దాని మీద ఆధారపడి వుంటుంది. ఈ విధంగా అయిదు వందల అంశాలూ నిర్ణయింపబడతాయి.”

“అవును దాన్నే డామినెంట్ జీన్ అంటాం.”

“కృష్ణాపురంలో పుట్టిన ఎనిమిది మంది శిశువుల్నీ పరిశీలిస్తే, ఆ వికృతరూపం అంతా తలలోనూ, మొహంలోనే ఎక్కువగా వుంది తప్ప మిగతా శరీరంలో అంగవైకల్యం తక్కువ అంటే. . . . నేను పైన చెప్పిన కథ ప్రకారం ఆ ఎనిమిదిమంది స్త్రీల్లోకి వెళ్ళిన వీర్యంలో ‘తల’కి సంబంధించిన క్రోమోజోమ్స్లో దాదాపు 500 జీన్లు పాడయిపోయినా యన్నమాట. ఇంకొక రకంగా చెప్పాలంటే ప్రతి వీర్యపు కణంలోనూ మ్యుటేషన్ ఒకే క్రోమోజోములో జరిగింది.”

“అయ్యుండవచ్చు. దానికీ ఎస్సెస్సేకీ ఏమిటీ సంబంధం?”

“ఇక్కడే అతి ముఖ్యమైన పాయింటు వుంది. ఎస్సెస్సే తన వ్యాపారం కోసం వీర్యాన్ని స్టోర్ చేసి వుంచాలి. అవునా! ఉదాహరణకి రోమన్ కపూర్ నుంచి ఆ సంస్థ వీర్యాన్ని కొనుక్కుంది అనుకుందాం. శేర్లలోనూ కేజీలెక్కునా కొనుక్కోదు కదా! కాంట్రాక్టు ‘ఒక గ్రాము’కి అయి వుండవచ్చు. అది పాడయితే దాదాపు పదివేలమంది వికృత శిశువులు దానివల్ల జన్మిస్తారు.”

“ఒక చుక్క వీర్యంలో వున్న ప్రతీకణం నుంచీ ఒక శిశువుని సాధించగలిగితే-”

“పురుషుడు వీర్యంలో వున్న ప్రతీకణం నుంచీ ఒక శిశువుని సాధించవచ్చని మా తండ్రిగారు ముప్పై సంవత్సరాల క్రితమే ప్రయోగించి చూపించారు డాక్టర్ వంశీకృష్ణ! అలా పుట్టిన వాళ్ళలో యీ ప్రపంచంలో నేను మొట్టమొదటి శిశువుని అని మీకు తెలుసు.”

“అవును. ఇదివరకే చెప్పారు” లేస్తూ అన్నాడు వంశీకృష్ణ. “ఒకవేళ మీరన్నట్లు అక్కడ ఎస్సెస్సే వాళ్ళ స్టోర్లో వున్న ఒక ఆంశ స్పెర్మ్ పాడయిందనుకుందాం.

దానివల్ల ఇక్కడ కృష్ణాపురంలో ఎందుకు వికృత శిశువులు జన్మిస్తారు? ఇది లాటిక్కి అందదు. అగర్వాల్ అన్నట్టు ప్రతిమ ప్రసవం తర్వాత మరికొంతమందికి “మామూలు” గానే శిశువులు పుట్టారు కదా! ఒకవేళ మనం ఎస్సెస్సే మీద నేరం మోపదల్చుకున్నా ఇంతకన్నా పకడ్బందీగా ఋజువులు సంపాదించాలి.” అంటూ టైమ్ చూసుకుని “మైగాడ్ పదిర్నరయింది. మీరు వెళ్ళరూ” అన్నాడు దాన్ని తరువాత మాట్లాడుకుందాం అన్నట్టు.

రంగప్రసాద్ కూడా లేచి, “ఈ రాత్రికి నాకూ ఎలాగూ నిద్ర వుండదు లెండి. తెల్లవారే సమయానికి గౌరికి ప్రసవం ఎక్స్ పెక్ట్ చేస్తున్నాను” అన్నాడు. “ఎక్కడో మరో చిన్న లింకు దొరకాలి. దొరుకుతుందనే ఆశిస్తున్నాను. దొరికితే రేపే వస్తాను.”

“మీరు రాత్రి వచ్చినా సంతోషమే.”

“గుడ్ నైట్.”

“బాగా వర్షంగా వుంది. జాగ్రత్తగా వెళ్ళండి. అఫ్ కోర్స్ - మా డ్రైవరు చాలా అనుభవజ్ఞుడేలెండి.”

ఇద్దరూ బయటికి వచ్చారు. డ్రైవరు తలుపు తెరిచి పట్టుకున్నాడు. రంగప్రసాద్ కూర్చోగానే తలుపు మూసాడు.

గాలి మరింత ఉధృతమయింది.

కారుస్టార్ట్ చేయబోతూ డ్రైవరు వంశీకృష్ణవైపు చూశాడు. వంశీకృష్ణ కళ్ళనుంచి అతనికి ఒక సందేశం అందినట్లు తలూపి, కారుని ముందుకి పోనిచ్చాడు.

వర్షం మొదలైంది.

* * * * *

రంగప్రసాద్ వెళ్ళిపోయాక వంశీకృష్ణ అలానే చాలాసేపు నిలబడ్డాడు. బయట చూరు మీద నుంచి వర్షపుధారలు ధారాపాతంగా కారుతున్నాయి. బయట అంతా చీకటి ఆకాశంలో మెరిసినప్పుడల్లా ఆ విశాలమైన ఖాళీ స్థలంలో చెట్లు జుట్టు విరబోసుకున్న దెయ్యాల్లా కనబడుతున్నాయి. ఇన్ స్టిట్యూట్ నుంచి పొడవాటి దారి, తడిసిన పాములా మెలికలు తిరుగుతూ చెట్లమధ్య తిరుగుతూ అదృశ్యమౌతోంది.

అంతలో వెనుక అలికిడి వినిపించింది. వంశీకృష్ణ వెనుదిరిగి చూశాడు. మహాద్రష్ట నిలబడి వున్నాడు అక్కడ.

“నువ్వు నాకు చేసిన సాయానికి నీకెలా కృతజ్ఞతలు చెప్పుకోవాలో తెలియటంలేదు అవతార్ బాబా” అన్నాడు వంశీకృష్ణతో.

“నేను చేసినదేముంది?”

“నీ భవంతిలో, నీ దగ్గరే మాకో స్థానం కల్పించావు. మా చర్యలకీ ముఖ్యంగా క్షుద్రగణార్చనకీ ఏమాత్రం భంగం కలగకుండా చూసుకున్నావు! అష్టావక్రుడు ఆవిర్భవించడంలో నీ పాలు తక్కువేమీ కాదు.”

“అందులో నా స్వార్థం కూడా వుంది మహాద్రష్టా! అప్పుడప్పుడు కాజ్మోరా నన్నావహించి కొన్ని పనులు చేయమనేది. వాటిని చెప్పగానే ఉస్సోక్లోని ప్రతి సభ్యుడూ ప్రాణాలకు తెగించి కూడా ఆ పని చేసి పెట్టేవారు.”

“ఎవరు చేసినా కాజ్మోరా గురించేగా.”

“అవును” క్లుప్తంగా అన్నాడు వంశీకృష్ణ. ఇక ఆ ప్రసక్తి చర్చించడం అనవసరమే అన్నట్టుగా.

“ఇక రంజిత ఒక్కతే మిగిలిపోయింది. ఆమెని ఏం చెయ్యదల్చుకున్నావు?”

“నాకు ఆమెతో అవసరం వుంది. ఆమెను నాకు వదిలిపెట్టండి.”

“సరే అయితే-”

మహాద్రష్ట వెళ్ళిపోయాక వంశీకృష్ణ రంజిత వున్నచోటుకి వెళ్ళాడు. ఆమెని చూసి చిరునవ్వుతో “సారీ, మధ్యలో నిన్ను వదిలేసి వెళ్ళవలసి వచ్చింది. డాక్టర్ రంగప్రసాద్ వచ్చాడు. అందుకని వెళ్ళాను” అంటూ ఎదురుగా వున్న కుర్చీలో కూర్చుంటూ “నాకు నీ నుంచి కావల్సినది - ఆ విషయం గురించి మాట్లాడుకుందామా” అన్నాడు.

అతడు అడిగిన దానికి జవాబు ఇవ్వకుండా, “ఏమంటున్నాడు రంగప్రసాద్” అని అడిగింది రంజిత. ఈ వంకనన్నా గౌరి విషయం ఏమైనా తెలుస్తుందేమో అన్న ఆశతో.

“వాస్తవానికి చాలా దగ్గరలోకి వచ్చాడు. అందుకే పాపం. . . .” అంటూ వాచీ చూసుకుని “. . . . ఈపాటికి ప్రాణం పోగొట్టుకుని వుంటాడు” అని నవ్వేడు. రంజిత నిశ్చేష్టురాలైంది. ఈ సమాధానాన్ని ఆమె వూహించలేదు. ఆమె తన మొహంలో భావాలు బయట పడకుండా వుండటానికి చాలా కష్టపడవలసి వచ్చింది. మితభాషి, తెలివైనవాడు- అయిన రంగప్రసాద్ని కూడా వీళ్ళు పొట్టన పెట్టుకున్నారన్న వాస్తవం- ఆమె కడుపులో దేవినట్టయింది.

“ఏమిటి అతడు తెలుసుకున్న వాస్తవం” అని అడిగింది.

“అక్కడికే వస్తున్నాను. దాని గురించి చెప్పాలంటే నీకు ‘ఎస్సెస్సే’ గురించి కొంచెం చెప్పాలి.”

“ఎస్సెస్సేనా”

“అవును. స్పెర్మ్ సెల్లింగ్ ఏజన్సీ.”

రంజిత ఉలిక్కిపడింది. ఆమె ఉలికిపాటు చూసి వంశీకృష్ణ నవ్వేడు. “మొదట్లో అలాగే వుంటుంది రంజితా! నువ్వు వప్పుకుంటే ఎస్సెస్సేకి నిన్ను సెక్రటరీని చేస్తాను. జీతం అయిదంకెల్లో వుంటుంది.”

“నేను. . . . నేనేం చేయాలి?”

“అది చెప్పటానికి ముందు నీకు ఎస్సెస్సే అనే ఒక రహస్య సంస్థ గురించి చెప్పాలి” అంటూ దాని గురించి వివరంగా చెప్పుకొచ్చాడు. అంతా చెప్పి చివరికి ఇలా అన్నాడు- “కొత్త కొత్త ఫాషన్స్ని ఆదరించే మనుష్యుల ధర్మమా అని ఈ సంస్థకి విపరీతమైన లాభాలు వస్తున్నాయి. కానీ ఇక్కడో చిక్కు వచ్చింది రంజితా! రోమన్ కపూర్ లాటి వారి నుంచి వాళ్ల ‘అంశ’ని కొనుక్కోవటం ఎస్సెస్సేకి పెద్ద కష్టం కాలేదు. కానీ పాపం పుణ్యం, కర్మ - దేముడు లాటి వాటిమీద నమ్మకం వున్న కొందరు క్రీడాకారులు, శాస్త్రజ్ఞులు తమ వీర్యాన్ని మా సంస్థకు అమ్మటానికి వప్పుకోవటం లేదు. వారిని నువ్వు వప్పించాలి.”

-- వింటూన్న రంజితకి మతిపోయింది. అసలు ‘ఎస్సెస్సే’ అనే ఒక సంస్థ వుందనీ, అతడు దాని వివరాలు చెప్తుంటేనే ఆమె ఆశ్చర్యంతో అవాక్కయి వినసాగింది. ఇలాటిదొకటి వుంతుందని ఆమె కలలో కూడా వూహించలేదు. మనుష్యుల్లో నాగరికత ఇంత విచ్ఛలవిడిగా నాట్యం చేస్తుందని ఆమె అనుకోలేదు. అప్పటివరకూ దిగ్భ్రమతో వింటున్నదల్లా. అతడి చివరి వాక్యం విని, “నేనా. . . . వప్పించాలా. . . . ఎలా?” అంది తడారిన గొంతుతో.

వంశీకృష్ణ నవ్వుతూ, “నేను మొదట నిన్ను ఒక కోరిక కోరాను గుర్తుందా? ‘నా కోరిక తీర్చు’ అని నేను అడగానే నువ్వు ఏమేమో వూహించుకున్నావు! సినిమాల్లోలా నేను విలన్ని అనుకున్నావు. . . . అదే కొంచెం మోడరన్ అనుకో! అదే నువ్వు చేయవలసిన సాయం--” అన్నాడు.

ఆమెకి కొద్దిగా అర్థమయింది. కొద్దిగా కాలేదు. చిన్న పాము బారినుండి తప్పించుకుని పెద్దపాము బారిన పడినట్లయింది ఆమె పని. అవతార్ బాబా తనని ఏదో స్వార్థంతో ఉస్సోక్ నుంచి తప్పించాడంటే- ఇంకో విధంగా వూహించింది. కానీ అంతకన్నా దారుణమైన ఈ కోరిక కోరతాడనుకోలేదు. తన వూహ నిజమైతే ఆ ప్రముఖులతో చనువుగా వుండి వారితో ఈ పని చేయించుకోవాలి.

ఆమె ఆలోచనల్ని అతడు మరో విధంగా అర్థం చేసుకుని “ఇంకా వివరంగా చెప్పమంటావా రంజితా?” అని అడిగి, ఆమె జవాబు కోసం ఎదురు చూడకుండా, “. . . మాకు నీలాటి చురుకైన, అందమైన యువతి అవసరం చాలా వుంది. నువ్వు చేయవలసిందల్లా మనకి కొద్దిగా ‘ఇబ్బంది’ కలిగిస్తూన్న ప్రముఖలతో స్నేహం చేసుకోవడం. అంతే!!! నీలాటి యువతి కాస్త ముందంజ వేస్తే ఎవరూ బింకం సడలించుకోకుండా లొంగిపోతారు. ఒకసారి వలలో పడ్డాక వారిని నయానో, భయానో ఈ కాంట్రాక్ట్ కి వప్పించవచ్చు.”

“బ్లాక్ మెయిల్” అందామె అప్రయత్నంగా.

“కాదు. వారికి కావాలంటే మనం డబ్బిస్తాం. మనకి కావల్సిందల్లా వారు ‘బాండ్’ మీద సంతకం పెట్టటం మాత్రమే. అదైనా మన కొనుగోలుదార్లకి నమ్మకం కుదరటానికి- ఆ అంశ తమదేనని!”

“కానీ మనం అమ్మేది మాత్రం వేరేది” వెటకారంగా అంది.

“కాదు రంజితా. మనం అమ్మేది కూడా వారిదే.”

“అదెలా వస్తుంది?”

“నీ ద్వారా”

సుడిగాలికి వూగే లేత తమలపాకులా ఆమె వణికిపోయింది. ఆవేశంతో ఆమె మెడ నరాలు ఉబ్బినయ్. తను నిజం చెపుతున్నట్టు నాటకం ఆడుతూ వుందనీ, తను ఉస్సోక్ మనిషినని వాళ్ళు భావిస్తున్నారనీ ఆ క్షణం మర్చిపోయింది. అతడన్న చివరి వాక్యం ఆమెలో యుక్తాయుక్త జ్ఞానాన్ని నశింపజేసింది, అప్పటివరకూ అతడి మీద వున్న కోపం, అసహ్యం అన్నీ కలగలుపై ఆమె ఆవేశం హద్దులు దాటింది. తనేం చేస్తున్నానన్న విషయమూ, దాని పరిణామమూ మర్చిపోయి, సాచిపెట్టి అతడి చెంపమీద బలంగా కొట్టింది. ఆ తరువాత స్త్రీ సహజమైన ఉద్వేగం పొంగుకు రాగా చేతుల్లో మొహాన్ని దాచుకుని వెక్కి వెక్కి ఏడవసాగింది.

వంశీకృష్ణ నిశ్చేష్టుడయ్యాడు. కొద్దిసేపు పాటు అతడు తన కళ్ళని తానే నమ్మలేనట్టు అచేతనుడిలా అలానే వుందిపోయాడు. క్రమ క్రమంగా అతడి కనులు ఎర్రబడ్డాయి. లోపల్నుంచి రాక్షసుడు తొంగి చూస్తున్నాడా అన్నట్టు మొహం వికృతంగా మారింది. తన పరిసరాలు తననే మోసం చేశాయా అన్న భావం, ఎవరిమీదో తెలియని కసిగా మారింది. మరో క్షణం ఆలస్యమై వుంటే ఏమవునోగానీ, అంతలో బయట ఎవరో పిలుస్తున్న సూచన వినిపించింది.

ఎటువంటి స్థితిలో వున్నాసరే, క్షణాల్లో మమూలు మనిషి కాగలగటం అతడికి వెన్నతో పెట్టిన విద్య.

తలుపు దగ్గరగా వేసి బయటకొచ్చాడు.

బయట కారు డ్రైవరు నిలబడి వున్నాడు. వంశీకృష్ణని చూసి నమ్రతగా, “రంగప్రసాద్ వెనక్కి వచ్చారు” అన్నాడు.

వంశీకృష్ణ భృకుటి ముడిపడింది. “వెనక్కి వచ్చాడా” అన్నాడు.

“అవును. మీతో ఏదో మాట్లాడాలట. పెట్రోలు కొట్టించుకొంటూ వుంటే ఏదో ఆలోచన వచ్చినవాడిలా కారు వెనక్కి తిప్పమన్నాడు. ఊరి బయటకు తీసుకు వెళదామని చాలా ప్రయత్నించాను సాబ్ కానీ వెంటనే మాట్లాడాలి. రెండు నిమిషాల పని” అని తిప్పితీసు కొచ్చినాడు.

వంశీకృష్ణ పూర్తిగా అతడి మాటలు వినకుండా వరండాలోకి నడిచి ఆ చీకటిలోంచి పైకి వచ్చి, తన ఇన్స్టిట్యూట్ గదిలోకి ప్రవేశించాడు.

అతడు కూర్చునే టేబిల్ కి ఎదురు కుర్చీలో కూర్చుని వున్నాడు డాక్టర్ రంగప్రసాద్. వెనుకనుండి వినబడిన అలికిడికి తల తిప్పి, వంశీకృష్ణని చూసి స్వచ్ఛ మైన చిరునవ్వుతో- “మీతో వెంటనే చెప్పకపోతే మనసు నిలిచేలా కనబడలేదు. అందుకే కారు వెనక్కి తిప్పమని తిరిగి ఇలా వచ్చాను” అన్నాడు.

“ఏమిటది రంగప్రసాద్?”

ఒక చిన్న పిల్లవాడు గొప్ప విషయాన్ని కనుక్కున్న సంభ్రమంతో “కృష్ణాపురంలో వికృత జననాలకి కారణం సహేతుకంగా తెలిసిపోయింది” అన్నాడు. వంశీకృష్ణ అతడి వైపు ఆశ్చర్యంగా చూశాడు. రంగప్రసాద్ ముందుకి వంగి “ప్రతిమా అగర్వాల్ మరణం స్వాభావికం కాదనీ అది హత్య అనీ నాకెందుకో ముందునుంచీ అనుమానంగా వుండేది. దానికి కారణం ఎస్సెస్సే అని కూడా అనిపించింది. కానీ, మనం ముందు అనుకున్నట్టు దానికి రుజువులు లేవు. ఏదో ఆలోచిస్తూ వెళ్తూ వుంటే, పెట్రోలు బంకు కుర్రవాడి మాటల్తో నాకా ‘లింక్’ దొరికింది. . . .” అంటూ చెప్పటం ప్రారంభించాడు.

“కొంతమంది చంటిపిల్లలకి బయట కాస్త మబ్బు పట్టగానే జలుబు చేస్తుందెందుకని? కొంతమంది యువకులు కాస్త పని చేయగానే విపరీతంగా అలసిపోతా రెందుకని?. . . . మనిషిలో వుండే కొన్ని లక్షల కోట్ల ‘జీను’ ల్లో ఒకటి. . . . కేవలం ఒకే జీను. . . . దారి తప్పి ప్రవర్తించటం వల్ల! కాస్త పాడయిన జీను. . . . పూర్తిగా చచ్చిపోవటానికి (జైవెటిక్ డెత్) కొన్ని వందల సంవత్సరాలు పట్టవచ్చు. అలా కొన్ని

తరాలమీద అంటే తాత నుంచి మనవడిదాకా దాని చెడు ప్రభావం వుంటుంది.”

. . . . రంగప్రసాద్ ఇది చెపుతున్నప్పుడే సరీగ్గా షాడో లోపల ముగ్గుర్ని స్పృహ తప్పేలా చేసి,, అంతర్భాగం గుండా వచ్చి వెంటిలేటర్లో నుంచి చూశాడు.

అతడికి ముందు కనబడింది డాక్టర్ రంగప్రసాద్! క్షణం పాటూ దీనికంతటికీ కారణం అతడే అనుకున్నాడు. కానీ అంతలో ఎదురుగా వంశీకృష్ణ కనబడ్డాడు. కొద్దిపాటి తార్కికజ్ఞానంతో షాడో దీనంతటి వెనుకా వున్నది వంశీకృష్ణే అని గ్రహించగలిగాడు. అంతలో రంగప్రసాద్ మాటలు తిరిగి వినబడ్డాయి. “మనిషి ప్రత్యుత్పత్తి శక్తి మీద, రేడియో ఆక్టివ్ ప్రభావం భయంకరంగా వుంతుందని అందరికీ తెలుసు. అందుకే డాక్టర్లు ఎంతో అవసరమైతే తప్ప ఎక్సరే పరీక్షలు చేయించుకోమని రోగులకు సలహా ఇవ్వరు” అంటూ ఆగాడు.

(ఎక్సరే ప్రభావాన్ని “R” లలో కొలుస్తారు. ఆర్ అంటే రోస్ట్జెన్)

“ముల్లర్ ఇంకో విషయాన్ని కూడా కనుక్కున్నాడు” అన్నాడు రంగప్రసాద్ కొనసాగిస్తూ. “. . . . 2000 R ని పది నిమిషాలపాటు మనిషి శరీరం మీద ప్రయోగిస్తే అతడిలో కొన్ని దుష్ప్రతిజ్ఞామాలు సంభవిస్తాయో 2000 Rని వంద నిమిషాలపాటు ప్రయోగించినా (200 X 100), 20R ని వెయ్యి నిమిషాలపాటు ప్రయోగించినా (20 X 1000) ఆఖరికి 2 R ని పదివేల నిమిషాలపాటు ప్రయోగించినా అంతే సంభవిస్తాయని! అంటే ఇక్కడ ఈ నిష్పత్తి ఇలాగే వుంటుందన్నమాట. . . .” అంటూ కుర్చీలో ముందుకు వాలేడు. “. . . . ఎస్సెస్సే చేస్తున్నదేమిటి కృష్ణా!

వీర్యాన్ని నెలలపాటు, సంవత్సరాల పాటు, వేల వేల నిమిషాలు, గంటలపాటు స్టోర్ చేసి వుంచటం! అంటే అలా చేసే పద్ధతిలోగానీ, దానికోసం వాడే పదార్థాల్లోగానీ కేవలం 2R శక్తివున్న రేడియో ఆక్టివిటీ వున్నా చాలు. . . . మొత్తం వీర్యాన్నంతటినీ పాడుచేయటానికి. . . . ఆగండి! ఆవేశపడకండి!! నేను మీ శాస్త్రీయమైన పద్ధతులు తప్పని అనటం లేదు. ఒక గొప్ప విషయాన్ని కనుక్కోవటానికి ఒక శాస్త్రజ్ఞుడు పరిశోధనలు చేస్తాడు. ఒక ప్రముఖుడి అంశని భవిష్యత్తులో నిలపడానికి. ఒక మేధావి సంతతిని పది కాలాపాటు నిలవ వుంచటానికీ ఈ పరిశోధనలు తోడ్పడాలి అనుకుంటాడు.

కాని ఎస్సెస్సే చేస్తున్నదేమిటి? జారిపోతున్న మనిషి నైతిక విలువల్ని డబ్బు చేసుకోవడానికీ, డబ్బుతో దేన్నైనా కొనుక్కోవచ్చుననే స్త్రీల సరిక్రొత్త ఫ్యాషన్స్ తీర్చడానికి, క్రీడాకారులనీ, యాక్టర్లనీ వాడుకుంటుంది. స్త్రీ పురుష సంబంధాలు విచ్ఛలవిడిగా వుండే ఏ రంగంలోనైనా సుఖవ్యాధుల స్థాయిదాటి, పెల్వీక్ గర్బిల్ ప్రాంతంలో కేన్సర్ వున్న ఏ ఒక్క పురుషుడి అంశ అయినా, అతడు తీసుకునే రేడియో ఆక్టివ్ ట్రీట్మెంట్ వల్ల చెడి, ఈ ఎస్సెస్సే యొక్క స్టోర్ని చేరివుంటే, మామూలు రతిలో అయితే “జెనెటిక్స్ డెడ్” పొందవలసిన క్రోమోజోము, మా నాన్నగారు కనుక్కున్న ‘దురదృష్టకరమైన పరిశోధనవల్ల ఒక ఆకృతిగా పరిణతి చెంది, ఒక వికృత శిశువుగా జన్మిస్తుంది.

వర్షం పడేటప్పుడు పెట్రోలులో చేరిన చిన్న వాన నీటి చుక్క మొత్తం ఇంజన్ నే ఆపేసినట్లు, ముల్లర్ పరిశోధనలలో ధృవీకరించబడిన వాస్తవం భవిష్యత్ ప్రపంచం జీర్ణించుకోవలసిన చేదు నిజంగా మారుతుంది.”

గది వెనుకనుంచి వింటూన్న షాడో, కలలో ఒక దృశ్యాన్ని చూస్తున్న వాడిలా అలాగే వుండిపోయాడు. రంగప్రసాద్ వివరించిన వాస్తవాల భయంకర పరిణామాల గురించి కాదు, అతడు అప్రతిభుడైంది రంగప్రసాద్ ని చూసి!

ఒక మారుమూల పల్లెలో ఒక చిన్న ఇంట్లో ప్రాక్టీసు చేసుకునే ఒక చిన్న డాక్టర్, తను చూసిన ఒక చిన్న సంఘటనతో ఎంత హేతుబద్ధంగా ఆలోచించి పరిస్థితిని సమీక్షించగలిగాడు! రోస్ట్ జిన్ నుంచి ముల్లర్ వరకూ తెలుసుకుని, తను తెలుసుకున్న జ్ఞానంతో నిరంతరం తపించి, తపించి ఆలోచనలతో యజ్ఞం చేసి ఒక థియరీతో బయటకు రాగలిగాడు. ఇలాటివాడు భారతదేశంలో, ఆంధ్రదేశంలో పుట్టడం అది చేసుకున్న అదృష్టమా. . . . అతడు చేసుకున్న దురదృష్టమా? ఏ సంస్థా అతడికి ఈ విషయం కనుక్కున్నందుకు గౌరవపట్టా ఇవ్వకపోవచ్చు. ఏ యూనివర్సిటీ డాక్టరేటు ఇవ్వకపోవచ్చు. కనీసం సన్మానం చేయించుకోవటం కూడా అతడికి ఇష్టం వుండకపోవచ్చు.

నిస్వార్థంతో పల్లెలకి వెళ్ళి సేవచేసే డాక్టర్ అతడు! కానీ అతడి నిరంతర జ్ఞానాభిలాషకి కొలబద్ద ఏది? ఎవరు గుర్తిస్తారు? షాడోకి ఒక కొటేషను గుర్తొచ్చింది.

“ఈ ప్రపంచంలో గొప్ప వాళ్ళందరూ కిరి శిఖరాలని ఒక అంగలో గెంటి

అధిరోహించలేదు. భార్యలతో సహా ప్రపంచం అంతా గాఢనిద్రలో విశ్రాంతి తీసుకుంటున్న సమయాన ఒక్కొక్క అడుగు కష్టపడుతూ పైకి పాకారు” అలాటి కోవకి చెందినవాడే ఈ డాక్టరు కానీ ఇతడి ప్రాణం ఇప్పుడు ప్రమాదంలో వుంది. ఎదురుగా కూర్చుని వింటున్నవాడు పాముకన్నా ఎక్కువ ప్రమాదకరమైన వాడని తెలియక - ఇతడు అంతా వివరంగా చెప్పుకుపోతున్నాడు. ఎలా అతడిని రక్షించటం?. . . . ఎలా అతడికి రహస్యంగా సంకేతం పంపటం?

తనిక్కడున్నట్టు వంశీకృష్ణకి ఏమాత్రం తెలిసినా, అది తనకీ, రంగప్రసాద్ కీ, రంజితకీ - ముగ్గురికీ ప్రమాదమే.

వంశీకృష్ణ మొహంలో మారుతున్న భావాల్ని దూరం నుంచి షాడో స్పష్టంగా గమనించగలుగుతున్నాడు. రంగప్రసాదే గమనించడం లేదు. తన ఊహకు అందిన వాస్తవాల్ని హేతువుకి జతకలిపి చెప్పుకుపోతున్నాడు. షాడో పిడికిలితో నుదురు కొట్టుకున్నాడు. వెనక్కి చూశాడు. వెనుక వరండా నిర్మానుష్యంగా చీకటిగా వుంది.

అంతలో టెలిఫోన్ మ్రోగింది.

వంశీకృష్ణ దాన్ని అందుకున్నాడు. రెండు నిమిషాలు మాట్లాడి, పెట్టేస్తూ రంగప్రసాద్ వైపు తిరిగి, “డాక్టర్! మీకో బ్యాడ్ న్యూస్” అన్నాడు. “. . . . మీ నర్సింగ్ హోమ్ మీద దుండగులు దౌర్జన్యం జరిపారట. ప్రజల దొమ్మీలో భవంతి పూర్తిగా నాశనం అయిపోయిందట” అన్నాడు. ఎదురుగా వున్న రంగప్రసాద్, దూరంగా వున్న షాడో స్థాణువులయ్యారు. షాడోకైతే ఆవేశం అవధులు దాటింది.

ఈ లోపులో వాళ్ళిద్దరూ లేవటం కనిపించింది.

“పదండి రంగప్రసాద్, నేనూ మీతో కృష్ణాపురం వస్తాను” అన్నాడు వంశీకృష్ణ.

“మీరొస్తారా?”

“బయట తుఫాను ఉధృతంగా వుంది. అక్కడ ఏం అవసరమొస్తుందో ఏమో? పదండి కార్లో వెళ్దాం.”

“వద్దు వద్దు” అనుకున్నాడు షాడో. “వద్దు రంగప్రసాద్. మీరు వేసే ఒక్కో అడుగు మృత్యుముఖం లోకి. . . అయ్యో మీకెలా చెప్పను? ఇక్కడుంచి కృష్ణాపురం వెళ్ళే దారిలో రేప్రాద్దున్నకల్లా ప్రమాదవశాత్తు మరణించిన మీ-శవం. . .”

అతడి కళ్ళముందే వాళ్ళిద్దరూ లేవడం కనపడ్డది. ఇద్దరూ బయటకి నడిచారు.

షాడో పిచ్చివాడైపోయాడు. గట్టిగా అరుద్దామనుకున్నాడు. కానీ విచక్షణాజ్ఞానం హెచ్చరించింది.

బయట ఈదురుగాలి బలంగా వీస్తోంది. పోర్టికోలో కారు నిలబెట్టబడి వుంది. అరుగుకి ఒక మూల డ్రైవరు చేతులు కట్టుకుని నిలబడి వున్నాడు. వంశీకృష్ణ, రంగప్రసాద్ పోర్టికో దగ్గరకి వచ్చారు.

రంగప్రసాద్ అన్యమనస్కంగా వున్నాడు. జనం తన నర్సింగ్ హోమ్ ని ఎంత ధ్వంసం చేశారో. . . . అన్నిటికన్నా ముఖ్యంగా కేదారగౌరి ఏమయిందో ఈ గాలిలో. . . . ఈ వర్షంలో. . . .

ఆలోచనతో అతడు మొదటి మెట్టు దిగాడు.

విశాలమైన మెట్లు. వందగజాల దూరంలో ప్రళయకాల విన్యాసం చేస్తున్నట్లు చెట్లు.

అతడు మరో మెట్టు దిగాడు.

అప్పుడు పడింది అతడి దృష్టి అక్కడ!

అప్రయత్నంగా అనాలోచితంగా అటు చూశాడు.

గాలికి తట్టుకోలేకా అన్నట్లు చెట్ల వెనుకనుంచి రెండు జాగిలాల పరుగెత్తుకు వస్తున్నాయి.

అతడి శరీరం జలదరించింది.

జా. . . గి. . . .లా. . . .లు నిలువెత్తువి!

దూరంగా ఒక మెరుపు మెరిసింది. అది అతడి మెదడులోనూ మెరిసింది. ఇంతకాలం ఆ జాగిలాలని ఎక్కడ చూశానా అని ఆలోచిస్తూ వచ్చాడు. క్రితంసారి వచ్చినప్పుడు ఈ ఇన్స్టిట్యూట్ లోనే ఒకదాన్ని చూసి, ఇంత భయంకరంగా వుందేమిటా అనుకున్నాడు తరువాత దాని విషయమే మరిచిపోయాడు.

అతడు తలతిప్పి పక్కనున్న వంశీకృష్ణ వైపు చూశాడు. వంశీకృష్ణ మొహంలో ఒక అనూహ్యమైన భావం అరక్షణంపాటూ కదలాడింది. అయినా దాన్ని అతడి కళ్ళు పసిగట్టగలిగాయి. . . . మెదడులో చిన్న కుదుపులాటి ఆలోచనలు. . . . వరుసగా. . . . వెన్వెంటనే. . . . ఒకదాని తరువాత ఒకటి. . . .

. . . . సరోజ్ కుమార్ అగర్వాల్ భార్యతో కలిసి ఈ ఇన్స్టిట్యూట్ కి వచ్చి, కోరిక తీరక నిరాశతో వెళ్తూ వుండగా, (ఎలా తెలిసిందో గానీ) ఎస్సెస్సే అతడిని కలిసి అతడి కోరిక తీరుస్తానని తెలిపింది. ఎస్సెస్సేకి ఎలా తెలిసింది?

. . . . ఎక్కడో బొంబాయిలో ఎస్సెస్సే చేయవలసిన ప్రయోగం ఇక్కడ కృపాపురం సీలమీద ప్రభావం చూపించటం ఏమిటి. . . . అంటే ఎస్సెస్సే

బొంబాయిలో కాదు, కృష్ణాపురానికి దగ్గరగా వున్న (అంటే ఈ) ఊళ్ళో వుందన్న మాట.

పైరెండు ఆలోచనలనీ కలిపితే. . . .క. . . .లి. . . .పి. . . .తే

ఈ ఇన్స్టిట్యూట్ ఎస్సెస్సే అన్నమాట!

వెన్నులో జలదరించినట్లయి, వంశీకృష్ణవైపు బ్లాంక్ గా చూశాడు రంగప్రసాద్! అతడి మొహంలో వస్తూన్న మార్పులు అర్థంచేసుకుని వంశీకృష్ణ అడుగు వెనక్కి వేసి ఒక మెట్టు పైకెక్కి జేబులో చెయ్యిపెట్టాడు. యజమాని ఉద్దేశ్యం గమనించినట్లు డ్రైవరు, రంగప్రసాద్ వైపు గబగబా వచ్చాడు. జాగిలం మెట్లు ఎక్కడం ప్రారంభించింది.

మూడువైపుల్నుంచీ ముంచుకొస్తూన్న ప్రమాదాన్ని గమనించి, రంగప్రసాద్ క్షణాలలో అప్రమత్తుడై నాలుగోవైపుకి చూశాడు. అక్కడ - మెట్లక్రింద - కారు కనిపించింది.

అతడు మరి ఆలస్యం చేయలేదు. నాలుగు మెట్లనీ ఒక్క అంగలో డ్రైవ్ చేయటం, కారు తలుపుతెరిచి కూర్చోవటం క్షణాల్లో జరిగి పోయినయ్. జాగిలం వెనుదిరిగి దూకేలోపులో, మెట్లమీద డ్రైవరు జరుగుతూన్నది గ్రహించే లోపులో కారు వింటినుంచి వెలువడ్డ బాణంలా చీకట్లోకి దూసుకుపోయింది.

* * * *

ముర్షిదాయిరీ, ఆ యువకుడు ఏమీ తోచనట్టు చూస్తున్నారు. సిద్ధార్థ కూడా మాట్లాడలేదు. ఎవరి ఆలోచనలో వారున్నారు. ఎదురుగా సమస్య పరిహాసిస్తున్నట్టు వుంది. మరొకసారి ఆమెని తనతోపాటు రమ్మని అడుగుదామనుకున్నాడు. కానీ అందువల్ల ఫలితం వుండదని పించింది. దుష్టశక్తులనుంచి దూరంగా కట్టుకున్న కోటనుంచి, చేసుకున్న ఏర్పాట్లనుంచీ, ఆమె బయటకు రాదని అర్థమయింది. ఏం చేసినా తనే చెయ్యాలి. ఏం ఆలోచించినా తనే ఆలోచించాలి.

ఎన్నో వంపుల్తోనూ, వంకర అక్షరాల్తోనూ, బొమ్మల్తోనూ వున్న ఆ సూఫీ మంత్రాక్షరాలను ఆ కొద్ది సమయంలో ఎలా నేర్చుకోవటం? ఏ విధమైన పత్రమూ ఉపయోగించకుండా, ఏ విధమైన కలమూ లేకుండా ఎలా పఠించటం? వాటిని నేర్చుకుని వెళ్ళి ఎలా ఆ అదృశ్య శక్తులతో పోరాడటం?

సిద్ధార్థ టైము చూసుకున్నాడు. ఎంతో సమయం లేదు. ఒక్కో క్షణమూ గడుస్తూన్న కొద్దీ అతడికి ఆందోళన ఎక్కువ అవసాగింది.

అతడు ముర్షిదాయిరీవైపు చూశాడు. శ్రీచక్రం మధ్యలో కూర్చుని వున్నదామె. ముందు మంత్రించిన మందారపూలు వున్నాయి. ఆ ఎర్రమందారాలని చూస్తుండగా అతడికి ఒక ఆలోచన స్ఫురించింది. పక్కనున్న యువకుడివైపు తిరిగిగాడు. అతడి

నడుముకు పురాతన సంస్కారవాదులైన అరబ్బులు గురించే పిడిబాకు వుంది. దాన్ని బయటకు లాగి ముర్షిదాయిరీ ముందు పెట్టాడు.

“కలమూ పత్రమూ లేకుండా, కఠినమైన సూఫీ మంత్రాక్షరాలని నేను గ్రహించి కంఠతాపట్టే అవసరంలేకుండా వాటిని నా శరీరం మీద ముద్రించు ముర్షిదాయిరీ! చర్మం అశాశ్వతమైనది. రక్తము బయట వర్షానికి కారిపోతుంది. కత్తి కలము కాలేదు. అక్షరాలు అతి త్వరలో మాసిపోతాయి. ఈ విధంగా దైవనిర్ణయానికి మనం అడ్డు చెప్పినట్లు అవదు.”

ముర్షిదాయిరీ అతి సంభ్రమంతో అతడివైపు చూసింది. యువకుడు ఈ ఆలోచనని జీర్ణం చేసుకోలేక విస్మయంగా అతడిని గమనించాడు. . . .అతడు మనిషేనా అని, సిద్ధార్థ వేటినీ పట్టించుకోలేదు కేవలం కర్తవ్యం మాత్రమే అతని ముందున్నట్టు. . . . “ఆలస్యం చేయకు ముర్షిదాయిరీ. నా ఆలోచనలో విధులకు భంగంలేని పక్షంలో త్వరగా కార్యం నిర్వహించు.” అంటూ వత్తిడి చేశాడు.

అతడి మాటల్లో నిజాన్నీ, వాస్తవమైన తొందరపాటునీ గమనించింది. యదార్థాన్ని గ్రహించింది. మరి ఆలస్యం చేయలేదు. ఒక నిర్ణయానికి వచ్చినట్టు కత్తి తీసుకుని అతడి చర్మంమీద మొదటి గాటు పెట్టింది. రక్తం బుసబుస పొంగింది. సిద్ధార్థ పళ్ళూ అదిమిపెట్టాడు. అతడి ఛాతీమీద ఆమె సూఫీ ఫలకాన్ని యధాతథంగా ముద్రించసాగింది.

మొత్తం అంతా వ్రాయటానికి అరగంట పైగా పట్టింది. సిద్ధార్థ నోరు కదపలేదు. అతడి శరీరం అంతా రక్తంలో ముంచి తేల్చినట్టయింది. రొమ్మలనుంచి క్రిందిభాగమంతా ఎర్రటి ఎరుపే!

స్పృహ తప్పకుండా అతికష్టం మీద నిభాయించుకున్నాడు. అంతకు ముందు కొన్ని రోజుల్నుంచీ మంచుపర్వతాల మధ్య నిద్రలేదు. సరి అయిన ఆహారం లేదు. నిస్సత్తువ తోడేస్తుంది. అయినా సరే అలాగే శిలలా నిలబడ్డాడు. కాళ్ళ దగ్గర రక్తం మడుగులు కట్టింది. చూస్తున్న యువకుడికే స్పృహ తప్పేలా వుంది. వచ్చినవాడు మనిషి కాదనుకున్నాడు- దుష్టశక్తుల నణచడానికి దేముడు పంపిన దూత అయి వుండాలి.

అవును మరి, మామూలు మనిషికి ఇది సాధ్యంకాదు. అప్రయత్నంగా వంగి, సిద్ధార్థకి నమస్కారం పెట్టాడు. చెక్కిన గ్రీకు శిల్పంలా వున్నాడు సిద్ధార్థ. ఆది

మంత్రాక్షరాల వల్ల వచ్చినదో లేక పట్టుదల ప్రతిబింబించగా వచ్చినదోగానీ అతడి మొహం ఒక దివ్య తేజస్సుతో వెలిగిపోతూ వుంది. ఈ ప్రపంచంలో ఇక ఏ దుష్టశక్తి ఏమీ చేయలేదన్న ధీమా అతడి కనులలో కనబడుతూ వుంది.

ముర్షిదాయిరీ అతడి చేతిలో బాకు నుంచింది. “వెళ్ళిరా! ప్రపంచాన్ని కాజ్మోరా ఆవిర్భావంనుంచి రక్షించు” అని దీవించింది. “ప్రపంచపు సూఫీ సభ్యులంతా నీవు తీసుకొచ్చే వార్త గురించి ఎదురుచూస్తూ వుంటారు.”

అతడు బయటకు నడిచాడు - వెనుకే యువకుడు కూడా!

ఆమె కన్నార్పకుండా అటే చూస్తూ నిలబడింది.

అతడు గుర్రపు బగ్గీ ఎక్కాడు చెర్నాకోలా ఛెళ్ళుమంది. బండి కృష్ణాపురంవైపు దౌడుతీసింది.

షాడోకి బయట ఏం జరిగిందో తెలీదు. వంశీకృష్ణ హడావిడిగా లోపలికి రావటం కనిపించింది. డ్రైవరు చేతులు నులుముకుంటూ వెనుకే వచ్చాడు. అతడి మొహంలో ఆందోళన స్పష్టంగా కనిపిస్తోంది.

షాడోకి వంశీకృష్ణ వైర్లెస్ లో ఎవరితోనో మాట్లాడటం వినిపించింది. వరుసగా రెండు మూడు చోట్లకి మాట్లాడాడు. “అవును, మన కారే. అతడిని నా దగ్గరకి తీసుకురండి. మన రహస్యం తెలుసుకున్నాడు” అనటం వినిపించింది.

షాడోకి ఆనందమేసింది. వినిపించిన కారు శబ్దం రంగప్రసాద్ ది అన్నమాట! రంగప్రసాద్ కి చివరి నిమిషంలో విషయం ఎలా అర్థమయిందో తెలియలేదు. అయితేనేం- మొత్తంమీద వంశీకృష్ణ గురించి తెలుసుకున్నాడు, అదిచాలు.

అయితే వంశీకృష్ణ మొహంలో ఆతృతగానీ, ఆందోళనగానీ కనిపించకపోవటం షాడోకి ఆశ్చర్యం కలిగించింది. మనిషి ఎంతో కుత్సితుడు అయినా అయివుండాలి - లేదా గొప్ప ప్లానర్ అయినా అయివుండాలి. లేకపోతే అంత నిబ్బరం రాదు. వంశీకృష్ణ మాట్లాడటం విన్నాడు.

“రంగప్రసాద్ కంగార్లో వున్నాడు. అతడు వూహించలేని నిజం తెలిసింది. అతడేమీ గొప్ప వ్యూహాకారుడు కాడు. మామూలు డాక్టరు! చాలా కంగార్లో వున్నాడు!! ఈ అర్థరాత్రి తుఫానులో అతడు పోలీసు స్టేషన్ కి వెళతాడు అనుకోను. ఆస్పత్రి నాశనం అయిందని తెలుసు కాబట్టి ముందు కేదారగౌరి కోసం వెతుక్కుంటూ వెళతాడు. లేకపోతే

ఇటువంటి తొందర వచ్చినప్పుడు కొత్తగా ప్రేమలో పడ్డాడు కాబట్టి నివేదిత దగ్గరకు వెళ్ళి ఆమె దగ్గర తనకు తెలిసిందంతా వెలిబుచ్చుకుంటాడు.

ఆమెని పోలీసుల దగ్గరకు పంపి తను కృష్ణాపురం వెళతాడు. మన వాళ్ళలో ఒకర్ని నివేదిత ఇంటి బయట కాపు వేయమనండి. వీలైతే అతడు నివేదితని కలుసుకోక ముందే బంధిస్తే మంచిది. అలా అయితే మనం ఆమెని అనవసరంగా చంపే అవసరం వుండదు. మరొక ఇద్దర్ని కృష్ణాపురం పోలిమేరల్లో నిలబడమనండి. జీపులు తీసుకువెళ్ళండి. అతడు బయలుదేరి రెండు నిమిషాలయింది. అతడు వెళ్ళే ప్రదేశాల్లో అతడి కన్నా ముందు మనమే వుండాలి. . . . వెనుక మనం లేము కాబట్టి అతడు వేగంగా వెళ్ళకపోవచ్చు. పోలీసుస్టేషన్లో మనవాళ్ళని అలర్ట్ చేయండి. ఏది ఏమైనా పది నిమిషాల్లో రంగప్రసాద్ నా దగ్గరుండాలి. వీలైతే బ్రతికి. . . . తప్పనిసరి అయితే. . . . మరణించి. . . .”

చాలా కామ్గా, ఏ మాత్రం తొణక్కుండా తనవాళ్ళకి అతడు సూచన్లు ఇచ్చే విధానం చూస్తూంటే ఒక గొప్ప అంతర్జాతీయ గూఢచారి సంస్థకి అధికారిలా కనిపించాడు తప్ప పైంటిస్టుగానో, డాక్టరుగానో కనిపించలేదు.

. . . . షాడోకి భయమేసింది.

. . . . ఎందుకో రంగప్రసాద్ ఈ పులి పంజా నుంచి తప్పించుకో లేడనిపించింది.

ఏదైనా అద్భుతం జరిగితే తప్ప!

* * * * *

రంగప్రసాద్ చేతులు వణుకుతున్నాయి.

తన ప్రాణం అపాయంలో వుందనీ, ఏ క్షణమైన ఎటునుంచి అయినా ప్రమాదం ముంచుకు రావచ్చనీ అతనికి అర్థమయింది. తన కారు వెనుక ఎవరూ రాకపోవటమే ఆశ్చర్యంగా వుంది.

కారు ఊరి పోలిమేరలు దాటింది. వేగంగా కృష్ణాపురం వైపుకి సాగిపోతోంది. నివేదితని కలుసుకోకుండా వుండటానికి నిశ్చయించుకున్నాక అతడు తన ఆస్పత్రిని చూడాలనుకున్నాడు. అదీ గాక కృష్ణాపురం యస్.ఐ. అతడికి కొద్దిగా తెలుసు. అతడి ద్వారా కంప్లయింట్ ఇవ్వవచ్చు.

ఈ విధమైన ఆలోచనతో కారు నడుపుతున్నాడు.

ఆ వరంలో పది అడుగుల దూరంలో వున్నది కూడా కనపడటం లేదు. రంగప్రసాద్

చేతులు కంపిస్తున్నాయి. కారు వేగంగా నడిపిస్తున్నాడు. అద్దాలమీద నుంచి నీరు ధారాపాతంగా కారుతుంది.

రెండు వీధులు కలిసే చోటు అది. పక్కనుంచి ఏదో వస్తున్నట్టు, ఆకారం అస్పష్టంగా కనిపించింది. అదికూడా వేగంగా వస్తూ వుండటంతో షడన్ బ్రేక్ వేయబోయాడు. కానీ టైర్లు తడిరోడ్డుమీద సరైన జారేయి. అప్పటికే ఆలస్యమయి పోయింది. కీచుమన్న చప్పుడు మొదట వినిపించింది. అది ఆగక ముందే రెండూ గుడ్డుకున్న చప్పుడు. . . .

ఈ ప్రపంచంలో మరొక ప్రమాదమా! అని ఆందోళనపడుతూ రంగప్రసాద్ కారు దిగాడు. అవతలనుంచి ఢీకొన్నది గుర్రపు బండి.

అందులో సిద్ధార్థ వున్నాడు.

ఈ ఆక్సిడెంట్ తో అతడు బండినుంచి గాలిలోకి ఎగిరి క్రింద పడ్డాడు.

నీటిలో తడిసిన ఎర్రరంగు, రక్తం కాలువలై క్రిందికి ప్రవహించటం చూసి రంగప్రసాద్ గుండె ఆగిపోయింది. అవతలి వ్యక్తి సిద్ధార్థ అని గమనించేసరికి నోటినుంచి సన్నటి కేక వెలువడింది.

అంతలో సిద్ధార్థ లేచి నిలబడుతూ, “తప్పు నాదే క్షమించండి” అంటూ, మెరుపు వెలుగులో రంగప్రసాద్ ని గమనించి, “అరే మీరా” అన్నాడు.

“ఈ. . . . రక్తం” తడబడుతూ అన్నాడు రంగప్రసాద్. సిద్ధార్థ తన వంటివైపు చూసుకుని “నాకే గాయాలు కాలేదు” అన్నాడు.

“మరి”

“అవన్నీ తరువాత మాటలాడుకుందాం పదండి టైములేదు. గౌరి ప్రమాదంలో వుంది” కారువైపు వేగంగా నడుస్తూ అన్నాడు సిద్ధార్థ. రంగప్రసాద్ కి గౌరి విషయం ఎలా చెప్పాలో తెలియక “సిద్ధార్థా! నా హాస్పిటల్ ని జనం సర్వనాశనం చేశారట. గౌరి పరిస్థితి ఎలా వున్నదో నాకు తెలీదు” అన్నాడు. తలవంచుకుని క్షమాపణ అర్థిస్తున్నట్టు.

అయితే సిద్ధార్థ మొఖంలో ఏ భావం లేదు. “నాకు తెలుసు” అన్నాడు క్లుప్తంగా. “. . . . క్షుద్ర గణాలు ఈ సమయంలో ఎలాగైనా గౌరిని పిలిపించుకుంటాయి.”

“అయితే గౌరి.”

“ప్రస్తుతం శ్మశానంలో వుండి వుంటుంది.” గంభీరంగా అన్నాడు. రంగప్రసాద్ ఒక సారి ఆశ్చర్యంతో సిద్ధార్థ వెపు చూశాడు. మాటాడలేదు. సిద్ధార్థ అన్నది

రంగప్రసాద్ కి సగం అర్థం అయింది, సగం కాలేదు. ఏది ఏమైనా అతనికి కొండంత అండ దొరికినట్లయింది.

ఆ సమయంలో సిద్ధార్థ కనబడటం ఎంతో మానసిక ధైర్యాన్ని ఇచ్చింది. కారు కృష్ణాపురం వైపు నడుస్తుండగా వంశీకృష్ణ గురించి వివరంగా ఒక కథలా చెప్పాడు. అంతా చెప్పి సీటు వెనక్కి తలవాల్చి అలసటతో కళ్ళు మూసుకున్నాడు. అతడు అపురూపమైన మేధావి. కానీ వాస్తవ పరిస్థితులు ఎదురు తిరిగినప్పుడు సిద్ధార్థలాగా వాటిని ఎదుర్కోగల సామర్థ్యంలేదు. ఒక చిన్న పిల్లవాడిలా సిద్ధార్థకు అంతా చెప్పేసి ఇకపైన నీదే బాధ్యత నావంతు అయిపోయింది అన్నట్లు రిలాక్స్ అయ్యాడు.

“మీరు చెప్పినదంతా నిజమైన పక్షంలో ఆ వంశీకృష్ణని నిలుపునా చంపాలి” అన్నాడు సిద్ధార్థ. “. . . . కానీ అష్టమ గర్భుని జన్మ కారణం వంశీకృష్ణ కాదు. అస్పష్టమైన అతీత శక్తి ప్రభావం. కేవలం ఆ అతీత శక్తిని తన స్వార్థం కోసం అతడు వాడుకుంటున్నాడు.

రంగప్రసాద్ చకితుడై తలతిప్పి చూశాడు. సిద్ధార్థ హోరుమని కురుస్తోన్న వర్షంలో కారును బుల్లెట్లా పరుగెత్తిస్తున్నాడు. రంగప్రసాద్ వెల్లడించిన వాస్తవాలు అతడి మీద ఏ ప్రభావం చూపించలేదని అతడి మొహం చూస్తూంటే తెలుస్తోంది. ఇద్దరూ రెండు వేర్వేరు సిద్ధాంతాల మీద నమ్మికతో ఒకే గమ్యం వైపు వెళుతున్నారు.

కానీ దురదృష్టవశాత్తు ఇద్దరికీ తెలియదు. . . . తాము చాలా మామూలుగా మాట్లాడుకుంటున్న వ్యక్తికి అంతర్జాతీయ గూఢచారి సంస్థలతోనూ, నేరస్థులతోనూ సంబంధాలు వున్నాయని! ఆ రంగప్రసాద్ కోసం, అతడి కారు కోసం ఆ ప్రదేశమంతా వల పరచబడి వున్నదని!!!

కారు ఊరి పొలిమేరలలో ఆగింది. “రంగప్రసాద్ ! ప్రతిదానికి హేతువు వుండాలని ఆలోచించేది మీరు. హేతువుకు అతీతం కూడా ఒకటి వుంటుందని నమ్మినవాడిని నేను. ఎవరి సిద్ధాంతం కరెక్ట్ అన్న చర్చ ఇప్పుడు అనవసరం నేను ఇక్కడ దిగుతున్నాను. ఇనుమును అయస్కాంతం ఆకర్షించినట్లు నా భార్యను క్షుద్రశక్తులు మత్తు జల్లి ఇక్కడకు లాక్కొని వచ్చి వుంటాయన్న నమ్మకంలో ఇక్కడ దిగిపోతున్నాను.”

“ఒక్కనిముషం?” కంగారుగా అన్నాడు రంగప్రసాద్. “మీరన్నది నిజమే. ఇప్పుడు తర్కం అనవసరం. కానీ ఈ కారు మీరే వుంచుకోండి. గౌరిని వెదకడానికి

నాకన్నా ఎక్కువ దీని అవసరం మీకే వుంటుంది. కానీ తెలుసుగా. . . . ఇది వంశీకృష్ణ కారు జాగ్రత్తగా వుండాలి.”

అతడి వాక్యం పూర్తికాకముందే సిద్ధార్థ కారు దిగి శ్మశానంలోకి పరుగు తీశాడు.

ఆ వాతావరణంలో శ్మశానం చాలా భీతావహంగా వుంది. వేళ్ళతో సహా బయటకు వచ్చిన చెట్టు ఒకటి నాలుగైదు సమాధులను కొమ్మలతో కప్పేసింది. కాలువలై పారే నీటిమీద నురుగు చితుల తాలూకు బూడిదలా తెల్లగా వుంది.

“గారీ!” ఎలుగెత్తి అరిచాడు. సమాధానంగా దక్షిణం వేపునుంచి గాలి మరింత ఉధృతమైంది.

“గా. . . . రీ. . . .” నలుదెసలు పరికిస్తూ రివ్యూన వీచే గాలిని తట్టుకుంటూ మరోసారి అరిచాడు. అంతలో ఆకాశంలో పెద్ద మెరుపు మెరిసింది. అక్కడ గౌరి జాడలేదు. సిద్ధార్థ ఆందోళనగా తిరిగి కారు దగ్గరకు పరుగెత్తుకుని వచ్చాడు. రంగప్రసాద్ అప్పటికే తన ఆస్పత్రి ఎలావుందో చూసుకోవాలన్న ఆత్రంతో ఊళ్ళొకి నడిచి వెళ్ళిపోయాడు. సిద్ధార్థ రంగప్రసాద్ కోసం చూడకుండా కార్లో కూర్చున్నాడు. ఊరికి ఉత్తరంవైపున మరో శ్మశానం వుంది. అక్కడికి వెళ్ళి చూడాలని అతడి ఉద్దేశ్యం?

అతడు ఇగ్నీషన్ తిప్పి గేరు మార్చబోయేసరికి మెడ వెనుక చల్లగా తగిలినట్టనిపించింది. “మా నుంచి అంత సులభంగా తప్పించుకో లేవు రంగప్రసాద్ ! కారు వెనక్కి తిప్పు, నీ కోసం వంశీకృష్ణ ఎదురు చూస్తున్నాడు” అన్న మాటలు బొంగురుగా వినిపించాయి.

* * * * *

షాడోకి మొట్ట మొదటిసారిగా భయం వేసింది. కత్తుల బోను లాంటి ఉస్సోక్ గర్భంలో చిక్కుపడి పోయినప్పుడు కానీ, వెంట్రుక వాసిలో ప్రాణం పోయే స్థితి ఏర్పడినప్పుడు కానీ అతడికి భయం వేయలేదు. కానీ ఇప్పుడు వంశీకృష్ణని చూస్తుంటే భయం వేస్తోంది. తన గురించి అన్ని విషయాలూ తెలుసుకున్న రంగప్రసాద్ అలా బయటకు తప్పించుకు వెళ్ళిపోయినా ఏమీ తొణక్కుండా ఒక వేటగాడు వలపన్నినట్లు అతడు తన అనుచరులకు సూచన లిచ్చిన విధానం చూస్తోంటే షాడోకి భయంవేసింది! మరి ఆలస్యం చేయకుండా అదే వరండాలో వెనక్కి పరుగెత్తాడు.

అతడు స్పృహ తప్పేలా కొట్టినా ముగ్గురిలో ఒకడు అప్పుడే కొద్దిగా కదులుతున్నాడు. పరుగు ఆపకుండానే కాలితో మరోసారి కొట్టి షాడో ముందుకు దూసుకుపోయాడు.

ప్రార్థనా మందిరంలో ఉస్సోక్ సభ్యులు అలాగే వున్నారు. షాడో దేన్నీ పట్టించుకోకుండా ముందుకు పరుగెత్తాడు. ఎవరైనా వూస్తే అప్పుడు చూసుకుందాంలే అన్న మొండి ధైర్యం అతనిలో ఏర్పడింది. రంగప్రసాద్ ప్రాణాలు అపాయంలో వున్నాయి అని నిశ్చయంగా తెలిసి పోయింది. వంశీకృష్ణ మనుషులు రంగప్రసాద్ ను పట్టుకుని హతమార్చే లోపుగానే బయటపడితే అతన్ని రక్షించే ఛాన్స్ కొద్దిగా వుంటుంది. ఈ లోపలే వీలయితే రంజితని కూడా తప్పించాలి.

షాడో తలుపు తీసుకుని రంజిత వున్న గదిలోకి ప్రవేశించాడు. అతడిని చూసి ఆనందంతో అడుగు ముందుకు వేసి ఏదో చెప్పబోయింది. షాడో నోటి మీద వేలు వుంచుకుని “ష్! టైం లేదు. . . . క్విక్ అన్నీ తర్వాత మాట్లాడుకుందాం” అని ఆమెను తీసుకుని బయటకు వచ్చాడు.

అతడి కష్టాలు అక్కడినుంచే మొదలయ్యాయి. అతడంటే మొగవాడు! ఉస్సోక్ సభ్యులతో కలిసిపోగలడు. కాబట్టి ఎదురు తిరిగినా అంత కష్టం లేకపోయింది. కానీ అండర్ వరల్డ్ స్త్రీలు ఎక్కడా కనబడలేదు. అందుకే తనతో రంజితని తీసుకువెళ్లటం కష్టమైంది. అంతే కాక ఉస్సోక్ అంతర్భాగంలోంచి బయటకు ఎటు వెళ్ళాలో అతడికి తెలియలేదు. ఇద్దరూ రెండు గదులు దాటి ప్రార్థనా మందిరం వేపు వస్తూండగా ఎదురుగా ఎవరో వస్తున్న అలికిడి వినిపించింది. షాడో రంజితను గోడచాటు నీడలోకి తీసుకు వెళ్ళాడు. ఎదురుగా వంశీకృష్ణ వస్తూ కనిపించాడు. అతడు తమని దాటి వెళ్లగానే షాడో, రంజిత అతడిని ఫోలో అయ్యారు. వంశీకృష్ణని చూసి షాడో ఆశ్చర్యపోయాడు.

అతడి మొహంలో ఆదుర్దాగానీ, ఆందోళనగానీ లేవు. మామూలుగా వున్నాడు. అతడు ప్రార్థనా మందిరంలో ప్రవేశించాడు. సభ్యులందరూ లేచి నిలబడ్డారు. వారి సంఖ్య లెక్క పెట్టడం కష్టం.

షాడో తెర వెనుక నిలబడి చూస్తున్నాడు. అంతలో వంశీకృష్ణ కంఠం వినబడింది. “సభ్యులారా! ఇంకొద్దీ సమయంలో అష్టావక్రుడు జన్మించబోతున్నాడు. తీసుకురావటానికి మహాద్రష్ట వెళ్ళాడు.”

వంశీకృష్ణ ఇద్దరు సభ్యులను పిలిచి చెబుతున్నాడు. “ అష్టావక్రుడు పుట్టిన సందర్భంగా కాజ్మోరా నరబలి కోరుతుంది. వెయ్యిమంది మనుషుల్ని బలి ఇవ్వాలి.”

సభ్యులలో కలకలం చెలరేగింది. అంతలో వంశీకృష్ణ కంఠాన్ని పెద్దది చేసి “ఆ కార్యాన్ని మీరిద్దరూ కలిసి నిర్వహిస్తారు” అన్నాడు. “. . . రేపు శుక్రవారం ఒక మారణాయుధాన్ని తీసుకుని మీరిద్దరూ రేపు ప్రార్థనా మందిరానికి వెళతారు. నగరంలో వున్న పెద్ద ప్రార్థనా మందిరాల్లో అది ఒకటి. దాదాపు ఐదు వందల మంది ఆ మందిరంలో చేరి ప్రార్థనలు జరుపుతారు. ఆ మారణాయుధం దాదాపు మైలు పరిధిలో అన్నిటిని సర్వనాశనం చేస్తుంది. ఈ విధంగా కాజ్మోరా కోరిక నెరవేరుతుంది.”

షాడో రక్తం సలసల మరగసాగింది. అతడు మాట్లాడేది ధర్మో న్యూక్లియర్ బాంబ్ గురించి అని అర్థం అయింది. ఈ ఉస్సోక్ సభ్యులు ఎంత భ్రాంతిలో వున్నారంటే ఆ బాంబ్ కాజ్మోరాయే ఆకాశం నుంచి పంపించింది అన్నా నమ్మగలరు. అదికాదు అతడు ఆలోచించేది. అంతకన్నా భయంకరమైన సమస్యను వంశీకృష్ణ సృష్టించనున్నాడు. శుక్రవారం ప్రార్థనా మందిరంలో ప్రమాదకరమైన బాంబ్ పడటం. . . . కొన్ని వందల మంది చనిపోవటం. . . . ఆ ప్రాంతంలో ముఖ్యంగా ఆ మతస్తులు నివసించే ప్రాంతంలో సర్వనాశనం అవటం - ఈ సమస్య ఇంతటితో ఆగదు. రక్తపాతం జరుగుతుంది.

సైన్యాన్ని పిలిచినా కూడా పరిస్థితి అదుపులోకి రాకపోవచ్చు. మతఃకలహాలు పెద్ద ఎత్తున ప్రారంభమవుతాయి. బహుశా విదేశాలు కూడా ఈ చర్యని అంతగా హర్షించకపోవచ్చు. ఇలాంటి సంఘటనలు మరి రెండు, మూడు జరిగితే, అరబ్ దేశాలుంచి ఆయిల్ సరఫరా ఆగిపోవచ్చు.

అంతలో వంశీకృష్ణ ఒక వృద్ధుణ్ణి స్టేజి మీదకు పిలిచాడు “రాత్రి కాజ్మోరా నాకు ఆదేశమిచ్చింది. రేపు ముఖ్యమంత్రి సభలో నుమూ ఆత్మాహుతి చేసుకోవాలి.

అష్టావక్రకుడు సహచరుడిగా జన్మనెత్తడానికి నీ ఆత్మ విడుదలవుతుంది.”

వృద్ధుడు “మహాభాగ్యం” అని గొణగటం వినిపించింది.

అంతలో ఎవరో వచ్చి వంశీకృష్ణ చెవి దగ్గరగా ఏదో చెప్పారు. వంశీకృష్ణ అతడితో కలిసి వెళ్ళిపోయాడు.

షాడో ఇంకా అలాగే నిలబడి వుండటం చూసి “మనం బయటపడే మార్గమేదన్నా ఆలోచించావా?” అని అడిగింది రంజిత.

షాడో మాట్లాడలేదు ఏదో దీర్ఘాలోచనలో వున్నాడు. కొంచెం సేపటి తరువాత ఒక నిర్ణయానికి వచ్చినట్లు “మనం ఈ భవంతి పేల్చేయాలి. దీనితోపాటూ మనం కూడా మరణించినా సరే” అన్నాడు.

రంజిత నమ్మలేనట్లు చూసింది. “అవును మరి - ఈ సినిక్స్ పైకోపాత్స్ - వీళ్ళలో ఒక్కొక్కడూ ఒక్కొక్క బాంబు లాంటివాడు. ఒక్కడు చాలు మొత్తం దేశాన్ని నాశనం చేయటానికి. వీళ్ళకి పొలీసు స్టేషన్లు, కోర్టులూ లాభంలేదు. చంపెయ్యటమే సరియైన మందు - సరియైన శిక్ష” అన్నాడు షాడో ఆమె చేతిని పట్టుకుని అక్కణ్ణుంచి కదుల్తూ.

“కానీ” అందామె.

“అవును రంజితా ఇక వేరే మార్గంలేదు. ఈ రాత్రి ఉస్సోక్ సభ్యులందరూ ఇక్కడే వున్నారు. ఇంతమంది ప్రమాదకరమైన పిచ్చి వాళ్ళను సామూహికంగా నాశనం చేయడానికి ఇంతకన్నా మంచి అవకాశం రాదు. ఈ మహాయజ్ఞంలో నేను సమాధివైనా సరే” మాట్లాడుతూనే ఇద్దరూ వంశీకృష్ణ గదిలోకి వెళ్లేదారి వైపు వచ్చారు. అక్కడే ప్లాస్టిక్ పాకెట్ వుంది లోపల సిలిండర్లా వుంది. చిన్న ఏంటైనా. . . . రాడార్ పరికరం దానికి అమర్చబడి వున్నాయి. అంతకుముందు షాడో చదివిన అక్షరాలే అక్కడ వున్నాయి.

LOCAL FALL OUT MINIMISED TO 1/100-

అతడు ఆ పరికరాలను సంతృప్తితో పరికించి తలెత్తి రంజితవైపు చూస్తూ “రంజితా! ఈ రెండు వైర్లు కలిపిన మరుక్షణం ఈ బాంబే పేలుతుంది. ఏరియా 1/100 కు కుదించబడింది కాబట్టి ఇది - ఫాల్ అవుట్ ఒక మైలు వుండే మినీబాంబ్ అన్నమాట. (సాధారణ ఆటంబాంబ్ ఫాల్ అవుట్ 100 మైళ్ళు) కాబట్టి దీనివల్ల ఈ ఇన్స్టిట్యూట్ కే తప్ప మిగతా ప్రపంచానికి నష్టం వుండదు. కొందరు అమాయకులు చనిపోవచ్చు. కానీ అది తప్పదు” అంటూ వాచీ చూసుకుని “ఇప్పుడు 11.30 అయింది. ఇంకో ఆరగంటలో ఇక్కణ్ణుంచి కనీసం రెండు మైళ్ళు దూరంగా వెళ్ళిపోవటానికి

ప్రయత్నించు. . . . బయటపడ గలిగితే. . . .”

“ఉస్సోక్లో చేరిందీ, ఇన్ని కష్టాలు పడిందీ - ఇలా ఆఖరి నిమిషంలో ఎవరి దారిన వాళ్ళు చూసుకుని విడిపోవటానికి కాదు రవీ! ఏం చేసినా ఇద్దరం కలిసే చేయాలి. ఇక్కణ్ణుంచి బయటపడే దారేదీ లేని పక్షంలో ఇద్దరం కలిసే చద్దాం. చచ్చేముందు నువ్వన్నట్లు ఈ దుర్మార్గులను చంపే చద్దాం” అంది.

షాడో రెండు వైర్లూ చేతిలోకి తీసుకున్నాడు.

* * * *

అనుచరుడు చెప్పింది విని తిరిగి గన గదిలోకి వెళ్ళబోయే సమయానికి వంశీకృష్ణ దగ్గరికి కారులోంచి దిగి ముందొక మనిషి వచ్చాడు.

“దొరికాడా?”

“దొరికాడు సార్”

“గుడ్”

“ఊరి పొలిమేరల్లో మీరు చెప్పినట్లే కాపుకాశాం. కారులోంచి ముందు దిగాడు. దూరమంచి చూసి పారిపోతున్నడేమోనని పరుగెత్తి పట్టుకోబోయాము. మళ్ళా ఏమనుకున్నాడో ఏమో తనే వచ్చి ఎక్కి రెడ్ హ్యాండెడ్ గా దొరికిపోయాడు.

“ఎక్కడున్నాడు?”

“కారులో వున్నాడు. తీసుకురమ్మంటారా?”

“వద్దు నేనే వస్తున్నాను” అంటూ మెట్లు దిగాడు.

వంశీకృష్ణ మొహంమీద కదలాడిన విజయమందహాసం ఎదురుగా అనుచరుల మధ్య బందీకృతుడై వున్న సిద్ధార్థను చూడగానే పెదవుల మధ్యే ఆగిపోయింది. ఎన్నో పెద్ద వ్యూహాలను పన్నగలిగేవాడు, ఎన్నో ఊహించని పరిస్థితులు వచ్చినా తట్టుకోగలిగేవాడు అయిన వంశీకృష్ణ కూడా అనుకోని తారుమారుకి ఒక్క సెకనుకి కంగారుపడ్డాడు. జరిగిందేమిటో తెలుసుకోవటానికి సిద్ధార్థకు ఆ ఒక్క సెకను సరిపోయింది.

కారులో తనను పట్టుకోగానే వాళ్ళు తనని రంగప్రసాద్ భావిస్తున్నారని అతడికి అర్థం అయింది. ఇంత తొందరగా కాపువేసి పట్టుకోగలిగారూ అంటే రంగప్రసాద్ చెప్పినదానికన్నా వీళ్ళు వెయ్యి రెట్లు భయంకరమైన వాళ్ళని నిరూపణ అవుతుంది.

తనను చూసి అతడు నిర్విణ్ణుడవటం గమనించి తనూ రంగప్రసాద్ కలుసుకున్నట్లు, పానాలు తారుమారు అయినట్లు అతడు గ్రహించలేదని తెలుసుకోగలిగాడు సిద్ధార్థ.

అక్కడే సిద్ధార్థ తెలివితేటలు పాదరసంలా ప్రవహించాయి.

మొహం అయోమయంగా పెట్టి, “ఏమిటిది వంశీకృష్ణా? ఇదంతా ఏమిటి?” అని అడిగాడు వంశీకృష్ణ మొహంలో మార్పులు గమనిస్తూ. తను అనుకున్న మార్పులు వంశీకృష్ణ మొహంలో కనబడగానే “మా ఊరి సమీపంలో ఈ కారు చూశాను. ఇది మీదని తెలిసి ఇక్కడికెలా వచ్చిందా అని అశ్చర్యపోతూండగా వీళ్ళు నన్ను తీసుకొచ్చారు. అసలదంతా ఏమిటి?” అన్నాడు మొహంలో అమాయకత్వం కనిపించేటట్లు. అతడు చీకటిలో వదిలిన బాణం సూటిగా తగిలింది.

‘రంగప్రసాద్ కారుని ఊరి మొదట్లో వదిలేసి పారిపోయాడన్న మాట’ అనుకున్నాడు వంశీకృష్ణ.

“అయామ్ సారీ” అన్నాడు. “. . . నా కారు ఎవరో దొంగిలించారు. అందువల్ల పోలీస్ రిపోర్ట్ ఇవ్వడమే కాకుండా మావాళ్ళకు కూడా చెప్పి వుంచాను. బహుశా మిమ్మల్ని చూసి మీరే దొంగనుకుని తీసుకొచ్చి వుంటారు” అన్నాడు విశాలంగా నవ్వుతూ.

“మీ కారు నాకు దొరకడం యాధృచ్ఛికం! ఒక రకంగా చెప్పాలంటే నా అదృష్టం కూడా. . . . నేను వెళ్ళాలి” అన్నాడు సిద్ధార్థ. “కృష్ణాపురంలో నా భార్య వున్న ఆస్పత్రిపైన ఎవరో దాడి జరిపేరట. ఆమె ఎక్కడ వుందో? నేను వెంటనే వెళ్ళాలి.”

వంశీకృష్ణ కంగారు నటిస్తూ “అయ్యో అంత పని జరిగిందా? నేను మిమ్మల్ని దింపుతాను” అంటూ కారు వైపు నడిచాడు.

“మీరెందుకింత వర్షంలో. . . . నేనే ఎలాగో వెళతాను” అని వెను దిరిగాడు సిద్ధార్థ.

“నో - నో - అదేమిటి ఇటువంటి పరిస్థితుల్లో కాకపోతే స్నేహితులు అన్నది ఎందుకు? రండి క్విక్?” అని డోర్ తీశాడు వంశీకృష్ణ. సిద్ధార్థను తీసుకువచ్చిన ముగ్గురు కూడా వెనుక సీట్లో కూర్చున్నారు. కారు కృష్ణాపురంవైపు బయలుదేరింది.

సిద్ధార్థ ఆలోచిస్తున్నాడు. తన భార్య ప్రాణాలు ఏ క్షుద్రగణాల చేతిలో వున్నా ఇప్పుడు రంగప్రసాద్ ప్రాణం అంతకన్నా అపాయకరమైన గణాల చేతిలో ఇరుక్కుపోయిందని అతడికి తెలుసు. రక్షించడం ఎలా? ఎలా?

అంతలో కారు కృష్ణాపురం చేరుకుంది. ‘మీరు దిగుతారా’ అన్నట్టు చూశాడు వంశీకృష్ణ. సిద్ధార్థకి దిగక తప్పలేదు. “మీరు చేసిన దానికి కృతజ్ఞతలు” అన్నాడు దిగుతూ. “ఈ వరంలో నాకోసం ఇంతదూరం వచ్చారు.”

“దానిదేముంది. పోయిందనుకున్న కారు మీవల్ల దొరికింది. నేనే మీకు కృతజ్ఞతలు చెప్పాలి” అన్నాడు వంశీకృష్ణ. అతడు కూర్చోగానే కారు రివర్సు అయింది. అది తిరిగి వెనక్కి వెళ్ళిపోవటం లేదనీ, రంగప్రసాద్ కోసం తిరిగి వెతకటం ప్రారంభిస్తుందనీ తెలుసు. కానీ ఏం చేయగలడు? ఒకవైపు భార్యనే వెదుకుతాడా? మరొకవైపు రంగప్రసాద్‌నే హెచ్చరిస్తాడా?

* * * *

“అవతార్ బాబా మీద కంప్లెయింట్ చేయడానికి వచ్చాను” అన్నాడు రంగప్రసాద్. అతడి తలపైనుంచి నీటి చుక్కలు ధారాపాతంగా కారుతున్నాయి బట్టలు పూర్తిగా తడిసిపోయాయి.

సబ్‌ఇన్‌స్పెక్టర్ ఇంట్లో ముందు గదిలో కూర్చోని వున్నాడతను. ఆ ఎస్సై అతడికి అంతకుముందు కాస్త తెలుసు. పోలీస్ స్టేషన్ పక్కనే అతని ఇల్లు.

“బాబాని మీరు వెంటనే అరెస్టు చేయాలి” అంత రాత్రి వర్షంలో తలుపులు దబదబా బాది ఇలా కంప్లెయింట్ చేస్తున్నది వేరే ఎవరైనా అయితే ఎస్సై అక్కడి కక్కడే తలుపులు మొహంమీద వేసేసేవాడే. కానీ వచ్చింది రంగప్రసాద్ అవడంతో లోనికి ఆహ్వానించక తప్పలేదు. లోపలికి వచ్చి అతడు చెప్పింది వినగానే ఎస్సై నిద్ర పటాపంచలై పోయింది. “ఎవరిని బాబానా?” అని అడిగాడు.

“అవును ఆ కపట బాబానే ఇంకోరకంగా చెప్పాలంటే స్పెర్మ్ సెల్లింగ్ ఏజెన్సీ అనే బోగస్ కంపెనీ అధినేత” అంటూ తాను కనుక్కున్న విషయం పూర్తిగా వివరించాడు రంగప్రసాద్.

అంతా విన్న ఎస్సై మొహంలో రంగులు మారాయి. “ఏమిటి రంగప్రసాద్ మీరంటున్నది. అవతార్ బాబా లాంటి మహనీయుడిని అరెస్టు చేయడమా? మీరిచ్చిన కంప్లెయింట్‌కి, మీరు చెప్పిన వాటికి ఏమైనా సాక్ష్యధారాలు వున్నాయా?” అన్నాడు.

“అవన్నీ మనం ఒకటొకటే సంపాదించవచ్చు. ముందా అవతార్ బాబాని అరెస్టు చెయ్యకపోతే సర్వనాశనం జరుగుతుంది.”

“అసంభవం” అన్నాడు ఎస్సై. “. . . . మా ఇంట్లో అవతార్ బాబాని దేవుడిలా కొలుస్తాం. మొన్న మా బాబుకి ప్రాణం మీదకి వచ్చినప్పుడు కేవలం నుదుటిమీద చెయ్యివేసి వాడిని రక్షించాడు. అటువంటి వారిని అరెస్టు చేయడమా?”

రంగప్రసాద్ తెల్లబోయి చూశాడు. పరిస్థితి ఇలా ఎదురు తిరుగుతుందని అతడు కలలో కూడా ఊహించలేదు. “సోనీ నాకు రక్షణ కల్పించండి” అన్నాడు. “. . . .

వంశీకృష్ణ వలన నా ప్రాణాలకు ముప్పు వస్తుందని నేను ఊహిస్తున్నాను. నా ప్రాణాలకు రక్షణ కల్పించవలసిన బాధ్యత మీది అలాగే నా ఆస్పత్రి ఎలా వుందో తెలియదు. అక్కడ ఎవరెవరు మరణించారో, ఎవరు బ్రతికి వున్నారో తెలియదు. మనం వెంటనే అక్కడకు వెళ్ళాలి. పోలీసులను పిలిపిస్తారా?”

ఎస్సై రంగప్రసాద్ వైపు నిర్వికారంగా చూసి “ఇంత రాత్రి పోలీసు బలగాన్ని తీసుకుని ఈ వర్షంలో అక్కడకు ఎలా వెళ్ళగలం?” అన్నాడు.

రంగప్రసాద్ కి కోపం వచ్చింది. ఆవేశాన్ని అణచుకుంటూ “ఎవరో కొందరు మూర్ఖులు మూకుమ్మడిగా వెళ్ళి ఒక ఆస్పత్రిని ధ్వంసం చేస్తే పోలీస్ ఫోర్స్ ఏమీ చేయదా? వర్షం - రాత్రి అంటూ వూరుకుంటుందా?” అని అరిచాడు.

ఎస్సై తాపీగా “మాకు రాత్రే కంప్లెయింట్ వచ్చింది రంగప్రసాద్! మేము వెళ్ళేసరికే అక్కడ జరగవలసింది జరిగిపోయింది. మేము చెదరగొట్టడానికి అక్కడెవరూ లేరు. ఫర్నిచర్ మాత్రం పూర్తిగా ధ్వంసమైపోయింది. అక్కడ ఒక పోలీస్ ని కాపలా వుంచాను. అంతకు మించి నేనేం చేయలేను. చేసి మాత్రం లాభమేముంటుంది” అన్నాడు.

అతడంత తాపీగా మాట్లాడటం చూస్తే రంగప్రసాద్ కి ఏదో అనుమానం వచ్చింది. అతడి అనుమానం రూపుదిద్దుకోబోయే లోపుగానే బయట కారు శబ్దం వినిపించింది. సరిగ్గా నిమిషం తరువాత అడుగుల చప్పుడు వినిపించింది. వంశీకృష్ణ లోపలికి వస్తూ కనిపించాడు. రంగప్రసాద్ చివుక్కున కుర్చీలోంచి లేవబోయాడు అప్పటికే ఆలస్యమైంది.

వంశీకృష్ణ, రంగప్రసాద్ పక్కనుంచి ఎస్సై వైపుకి వెళుతూ “థాంక్స్ ఇన్ స్పెక్టర్! ఇతడి కోసం చాలాసేపటి నుంచి వెతుకుతున్నాను. ఇంత మంచి డాక్టర్ కి పిచ్చెక్కడం దురదృష్టకరం” అన్నాడు.

రంగప్రసాద్ మొహం జేవురించింది.

“అర్థరాత్రి వచ్చి బాబాని అరెస్టు చేయమన్నప్పుడే నాకు అనుమానం వచ్చింది సార్” అన్నాడు సబ్ ఇన్ స్పెక్టర్.

“ఇతడిని మాతోపాటు తీసుకెళ్ళవచ్చా?”

“నిరభ్యంతరంగా.”

అప్పటిదాకా ప్రేక్షకుడిలా చుస్తున్న రంగప్రసాద్ చప్పున కదిలి “నో - నో” అని అరుచుకుంటూ అక్కడ్నుంచి బయటకు పరుగెత్త బోయాడు. వంశీకృష్ణతో వచ్చిన ఇద్దరు బలిష్ఠులు రంగప్రసాద్‌ని చెరో వైపు పట్టుకున్నారు. అప్పుడు చూశాడు రంగప్రసాద్ ఎన్నె పెదాలపై కనపడే కనపడని చిరునవ్వుని. అతడేదో అనబోయే లోపు అతడిని కారు వరకూ లాక్కొచ్చి లోపలికి తోశారు. అరిచినా ప్రయోజనం లేదని తెలుసు. సబ్‌జనస్పెక్టర్ షాక్ నుంచి అతడింకా తేరుకోలేదు.

కారు కదిలింది.

* * * *

. . . . స్నేహపూర్వకంగా తనని కారులోంచి దించి వంశీకృష్ణ వెళ్ళిపోగానే సిద్ధార్థ ఏమీ తోచనట్లు నిలబడిపోయాడు. ఆ పరిసరాల్లో రంగప్రసాద్ ఎక్కడున్నా అతడిని లేడిని వేటాడినట్లు వంశీకృష్ణ వేటాడతాడని సిద్ధార్థకి తెలుసు. . . . కానీ ఏం చేయగలడు?. . . . ఆందోళన, కోపం కని, నిస్సహాయత ముప్పిరికొనగా అతడు ఆ చీకటిలోకి చూశాడు వర్షం కొద్దిగా తగ్గింది. కానీ గాలి అలాగే వీస్తోంది.

ఒక నిర్ణయానికి వచ్చినవాడిలా అతడు కృష్ణాపురం రెండో వైపున శృశానానికి బయలుదేరాడు.

అక్కడికి చేరుకునేసరికి దాదాపు పావుగంట పట్టింది. పన్నెండవటానికి ఇంకా పది నిమిషాల సమయం వుంది. వర్షం కురవకపోయినా ఆకాశం నిండా నల్లటి మేఘాలు దట్టంగా కమ్ముకుని వున్నాయి. ఊరంతా చలికి మునగదీసుకుని పడుకుని వుంది. ఎక్కడా మనుష్య సంచారం లేదు. దూరంగా కారు హారన్ చప్పుడు వినిపించింది. సిద్ధార్థ నడక ఆపి నిలబడి పోయాడు! అదే కారు హారన్!! వంశీకృష్ణది!!! ఏదో ప్రమాదాన్ని సూచిస్తోన్నట్టు. . . .

సిద్ధార్థ ఆగలేదు. తిరిగి నడక ప్రారంభించాడు. శృశానం పక్కగా ఓ చిన్న గుడి వుంది. అతడు గుడిలోకి తొంగిచూసి ఉలిక్కిపడ్డాడు. లోపల విగ్రహం లేదు. క్షుద్రగణాలకు భయపడి దేముడే పారిపోయినట్లు ఆ స్థానం శూన్యంగా వుంది. దాదాపు ఐదడుగుల ఎత్తు నున్న గుడి అది. బాగా లోపలికి తొంగి చూస్తే కానీ కనపడదు. గ్రామీణులు కూడా బయటే నిలబడి ఒక్కక్షణం ప్రార్థించుకుని పోతుంటారు. అతడు లోపలికి చూశాడు. మళ్ళీ మెరుపు మెరిసి, ఆ మెరుపు వెలుగులో విగ్రహం స్థానంలో భీష్ముడి అంపశయ్యలా ఎముకలతో చిన్న గూడు కనిపించింది. అతడు వణికిపోయాడు లేత ఆకులా కంపించిపోయాడు. పకి గూడులా పరచబడి వున్నాయి ఎముకలు. ఆ

ఎముకల దొంతర మధ్య దొప్పలా వున్నట్టు ఒక ఎర్రటి మాంసపు ముద్ద వుంది. ఏమిటో చూద్దామని వంగిన సిద్ధార్థ పాక్ తగిలినట్టు చివాలున వెనక్కి జరిగాడు.

ఆ ముద్ద జీవమున్నట్టు కదుల్తూంది.

నవ్వుతూంది. . . . అప్పుడే పుట్టినట్టున్న ఆ శిశువు నుదుట మూడవ కన్ను స్థానాన చిన్న రంధ్రం వుంది. శరీరం ఎనిమిది వంకరలతో వుంది.

* * * *

“ఆగు” అంది రంజిత.

షాడో ఆమెవైపు చూశాడు.

ఆమె వెంటనే మాట్లాడలేదు. ఏదో గాఢాలోచనలో వున్నట్టు కొంచెంసేపు వుండి “నీకిది జ్ఞాపకం వుందా? హీరోషిమా మీద బాంబ్ వేసిన ఫైలట్ విమానంలోంచి వెనక్కి తిరిగి తను చేసిన పని చూసి ‘మైగాడ్! ఏమిటి మనం చేసింది?’ అనుకున్నాడని చరిత్రకారులు వ్రాశారట” అంది.

ఆ విషయం ఇప్పుడు ఎందుకు చెపుతోందో అర్థంకాక “అవును అయితే?” అన్నాడు షాడో.

“అంటే అంత పెద్ద ఆటం బాంబ్ వేశాక కూడా అది పేలకుండానే దాని రేంజ్ నుండి ఫైలెట్ బయటకు రాగలిగాడన్న మాట.”

“అవును. అప్పుడు రాడార్ సిస్టమ్ ద్వారా బాంబ్ డిటనేటర్ న కంట్రోల్ చేశారు” అన్నాడు. షాడో తన సైన్స్ ఇండియా పత్రికాఫీసులో వున్న అనుభవంతో.

“మనం కూడా ఎందుకలా చేయకూడదూ?”

తుపాకిగుండులా వచ్చిన ఆ సలహాకి తెల్లబోయి “ఎలా?” షాడో విస్మయంగా అడిగాడు.

“ఈ బాంబ్ పేలుడుని కంట్రోలు చేయడం ద్వారా మనం ఒక్క పావుగంట సమయాన్ని ఎక్కువ సంపాదించవచ్చు. ఈ పావుగంటలో మనం బయటపడ్డామా సరేసరి లేకపోతే ఎలాగూ మరణిస్తాం-- ముందే అనుకున్నట్టు.”

షాడో చురుగ్గా ఆలోచించాడు. నిజమే మామూలు ఆటంబాంబుల్లాగే ఈ మినీ బాంబ్ లు కూడా పిస్టన్ ద్వారా నడపబడతాయి. కానీ మన దగ్గర కంట్రోల్ చేసే పిస్టన్ లాటి అత్యాధునికమైన పరికరాలేవీ లేవు. ఏదో ఒకటి చేసి డిటనేటర్ కి సూచన లివ్వగలిగితే. . . . ఈ లోపల మన అదృష్టం బాగుంటే “ఓ మైలు” పరిధినుంచి దాటి బయటకు పోవచ్చు.

“కానీ ఎలా?” షాడో రంజితవైపు చూశాడు.

ఆమె ఇతడినే చూస్తూంది.

ఇద్దరి చూపులూ కలుసుకున్నాయి. గదంతా నిశ్శబ్దంగా వుంది. గడియారం ‘టిక్ టిక్’ మనటం తప్ప మరేమీ వినిపించటం లేదు.

ఇద్దరికీ ఒకేసారి ఆలోచన స్ఫురించినట్లు ఆ గోడ గడియారం కేసి చూశారు. గడియారం సెకన్ల ముల్లు కదుల్తోంది! ఇద్దరి పెదాలపై ఒకేసారి చిరునవ్వు కదలాడింది. “వచ్చేసింది” అంటూ ఇద్దరూ ఒకేసారి అన్నారు.

సరిగ్గా రెండు నిమిషాల తరువాత ఆ గోడ గడియారపు పెద్దముల్లు కొకవైపు, చిన్న ముల్లుకొక వైపు కడుతూ “అసలు ప్రేమించడమంటూ జరిగితే ఏకసంధాగ్రాహుల్నే ప్రేమించాలి. హాయిగా వున్నప్పుడు కొత్త విషయాలు శోధించటానికీ, ప్రమాదంలో వున్నప్పుడు పాత విజ్ఞానం గుర్తు చేసుకోవటానికీ లాభిస్తారు” అన్నాడు.

రంజిత మొహం ఎర్రబడింది.

ఈ లోపులో వైర్లు ముడివేయడం పూర్తి అయింది. డిటనేటర్ స్విచ్ ఆన్ చేశాడు షాడో. భయంకర మారణాయుధానికి సరిగ్గా అడుగు దూరంలో వున్నారు.

పన్నెండవడానికి సరిగా పదిహేను నిమిషాలుంది. పెద్ద ముల్లు చిన్న ముల్లు కలుసుకోగానే ఆ ప్రదేశం భీకరజ్వాలామన విస్ఫోటనంతో దద్దరిల్లి పోతుంది. బయట పడగలిగితే ఈ పదిహేను నిమిషాల్లో బయట పడాలి.

* * * *

కారు ముందుకు వెళుతూంటే వంశీకృష్ణ అన్నాడు.

“ఈ ప్రపంచంలో అన్నిటికన్నా భయంకరమైన మారణాయుధమేదో నీకు తెలుసా డాక్టర్ రంగప్రసాద్! ఆటంబాంబా? న్యూక్లియర్ బాంబ్? మిస్సైల్స్?. . . . కావు. . . . ఇవేవీ కావు. ఈ ప్రపంచంలోకెల్లా భయంకరమైన మారణాయుధం మనిషి! అతని మూఢత్వాన్ని మనకి కావలసినట్టు మలుచుకోగలిగితే, మనిషి అంత ప్రమాదకరమైనది ఇంకొకటిలేదు. ఇదే ప్రాతిపదిక మీద నేను నా పనులు నిర్వహించుకుంటూ వచ్చాను. సింహళ ప్రధానికీ కాష్మీరాకీ సంబంధం వుందని చెప్పగానే ఉస్సోక్ సభ్యుల్లో ఇద్దరు అక్కడికక్కడే సింహళ ప్రధానిని చంపేసి వాళ్ళ ప్రాణాలు అర్పితం చేశారు!

నీవు చావగానే నీ ఆత్మ మళ్ళీ పుట్టి అష్టావక్రుడికి అనుచరుడి వవుతావు. సరస్వాతామల అనుభవిస్తావు అవగానే ఒక వృద్ధుడు ఆత్మాహుతికి సిద్ధపడ్డాడు. ఒక

ప్రార్థనా మందిరాన్ని కూల్చి వేయడానికి ఒక మినీ ఆటంబాంబ్ని ఇస్తే దాన్ని పేల్చి తాము నాశనమైపోవడానికి మరో ఇద్దరు ఉస్సోక్ సభ్యులు సిద్ధపడ్డారు.

ఇదంతా ఎందుకు జరుగుతోంది? కేవలం నేను వాళ్ళలో పుట్టించిన భక్తిభావం. ఈ భావంతో ప్రధానమంత్రిని చంపమన్నా చంపేస్తారు. ఇటువంటి భ్రాంతిలో వాళ్ళను నింపడానికి నేను కాజ్మోరా అనే మూడక్షరాలను ఉపయోగించుకున్నాను రంగప్రసాద్! నువ్వు ఊహించిందంతా నిజమే! ప్రతిమా అగర్వాల్కి వికృత శిశువు ఎందుకు జన్మించాడో మొదట్లో మాకర్థం కాలేదు. అందువల్ల కొంతమంది మీద ఈ ప్రయోగం చేయవలసి వచ్చింది? ఎవరిమీద ప్రయోగం చేయాలి? కూలీనాలీ చేసుకునే స్త్రీలమీద అయితే రహస్యం బయటికి పొక్కుదు.

ఇన్స్టిట్యూట్కి పక్కనే వున్న కృష్ణాపురం వచ్చాం. ఏడెనిమిదిమంది స్త్రీలకి మత్తిచ్చి వాళ్ళమీద ఈ ప్రయోగం చేశాం. ఇద్దరు, ముగ్గురు శిశువులు పుట్టేసరికి అర్థం అయింది మేం చేస్తున్న తప్పేమిటో. అప్పుడే జగదీశ్చంద్ర స్పెర్మ్ని కిల్ చేసేశాం. కానీ ఈ లోపులో మేం చేసిన ప్రయోగాల కారణంగా వరుసగా వికృత శిశువులు జన్మిస్తూ వచ్చారు. వికృత శిశువులు పుట్టడాన్ని నేను ఎందుకు ఉపయోగించుకోకూడదన్న ఆశ నాలో కలిగింది. అదే సమయానికి అవతార్ బాబా అన్న యోగి ఒకడు తనయొక్క ఉపన్యాసాలతో, మేజిక్కులతో ప్రజలను ఆకట్టుకోవడం మొదలుపెట్టాడు.

అతడి స్థానంలో నేను ప్రవేశించాను. అదే సమయానికి మహాద్రష్టతో పరిచయం ఏర్పడింది, అతడు అష్టావక్రుడు నిజంగానే పుడతాడు అనుకుంటున్నాడు, అతడి అవసరం నాకు చాలావుంది. ముఖ్యంగా ఉస్సోక్ని తయారుచేయటానికి. . . .” అంటూ ఆగి తిరిగి చెప్పటం ప్రారంభించాడు.

“అందువల్ల దానికి సరిపడే ఏర్పాట్లన్నీ చేశాను. ఆకాశంనుంచి అశరీరవాణి అష్టావక్రుని ఆగమనానికి నిదర్శనంగా మాట్లాడటం వగైరా! నేను అనుకున్న దానికన్నా నా పథకం ఇంకా బాగా పారింది. ఈ లోపల రాకేష్ ఒక కోర్కెతో వచ్చాడు. ఎంత ఖర్చు పెట్టయినా సరే అష్టావక్రుడు కేదారగౌరి కడుపున పుట్టాలని కోరుకున్నాడు. అతడి దగ్గర రెండు మూడు లక్షలు వసూలు చేశాము. అష్టావక్రుడు పుట్టడానికి కొన్ని నియమాలను నెరవేర్చాలని తాళపుత్ర గ్రంథాలలో వున్నట్లు మహాద్రష్ట నాకు చెప్పాడు.

హిమాలయ పర్వతాల్లో ఎంతో మంది బైరాగులతోనూ, మునులతోనూ ఎంతోకాలం తిరిగి తిరిగి అష్టావక్రుడి గురించి, కాష్మీరా గురించి వివరాలు సేకరించాడు. నాదేం పోయింది నాకేం నష్టంలేదు అనుకున్నాను. పైగా నాకు మరింత ఉత్సాహం కలిగింది. అష్టావక్రుడు అంటూ ఎవడో ఒకడు పుడితే ఉస్సోక్ని మరో పదిహేనేళ్ళు పటిష్టంగా ఏలవచ్చు. రాకేష్ భవానీశంకరం గురించి చెప్పగానే మహాద్రష్టకి పాత పగలు గుర్తు కొచ్చాయి. అతడినీ, అతడి కూతురినీ, సిద్ధార్థనీ అందరినీ చంపదలుచుకున్నాడు. దానివల్ల కూడా నాకేం నష్టంలేదు.”

“ఇంత కష్టపడటం వల్ల నీకేం లాభం? నువ్వొక మంచి పొజిషన్లో వున్నావు. ఎందుకివన్నీ చేస్తున్నావు” అన్నాడు రంగప్రసాద్.

వంశీకృష్ణ నవ్వాడు. “ఒక మంచి పొజిషన్లో వుండి సంపాదించడానికి ఇలా సంపాదించడానికి ఎక్కడా సామీప్యంలేదు రంగప్రసాద్! ఈ ఒక్క సంవత్సరంలో అవతార్ బాబాగా నేనెంత సంపాదించానని నీ ఉద్దేశ్యం. నువ్వు ఊహించనుకూడా ఊహించలేవు. నాలుగు కోట్లు!!! డబ్బు సంగతలావుంచు. ఇంతమంది ఉస్సోక్ సభ్యులతో, దేశ విదేశాల్లోని ప్రముఖ గూఢచారులతో, చీకటి ప్రపంచ సంస్థలతో చేతులు కలిపి నేను ఏం సాధించాలనుకున్నానో అదంతా సాధించగలిగే స్థితికి వచ్చాను. నేను తలుచుకుంటే ఎంత ఉన్నత పదవిలో వున్న వారివైనా చంపించగలను. ఏ అరాచకమైనా లేవదీయగలను. ఈ రెండూ కాక స్పెర్మ్ సెల్లింగ్ ఏజెన్సీ ఎలాగూ వుంది. ఇప్పుడు చెప్పు రంగప్రసాద్ --- కాస్తంత తెలివి తేటల్తో ఇదంతా చేస్తున్న నేను గొప్పవాడినా? కాదా?”

రంగప్రసాద్ అతడివైపు నిర్వికారంగా చూసాడు. “నువ్వు గొప్పవాడివో కాదో తెలీదుకానీ వంశీకృష్ణా! నీలాగే ముప్పై సంవత్సరాల క్రితం ఒకడుండేవాడు జోన్స్ అని తన సొంత సామ్రాజ్యం స్థాపించడం కోసం మనుషుల్ని ఒకవిధమైన భ్రాంతిలోకి తీసికెళ్ళి రాజ్యమేలసాగాడు. చివరికేమైందో నీకు తెలుసుగా. అంతా-- పొటాషియం సైనేట్ తాగి చచ్చిపోవాల్సి వచ్చింది. నాకా కథ గుర్తిస్తోంది. అసలు నువ్వే ఒక సైకిక్వి! నీ ముగింపు అలాగే అవుతుంది”

“ఇంపాజిబుల్ రంగప్రసాద్! ఉస్సోక్ క్షణక్షణానికి పెరుగుతుంది. అందులో అష్టావక్రుడు పుట్టాడని తెలిస్తే మరింత వేగంగా పెరగడం ప్రారంభిస్తుంది. నేనేం చెపితే ఆ ఆజ్ఞ వెరవేరడానికి మరింత మంది సభ్యులు తయారవుతారు. నేను కరోర్పతి,

మిలియనీర్, బెలియనీర్ని అవుతాను” అంటూ నవ్వసాగాడు. అంతలో కారు ఆగింది.

వంశీకృష్ణ దిగుతూ “దిగు రంగప్రసాద్!” అన్నాడు.

“ఎక్కడికి వచ్చాం మనం?”

“శ్మశానానికి.”

“ఎందుకు?”

“నిన్నిక్కడ చంపితేమూడో కంటికి అనుమానం రాదు. అందుకు. . . అది మొదటి కారణం! చంపబోయే ముందు నీకు నీ జీవితపు ఆఖరి విచిత్రం చూపిస్తాను. అది రెండో కారణం” అన్నాడు వంశీకృష్ణ.

రంగప్రసాద్ కి అర్థం కాలేదు. చావు అనివార్యమని తెలిసి పోయింది. డోర్ తీసి కాలు క్రిందపెట్టాడు. దూరంగా శ్మశానం కనబడుతోంది. రంగప్రసాద్ వెనుక వంశీకృష్ణ నడవటం ప్రారంభించాడు. వంశీకృష్ణ చేతిలో పిస్టల్ వుంది. దూరంగా శ్మశానంలో మూడు ఆకారాలు కనబడుతున్నాయి. వంశీకృష్ణ ఆ ఆకారాల దగ్గరకు నడవసాగాడు. రంగప్రసాద్ కి కూడా అతడితో నడవటం తప్పలేదు. దాదాపు దగ్గరికి వెళ్ళిన తరువాత వంశీకృష్ణ, రంగప్రసాద్ తో “చూడు, ఉస్సోక్ అధినేత! క్షుద్రగణాలను లోబరుచుకున్నాడు!! అష్టావక్రుడి ఆగమనానికి ప్రథమ కారకుడు అయిన మహాద్రష్ట!!! అతన్ని పరికించి చూడు” అన్నాడు.

రంగప్రసాద్ ఆ ఆకారాన్ని కళ్ళూ చిట్టించి చూశాడు. ఆ ఆకారాన్నెక్కడో చూసినట్లుంది. అది కొద్దికొద్దిగా దగ్గరవుతుంది. దగ్గరయ్యే కొద్దీ రూపురేఖలు స్పష్టమవుతున్నాయి. రంగప్రసాద్ కాళ్ళు వణికిపోయాయి! అంత చీకటిలోను అతడా దృశ్యాన్ని స్పష్టంగా చూడగలుగుతున్నాడు. ఆ ఆకారం మరింత దగ్గరైంది.

రంగప్రసాద్ అప్రయత్నంగా అడుగు వెనక్కి వేసి “నాన్నా” అన్నాడు.

మహాద్రష్ట రూపంలో హరిహరరావు క్రమక్రమంగా దగ్గరికి వస్తున్నాడు.

* * * *

కాళ్ళ దగ్గర శవపేటికలా వున్న చెక్కపెట్టె చూస్తూ “వీళ్ళ నమ్మకాలేమో గానీ వస్తువులు మాత్రం గమ్యుత్తుగా వున్నాయి” అన్నాడు షాడో.

రంజిత అతడివైపు ఆందోళనగా చూసింది. ఒకవైపు సమయం పదిహేను నిమిషాలు కూడా లేదు. అయినా అతడు మామూలుగా వున్నాడు.

రంజిత మొఖంలో భావం గమనించి షాడో నవ్వుతూ “మనం ఓ చిన్న ట్రిక్ చేయాలి. ఇదే ఆఖరి చాన్స్” అన్నాడు. “. . . . పెయిల్ ఆయితే ఇదే నేను చేసే ఆఖరి

ట్రీక్కు.”

“ఏమిటి అది?”

“ఈ ఉస్సోక్ సభ్యులంతా తమ వారి శరీరం మీదున్న గుర్తుల్ని పట్టుకోగలమన్న గొప్ప భ్రాంతిలో వున్నారు. ఇప్పుడు మనం దాన్నే వినియోగించుకోబోతున్నాం. నువ్వందులో పడుకో!” అన్నాడు శవపేటికను చూపిస్తూ.

రంజిత కెవ్వున అరిచి “నేనా?” అంది.

“తప్పదు రంజితా! ఇందులో ఎన్నో శవాలను పడుకోబెట్టి వుండవచ్చు. ఎన్నో క్షుద్రదేవతార్చనలకి ఈ శవపేటిక ఉపయోగపడి వుండొచ్చు. కానీ ఈ క్షణం బయట పడటానికి ఇది తప్పదు. నువ్వందులో పడుకో” ఆమెని అందులో పడుకోబెట్టి తలుపు వేశాడు.

తరువాత పక్కగదిలోకి వెళ్ళి నాలుగైదు పొడవాటి గుడ్డలు తీసుకుని అవి తన మెడచుట్టూ రకరకాలు కట్టుకున్నాడు. అతడే ఒక కాజ్మోరాలా కనబడుతున్నాడు. ఆఖరిసారి తన అదృష్టాన్ని ప్రార్థించుకున్నాడు. అటో ఇటో తెలిపోవాలి అనుకుంటూ ముందు గదిలోకి వచ్చాడు. అక్కడు నలుగురు సభ్యులు కనబడ్డారు. “ఏం చేస్తున్నారు మీరిక్కడ?” అన్నాడు కంఠాన్ని గంభీరంగా మార్చి, వాళ్ళు తనవైపు చిత్రంగా చూడడం గమనించాడు. అతడి గుండె వేగంగా కొట్టుకుంది. నిజంగా కానీ తాను ఏ స్కెలిటన్ వాళ్ళకు తెలిస్తే నన్ను స్కెలిటన్ చేయటం ఖాయం! అయితే అతడు అనుకున్నట్టు కాకుండా వాళ్ళలో ఒక విధమైన గౌరవభావం కదలాడింది.

షాడో బట్టలు, వాటిని చుట్టుకున్న పద్ధతి అసలు అతడే మహాద్రష్ట అనిపించేటట్లుంది. వాళ్ళు దగ్గరకు రాగానే “ఈ పేటికను మోసుకురండి. క్షుద్రక్షతా యజ్ఞానికి, అష్టావక్రుడి పుట్టుకకి ఆఖరి అంశమైన షడ్బుదతంతుని నిర్వహించమని నాకు పైనుంచి ఆజ్ఞ వచ్చింది” అన్నాడు. అందులో నాలుగైదు పదాల అర్థం అతడికే తెలీదు.

వాళ్ళు నలుగురూ గౌరవంగా ఆ శవపేటికను మోసుకుని నడువసాగారు. అతడు అప్పటివరకూ చేస్తున్న తప్పు అర్థం అయింది. కుడి చేతివైపు కాకుండా వాళ్ళు ఎడం చేతివైపు చీకట్లోకి నడిచారు. అటువైపు ద్వారం వుంది. ద్వారానికి ఇరుప్రక్కలా ఇద్దరు ఉస్సోక్ సభ్యులు నిలబడ్డారు. షాడో గుండె మళ్ళీ దడదడా కొట్టుకోవటం ప్రారంభించింది. వీళ్ళకేమైనా కోడ్వర్డ్స్ వున్నాయో ఏమోనని. అయితే అదృష్టవశాత్తూ అవేవీ లేకుండానే వాళ్ళు తలుపులు తెరిచారు. పేటికతో సహా బయటకు వచ్చారు.

అయిదుగురూ.

బయటంతా పొదలు, తుప్పులు వున్నాయి. తను ఇన్స్టిట్యూట్ వెనకవైపు వున్న స్థలంలో వున్నట్టు పాడో గమనించాడు. చీకట్లో మరో బాణం వేశాడు. “శృశానానికి ఈ పేటికను తీసుకుపోవటానికి మన వాహన మేదీ లేదా?” అని.

సభ్యుల్లో ఒకడు నమ్రతగా “ఎందుకులేదు ఇప్పుడే తెప్పిస్తాను” అని చెప్పి, అయిదు నిమిషాల్లో వ్యానుని తీసుకుని వచ్చాడు. పేటిక దానిలో పెట్టించి, తాను డ్రైవింగ్ సీట్లో కూర్చుంటూ “మిత్రులారా సెలవ్! అష్టావక్రుడు మరో ఐదు నిమిషాలలో పుట్టబోతున్నాడు. మీకు శుభమగుగాక! సర్వేజనా సుఖినోభవంతు” అంటూ వ్యాను కదిలించాడు. అక్కణ్ణుంచి అది బాణంలా దూసుకుపోయింది. ఐదు నిమిషాలు మాత్రమే సమయం వుందని తెలుసు. తుప్పల్లోంచి బయటపడి కారు రోడ్డెక్కింది.

నాలుగు నిమిషాలు. . . . మూడు నిమిషాలు. . . . రెండు నిమిషాలు. . . . కారు బుల్లెట్లా దూసుకుపోతోంది. ఊరి పొలిమేరలు దాటిపోయింది. అప్పుడు వినిపించింది శబ్దం. భూమి ఆకాశం దద్దరిల్లేటట్లు. అంతకు సరీగ్గా క్షణం ముందుగా విశ్వవ్యాప్తమైన వెలుగు అక్కడ నిండింది. ముందు వేడిగాలి వీచింది. క్షణంలో అది చల్లబడింది. తుఫాన్కి ఆ ఉధృతమైన గాలి తోడై ఒకవైపునుంచి మరొక వైపునకు సాగిపోయింది. భూమంతా కదిలిపోయినట్లు వ్యాను కంపించింది. పాడో ఆపుచెయ్యలేదు. అలా దూసుకుపోతూనే వున్నాడు. మరో పదినిమిషాల తరువాత అతను వ్యాను ఆపుచేశాడు.

చీకట్లో దూరంగా ఏం జరిగిందీ కనబడటం లేదు. కానీ కొద్ది నిమిషాల క్రితం దూరంగా కనబడిన వెలుగులో జరిగిందేమిటో ఊహించుకోగలడు. తాము నమ్మిన సిద్ధాంతం నెరవేరే సమయానికి తాము అనుకున్నది కాకుండా మరొకటి జరగటంతో నిశ్శబ్దంగా ప్రాణం విడిచిన ఉస్సోక్ సభ్యుల ఆత్మలు అక్కడే గిరగిరా తిరుగుతున్నాయా అన్నట్టు పొగ? భవిష్యత్ ప్రపంచాన్ని భయకంపితం చేసే అత్యంత అపాయకరమైన ఆయుధాలు నిర్వీర్యమైపోయినట్లు. అది అమాయకత్వమో, మూర్ఖత్వమో తెలియని పరిస్థితిలో ఒక మనిషి మాటకోసం, ఒక మనిషి సృష్టించిన మాయాజాలంలో తమ ప్రాణాలు బలిపెట్టుకున్న వందలాది సభ్యుల చితిమంటా అన్నట్టు ఒక క్షణం వెలిగి ఆరిపోయింది.

ఆ ప్రళయ విస్ఫోటనంలో కొంతమంది అమాయకులు కూడా మరణించి వుండవచ్చు కానీ తప్పదు. కురుక్షేత్రంలో కౌరవులతో పాటూ కురువృద్ధులూ మరణించక తప్పలేదు కదా!

*

*

*

*

శృశానమే సముద్రమైనట్టుంది! నేలంతా చిత్తడిగా వుంది!! తుఫానులో దిక్కు తోచని యాత్రికుడిలా అతడు ఆ చీకట్లో ప్రయాణిస్తున్నాడు. గారీ. . . . గారీ అని ఎలుగెత్తి అరుస్తున్నాడు. గాలి చప్పుడే సమాధానమైంది. మేఘాల రాపిడి బదులిచ్చింది. గారి మాత్రం గోచరించలేదు. క్షణక్షణానికీ మనసులో అనుమానం పెనుభూతంలా పెద్దదవుతుంది.

విరిగిన చెట్లు, భూమి నుంచి పైకి వచ్చిన వేళ్ళూ, చెదిరిన కొమ్మల్లు, బ్రద్దలైన సమాధులు. . . .

అతడు పిచ్చివాడు అవుతున్నాడు. అప్పటివరకూ కొండలా నిలవబడినవాడు, ప్రాణాలు పోవటానికి కడ అంచువరకూ వచ్చినా నిబ్బరంతో నిలదొక్కుకున్నవాడు- ఆ క్షణం తన భార్యని కోల్పోయానని తెలుసుకుని కృంగి కృశించిపోయాడు. ఆ క్షణం అతడిని చూసినవారెవరూ అతడు సిద్ధార్థ అనుకోరు. అన్నీ కోల్పోయిన బైరాగిలా వున్నాడు.

మళ్ళీ ఇంకొకసారి అరిచాడు. ఈ సారి ప్రకృతి అతడిని కరుణించినట్టుంది. కాస్త శాంతించింది. ఆ విరామంలో అతడికి వినపడింది. . . .

సన్నటి మూలుగు.

చెవులే భ్రాంతి కలిగిస్తున్నాయేమో అని రవ్వంత ఆగాడు-

మనసులో లీలగా మెదిలిన ఆశని మరి కాస్త పెంపొందిస్తూ మరొకసారి వినపడింది. ఆ స్వరం. . . . ఎక్కడున్నా- ఎంత దూరంలో వున్నా- ఎంత సన్నగా ఆ ధ్వని వున్నా- కేవలం హృదయానికి మాత్రమే వినపడే ఆ మనసు పిలుపు అతడొక్కడే వినగలడు. అతడొక్కడే విని గ్రహించగలడు.

పరుగెత్తాడు!!!

ఎదురుగా వచ్చిన చెట్లనీ, గుట్టల్నీ, సమాధుల్నీ అధిరోహించుకుంటూ గాలికన్నా వేగంగా సాగిపోయాడు.

దూరంగా శవాకారంలో కనిపించింది ఆమె!

చెట్ల కొమ్మల మధ్య ఇరుక్కుని, పారే నీటిమధ్య ప్రాణం వున్నదా లేదా అన్నట్టు పడివుంది కేదారగారి!!

ఆకాశంలో మెరవవలసిన మెరుపు అతడి మొహంలో మెరిసింది. ఆనందమూ, ఆందోళనా సమపాళ్లలో కదలాడగా, ముందుగా అడుగు వేశాడు.

వంగి ఆమె శాశ్వత పరీకించాడు. భాదగా మూలిగింది. స్నేహపూరిత, చిరపరిచిత

స్వర్గ నుదుటిమీద తగలగానే కనులు విప్పింది.

అతడి ఆనందం చెలియకట్ట దాటింది. అతడి ఆనందాన్ని చూసి ఆ చీకటి, గాలి, వర్షం, తుఫానూ అన్నీ సిగ్గు పడ్డట్టున్నాయి. అయితే అతడి ఆనందం కేదారగౌరి బ్రతికి వున్నందుకు మాత్రమే కాదు.

తమ శిశువు ఇంకా గర్భస్థమై వున్నందుకు!

నిరాశ. పూర్తి ఆశగా మారకపోయినా పూర్తి అత్యాశ కానందుకు.

ఆమె కడుపు మీద చేయివేసి ప్రేమగా “. . . .గౌరీ” అన్నాడు.

ఆమె కదిలింది. ఆ కదలికలో అతడికి సంకేతం అందింది. కర్తవ్యం వెన్నుతట్టి హెచ్చరించింది. మామూలు సిద్ధార్థ క్షణాల్లో నిజమైన సిద్ధార్థ అయిపోయాడు. అతడు సినిమా హాలులో సిద్ధాంతం కోసం పోరాడినవాడు.

అతడు లేచి నిలబడగానే క్షుద్రగణాలు పోరాటానికి ఆయత్తమైనట్టు విజృంభించాయి. అతడి శరీరం మీద సూఫీ అక్షరాల్ని చూసి జంకినట్టున్నాయి. అంతలో రెట్టింపు బలాన్ని సమకూర్చుకున్నట్టు తిరిగి ముందుకు దూకాయి. అతడి కాలు జారింది. నిలదొక్కుకున్నాడు. ఆకాశం తిరిగి వర్షించటం మొదలుపెట్టింది. అతడి శరీరమే ఒక శిలాఫలకంగా వుంది. మెరుపులో అక్షరాలు ఎర్రగా మెరుస్తున్నాయి.

అడుగు ముందుకు వేసి ఆమెని చేతుల్లోకి తీసుకోబోయాడు. ఆమె సహకరించలేదు. ఒకరు ఇద్దరై ఒకరికి జన్మ సాఫల్యాన్ని కలిగించటం కోసం ఆమె ఆయత్తమవుతోంది. ఆమెని వర్షం నుంచి తప్పించటానికి దేని ఆచ్ఛాదన క్రిందకైనా తీసుకు వెళ్ళటానికి సమయం లేదు. దగ్గరలో నిలువెత్తు గుడి తప్ప మరేమీ లేదు కూడా.

ఎప్పటినుంచి అలా పడివుందో- ఆమె పూర్తిగా తడిసిపోయి తోటకూర కాడలాగా వేలాడుతోంది. నొప్పులు అధికమయ్యేకొద్దీ ఆ మైకంలోనే బాధగా కదులుతూంది.

అతడు మరి ఆలస్యం చేయలేదు.

అతడి చేతిలో కత్తిమీద వెలుగుపడి మెరుస్తూంది.

పొడవాటి సమాధి అది. ఎవరిదో మరి. పూర్తిగా విరగనిది!!

అతడు కత్తిని రెండు చేతుల్తో పట్టుకొని ఆ సమాధిమీద గట్టిగా చెక్కసాగాడు.

శ్రీ చక్రాన్ని!!!

అతడి ప్రయత్నాన్ని గ్రహించినట్టుగా, దాన్ని నిరోధించడమే తమ ఆశయంగా, అతడి చుట్టూ వున్న అదృశ్యగణాలు హాహాకారాలు చేస్తూ అతడిని గాలిలా చుటిముటివయ్యే! మనిషిని మనిషిగా తోషేసేటంత బలంతో గాలి హాహా. . . హాహా. . .

. అన్న శబ్దం. ప్రకృతికీ వికృతికీ మధ్య ఘర్షణ.

అతడు పోరాడవలసి వచ్చింది. వణికే రెండు చేతుల్తో బలంగా సమాధి పలకమీద శ్రీ చక్రాన్ని పూర్తి చేయగలిగాడు. గౌరిని రెండు చేతుల్తో ఎత్తుకొని దాని మీద పడుకోబెట్టాడు. సముద్రాంతర్భాగాన్నించి ఒక కెరటం బయటికి దూసుకొచ్చినట్టు ఆమె కదిలింది. అప్పటివరకూ అతడి చర్యలని ప్రేక్షకుల్లా చూస్తున్న గాలీ, వర్షమూ కూడా కదిలాయి. దూరం నుంచి ఎవరో ప్రోత్సహిస్తున్నట్టు. కొన్ని వేల మైళ్ళ దూరంనుంచి, ఎక్కడో అడవిలో. . . . దట్టంగా అలుముకున్న ఆకుల క్రింద, కొన్నేళ్ళ క్రితం కప్పబడిపోయి శిథిలమైన శవం కొద్దిగా కదిలి, బద్ధకంగా నిట్టూర్చిన ధ్వని. . . . అక్కడినుంచి లేచి రావటానికి ప్రయత్నిస్తూ, ఇక్కడ గర్భంలో సంక్షిప్తం అవటం కోసం గాలిలోంచి దూసుకువస్తూ, ఇక్కడ ఈ మంత్రాక్షరాలని చూసి భయపడి వెనుకంజ వేసినట్టు భావన!

ఇది కేవలం భ్రాంతేనా! ఏ భ్రాంతిలో ఉన్నోక్ బ్రతుకుతూందో అదే భ్రాంతి అతడినీ కర్తవ్య విముఖుడిని చేస్తోందా? ఈ గాలీ, ఈ ప్రకృతి విజృంభణా అంతా మనిషి కల్పించుకున్న మానసిక వైపరీత్యాలేనా? జవాబు కాదు కావలిసింది. తన భార్య బ్రతకటం. . . .

ఆమె గట్టిగా కేక వేసింది.

అతడు వెనుకడుగు వేశాడు.

ఒక మెరుగు తీగె ఆకాశంలో మేఘాల మధ్య కదిలిందా? లేదు లేదు. . . . ఆమె సామీప్యం నుంచి వస్తూంది ఆ వెలుగు. ఇద్దరి జీవితాలని ప్రభావితం చేసే వెలుగు. . . .

. . . . అతడు వంగి చేతులు ముందుకు సాచాడు. తొమ్మిది నెలల క్రితం ఇదే ఆరుబయట కలసిన కలయిక- శూన్యం నుంచి ఆవిర్భవించిన ఒక శక్తి రూపుదిద్దుకున్నట్టు. . . . ఆరు గంటల తరువాత ఉద్భవించబోయే బాలభానుడు తొందరపడి అప్పుడే ఆ సమాధిమీద ఆవిర్భవించినట్టు. . . . అప్పటివరకూ ప్రళయకాల ఝంఝామారుతాన్ని సృష్టించిన గాలి, చెట్టు కొమ్మలు సన్నాయి మెట్లుగా మంగళ తూర్యరవాన్ని ఆలపించినట్టు అనుభూతి. ఆ అనుభూతితోనే ఆ భర్త ఆమెకు తల్లి అయ్యాడు. తల్లి అయి, ఆమెని తల్లిని చేశాడు.

నిండు చంద్రుడు ఉదయించినట్టు చక్కటి శిశువు. . . . ఆరోగ్యంగా- బాలకృష్ణుడిలా. . . . ఆబాల గోపాలానికీ బాలగోపాలునిలా. . . . మంత్రించిన కత్తి శిశువు బొడ్డు కోయటానికి ఉపయోగపడింది.

ముడివేస్తూ పక్కన అలికిడి అయితే తలతిప్పి చూశాడు.

నిలువెత్తు విగ్రహం!

మహాద్రష్ట నిలబడి వున్నాడు అక్కడ!! వెనుకే ఇద్దరు ఉస్సోక్ సభ్యులు!!!

సిద్ధార్థ కంపించిపోయాడు! ఆ మైకంలోనే తల్లి ప్రేమ కదిలించేమో కేదారగారి చెయ్యి శిశువుని తడిమింది. సిద్ధార్థ ఆ తల్లి కొడుకుల మీదికి గొడుగులా వంగాడు. “ముందు నన్ను ఛేదించు. నేను మరణించాకే వాళ్ళు నీకు లభ్యమవుతారు” అన్న భావం అతడి కళ్ళలో దృఢంగా కనబడుతూ వుంది.

పులి ముందుకు దూకుతూంటే తన పిల్లల్ని రక్షించుకోవటానికి తాపత్రయపడే లేడిలా వున్నాడు సిద్ధార్థ. ఇక అతడిలో పోరాడే శక్తి కూడా నశించింది. పోరాటంలో అలసిపోయి వున్నాడు.

అంతలో మహాద్రష్ట దృష్టి శిశువు మీద పడింది. అంత చీకట్లోనూ ఛెళ్ళున కొట్టినట్టు అతడి మొహంలో మారిన భావాలు. . . .

అతడిలో మార్పుని చూస్తూ సిద్ధార్థ అన్నాడు. . . .

“అ. . . . క్క. . . . డ. . . . ఆ మూల. . . . గుడిలో. . . . ఒక శిశువు వుంది. . . .” అన్నాడు. మహాద్రష్ట పర్వతంలా కదిలాడు అక్కణ్ణుంచి.

* * * *

కదులుతూ వస్తూన్న మహాద్రష్టను చూసి రంగప్రసాద్ పలికిన “నాన్నా!” అన్న రెండక్షరాల మాటలోనే ఎంతో అర్థం నిబిడీకృతం అయివుంది.

“నాన్నా! ఎందుకు చేసేవు నాన్నా ఇదంతా? నేను నీ కొడుకుని కాదు అన్నట్టుగా ఎప్పుడైనా ప్రవర్తించానా? ఎవడో ఒక మూర్ఖుడు నీవు చేసిన ప్రయోగాన్ని, చిన్న మలుపు తిప్పి తన స్వార్థంతో నీకు హాని చేస్తే అందుకు ప్రతీకారంగా అతడినీ, అతడి తమ్ముడినీ, తమ్ముడి కుటుంబాన్ని సర్వనాశనం చేసేయ్యాలన్న విషపుటాలోచన నీకెలా వచ్చింది నాన్నా! నువ్వొక గొప్ప సైంటిస్ట్ వే! ప్రకృతినే శాసించావే. అది నీ విషయంలో ఎదురు తిరిగేసరికి విరాగివయ్యావు హిమాలయాలకు వెళ్ళావు. ఆ ఋష్యత్వంనుంచి ఈ రాక్షసత్వంలోకి ఎలా మారావు నాన్నా?

ఈ భ్రాంతి లోకి ఎలా జారావు. ఈ స్వార్థపరుడు నీ తెలివితేటలని భ్రాంతిగా మార్చి వాడుకుంటున్నాడని నీకు తెలుసా? అయ్యో. . . . నా జీవితపు అఖిరి క్షణాలలో నేనెలా చెప్పాను. నీ అంశ లేకపోయినా నేను నీ కొడుకునే నాన్నా! పాతిక

సంవత్సరాలు ప్రేమతో పెంచి, పెద్ద చేసిన ఈ రంగప్రసాద్ నీ కొడుకే నాన్నా! నీవు కసి పెంచుకోవల్సినంత చెడ్డది కాదు నాన్నా ఈ ప్రపంచం. ఈ ప్రపంచానికి సాతాను అవసరం లేదు. కేవలం సచ్చీలత అవసరమే వుంది.”

మహాద్రష్ట ముందుకు వస్తూనే వున్నాడు. ఆగలేదు. . . . అతడి చూపు వంశీకృష్ణ మీద వుంది. అతడి కళ్ళు అగ్నిగోళాల్లా వున్నాయి. అతడి చేతిలో సూదిగా చెక్కిన ఎముక వుంది.

వంశీకృష్ణ పిస్టల్ పైకి లేపి రంగప్రసాద్ వైపు గురిపెట్టాడు. “దేవుణ్ణి ప్రార్థించుకో రంగప్రసాద్. ఓహో నీకు దేవుడిపై నమ్మకం లేదు కదూ?” అంటూ ట్రిగ్గర్ నొక్కబోయాడు.

“అష్టావక్రడు పుట్టలేదు అవతార్ బాబా” అన్న మాటలు పక్కనుంచి సూటిగా, బాణంలా మహాద్రష్ట నోటినుంచి వెలువడ్డాయి.

వంశీకృష్ణ రంగప్రసాద్ మీదనుంచి చూపులు తిప్పలేదు. “పుట్టాడు మహాద్రష్ట. గుడిలో దేవుడిస్థానాన్నే వున్నాడు.”

“వాడిని నేను చూశాను. ఒక డాక్టరుగా పరీక్షించాను. పదిరోజుల క్రితం పుట్టిన శిశువు నువ్వు ఆడిన నాటకపు చరమాంకానికి సమీధయై నువ్వు చేసిన ప్లాస్టిక్ సర్జరీతో అష్టావక్రడై అక్కడ పడివున్నాడు. నాకు కావల్సింది వాడు కాదు. కాష్మోరా అంశాన జన్మించిన నిజమైన అష్టావక్రడు. వాడిని నేనే వెతుక్కోవాలి. పోతే నువ్వన్న మాటలన్నీ విన్నాను వంశీకృష్ణా! నువ్వాడిన నాటకానికి ప్రతిఫలంగా. . . .” అంటు అడుగు ముందుకు వేశాడు.

వంశీకృష్ణ చేతిలో పిస్టల్ పేలింది.

మహాద్రష్ట భుజంనుంచి రక్తం కారసాగింది.

అతడు చలించలేదు. బుల్లెట్లు అతడిని ఆపలేకపోయాయి.

చేతిని పైకెత్తాడు.

గాలిలో ‘సద్రున’ శబ్దమయింది. మహాద్రష్ట చేతిలో ఎముక కిందికి దిగి వంశీకృష్ణ కడుపులోకి నిలువుగా దూసుకుపోయింది. వంశీకృష్ణ గొంతులోంచి కేక వినపడకుండా దక్షిణం వైపునుంచి గాలి. . . . ప్రమథగణాల హాహాకారాల్లా రివ్వున వీస్తూ కప్పివేసింది. దాంతోపాటే అతడి శరీరాన్ని గాలిలోకి ఎత్తాడు. ప్రాణం పోతూ పోతూ గిలగిలా కొట్టుకుంటున్న శరీరం క్షణాల్లో అచేతనమైంది.

“ప్రమథగణాలారా! ఇంతకాలం మిమ్మల్ని నన్నూ పాపలా వాడుకున్న ఈ

తుచ్చుడి శరీరాన్ని మీకే ఆర్పిస్తున్నాను” అంటూ బలంగా అతడి శరీరాన్ని సమాధుల మధ్యకు విసిరేసేడు. బుల్లెట్లు గాయాలనుంచి స్రవించే రక్తంతో అతడే ఒక ప్రళయ రుద్రుడిలా వున్నాడు. ఒకసారి చుట్టూ పరికించి నెమ్మదిగా వెనుదిరిగాడు. అందరూ భయంగా, నిశ్శబ్దంగా అతడినే చూస్తున్నారు. చీకట్లో అతడి ఆకారం క్రమక్రమంగా అదృశ్యమైపోయింది.

ఉపసంహారం

“మనిషి జీవితంలో సినిసిజమ్ ప్రభావం ఎంత వుంతుందో చెప్పటానికి ఉదాహరణ డాక్టర్ హరిహరరావు జీవితం. తనకు జరిగిన అన్యాయానికి ప్రతిగా ముందతడు వేదాంతి అయ్యాడు. కానీ ప్రపంచం మీద ఇంకా మిగిలివున్న కసితో మహాద్రష్టగా తిరిగి ప్రపంచంలోకి వచ్చాడు” అంది కేదారగౌరి.

“అంటే కాష్మీరా అంశం భూమి మీదకు రావటం అబద్ధమంటావా?” అన్నాడు సిద్ధార్థ.

గౌరి తెల్లబోయి “మీరింకా ఇదంతా నిజమేనని నమ్ముతున్నారా?” అని అడిగింది.

సిద్ధార్థ నవ్వి “లేదు తొంభై తొమ్మిది శాతం లేదు” అన్నాడు. అంతలో అతడి మొహంలో నవ్వు మాయమైంది. “కానీ. . . . ఒక శాతం. . . . ఏమో” అన్నాడు. అతడి ఆలోచనలు తొమ్మిది నెలలు వెనక్కి వెళ్ళాయి. “. . . . నీ గుర్తుందా గౌరీ! తొమ్మిది నెలలు క్రితం ఆ రాత్రి. . . . మన మొదటిరాత్రి. . . . ఆకాశంలో చంద్రుడు కనబడినట్లు నాకు లీలగా జ్ఞాపకం వుంది. అష్టావక్రుడు నీద్వారా జనించకపోవటానికి కారణం అదేనేమో? తాళపత్ర గ్రంథంలో వ్రాయబడిన ఐదు తంతులలో ఒక తంతు బహుశా అదే మనల్ని రక్షించిందేమో?”

కేదారగౌరి మాట్లాడలేదు. ఫర్వాలేదు. తొంభై తొమ్మిది శాతం మారారు. తన జీవన సహచర్యంతో మిగిలిన ఆ ఒక్క శాతం మార్చుకోగలను. ఆ భావంతో అతడి చేతిమీద చేయివేసి మరో చేత్తో బిడ్డడ్ని ఎత్తుకుని “రండి! బయట మనకోసం అంతా ఎదురుచూస్తున్నారు” అంది.

బయట గదిలో రెండు పీటలు వేసి వున్నాయి. మధ్యలో వెడల్పాటి పళ్ళెం. పళ్ళెంలో బియ్యం. . . .

రంజిత, షాడో, రంగప్రసాద్, నివేదిత, సిద్ధార్థ తల్లి, ప్రొఫెసర్ జయదేవ్ అంతా ఎదురుచూస్తున్నారు.

సిద్ధార్థ వచ్చి పీటలమీద కూర్చున్నాడు. ప్రక్కనే గౌరి. . . .

ఉంగరంతో పేరు వ్రాశాడు. చూస్తున్న అందరిలోనూ అమితమైన ఆశ్చర్యం! అది గమనించినట్లు సిద్ధార్థ నవ్వేడు. “నా పేరు సిద్ధార్థ! సిద్ధార్థుడి కెప్పుడో ముప్పై ఏళ్ళు దాటిన తరువాత జ్ఞానోదయమైంది. నా కొడుక్కి పుట్టగానే ఈ ప్రపంచం గురించి

తెలియాలని నా భార్య పట్టుబట్టి ఈ పేరు పెట్టించింది” అని అన్నాడు.

అందరూ మొహమొహాలు చూసుకున్నారు. ఆ సమయంలో కేదారగౌరి తన మనసు విప్పి- “నాకు చిన్నప్పుడే పోలియో వచ్చింది. ఈ అంగవైకల్యం నలో ఇన్ఫీరియారిటీ కాంప్లెక్స్ నింపింది. నా భర్త అందవిహీనుడు. అది తొమ్మిది నెలలుగా నాలో అర్థంలేని భయాన్ని నింపింది. ఈ తొమ్మిది నెలల కాలంలో నా కర్థం అయింది ఏమంటే! ఈ ప్రపంచంలో తొంభై తొమ్మిది శాతం ప్రజలు నాకన్నా ఎక్కువ కాంప్లెక్స్ తో బాధపడుతున్నవారు. . . . నాకంటే ఎక్కువ భయస్తులు. . . . తెలివైనవారు వీరి బలహీనతల్ని సొమ్ము చేసుకుంటూనే వుంటారు. నేను నా కొడుక్కి పెట్టిన పేరు చాలా హేయమాయ్నది! నిజమే!! వాడిని ఎవరైనా “ఇదేం పేరురా నీకు?” అని అడిగితే వాడు సిగ్గుతో కుదించుకు పోకూడదు.

సగర్వంగా తలెత్తుకుని ఒక తల్లి తన కొడుక్కి ఎందుకా పేరు పెట్టవలసి వచ్చిందో విపులంగా కథంతా చెప్పాలి. ఈ కథ విని ఒకరైనా మారాలి. ఊహ వచ్చాక వాడే నా దగ్గరకు వచ్చి ‘అమ్మా! నాకా పేరు వద్దే’ అంటే తప్పకుండా మారుస్తాను. కానీ నా రక్తం పంచుకు పుట్టిన బిడ్డగా. . . . డాక్టర్ రంగప్రసాద్ గారి మాటల్లో చెప్పాలంటే మా జీన్స్ పంచుకుని పుట్టిన బిడ్డగా వాడలా అడగడని నా విశ్వాసం” అంది కేదారగౌరి.

బియ్యంలో నాలుగు అక్షరలు తళతళా మెరుస్తున్నాయి.

అష్టావక్ర

-----X-----